DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SOĞUK KAN

ROBERT BRYNDZA

BİR DEDEKTİF ERIKA FOSTER ROMANI

YABANCI

Bu kitap Ninova Library Time ekibi adına taranmıştır.
@ninovalibrary_bot üzerinden tarayıp ulaştıran arkadaşın emeğine sağlık ❤️

"Cehennem boş çünkü tüm şeytanlar burada."
—WILLIAM SHAKESPEARE, *Fırtına*

BİR

2 EKİM 2017, PAZARTESİ

Başmüfettiş Erika Foster, Londra'nın meşhur Thames Nehri'nin güney kıyısı boyunca uzanan ve South Bank olarak bilinen taş döşeli yürüyüş yolunda Müfettiş Moss'la birlikte telaşlı adımlarla yürürken sicim gibi yağan yağmura karşı elini gözlerine siper etti. Su çekilmişti ve açıkta kalan nehir yatağına saçılmış çamur tabakası, tuğlalar ve çöpler kahverengi bir şerit misali boylu boyunca uzanıyordu. Erika'nın uzun, siyah ceketinin cebindeki telsizden tiz bir çatırtı yükseldi ve Erika olay mahallindeki memurun nerede olduklarını sorduğunu duydu. Telsizi cebinden çıkarıp yanıt verdi: "Başmüfettiş Foster konuşuyor. İki dakika uzaklıktayız."

Hâlâ sabah trafiğinin yoğun olduğu saatlerdi fakat şehrin üstüne çökmekte olan kasvetli sis yüzünden hava çoktan kararmaya başlamıştı. Adımlarını hızlandırdılar ve IBM'in gökdelenden farksız genel merkeziyle ITV Studios'un solgun renkli bodur binasının önünden geçtiler. Burada South Bank sağa doğru sertçe kıvrıldıktan sonra genişleyerek Kraliyet Ulusal Tiyatrosu'na ve Hungerford Köprüsü'ne çıkan ağaçlı caddeye açılıyordu.

Moss yavaşlarken, "Aşağıdalar, patron," dedi soluk soluğa.

Üç metre kadar aşağılarındaki açığa çıkmış nehir yatağında, South Bank'in sağa doğru kıvrıldığı köşeye saklanmış, insan yapımı bir kumsalda küçük bir grup insan toplanmıştı. Erika sancıyan kaburgalarını ovuşturdu. Bir sekseni aşkın boyuyla Moss'a

resmen tepeden bakıyordu ve kısa sarı saçları yağmur yüzünden kafasına yapışmıştı.

"Sigarayı azaltmalısın," dedi Moss başını kaldırıp ona bakarak. Kızıl renkli ıslak saçlarını yüzünden çekti. Dolgun yanakları koşmaktan al al olmuştu ve suratı çillerle kaplıydı.

Erika, "Sen de Mars yemeyi kesmelisin," diyerek ateşe ateşle karşılık verdi.

"Zaten azalttım. Bir tane kahvaltı niyetine, bir tane de öğle yemeği yerine yedikten sonra akşamları doğru düzgün besleniyorum."

"Bende de sigaralarla durum aynı," diyerek gülümsedi Erika.

Thames'e inen taş basamaklara geldiler. Değişen su seviyesinden ötürü yer yer lekelenmişlerdi. Daha da fenası, son iki basamak yosundan kayganlaşmıştı. Kumsal dört metre genişliğindeydi ve pis, kahverengi suların çalkalandığı yerde aniden son buluyordu. Erika ve Moss kimliklerini çıkarınca kalabalık ikiye ayrılarak bir bekçinin kuma yarı yarıya gömülmüş, büyük, haşatı çıkmış, kahverengi bir valizi korumaya çalıştığı yere geçmelerine müsaade etti.

"Kalabalığı buradan uzaklaştırmayı denedim, han'fendi, ama olay mahallini başıboş bırakmayı istemedim," dedi gözlerini kısarak yağmur damlalarının arasından Erika'ya bakan genç kadın. Ufak tefek ve zayıftı ama azmi gözlerindeki parıltıdan belliydi.

"Yalnız mısın?" diye sordu Erika bakışlarını valize indirirken. Kenarındaki bir yırtıktan rengi solup şişmiş iki parmak çıkmıştı.

Kadın başıyla onayladı. "Birlikte devriyeye çıktığım diğer bekçi ofis binalarından birinde çalan alarmla ilgilenmek için yanımdan ayrılmak zorunda kaldı," dedi.

"Bu kabul edilemez," dedi Moss. "Daima iki bekçi olmalıdır. Yani sen Londra'nın göbeğinde gece devriyesini tek başına kotarmaya mı çalışıyorsun?"

"Uzatmayalım, Moss..." diyecek oldu Erika.

"Hayır, uzatacağım, patron. Bu insanlar gönüllü çalışıyorlar! Neden daha fazla polis memuru işe alınmıyor ki?"

"Gerçek bir polis memuru olmak için deneyim kazanmak adına bekçilere katıldım..."

"Adli kanıt bulma şansımızı tamamen kaybetmeden evvel bu alanı boşaltmalıyız," diyerek araya girdi Erika.

Moss başıyla onayladı ve bekçiyle birlikte, aval aval bakan insanları basamaklara doğru gütmeye başladılar. Erika, üzerinde rengârenk bir panço olan, uzun kır saçlı yaşlıca bir adam tarafından küçük kumsalın bitip yüksek duvarın başladığı yere kazılmış iki küçük çukuru fark etti. Adam insanları ve yağmuru umursamadan kazmaya devam ediyordu. Erika telsizini çıkarıp civardaki üniformalı polis memurlarından destek istedi. Etrafta tekinsiz bir sessizlik vardı. Derken rengârenk pançolu adamın Moss'a da kulak asmadan kazmaya devam ettiğini gördü.

"Basamaklardan yukarı çıkmanız gerek," dedi Erika valizin yanından uzaklaşıp adama doğru seğirtirken. Adam başını kaldırıp ona baktı ama yağmurdan çamura dönmüş kum yığınını düzleştirmeye devam etti. "Affedersiniz. Siz. Sizinle konuşuyorum."

Adam amirane bir tavırla, "Peki ya sen kimsin?" diye sordu Erika'yı tepeden tırnağa süzerken.

"Başmüfettiş Erika Foster," dedi Erika kimliğini göstererek. "Burası bir olay mahalli. Ve burayı terk etmelisiniz. Hem de hemen."

Adam kazmayı bırakıp hakarete uğramış pozlarına girdi.

"Bu kadar kaba davranmanıza izin veriliyor mu?"

"İnsanlar olay mahallini işgal ettiğinde, evet."

"Ama bu benim tek geçim kaynağım. Kumdan heykellerimi burada sergilememe müsaade ediliyor. Westminster Konseyi'nden iznim var."

Ellerini pançosunun içine daldırıp ceplerinin altını üstüne getirdi ve çıkardığı fotoğraflı kimlik kartı göz açıp kapayıncaya dek yağmur damlalarıyla benek benek oldu.

Erika'nın telsizinden bir ses yükseldi. "Memur Warford konuşuyor. Memur Charles'la birlikte olay mahallindeyiz..." Erika

basamakların yanındaki insan kalabalığına doğru koşturan iki genç memuru görebiliyordu.

"Müfettiş Moss'la koordine olun. South Bank'in kapatılmasını istiyorum. Her yönden on beşer metre mesafeden," dedi telsizine, ardından onu tekrar cebine tıkıştırdı. Adam hâlâ iznini gösteriyordu. "Artık onu kaldırabilirsiniz."

"Çok talihsiz bir tutumunuz var," dedi adam gözlerini kısarak.

"Aynen öyle ve asıl talihsizlik sizi tutuklamak zorunda kalmam olur. Şimdi hadi, yukarı çıkın."

Adam yavaşça ayağa kalktı. "Siz tanıklarla böyle mi konuşursunuz?"

"Neye tanıklık ettiniz?"

"Buraları kazarken valizi bulan benim."

"Kuma mı gömülüydü?"

"Kısmen. Dün burada değildi. Buraları her gün kazarım; gelgit yüzünden kum yer değiştiriyor."

"Burayı neden her gün kazıyorsunuz?"

"Ben bir kum heykeltıraşıyım," dedi adam övünçle. "Burası genellikle benim mekânımdır. Balıklar sudan sıçrarken kayanın tepesinde oturan bir denizkızı yapıyorum; son zamanlarda epey popüler..."

"Valize dokundunuz mu ya da bir şeyleri yerinden oynattınız mı?" diye sordu Erika.

"Elbette hayır. Şeyi... yani valizin yırtık olduğunu ve yırtıktan... parmakların göründüğünü fark ettiğimde hemen durdum."

Erika adamın korktuğunu görebiliyordu.

"Tamam. Yürüyüş yolundan devam edin. İfadenizi almamız gerekecek."

İki polis memuru ve az önceki bekçi yürüyüş yolunu polis kordonuna almıştı. İhtiyar adam basamaklara doğru yürürken Moss, Erika'nın yanına geldi. Artık kumsalda onlardan başkası kalmamıştı.

Lateks eldivenlerini ellerine geçirirlerken valize doğru yürüdüler. Kahverengi malzemedeki yırtıktan çıkan parmaklar şişmiş, tırnakları kararmıştı. Moss dikiş yerlerindeki kumları nazikçe temizleyerek paslanmış fermuarı ortaya çıkardı. Erika'nın birkaç kez hafifçe çekiştirmesi gerekti ama en nihayetinde fermuar ona boyun eğdi ve Erika fermuarı açarken valiz bel vererek aralandı. Moss ona yardım etmeye davrandı ve el birliğiyle valizin kapağını yavaşça kaldırarak açtılar. Dışarı biraz su döküldü. Valizin içine çıplak bir erkek cesedi tıkıştırılmıştı. Moss kolunu burnuna götürerek geriye çekildi. Çürüyen etin ve durgun suyun kokusu genizlerine çarptı. Erika bir anlığına gözlerini kapatıp açtı. Adamın kollarıyla bacakları beyaz ve kaslıydı. Eti işlenmemiş süeti andırıyordu ve pul pul dökülmeye başlamıştı. Öyle ki yer yer kemikleri görünüyordu. Erika nazikçe adamın gövdesini kaldırdı. Altına siyah, seyrek saçlı bir kafa sokuşturulmuştu.

"Tanrım, kafası kesilmiş," dedi Moss adamın boynuna işaret ederek.

"Ve valize sığması için de bacakları," diye tamamladı Erika. Fena hâlde dövülmüş ve şişmiş surat tanınmayacak durumdaydı. Morarmış iki iri dudağın arasından yine şişmiş, siyah bir dil sarkıyordu. Erika gövdeyi nazikçe kafanın üstüne bırakıp valizin ağzını kapattı. "Adli tıp uzmanlarını buraya getirmeliyiz. Hem de hemen. Su yükselene dek ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum."

İKİ

Bir saat sonra adli tıp ekibi olay mahallindeydi. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağmaya devam ediyor, yoğunlaşan sis civardaki binaların tepelerini gözlerden gizliyordu. Valizin içindeki cesedin üzerine kurulmuş beyaz renkli, geniş adli tıp çadırına bön bön bakmaya gelen kalabalıklar yağmura rağmen polis kordonunun iki ucunda toplanmıştı. Çadır süratle akan karanlık suların yanında uğursuzca parlıyordu.

Çadırın içi sıcaktı. Soğuğa rağmen küçücük alandaki parlak ışıklar sıcaklığın yükselmesine neden oluyordu. Erika ve Moss mavi renkli olay yeri tulumlarını giymişlerdi. İki asistanı ve olay mahalli fotoğrafçısıyla birlikte valizin yanına çömelmiş olan Adli Tıp Uzmanı Isaac Strong'un yanında dikiliyorlardı. Isaac uzun boylu, sırım gibi bir adamdı. Yumuşak bakışlı kahverengi gözleri ve inceltilmiş kaşları olmasa kafasındaki başlığın ve yüzündeki maskenin ardındakinin o olduğunu anlamak mümkün olmazdı.

"Bize ne söyleyebilirsin?" diye sordu Erika.

"Ceset bir süredir sudaymış; bunu ciltteki sarı ve yeşil renk değişikliklerinden anlayabilirsin," dedi Isaac adamın göğsüne ve karın bölgesine işaret ederek. "Suyun soğukluğu çürümeyi yavaşlatmıştır..."

"Bu *yavaşlamış* hâli mi?" dedi Moss elini maskesine kapatırken. Koku bunaltıcıydı. Hep birlikte duraksayıp haşatı çıkmış çıplak cesede, parçaların valize nasıl da özenle yerleştirildiğine

baktılar: gövdenin iki yanına birer bacak; sağ üst ve sol alt köşelerden bükülmüş diz eklemleri; göğüste kavuşturulmuş kollar ve gövdenin altına yine özenle yerleştirilmiş kesik kafa. Isaac'in asistanlarından biri valizin kapağının iç yüzünde kalan küçük cebi açtı ve içinden küçük, şeffaf bir kilitli torba çıkardı. Torbanın içinde altın bir alyans, kol saati ve bir erkeğe ait altın bir zincir vardı. Koruyucu maskenin üstünden gözlerini belerterek bakan kadın torbayı ışığa tuttu.

"Bunlar kurbanın özel eşyaları olabilir ama kıyafetleri nerede?" dedi Erika. "Sanki öylece atılmamış da paketlenmiş gibi. Kimlik çıktı mı?" diye de ekledi umutla.

Olay mahalli fotoğrafçısı öne doğru eğilip iki kare daha çekti. Flaş yüzünden herkes irkildi. Isaac'in asistanı eldivenli elini valizin iç cebine daldırdı ama sonra başını iki yana salladı.

"Vücudun bu şekilde parçalarına ayrılması, gösterilen özen ve kıymetli eşyaların paketlenmesi cinayetin önceden planlandığını gösteriyor," dedi Isaac.

"Peki özel eşyaları neden cesetle birlikte paketlenmiş? Neden onları almamış? Bu işi her kim yaptıysa sanki bizimle taşak geçiyor," dedi Moss.

"Cesedin durumu bana yeraltı dünyasıyla ya da uyuşturucuyla ilgili olabileceğini düşündürüyor fakat orasını bulmak size kalmış," dedi Isaac. Erika başını yukarı aşağı sallarken adamın asistanlarından biri gövdeyi kaldırdı ve fotoğrafçı kurbanın kesik başının fotoğrafını çekti.

"Tamamdır, buradaki işim bitti," dedi fotoğrafçı.

"O hâlde cesedi götürelim," dedi Isaac. "Bir de gelgitle uğraşmak zorunda kalmayalım."

Erika bakışlarını yere indirdi ve kumdaki ayak izlerinden birinin burgaçlar çizen suyla dolmaya başladığını gördü. Tulum giymiş genç bir adam beraberinde getirdiği sedyenin üstünde yeni bir ceset torbasıyla çadırın ağzında belirdi.

Erika ve Moss dışarı çıkarak Isaac'in asistanlarının ceset torbasının fermuarını çekip ağzını ardına kadar açışlarını, ardından

da valizi yavaşça sedyeye doğru kaldırışlarını izlediler. Kumdan daha bir metre kadar kaldırmışlardı ki valiz takıldı ve asistanların ayakları yerden kesilecekmiş gibi oldu.

"Bir dakika, durun, durun, durun!" dedi Erika gerisin geriye çadıra dalarak. Suları damlayan valizin tabanına derhal bir fener tutuldu. İçindeki cesedin ağırlığıyla bel verip dağılmaya yüz tutmuş valize açık renkli, uzunca bir halat dolanmıştı.

"Makas, çabuk," diye parladı Isaac. Steril bir makas çabucak paketinden çıkarılıp eline tutuşturuldu. Isaac valizin altına uzanıp halatı dikkatle keserek asistanların valizi rahatça taşımalarına olanak tanıdı. Fakat tam da sedyenin üzerine koydukları anda valiz dağıldı. Isaac'in teslim ettiği makasla halat hemen oracıkta torbalanıp etiketlendi. Ardından ceset torbasının fermuarının kapatılmasıyla valiz emniyete alınmış oldu.

"Otopsiyi tamamladığımda haber veririm," dedi Isaac. Sonrasındaysa kumda güçlükle ilerleyen ve arkasında derin tekerlek izleri bırakan sedyeyi itmeye çalışan iki asistanıyla birlikte oradan ayrıldı.

Erika ve Moss tulumlarını teslim ettikten sonra South Bank'in taş döşeli yürüyüş yoluna çıktıklarında Olay Yeri Sorumlusu Nils Åkerman'ın beş olay yeri inceleme memurundan oluşan ekibiyle birlikte suç mahalline vardığını gördüler. Şimdi olay yerinden adli delil toplamaya çalışacaklardı. Erika arkasını dönüp kumsala sokulan sulara baktı ve işlerinin şansa kaldığını düşündü.

Nils uzun boylu, sırım gibi bir adamdı. İnsanın içine işleyen masmavi gözleri vardı. Gerçi bugün kan çanağına dönmüşlerdi ve Nils de hem bıkkın hem de yorgun görünüyordu.

"Ördekler için güzel hava," dedi yanlarından geçerken onları selamlayarak. Hafif bir İsveç aksanı olsa da İngilizceyi kusursuz konuşuyordu. Nils'le ekibinin gittikçe ufalan kumsala doğru seğirtmelerini izlerlerken birileri Erika'yla Moss'un eline birer şemsiye tutuşturdu. Sular çadırdan şimdi en fazla otuz santim

uzaklıktaydı ve yağmurun etkisiyle iyiden iyiye kabardığından çok zamanları kalmamıştı.

"Onun esprilerini hiç anlamıyorum," dedi Moss. "Ortalıkta ördek görüyor musun?"

"Sanırım ördeklerin böyle havaları seveceklerini kastetti. Ayrıca şaka yaptığını kim söyledi?"

"Ama espri yapar gibiydi. Hep İsveçlilerin mizah anlayışı yüzünden. Acayip bir mizah anlayışları olduğunu duymuştum."

"Neyse, işimize odaklanalım," dedi Erika. "Valiz nehrin daha yukarısından suya atılmış ve gelgitin etkisiyle sürüklenirken halata takılmış olabilir."

"Elimizde, valizin suya atılmış olabileceği kilometrelerce uzanan bir kıyı şeridi var," dedi Moss. Erika başını kaldırıp binalara ve işlek nehir sularına baktı. Bacasından siyah dumanlar tüten bir mavna aheste aheste seyrederken Thames Clipper adı verilen uzun, alçak su taksilerinden ikisi aksi yönde suları yara yara ilerliyordu.

"Burası cesetten kurtulmak için epey aptalca bir yer olurdu," dedi Erika. "Ne de olsa gece gündüz açık ve sürekli polis gözetiminde. Kaldı ki valizi barların, ofislerin, güvenlik kameralarının ve tanıkların önünden geçirerek South Bank boyunca taşıman gerekir."

"Aptal dediğin aptallık yapar. Fakat burası elindeki cesetten kurtulmak isteyen, yürek yemiş biri için gayet akıllıca bir yer de olabilir. Kolaylıkla gözden kaybolabilecekleri bir sürü yol var," dedi Moss.

"Şu anda hiç yardımın dokunmuyor."

"Diyeceğim o ki, patron, bence bunu yapanı hafife almamalıyız. Yoksa *yabana atmamalıyız* mı demeliyim?

Erika gözlerini devirdi. "Hadi, birer sandviç alıp karakola dönelim."

ÜÇ

Erika ve Moss, Lewisham Row Polis Karakolu'na vardığında akşamüstüydü ve ikisi de dinmek bilmeyen yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Erika Londra'nın güneyine ilk atandığında karakolun çevresinde yeni yeni başlayan inşaatlar neredeyse bitmişti ve sekiz katlı polis karakolu şimdilerde yüksek katlı lüks apartman bloklarının yanında cüce gibi kalmıştı.

Çavuş Woolf köhne resepsiyon alanındaki danışma masasının arkasında oturuyordu. Uçuk mavi gözleri, özenle ütülenmiş beyaz gömleğinin ön tarafına dökülen kat kat bir gerdanı ve bembeyaz bir suratı olan iri bir adamdı. Zayıf, at suratlı bir kız danışma masasının önünde dikiliyordu. Sıska kalçasına tombul bir erkek bebek oturtmuştu. Bebeğin elinde koca bir paket dolusu şekerleme vardı ve annesinin Woolf'la konuşmasını izlerken ağzına attığı bonbonları kayıtsızca çiğniyordu.

"Bizi daha ne kadar bekleteceksiniz?" diye sordu kız. "Yapılacak işlerim var."

"Bu erkek arkadaşına ve kıçında bulduğumuz 300 gram kokaine bağlı," dedi Woolf keyifle.

"Siz polisler. Her iddiasına girerim onu oraya siz tıkıştırmışsınızdır," dedi pembe ojeli, manikürlü, uzun tırnağını Woolf'a doğrultarak.

"Kokaini onun üstüne bizim *yerleştirdiğimizi* mi ima ediyorsun?"

"Canın cehenneme," dedi kız.

"Annen okulu bitirmen için sana gönderdiği onca parayı boşa harcamış."

Kız afalladı. "Sen neyden bahsediyorsun? Ben okulu bitireli yıllar oldu."

Woolf tatlılıkla gülümsedi ve broşürlerin asılı olduğu ilan panosunun altında tek sıra hâlinde dizilmiş soluk yeşil plastik sandalyelere işaret etti. "Lütfen oturun, hanımefendi. Daha fazla bilgi edindiğimde sizi haberdar edeceğim." Kız Erika'yla Moss'u tepeden tırnağa süzdü ve ayaklarını sürüyerek, halka yönelik duyuruların yazılı olduğu broşürlerden görünmeyen bir ilan panosunun altındaki sandalyeye oturdu. Erika, Büyük Manchester Polisi'nden Londra'ya tayin olduktan sonra şehirde geçirdiği ilk günü hatırladı. O da aynı sandalyeye oturmuş ve daha ne kadar bekleyeceği konusunda Woolf'la atışmıştı. Gerçi onun durumu farklıydı.

"Tünaydın hanımlar. Dışarıda yağmur mu yağıyor?" dedi Woolf ikisini de kafalarına yapışmış ıslak saçlarla görünce.

"Yok, yalnızca çiseliyor," dedi Moss sırıtarak.

"Geldi mi?" diye sordu Erika.

"Evet. Komiser sıcak ve kuru bir hâlde ofisinde," dedi Woolf.

Bebekli kız ağzına bir avuç şekerleme attı ve onlara meydan okurcasına bakarak emme sesleri çıkardı.

"Dikkat edin de boğulmayın, hanımefendi; Heimlich manevrasına dair anılarım biraz puslu," dedi Woolf kapının düğmesine basarak Erika'yla Moss'u içeri alırken. Sesini alçaltıp öne doğru eğildi. "Emekliliğim o kadar yaklaştı ki uzansam ona dokunabilecekmişim gibi hissediyorum."

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Erika.

"Altı aydan daha az," dedi Woolf.

Erika ona gülümsedi ve ardından kapı bir klik sesiyle arkalarından kapandı. Alçak tavanlı, uzun bir koridora girip telefonların çaldığı ve destek memurlarının çalıştığı ofislerin önünden geçtiler. Burası hareketli bir polis istasyonuydu zira nehrin

güney yakasındakilerin en büyüğüydü ve Londra'nın geniş bir kesimiyle Kent sınırlarına kadar olan bölgeye hizmet veriyordu. Vardiyalarına başlamak üzere karakola gelen üniformalı memurlardan bazılarına selam vererek bodrum katındaki soyunma odasına doğru yürüdüler. Dolaplarının başına geçip kurulanmak için birer havlu çıkardılar.

"Ben kayıp şahısları arayacağım," dedi Moss saçlarını ve suratını kurularken. Ardından ıslak hırkasını çıkarıp bluzunun düğmelerini çözmeye koyuldu.

"Bense daha fazla memur için dileneceğim," dedi Erika kurulanıp dolabının diplerinde bulduğu beyaz bir bluzu koklarken.

Erika kuru giysilerini giydikten sonra komiserin odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya koyuldu. Lewisham Row 1970'li yıllardan kalma, eski, köhne bir binaydı ve teşkilatın bütçelerinde yapılan kesintiden sonra asansörler insanların binmekten kaçındığı şeylere dönüşmüştü. Tabii eğer gününüzün yarısını asansörde mahsur kalarak geçirmekten hoşlanmıyorsanız. Basamakları ikişer ikişer tırmanıp sekizinci katın koridoruna çıktı. Geniş bir pencere önce Lewisham'ın merkezinden, sonra da inci gibi dizilmiş sıra evlerin arasından geçen, araçların milim milim ilerlediği çevre yolundan başlayıp yemyeşil Kent hudutlarına dek uzanan güney Londra manzarasına tepeden bakıyordu.

Kapıyı çalıp içeri girdi. Bir evrak dağının kısmen gözlerden gizlediği Komiser Melanie Hudson masasının başında oturuyordu. İnce telli sarı saçları küt kesilmiş, ufak tefek, zayıf bir kadındı fakat dış görünüş yanıltıcı olabilirdi ve o da gerektiğinde tam bir çetin cevize dönüşüyordu. Erika etrafına bakındı. Burası da binanın geri kalanı gibi dökülüyordu. Raflar hâlâ boştu ve aylardır işbaşında olmasına rağmen Melanie arka duvarın dibindeki kutuları hâlâ açıp boşaltmamıştı. Kabanı kapının yanındaki üç kancadan birine özenle asılmıştı.

"South Bank'teki bir olay mahallinden geliyorum. Erkek,

öldüresiye dövülmüş, kafası ve uzuvları kesilmiş ve ardından özenle bir valizin içine yerleştirilmiş."

Melanie yazmayı bıraktı ve başını kaldırıp Erika'ya baktı. "Beyaz mıydı?"

"Evet."

"Yani ırkçılık saikiyle işlenmiş bir cinayet olduğunu iddia etmeyeceksin?"

"Beyaz da olsan ırkçı bir saldırıda öldürülebilirsin."

Melanie ona ters ters baktı. "Bunu ben de biliyorum, Erika. Yalnızca gelişmelerden haberdar edilmek istiyorum. Kodamanlar Brexit'ten beri ırkçılık saikiyle işlenmiş suçları yakından takip ediyorlar."

"Daha çok erken. Yeraltı dünyasıyla, ırkçılıkla ya da homofobiyle ilgisi olabilir. Son derece gaddarca işlenmiş bir cinayetti. Kurban bir kol saati, alyans ve zincirle birlikte çırılçıplak vaziyette valize tıkıştırılmış. Ziynet eşyalarının kurbana ait olup olmadığını bilmiyoruz. Otopsi ve adli tıp raporlarını bekliyorum. Daha fazla bilgi edindiğimde, hangi kutucuğu işaretleyeceğini söylerim."

"Dosya yükün ne durumda, Erika?"

"Yeni kapattığım bir silahlı soygun ve cinayet dosyam var. Birkaç tanesi de arka planda ağır ağır kaynıyor. Bu vakada cesedin kimliğini öğrenmem gerek fakat hiç de kolay olmayacak. Suratı fena dağıtılmış ve uzun süredir de sudaymış."

Melanie başıyla onayladı. "Büyük bir valiz miydi?"

"Evet."

"Artık o büyük valizlerden satmıyorlar. Yarıyıl tatilinde seyahate çıkacağız diye aile boyu olanlardan almaya çalıştım fakat ağırlık sınırından ötürü artık üretilmiyorlar. Havayolu şirketleri yirmi beş kilonun üstündeki her şey için küçük bir servet ödetiyor."

"Adli tıp uzmanlarının işi bittiğinde valizi sana getirebilir miyim diye bakmamı mı istiyorsun?"

"Çok komik. Gerçi doğru bir noktaya parmak basıyorum. Ye-

tişkin bir adamı sığdırmak şöyle dursun, iki haftalık bir deniz tatili için gerekli eşyaları alacak büyüklükte valiz üreten şirketlerin sayısı bence iki elin parmağını geçmez."

"Peki ya personel sayısı? Bana kaç memur verebilirsin? Moss'la Memur John McGorry'yi isterim; Çavuş Crane de iyi bir takım oyuncusu."

Melanie yanaklarını şişirip masasındaki evrak yığınını karıştırdı.

"Pekâlâ. Moss'la McGorry'yi sana verebilirim... ve bir de sivil destek elemanı. Bakalım zaman neler gösterecek."

"Tamam," dedi Erika. "Fakat ortada bir gariplik var. Bana kalırsa daha büyük bir ekibe ihtiyacım olacak."

"Şimdilik alabileceğin bu kadar. Beni gelişmelerden haberdar et," dedi Melanie ve evrak işlerine geri döndü.

Erika çıkmak için ayaklandı ama sonra kapıda durdu. "Tatilde nereye gidiyorsunuz?"

"Yekaterinburg'a."

Erika bir kaşını kaldırdı. "Rusya'daki Yekaterinburg'a mı?"

Melanie gözlerini devirdi. "Hiç sorma. Kocam ücra tatil yerlerine kafayı takmış durumda."

"Neyse ki ekim ayında Yekaterinburg'da güneş kremine ihtiyacın olmayacak."

"Çıkarken kapıyı da kapat," diye parladı Melanie.

Erika sırıtmamak için kendini tutup kadının ofisinden ayrıldı.

DÖRT

Erika otomattan biraz çikolatayla kahve aldıktan sonra merdivenlerden dördüncü kattaki ofisine çıktı. Burası kutu gibi bir yerdi. İçeride üzerindeki evraklardan görünmeyen masasından, bilgisayarından ve birkaç raftan başka hiçbir şey yoktu. Yağmur otoparka bakan küçük penceresine patır patır vuruyordu. Erika kapıyı kapatıp çikolatası ve dumanları tüten kahvesiyle masasının başına geçti. Uzakta çalan telefonların seslerini duyabiliyordu. Biri koridordan geçerken döşemelerden bir gıcırtı yükseldi. Son birkaç senedir, Bromley Karakolu'nda ve Batı Yakası Merkez Karakolu'nda çalışırken kullandığı açık planlı ofisleri özlüyordu. Etrafını saran dört duvar, vaka odasının içini son görüşünün ve dişlerini geçirebileceği büyük bir vakaya atanmasının üstünden altı uzun ay geçtiğinin hatırlatıcısıydı.

Masasının karşısındaki duvarda Thames'in eski bir haritası asılıydı ve Erika şimdiye dek ona pek dikkat etmemişti. Çikolatasının paketini yırtarak açtı, ondan koca bir ısırık aldı ve haritaya yakından bakmak için masasının etrafından dolandı. Bu bir harekât haritası değil de şu sanatsal olanlardandı. Elle çizilmiş siyah beyaz haritada nehir boylu boyunca resmedilmişti. 346 kilometre uzunluğundaki Thames, Oxford yakınlarında doğuyor ve Thames Halici'nde denize dökülmeden evvel Londra'yı bir uçtan diğerine katediyordu. Erika parmağının ucuyla nehrin rotasını gelgit etkisinin başladığı Teddington Lock'a, sonra

Twickenham, Chiswick ve Hammersmith üzerinden kıvrılarak Battersea'ye ve en nihayetinde de Londra'nın merkezinden geçerek valizin içindeki cesedi keşfettikleri yere kadar takip etti.

"O valiz nereden suya atıldı?" dedi ağzı çikolatayla tıka basa dolu olmasına rağmen. Valizin kimselere görünmeden atılabileceği kıyı şeridindeki yerleri düşündü: Richmond? Chiswick? Chelsea Köprüsü? Battersea Parkı? Derken South Bank'in sıkı polis gözetiminde olduğu ve her yerde güvenlik kameraları olduğu aklına geldi. Çikolatasının son parçasını ağzına tıkıştırıp minicik ofisinde etrafına bakınarak döndü. Tepesindeki polistiren tavan döşemeleri kahverengi su izleriyle lekelenmişti ve küçük raflar odanın önceki sahiplerinden kalma ıvır zıvırla tepeleme doluydu: tüylü, küçük bir kaktüs; sırtındaki plastik omurların arasına kalem konan yeşil renkli, plastik bir kirpi; uzun zaman önce nesli tükenmiş yazılımların toz tutmuş kullanım kılavuzları. Beynini kemiren bir ses kafasının içinde konuşmaya başladı: *Terfiyi geri çevirmekle hata mı ettim?* Herkes komiserliğe terfisini kabul etmesini beklemişti fakat Erika masasının başına saplanıp kalacağını ve kutucukları işaretlemek, vakaları öncelik sırasına dizmek, emirlere uymak ve daha da beteri, başkalarını hizaya getirmek zorunda kalacağını fark etmişti. Erika sağlıklı bir egosunun olduğunun bilincindeydi fakat forsunun artması, süslü bir unvan ya da daha fazla maaş egosunu asla okşamayacaktı. Sokakta olmak, ellerini kirletmek, karmaşık vakalar çözmek ve kötü adamları kodese tıkmak: İşte, onu her sabah yataktan kaldıran şeyler bunlardı.

Onu terfiyi kabul etmekten alıkoyan bir diğer şey ise suçluluk hissiydi. Meslektaşı Müfettiş James Peterson'ı düşündü. O yalnızca bir çalışma arkadaşı değildi; o aynı zamanda Erika'nın... *erkek arkadaşı mıydı?* Hayır. Artık kırk beş yaşında olduğundan kendini erkek arkadaş mevzuları için fazlasıyla yaşlı hissediyordu. *Partneri miydi?* Partnerler hukuk bürolarında çalışırdı. Neyse, zaten artık hiçbir önemi yoktu, çoktan her şeyin içine etmişti. Peterson üzerinde çalıştıkları son büyük vakada kaçırılan kur-

banı kurtarmaya çalışırlarken karnından vurulmuştu. Onun kıdemli soruşturma memuru olduğundan, destek gelmeden içeri girmek Erika'nın kararıydı. Peterson kurşun yarasını atlatmıştı ve genç bir kadının hayatını kurtarıp çılgın bir seri katili tutuklamışlardı fakat bu durum ilişkilerini etkilemişti. Bu da gayet anlaşılabilir bir durumdu. Peterson'ın hayatının yedi ayı acılı bir iyileşme süreciyle geçmişti ve işe geri dönüp dönemeyeceği de hâlâ belli değildi.

Erika çikolatasının ambalajını buruşturup köşedeki atık kâğıt sepetine attı ama isabet ettiremedi ve kâğıt topu kilime düştü. Onu yerden almaya niyetlendi fakat eğilmesiyle kapının tıklatılıp açılması ve kafasının yan tarafına vurması bir oldu.

"İsa aşkına!" diye bağırdı elini alnına götürerek.

Çavuş John McGorry kafasını kapıdan uzattı, elinde bir dosya vardı.

"Kusura bakma, patron. Burası biraz dar, sence de öyle değil mi?" Yirmilerinin başlarındaydı. Yakışıklı bir yüzü ve pürüzsüz, güzel bir teni vardı. Saçları koyu renkliydi ve kısacık kesilmişti.

"Deme yahu," diye yanıtladı Erika kâğıt topunu çöp sepetine atıp kafasını ovuşturarak doğrulurken.

"Moss az önce şu valizdeki cesetten bahsetti ve seninle vakada çalışacak ekibe atandığımı söyledi."

Erika masasının etrafından dolaşıp tekrar yerine oturdu.

"Evet. Moss'la konuştuysan kurbanın kimliğini tespit etmeye çalıştığını öğrenmişsindir. Son birkaç aydır nerede çalışıyordun?"

"İkinci katta, Çavuş Lorna Mills ve Çavuş Dave Boon'la birlikte."

"Mills ve Boon'la mı?" dedi Erika tek kaşını kaldırarak.

McGorry sırıttı. "Evet ama aşk hayatıma hiçbir faydası olmadı. Bir süredir geç saatlere kadar ırkçılık saikiyle işlenmiş Brexit suçlarını katalogluyorum."

"Kulağa pek seksi gelmiyor," dedi Erika.

"Ekibine atandığıma çok sevindim. Teşekkürler, patron."

"Sana daha sonra bir e-posta atarım. Şimdi sen Moss'la birlikte kurbanın kimliğini tespit etmeye bak."

"Yanına gelmemin nedenlerinden biri de buydu. Son birkaç haftadır elimden deve yüküyle vaka dosyası geçti. Bir tanesi kafama takılmıştı. Köpeğini gezdiren biri Thames'in sularının çekildiği dönemde Chelsea'deki yürüyüş yolunun kenarında bir valiz bulmuş. İçinde otuzlarının ortasında, beyaz bir kadın cesedi varmış. Kurbanın kafası ve uzuvları kesikmiş."

Erika arkasına yaslandı ve McGorry'ye bakakaldı. "Bu ne zamandı?"

"Bir hafta kadar önce, 22 Eylül'de. Vaka dosyasını getirdim," dedi McGorry dosyayı uzatırken.

"Teşekkürler, günün ilerleyen saatlerinde haberleşiriz," dedi Erika.

Erika, McGorry kapıyı kapatır kapatmaz dosyayı açtı. Olay mahalli fotoğrafları o sabah gördükleri kadar korkunçtu ama ceset çok az çürüdüğünden daha iyi durumdaydı. Kurban uzun, pis, küllü sarı saçları olan bir kadındı. Bacakları kasıklarının hemen aşağısından kesilmiş ve valizin iki yanına yerleştirilmişti. Kolları göğsünde kavuşturulmuştu; kurban kadın olduğundan sanki ceset utanmış da ellerini çıplak göğüslerine kapatmak için kollarını kavuşturmuş gibi görünüyordu. Bedeninden ayrılmış kafası gövdesinin altına tıkıştırılmıştı ve tıpkı South Bank'teki valizin içinde buldukları erkek kurban gibi suratı tanınmayacak hâle gelene dek dövülmüştü.

Erika başını kaldırıp duvarındaki Thames haritasına baktı. Bir cesedin atılabileceği sayısız yere.

Ya da ikisinin.

BEŞ

AĞUSTOS 2016

On sekiz yaşındaki Nina Hargreaves, Santino'nun kızarmış balık ve patates sattığı lokantasına yazlık eleman aradıklarını en yakın arkadaşı Kath'ten duydu. Liseden yeni mezun olmuşlardı ve Kath sonbaharda üniversiteye gitmek için taşınacak olmasına karşın Nina'nın hayatıyla ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Nina göze hoş gelen bir kızdı. Belirgin bir burnu, solgun çilli bir teni, uzun kahverengi saçları ve hafifçe çarpık dişleri vardı. Kafası derslere pek fazla çalışmadığından kariyer danışmanları bir ofis işi bulmasını ya da kuaförlük eğitimi almasını önermişti ama Nina bu fikirlerin ikisinden de nefret etmişti. Bir ofise kısılıp kalma düşüncesinden hiç hoşlanmamıştı çünkü annesi Mandy bir hukuk danışmanının yanında kâtip olarak çalışıyordu ve ikide bir hayıflanır dururdu. Kuaförde çalışıp bir ton cadaloz kadınla aynı havayı soluma düşüncesiyse midesini bulandırıyordu. Okulda yeterince dalga konusu olmuştu.

Nina şimdiden dünyaya ve dünyadaki yerine öfkeliydi. Pek sevgili babası on yıl önce kalp krizinden ölmüştü ve annesiyle pek yakın olmasalar da birbirlerinin başına kalmışlardı. Mandy odasının kapısını çalıp cumartesi günü öğle yemeğini dışarıda birlikte yemelerini istediğini söylediğinde Nina şok olmuştu.

"Yeni arkadaşım Paul'le tanışmanı istiyorum," demişti annesi.

"Bir erkekle mi?" diye yanıtlamıştı aklı karışan Nina. Mandy huzursuzca kıpırdanmış ve yatağın kenarına tünemişti. Birbirle-

rine benzerlerdi fakat Nina kendini bildi bileli annesinin küçük burnuyla kusursuz dişlerine hep imrenmişti.

"Evet, Paul *özel* bir arkadaş; daha doğrusu bir arkadaştan fazlası. Bizim şirkette hukuk danışmanı olarak çalışıyor," dedi Mandy kızının elini tutarak.

"Erkek arkadaş mı demek istiyorsun?" dedi Nina elini çekerken.

"Evet."

"Patronun mu?"

"Patronum değil. Yine de onun için çalışıyorum."

"Ne? Yani seni masanın etrafında kovaladı ve şimdi bir çiftsiniz, öyle mi?"

"Böyle yapma, Nina. Paul'le görüşmeye başlayalı birkaç ay oldu ve ilişkinin bir yerlere gittiğinden emin olmadan seni onunla tanıştırmak istemedim."

Nina dehşet dolu gözlerle annesine baktı. Yıllardır erkek arkadaş edinmesiyle ilgili annesine takılıyor, hatta ona yakışıklı ve cilveli postacıyla çıkmasını öğütlüyordu fakat Mandy her defasında henüz erken olduğunu söyleyerek onu başından savmıştı.

"Nereye gidiyor?"

"Yani, vakti geldiğinde yanımıza taşınmasını umuyorum."

"Ne?"

"Nina. Artık on sekiz yaşındasın. Sonsuza dek evde olmayacaksın."

"Olmayacak mıyım?"

"İstediğin bu mu? Hayatının geri kalanı boyunca Hannah Montana'da duvar kâğıtlarıyla bezeli bu odada kalmak mı?"

"Tabii ki hayır."

"İşte, buyurun. Seni evden sepetleyecek değilim, asla öyle bir şey yapmam ama kendi hayatını kurmalısın."

Bu sözcükler Mandy odadan çıktıktan sonra bile uzun süre havada asılı kalmıştı. Hâliyle ufukta başka hiçbir şey görünmediğinden Nina iş görüşmesine gitti ve Santino'nun lokantasındaki işi kaptı.

Santino'nun Yeri Crouch End'deki işlek caddenin sonuna tıkıştırılmış, İngiliz usulü balık ve patates kızartmasının satıldığı eski moda bir lokantaydı. Yumurta turşusu dolu kavanozların boylu boyunca sıralandığı yeşil renkli, çatlak, formika bir tezgâhı, harçla kaplanmış balıkların, sosislerin ve artıkların pişirildiği yan yana dizilmiş bir sürü fritözü ve onların üstünde de pişenlerin muhafaza edildiği cam kapaklı bir ısıtıcısı vardı. İçeriye birkaç masa serpiştirilmişti fakat Santino'nun Yeri genellikle paket servis usulü çalışırdı ve hep yoğundu. Vardiyalar sekiz saatlikti ve dört kız son sürat siparişleri alıp balıkları paketlerken sigara tiryakilerine has hırıltılı sesli, korkutucu bir kadın olan ihtiyar Bayan Santino gözlerini kızların üzerinden hiç ayırmazdı. Onun aksine Bay Santino sessiz sakin biriydi ve birkaç delikanlıyla birlikte balıkları kızartırdı.

Nina üçüncü vardiyasına kadar Max'le tanışmadı. Adam dilimlenmiş patatesle dolu koca bir kâseyle fritözün başına geçerken Nina kasada sipariş alıyordu.

"Geri çekil!" diye kükredi adam ve çiğ patatesleri fritöze atarken kaynar yağı Nina'nın koluna sıçratıp kızın acıyla bağırmasına neden oldu. "Sana geri çekilmeni söylemiştim!" dedi ve ardından elinde boş kâseyle ayaklarını yere vura vura mutfağa döndü.

Bayan Santino, Nina'nın kolunun çabucak su toplamaya başladığını görünce onu mutfağa sürükledi ve yanan kolunu soğuk musluk suyunun altına soktu.

"Sana sıcak fritöze dikkat etmeni söylemiştim!" diye bağırdı Bayan Santino. "Senin gibi aptal kızlar için kaza raporu doldurarak heba edilecek vaktim yok benim! Koluna on beş dakika soğuk su tut ve bunu da molana say!"

Bayan Santino ön tarafa geri döndüğünde Nina gözlerinin yaşlardan yandığını hissetti. Max ve başka bir delikanlı koca bir patates çuvalını köşedeki devasa patates doğrayıcının tepesinden boca ederken makine kükremeye başladı. Nina, Max'in yirmi kiloluk koca patates çuvallarını yükleme alanından alıp

doğrayıcının yanına yığmasını izledi. Max diğer cılız, sivilceli delikanlılar gibi değildi. Vücudu kaslı ve heybetliydi. Sol kulak memesinden başlayıp çenesindeki gamzeye dek uzanan ince, beyaz yara izinin iyiden iyiye vurguladığı hırpani bir güzelliği vardı. Turuncuyla kahverengi karışımı gözleri güzeldi. Tişörtünün kolları omzuna dek sıvanmıştı ve bronz teni terden parlıyordu. Derken adam Nina'nın bakışlarını yakaladı ve ona meydan okurcasına baktı.

"Ben aptal değilim! Bana fritözün yanından uzaklaşma şansı tanımadın," diye bağırdı Nina doğrayıcının gürültüsünü bastırmaya çalışarak fakat adam onu duymazdan gelip molasını değerlendirmek üzere yükleme alanına çıktı.

Nina temmuz ayı boyunca Santino'nun Yeri'nde çalışmayı sürdürdü. İşinden nefret ediyordu ama Max'e abayı yakmıştı. Onun yirmi yedi yaşında olduğunu öğrendi. Bir keresinde işe şişmiş, mor bir göz ve patlak bir dudakla geldiğindeyse kötü çocuk namından haberdar oldu. Adam onu görmezden geldikçe Nina onu konuşturmayı iyice kafasına koydu. Santino'nun Yeri'nde giydiği tişörtü bir beden küçüğüyle değiştirdi, işyerinde sutyen giymeyi kesti ve molalarını onunkilere denk gelecek şekilde ayarladı fakat Max onu görmezden gelmeye devam ediyor, sorularına homurdanarak olabilecek en kısa yanıtları veriyor ve başını gazetesinden ya da telefonundan kaldırmıyordu.

Ağustos yaklaşırken Nina'nın üstüne bir kasvet çöktü. Akşam yemeği için gittikleri civardaki bir İtalyan restoranında annesinin yeni erkek arkadaşı Paul'le tanıştırılmıştı. Adamın tipi fena değildi, biraz göbekliydi, kafasının tepesi de kelleşmişti ve kötü bir mizah anlayışı vardı fakat Nina annesinin sırılsıklam âşık olduğunu ve Paul'ün yakında yanlarına taşınacağını görebiliyordu.

Ağustosun başlarında bir çarşamba gecesi Nina uzun bir vardiyanın ardından lokantadan çıktı ve eve gitmek için arabasına

bindi. Crouch End'den Muswell Hill'e gitmek kısa sürüyordu ve yollar sessizdi. Anacaddenin sonundaki kavşakta, Nina trafik ışıklarında durdu. Yaşlı bir kadının alışveriş sepetini iterek ağır ağır karşıdan karşıya geçmesini beklerken tanıdık bir karaltı önündeki kaldırımdan inip arabanın ön camından içeri baktı. Bu Max'ti. Adam etrafına bakındı ve ardından yolcu kapısına doğru yürüyüp cama tıklayarak kapının kilidini açmasını işaret etti. Nina ne olduğunu anlamadan kendisini merkezi kilit sistemini açan düğmeye basarken buldu.

Max arabaya binip yanına oturdu. Üzerinde mavi bir kot, beyaz bir tişört ve kahverengi bir deri ceket vardı. Küllü sarı saçları omuzlarına geliyordu ve sol gözünün üzerinde küçük bir kesik göze çarpıyordu. Bira ve ter kokuyordu.

Kavşaktaki trafik lambalarının rengi kehribardan yeşile döndü.

"Yeşil yandı. Gazla," dedi Max.

Nina gaza bastı ve arka camdan birkaç polis memurunun koşarak bir ara sokaktan çıkıp etrafı kolaçan ettiğini gördü. Max koltukta biraz büzüştü, cebinden bir paket sigara çıkardı ve bir tane yaktı. Nina sigara içemeyeceğini, bunun annesinin arabası olduğunu söylemeye niyetlenerek ona baksa da âdeta nutku tutulmuştu. Max arabasındaydı ve bu durum onu inanılmaz heyecanlandırıyordu. Max ona baktı ve ardından camını açıp kolunu kenara dayadı. Nina yalnızca sürdüğünü ve evine giden tali yolu çoktan geçtiğini fark etti. Gözlerini yola dikip ona söyleyecek bir şeyler akıl etmeye çalıştı. Adamın gözleri yolu tarıyordu. Nina hiç böylesine olağanüstü gözler görmemişti. Derindiler ve sanki arkalarında için için yanan közler varmışçasına parlıyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Nina en nihayetinde sessizliği bozarak.

"Bu senin araban. Arabayı süren de sensin. Nereye gideceğimizi ne diye bana soruyorsun?" dedi Max sigaranın izmaritini pencereden fırlatırken. Nina adamın arabada etrafına, teybin altındaki eski Westlife CD'si yığınına, gösterge panelindeki SAKIN

OL VE HAKUNA MATATA çıkartmasına baktığını gördü ve aniden utanıp özgüvenini hepten kaybetti. Max torpido gözünü açıp içindekileri kurcalamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Nina.

Max torpido gözünden mavi puantiyeli, pembe renkli, kare bir kumaş parçası çekip çıkardı ve tek kaşını kaldırdı.

"Bu senin mi?"

"Hayır. Annemin arabasındayız. Hâliyle onun," dedi Nina kumaş parçasını elinden kapmak için uzanarak fakat Max onu ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu.

"Donlarını torpido gözünde mi saklıyor?"

"O bir cam bezi!"

Max güldü. "Bana don gibi geliyor. Babanla gece kaçamağı yaptıktan sonra burada mı unutmuş?"

"Benim babam öldü," dedi Nina.

"Ah. Lanet olsun. Üzgünüm," dedi Max kumaşı gerisin geriye torpido gözüne tıkıştırırken.

"Sorun değil. Gerçi annemin artık yeni bir sevgilisi var. Herif yavşağın teki."

Max gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Dünya onlarla dolu. Hiç sakızın yoktur, değil mi?"

"Yok."

Adam torpido gözünü kapattı ve arabanın camından akıp giden yola baktı.

"Uzun zaman oldu," dedi Nina.

"Ne?"

"Babamın ölümü. Kalp kriziydi."

Max gözlerini kısarak sokak tabelalarına baktı. Nina adamın ilgisini kaybetmekte olduğunu hissetti ve bu konuyu açtığı için kendine kızdı.

"Beni burada bırak," dedi Max köşedeki barı işaret ederek. Nina kaldırıma yanaştı ve adamın elini kapıya götürüşünü izledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruverdi pat diye.

"Bara."

"Daha önce hiç The Mermaid'e gitmedim," dedi Nina. Kaba saba bir yere benziyordu. Ön camı tahtalarla kapatılmıştı.

"Zaten senin gibi bir kızdan orada takılmasını beklemezdim," dedi Max kapıyı açarken.

"Ne tür bir kız olduğumu nereden biliyorsun? İşyerindeki bütün vaktini ya beni yargılayarak ya da bana ters ters bakarak geçiriyor gibisin ama sonra arabama atlıyorsun ve benden seni istediğin yere bırakmamı bekliyorsun!"

"Araba annenin değil miydi?"

"Öyle. Fakat demek istediğim şu ki öyle oturduğun yerden insanlar hakkında varsayımlarda bulunmamalısın çünkü genellikle yanlıştırlar." Nina konuşmasından sonraki sessizlikte yüzünün kızardığını hissetti.

Max çarpık bir gülümsemeyle ona baktı.

"Yalnızca birkaç dakikalığına içeri gireceğim. Halledilmesi gereken bir işim var. Neden beni beklemiyorsun?"

"Burada mı?"

"Aynen. Başka nerede bekleyebilirsin ki?"

Nina ağzını açtı ama sonra kapattı.

"Başka bir yerde mi olman gerekiyor?" diye sordu Max.

"Hayır."

"O hâlde tamamdır. Burada biraz bekle. Az sonra dönerim. Sonrasında da bana gerçekte ne tür bir kız olduğunu anlatabilirsin." Ona yine şu seksi gülümsemesiyle baktı ve Nina dizlerinin boşaldığını hissetti.

Bara girene kadar adamın arkasından bön bön baktıktan sonra Nina telefonunu çıkardı ve az önce olanları anlatmak için Kath'in numarasını çevirdi.

"Polisten kaçtığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Kath endişeli bir sesle.

"Bilmiyorum."

"Peki The Mermaid'de halledilmesi gereken işi neymiş? Orası rezil bir yer. Ayrıca uyuşturucu baskınlarına uğrayıp duruyor."

"Keyfimi kaçırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Yalnızca arkadaşım için endişeleniyorum. Eve döndüğünde beni ararsın, değil mi?"

Nina, Max'in bardan çıktığını görebiliyordu.

"Evet, söz veriyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Max 50 poundluk banknotlardan oluşan kallavi bir para tomarını cebine sokuşturarak arabaya bindi.

"Sana bir içki sözü verdiğimi biliyorum ama Constitution Hill'deki The Lamb&Flag'e de uğramam gerek. Sana uyar mı?" Elini kızın dizine koyup gülümsedi. Nina elektrik çarpmışa döndü.

"Evet, elbette," dedi gülümsemesine karşılık vererek.

Onu arabayla The Lamb&Flag'e götürdü ve dışarıda yarım saat bekledi. Max arabaya döndüğünde elinde iki şişe Heineken vardı. Nina motoru çalıştırdı.

"Düz devam edelim," dedi Max.

Nina arabayı yolun yukarısına doğru sürmeye koyuldu. Hava kararıyordu ve sokak lambaları da sönüktü.

"Bu senin için," dedi Max biralardan birini ona uzatıp diğerinden uzun bir yudum alarak.

"İçkili araba kullanmam," dedi Nina tüm kuralcılığıyla ve ellerini direksiyondan ayırmadı.

"O hâlde kullanma," dedi Max tek kaşını kaldırarak. Nina çıkmaz yola girdiğini, sokak lambalarının yanmadığını ve sokağın iki yanındaki evlerin karanlık olduğunu görebiliyordu. Adam ona doğru eğilip saçlarını okşadı. "Kenara çek. Bir içki içelim," dedi gülümseyerek.

"Pekâlâ," dedi Nina ve gülümsemesine karşılık verdi. Adamın tıraş sonrası losyonuyla nemli ter karışımı kokusu iştahını kabartıyordu. Tişörtünün V şeklindeki yakasından kaslı göğsü-

nün gergin, bronz tenine anlık bir bakış attı. Arabayı kaldırıma yanaştırıp motoru kapatırken heyecandan patlayıverecekmiş gibiydi. Nina, Max'in eline tutuşturduğu şişeden bir fırt alırken bira köpürdü. Şişeyi ayak boşluğuna tutup elinin tersiyle ağzını sildi.

"Lanet olsun, arabayı berbat ettim."

"Boş versene, tadı biraya benzeyen kızları severim."

Max uzanıp Nina'nın suratını kendininkine doğru çekince dudakları buluştu. Onu önce usulca, sonra da diliyle dudaklarını aralayarak şehvetle öptü. Nina şişenin elinden kayıp düştüğünü fark etmedi bile. Tutku ve ihtiras sarhoşluğuyla kendinden geçmişti ve ancak uzun süre sonra tekrar kendine gelecekti. Ne var ki o zaman da her şey için çok geç olacaktı.

ALTI

3 EKİM 2017, SALI

Erika erkenden, Isaac Strong'dan gelen mesajın sesine uyandı. Erkek kurbanın otopsisi tamamlanmıştı ve valizin içinde bulunan kadın kurbanın cesedi de Penge'deki morga taşınmıştı.

Moss bıçakla işlenmiş bir cinayet davasında ifade vermek için mahkemenin huzuruna çıkacaktı. Bu yüzden Erika da yanına McGorry'yi aldı. Delikanlı otopsinin sonuçlarını göreceğini düşündükçe heyecandan yerinde duramıyordu fakat morga girip de iki kurbanın ışıl ışıl parlayan, paslanmaz çelik otopsi masaları üzerinde birleştirilmiş parçalarını gördüğünde az önceki heyecanından eser kalmadı.

Isaac önce erkek kurbanın yanına gitti ve kafasını nazikçe döndürdü. "Kafatasının arkasında irice, ağır bir beton parçasıyla açılmış derin yaralar var. Bu darbelerin şiddeti yüzünden beyin dokusunun bir kısmı kafatası boşluğundan dışarı çıkmış ve o dokunun içinde de beton kırıntıları bulduk. Elmacıkkemiklerinin ikisi de kırılmış, tıpkı burnu gibi. Ayrıca çene kemiği de iki yerden kırılmış. Benzer şekilde deri altında da beton kırıntılarına rastladık. Bu da bize aynı ağır beton parçasının kullanıldığını düşündürdü." Isaac sol kola geçti. "Derinin uzun süre suda kaldıktan sonra pul pul dökülerek kemikten ayrılmaya başladığını görebilirsiniz. Radyan kemik kırılmış ve ulna iki yerinden çatlamış. Sağ koldaki hasar ise sol koldakiyle neredeyse tıpatıp aynı."

Isaac, McGorry'nin alnının akıl karışıklığıyla kırıştığını gör-

dü. "Kollarımızın dirsekten aşağısında iki kemik vardır," diye açıkladı göstererek anlatmak için kolunu sıvayarak. "Ulna dirsekten serçe parmağa dek uzanan uzun kemiktir. Diğeri ise ulnaya paralel uzanan ve ikisi arasında hem daha geniş hem de daha uzun olan radyan kemiktir."

"Kendini savunmak için kollarını mı kaldırmış?" diye sordu Erika kendininkileri kaldırıp suratının önünde çaprazlayarak.

"Bunu doğrulamak sizin işiniz fakat aldığı yaralar teorine uygun," dedi Isaac.

McGorry gırtlağını temizleyip derin bir nefes aldı ve elini ağzına kapattı.

"İyi misin?" diye sordu Isaac.

"Evet, iyiyim," diye yanıtladı McGorry yutkunarak. Erika parlak ışıkların altında McGorry'nin suratının yeşille gri arası tuhaf bir renge büründüğünü görebiliyordu.

Isaac sözlerine devam etti. "Bu yaraların dışında sağlıklı, genç bir adammış. Akciğerlerinde renk değişimi yok; sigara içmiyormuş; karaciğerindeki yağlanma yok denecek kadar az; güçlü bir kalbi varmış; vücudunda yağdan neredeyse eser yok."

Isaac ikinci otopsi masasına ve genç kadının cesedine doğru hareketlendi. Kadının kafasını çevirdi. Saman rengi uzun saçları aralanarak kafatasının arkasındaki hasarı gözler önüne serdi.

"Aldığı yaralar erkek kurbanınkiyle neredeyse birebir aynı. Küt, ağır bir nesneyle kafasının arkasına ve tepesine ölümcül darbeler indirilmiş. Suratı fena hâlde darp edilmiş: Çenesinde, burnunda ve elmacıkkemiklerinde çok sayıda kırık ve çatlak var. Yine deri altında ve çevre dokularda beton kırıntılarına rastladık *fakat* erkek kurbanla arasında bir fark var. Bu kadın uzun, ince bir bıçakla göğsünden bıçaklanmış."

"Ve onu öldüren bu olabilir, öyle mi?" diye sordu Erika.

"Evet ama kesin konuşmam mümkün değil. Şimdi, erkek kurbanda rastladığımız beton kırıntıları valizin içinde kadın kurbanla birlikte bulduğumuz beton parçasıyla karşılaştırılacak. İncelemede bir eşleşme yakalayabilecek miyiz diye bakacağız."

"Bunu her kim yaptıysa gözü dönmüş," dedi McGorry. "İkisini de darp etmek, kadını bıçaklamak."

"Ne var ki elimizdeki yegâne bıçak yarası çok daha titizlikle açılmış," dedi Isaac.

Erika başıyla onayladı. Kurbanlar yalnızca acı içinde ölmekle kalmamış, aynı zamanda kimliklerinden de yoksun bırakılmışlardı.

"Bunu her kim yaptıysa kurbanların kimliklerini tespit etmekte zorlanmamızı istemiş. Aradan iki hafta geçmesine rağmen kadın kurbanın kimliği hâlâ tespit edilememiş," dedi ürpererek.

McGorry aniden öğürdü ve elini ağzına sımsıkı bastırdı.

"Tuvalet dışarıda, soldaki ilk kapı," dedi Isaac sakince. McGorry ağzını iki eliyle kapatarak yerinden fırladı. Tuvaletin kapısının savrularak açılıp kapandığını, sonra da McGorry'nin öğürdüğünü duydular.

Isaac konuşmayı sürdürdü. "Kadın kurbanın kolu beş yerinden kırılmış; sağ elmacıkkemiğiyse iki kere kırılmış. Aynı zamanda, öldürülmeden önce ve hatta sonra cinsel saldırıya uğradığına dair kanıtımız da var."

Erika parlak ışıklar yüzünden gözlerini yumdu fakat darp edilmiş ve uzuvları kesilmiş vaziyette yan yana yatan iki cesedin dış hatlarını hâlâ görebiliyordu. Aklından bir sürü soru geçiyordu: *Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Çift miydiler? Eğer öyleyse önce hangisi öldü? O esnada birlikte miydiler?*

Gözlerini açtığında Isaac morgun arka tarafındaki depolama ünitesinin yanındaydı.

"Ayrıca erkek kurbanın midesinde kokainle dolu elli adet prezervatif buldum."

Elinde şeffaf bir torbayla geri dönüp poşeti Erika'ya uzattı. İçi her biri kabuklu, irice bir fıstık ebadında olan küçük paketlerle doluydu. Erika başını kaldırıp şaşkın şaşkın Isaac'e baktı.

"Bunlar midesinden mi çıktı? Hepsini yutmuş mu?" diye sordu.

"Evet. Her birinin içinde prezervatife doldurulmuş, sonra da

latekse sarılmış on gram kokain var. Bunun için de lateks bir eldivenin parmakları kullanılmış. Kokain çok iyi paketlenmiş. Gerçi paketin içindekilerin mideye sızmaması için öyle de olmalıydı."

Erika bakışlarını iki cesede kaydırıp gövdelerindeki dikilerek kapatılmış Y şeklindeki uzun kesiklere baktı. "Kadında bir şey var mıydı?"

"Hayır. Midesinde kısmen hazmedilmiş az miktarda yiyecek dışında hiçbir şey yoktu."

"Adamın uyuşturucu kuryesi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Orasını bulmak sana kalmış."

Erika başını iki yana salladı. "Hiç aklıma yatmıyor. Neden biri onu öldürecek, sonra da parçalara ayıracak kadar ileri gider de uyuşturucuları midesinde bırakır?" Paketlere bakıp çabucak bir hesaplama yaptı. "Burada otuz bin pound değerinde kokain var."

"Onu öldüren kişi kokainin varlığından haberdar olmayabilir. Dediğim gibi orasını bulmak..."

"Evet, biliyorum, Isaac. Orasını bulmak bana kalmış," diye çıkıştı Erika. "Cesetlerin ne zamandır suda olduğunu biliyor musun?"

"Söylemesi zor. Erkek kurban suda birkaç hafta kalmış olabilir. Ona baktığında maserasyonu kolaylıkla görebilirsin. Yani parmaklardaki, avuçlardaki ve ayak tabanlarındaki derinin gevşediğini ve göğüsle karın bölgesindeki renk değişimini. Kadının durumuysa farklı. Suda en fazla birkaç gün kalmış. Parmakları parmak izi alabileceğimiz kadar iyi durumdaydı. Gerçi parmak izlerini sistemde tarattığımızda hiçbir sonuç alamadık. Otopsi raporunda, valizin içinde cesedin yanı sıra büyük bir beton parçasının bulunduğu yazılı. O da adli bilimlere gönderildi."

"Peki ya ölüm sebebi?"

"İki kurban da kafalarının arkasına aldıkları darbelerden ötürü ölmüş. Ciğeri su doluydu fakat kafalarının kesildiği düşünüldüğünde vücut boşluklarının suyla dolmasını normal buluyorum."

Birkaç dakika boyunca sessizce kurbanlara baktılar.

"Tamam, teşekkürler," deri Erika.

John'un elinde su sebilinden doldurduğu bir bardak suyla plastik sandalyelerden birinde beklemekte olduğu koridora çıktılar. Adam onları görünce ayağa kalktı.

"Gerçekten çok üzgünüm, Doktor Strong, patron. Cesetlerle sorunum yoktur fakat parçalara ayrıldıklarında..." Bir kez daha elini ağzına kapattı.

"Hadi, dışarı çık da biraz temiz hava al. Seni otoparkta bulurum," dedi Erika.

Isaac başını yana yatırdı ve McGorry'nin koridorun sonuna doğru seğirtip ana kapıdan çıkışını izledi. Kapı tangırdayarak kapandı.

"O bir heteroseksüel, Isaac. Bir kız arkadaşı var. Sanırım ilişkide borusu öten de o."

Isaac sırıttı ve sandalyelerden birine oturdu. "Onunki kadar iyi ötmediğinden eminim. Kaç yaşında?"

"Yirmi dört."

"Ah, keşke yine yirmi dört yaşında olsam..." Erika gülümsedi ve onunla hemfikir olduğunu ima edercesine başını aşağı yukarı salladı. "Peterson nasıl?" Konunun değişmesiyle Erika'nın suratı asıldı.

"Dönmek üzere ama çok yavaş iyileştiğinden nekahet dönemi uzun sürdü."

"Gayet normal. İnsanlar genellikle midelerine aldıkları kurşun yaralarını atlatamazlar. Ameliyat sonrasında iki kere enfeksiyon geçirmesine rağmen şansı epey yaver gitti..."

"Neler olduğunu biliyorum, Isaac."

"Peki ya onun başına gelenlerin senin suçun olmadığını da biliyor musun? Çünkü değil. Senin peşinden o suç mahalline dalmak zorunda değildi."

"Ben onun kıdemli amiriyim..." Erika'nın sesi cılızlaşarak yitip gitti ve kafasını geriye atarak arkasındaki duvara yasladı.

"Nasıl görünüyor?"

"Hâlâ çok zayıf. Bir süredir onunla annesi ilgileniyor ve kadının hayranlarımdan biri olduğu söylenemez."

"Erika. Annelerle oğullar arasındaki ilişkiyi bilirsin."

"Evet. James yoğun bakımda tüm o makinelere bağlıyken tanışmamızın da pek bir faydası dokunmadı."

Isaac elini uzatıp Erika'nın kolunu sıktı. "Uyuyabiliyor musun?"

"Geceleri birkaç saatliğine de olsa uyumayı becerebiliyorum."

Isaac'in ince kaşları endişeyle çatıldı. Ayağa kalktı ve sebilin başına gidip bir bardak su doldurmaya koyuldu.

"Sana bir şeyler yazmamı ister misin?" dedi suyu Erika'ya uzatırken.

"Hayatta olmaz. İki kişinin öldürüldüğü bir cinayet soruşturmasına zombiye dönmüş vaziyette başlayamam."

Isaac, Erika'ya uzun uzun baktı. "Pekâlâ ama kendini özletme. Bir akşam yemeğe gel. Hâline bakılırsa midene doğru düzgün iki lokma girmesine ihtiyacın var."

"Kurbanların kimliğini tespit ettiğimde," dedi Erika suyunun geri kalanını da içip kâğıt bardağı çöpe atarak, "ararım."

Erika oradan ayrılırken Isaac onun arkasından baktı. Kendine çok fazla yüklendiği için arkadaşının durumundan endişe ediyordu. Onu en çok korkutansa günün birinde pat diye ortadan ikiye bölünecek olmasıydı.

YEDİ

McGorry, Lewisham Row'a dönerken Erika arabasını Adli Bilimler'in Vauxhall'daki ofisine doğru sürdü. Burası Thames manzaralı şu cam cepheli, geniş ofis binalarından birindeydi. Yeraltı otoparkına inen rampaya park etti ve ardından asansörle altıncı kata çıktı. Laboratuvara açılan kapıyı çaldı ve küçük bir camdan, Nils Åkerman'ın koridorun sonundaki kapıdan çıkışını izledi. Mahkûmiyetle sonuçlanan üç yüksek profilli davada onunla çalışmıştı ama yine de adam onun için hâlâ bir muammaydı. Nils kırklarının sonlarında, neredeyse şeffaf tenli bir adamdı ve rengi ağartılmış sarı saçları bugün mavinin parlak bir tonuna boyanmıştı. Onun hakkında bildiği üç beş şey ise hepten muğlaktı: Nils hem kadınlardan hem de erkeklerden hoşlanıyordu (Isaac, adamın anavatanı İsveç'te bir oğlu olduğuna dair dedikodular duymuştu). Ayrıca Erika siyasi görüşünün sağ mı, sol mu olduğuna dair de hiçbir fikir sahibi değildi. Elbette bunların hiçbir önemi yoktu zira adam olağanüstü bir adli bilimler uzmanıydı.

"Günaydın Erika," dedi Nils kapıyı açarken. "Valizdeki ölü adamla ilgili soruşturman nasıl gidiyor? Şimdi elimizde valizde bulunmuş bir de kadın var."

"Evet. Ben de zaten o yüzden buradayım. Yüz yüze bir görüşmenin e-posta göndermekten daha iyi olacağını düşündüm."

"Pek tabii. Hadi ofisime gidelim," dedi adam.

Erika koridorda onun peşine takılıp olay yeri inceleme memurlarının çalıştığı laboratuvarlara bakan pencerelerin ve destek elemanlarının bilgisayar başında oturduğu nispeten daha küçük ofislerin önünden geçti. Polislerin vaka odaları bayat ter kokusunun ve paket servislerin cirit attığı gürültülü, stresli yerlerdi; burasıysa oranın resmen kutupsal zıddıydı. Adli bilimlerin atmosferi sessiz ve kütüphanevariydi. Ayrıca içeriye, insanın burun deliklerini bayram ettiren naneli bir dezenfektan kokusu hâkimdi.

Nils'in ofisi temiz ve zekice döşenmişti. İçeride bir masa, geniş bir kitaplık ve uzun bir buzdolabı vardı. Nehre bakan pencerenin önüne yerleştirilmiş iki şık, koyu mor koltuğun arasında mermer yüzeyli, küçük bir sehpa duruyordu. Odanın ortasındaki masada duran turuncu ve siyah benekli, Murano camından yapılma küçük kâğıt ağırlığıysa dikkat çekiyordu.

"Kahve ister misin? Yanında da bir dilim kek?" Nils buzdolabının kapağını açtı ve içinden kocaman, havuçlu bir ıslak kek çıkarıp sırıtarak Erika'ya döndü. Kar beyazı kaplaması ışıl ışıl parlayan tepelere benzetilmişti. Erika soruşturmaya devam etme lüzumu ile kaplamanın ağız sulandıran, tatlı kokusu karşısında guruldamaya başlayan midesi arasında kalakaldı.

"Sabahtan beri ağzıma tek lokma koymadım," dedi Nils.

"Ben de öyle." Erika sırıttı.

"O hâlde karar verilmiştir. Boş mideyle çalışmak daha zordur."

Nils keki sehpanın üstüne koyup iki dilim kesti, dilimleri tabaklara yerleştirdi ve keki tekrar dolaba kaldırdı.

Masasının yanındaki kahve makinesine doğru yürürken, "Espresso? Macchiato? Cappuccino? *Al Pacino*?" diye sıraladı tekdüze bir sesle.

"Cappuccino. Teşekkürler," dedi Erika.

Nils çekmeceden çıkardığı bir çift porselen fincanla debelenip dururken Erika azıcık aralık olduğundan serin esintiyi içeri davet eden küçük pencerenin önüne gitti. Büyük bir tekne akın-

tıya göğüs gererek nehrin yukarısına doğru seyrediyordu. Nils kahvelerini hazır ettiğinde oturdular. Erika adamın, tabağındaki dilimi yan devirip çatalının kenarıyla kestiği koca bir kek parçasını ağzına tıkıştırmasını izledi. Mavi saçlar tenini daha solgun göstermişti ve burnu da akıyordu. Sümkürmek için bir mendil çıkardı.

"Kusura bakma, alerjim azdı," dedi ağzı kekle tıka basa dolu olmasına rağmen. "Sene sonu falan dinlemiyor."

"Kız kardeşim alerjiden çok çeker," dedi Erika. Bunun ardından konuyu soruşturmaya getirdi. Vakayı genel hatlarıyla özetledi ve kadın kurbanın valizinde bulunan irice beton parçasının cinayet silahı olarak kurbanlardan birinde ya da ikisinde birden kullanılmış olabileceğini söyleyerek sözlerini tamamladı.

"Kurbanların DNA'larını ulusal suç veri tabanında aratacağını biliyorum," dedi Erika.

"Evet, elimizde çok geçmeden işlem görmeyi bekleyen numuneler var."

"Aslında buraya beton parçasıyla ilgili bir şey yapıp yapamayacağını sormaya geldim. Bazı vakalarda betondan parmak izi alınabildiğini duydum."

"Evet, zor fakat kotarılabilir bir işlemdir," dedi Nils son büyük kek parçasını da yutarken. "Süpergluyla parmak izi buharlama denilen bir işlem var. Dokunduğumuz her yüzeyde parmak izi bırakırız," dedi şekerli kremayı yalamadan önce çatalına işaret ederek. "Parmak izleri pek çok kimyasal içerir; nem, su, muhtelif amino asitler, yağ asitleri ve proteinler. Toz ve fırça vasıtasıyla düz bir yüzeyden parmak izi almak kolaydır fakat aynı yöntemle pütürlü ya da gözenekli yüzeylerden parmak izi almak daha zor olduğundan biz de yapıştırıcıları, daha doğrusu süpergluların çoğunda bulunan siyanoakrilat isimli kimyasalı kullanıyoruz. Nesneyi, yani bu vakada beton parçasını içinde küçük bir süperglu haznesi bulunan sızdırmaz bir konteynere koyuyoruz. Bu hazne ısıtıldığında buhar, parmak izlerinde bulunan kimyasallarla reaksiyona giriyor. Bu reaksiyonun sonun-

daysa fotoğrafı çekilebilir ya da bantla alınabilir ince, beyaz bir tabaka oluşuyor ve süperglunun içindeki siyanoakrilat isimli kimyasal, nesnenin üzerindeki parmak izinin muhteviyatındaki asitlerle etkileşime girip geride parmak izinin girinti çıkıntıları boyunca oluşan gözle görülebilir, yapışkan, beyaz renkli bir materyal bırakıyor. Biz de ya onun fotoğrafını çekiyoruz ya da çözünürlüğünü artırıp çıktısını alıyoruz."

"Mahkemede kabul görüyor mu?" diye sordu Erika birden umutlanarak.

"Güvenilir bir yöntem. Buradaki sorunumuz nesnenin en az birkaç gün çalkantılı suda kalmış olması."

"Fakat adli bilimlerde yok denecek kadar az DNA ve kanıtla iş görebiliyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Nils kahvesini yudumlarken. "Denemeye gayret edeceğiz. Bunun sözünü verebilirim."

"Teşekkür ederim. Bir şey daha var. Erkek kurbanın midesinde kokain paketleri bulundu."

Nils birden pek ilgili göründü. "Uyuşturucu kuryesi miymiş?"

"Görünüşe bakılırsa öyle. Midesinden yaklaşık elli kapsül çıktı. Onlardan parmak izi alıp alamayacağımızı öğrenmek istiyorum."

"Parmak izi mi?"

"Kokaini paketleyenin arkasında parmak izi bıraktığından şüpheliyim fakat paketin katmanları arasında az da olsa DNA kalmış olabilir."

"Bu meşakkatli bir iş."

"Az önce de dediğim gibi, Nils. Bu yüzden şahsen geldim. Olası bir çifte cinayet vakasıyla karşı karşıyayım. İki cinayet arasında bağlantı kurup zanlıyı bulmalıyım. Üstelik sokaklarda, otuz bin pound değerindeki malının peşinde koşan bir de uyuşturucu tüccarı var. Birden fazla tutuklamayla sonuçlanabilecek karmaşık bir vaka."

"Pekâlâ. Ertesi gün süpergluyla parmak izi buharlama test-

lerine başlayabilirim." Ayağa kalkıp masasındaki bilgisayarının başına geçti. "Kokain kapsülleriyle ilgili yapılacaklarıysa planlamam gerek... En erken cumaya ne dersin?" diye sordu Erika'ya dönerek.

"Teşekkür ederim. Ne kadar meşgul olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Aslına bakarsan tahmini alıp üçle çarp," dedi Nils.

"Ve kahveyle kek için de ayrıca teşekkürler."

"İsveç'te kahve ve kek din gibidir. Böylece sunakta ibadet etmeme yardım etmiş oldun!" Nils sırıttı ama burnu yine akmaya başladı. Mendilini çıkarıp burnunu sildi.

"Eğer alerjin azıyorsa pencereni kapalı tutmalısın," dedi Erika ve adamın ofisinden çıkıp Nils'in vakada dişe dokunur bir ilerleme kaydetmesine yardımcı olmasını umarak birkaç kat aşağıdaki arabasına doğru yürümeye koyuldu.

SEKİZ

Akşamüstünün ilerleyen saatlerinde Erika, Lewisham Row Karakolu'nun bodrum katındaki konferans odalarının birinde küçük ekibiyle buluştu. Burası kare şeklindeki geniş masası ve pislik içindeki ayaklı beyaz tahtasıyla köhne bir yerdi. İlk gelen, mahkemeye giderken giydiği resmî kıyafetleri hâlâ çıkarmamış olan Moss'tu. Uzun pardösüsünü çıkardı ve plastik sandalyelerden birinin arkasına astı.

"Nasıl gitti?" diye sordu Erika.

"Moral bozucu. Herifin avukatı iyiydi ve usul hatasından paçayı kurtardı. Kafamı verebileceğim başka bir şey olduğuna memnunum. Kötü adamı yakalamak için başka bir şans."

"Çoğul da olabilir. Kötü *adamlar*."

McGorry elinde Starbucks bardaklarıyla dolu bir tepsiyle içeri girdi. Yanında da kocaman bir gözlük takmış, ellilerinin başlarında bir kadın vardı. Kadın epey zayıftı, kır saçları omuz hizasındaydı ve üzerinde kolları katlanmış parlak kırmızı bir gömlek elbise vardı.

"Öğle yemeğini morgda zayi ettiğini duydum," dedi Moss, McGorry'ye.

"Ha ha, aslında sabah kahvaltımdı," dedi yanakları kızaran McGorry. Erika'yla Moss'un kahvelerini verip kadına da bir tane ikram etti.

"Ah, teşekkürler, ben de neredeyse şu makinelerden birini kullanacaktım," dedi kadın gülümseyerek kahvesini alırken.

Erika kendisini, Moss'u ve McGorry'yi takdim etti.

"Ben Marta Chapman," dedi kadın McGorry'nin yanına oturup omzuna asılı büyük çantadan not defteriyle kalemini çıkarırken. "Esasen Lewisham Row'daki sivil destek biriminde epey yeniyim."

"Seni ekibimde görmekten memnunum," dedi Erika. O ve Moss karşılıklı otururlarken Moss, Marta'ya bakıp gülümseyerek başını yukarı aşağı salladı. "Tamam, ilk önceliğimiz kadın ve erkek kurbanın kimliklerini tespit etmek," dedi elindeki dosyayı açıp masanın ortasına bırakarak. "Nils Åkerman kısa süre içinde DNA'larını ulusal veri tabanında aratacak fakat onları bulmamız daha önce tutuklanmış olmalarına bağlı."

"Büyük Londra'nın geçtiğimiz aya ait tüm kayıp şahıs ihbarlarını temin ettim," dedi Marta. "Çok geniş bir veri yelpazesinden bahsediyoruz fakat yirmi ila otuz yaşları arasındaki beyaz erkeklerle kadınlara odaklanabilirim."

"Sualtı Birimi'nde bir tanıdığım var," diyerek konuşmaya başladı McGorry. "Cesetler Thames'e iki, iki buçuk hafta kadar önce atılmış. Gelgit modelleriyle ilgili bir şeyler yapıp yapamayacaklarını sorabilirim; valizlerin nereden suya atıldığını nokta atışı tespit edebilirler."

"Şimdilik Sualtı Birimi'nin ağzını aramakla yetinelim. Şu aşamada sınırlı bir bütçemiz var ve evvela kurbanların kimliklerini tespit etmeye odaklanmalıyız. Adli bilimlerden pahalı olduğuna kalıbımı basacağım bir sürü testi en acil tarafından yapmalarını istediğim ve bütçeyi çarçur ettiğim için zaten fırçayı yiyeceğim," dedi Erika.

"Benim aklımdaki asıl soru katilin adamı parçalarına ayırırken neden uyuşturucuyu da çıkarmadığı," dedi Moss.

"Kesinlikle. Bu da bana dışarıda bir yerlerde tıpkı bizim gibi erkek kurbanı arayan birilerinin olduğunu düşündürüyor," dedi

Erika. "Diş kayıtlarını da unutmayalım; lanet olsun, Nils'e o meseleden bahsetmeyi unuttum."

"Ben o işin icabına bakarım," dedi Marta.

"Hayır, ben yaparım. Sen kayıp şahıslara odaklan."

Marta beceriksizce kıpırdandı. "Fazla mesai meselesini soracaktım. Bu vakaya memnuniyetle saatlerimi harcarım fakat sivil destek çalışanları için fazla mesailer donduruldu."

"Bu toplantıdan sonra gidip komiserle bu konuyu görüşürüm; fazla mesaini de onaylatırım." Erika saatine göz attı. "Bugünlük birkaç saat daha çalışalım ve ardından yarın sabah dokuzda tekrar buluşalım. Teşekkürler."

Herkes ayaklandı ve eşyalarını toplamaya koyuldu. Marta ve McGorry odadan çıkarlarken Moss geride kalıp Erika'nın vaka dosyalarını toparlamasını bekledi.

"Patron. Peterson'dan hiç haber almadım. Oysa arayacağını söylemişti. Siz ikiniz?.."

"Biz ikimiz ne?" diye sordu Erika dosya tomarını kolunun altına sıkıştırırken.

"Yani, o iyi mi?"

"Bilmiyorum... Hayır, pek değil," dedi Erika. "Hâlâ bir sürü ilaç alıyor ve pek uyuyamıyor. Onu düzenli ziyaret etmeye çalıştım."

"Ben de öyle," dedi Moss.

"Onu en son ne zaman gördün..."

"Bir hafta ya da on gün kadar önce. İşlerim başımdan aşkındı," dedi Moss suçlulukla. "Şimdiye dek döner diye düşünmüştüm; en azından masa başında birkaç saat çalışabilirdi. Hadisenin üstünden altı ay geçti."

"Doktor işinin başına dönmeden evvel dört kilo alması gerektiğini söylüyor. Midesinden olduğu ameliyat yüzünden kilo almakta epey zorlanıyor ve ameliyat sonrası enfeksiyonlar onu iyiden iyiye perişan etti. İyileşmesi asıl uzun süren şey psikolojik durumu ve duvarlar üstüne üstüne gelirken bütün gün evden dışarı adım atamaması da işleri onun için hiç kolaylaştırmıyor..."

Erika dudağını ısırıp başını önüne eğdi. Gözlerinin yaşlardan yandığını hissedebiliyordu ve sırf dikkati dağılsın diye vaka dosyalarını karıştırmaya koyuldu. Odada tuhaf bir sessizlik oldu.

"Keşke ona yardımım dokunabilseydi. Şahsen ben pazar günleri sıradan bir öğle yemeğinde bile dört kilo alabiliyorum," dedi Moss. "Pekâlâ, neyse, ofisimde olacağım. Telefonun diğer ucundayım. Eğer bana ihtiyacın olursa e-posta da atabilirsin."

"Teşekkürler," dedi Erika. Başını vaka dosyalarından kaldırmadan evvel Moss'un gitmesini bekledi. Kapıya doğru seğirtti, kapıyı kapattı ve ışıkları söndürdü. Ancak ondan sonra, karanlıkta gözyaşlarına teslim oldu.

DOKUZ

AĞUSTOS 2016

Nina arabadaki ilk öpüşmelerinin ardından Max'le düzenli olarak görüşmeye başladı ama Max ne onun evine gelmek istiyor ne de onu kendi evine davet ediyordu. Nina'yla yalnızca akşamları ya da işten sonra görüşüyordu ve bu buluşmalar hep Nina'nın arabasında gerçekleşiyordu.

Birkaç hafta sonra Max evinin önünden alınmayı kabul ettiğinde Nina epey yol katettiğini anladı. Adam Crouch End'in tehlikeli bir mahallesindeki bir toplu konut sitesinin yanındaki küçük bir binada yaşıyordu ve Nina arabayla geldiğinde onu dışarıda bekliyordu. Hâliyle Nina'nın adamın evinin içini görme fırsatı hiç olmadı.

Randevuları hep aynıydı. Nina ilk önce onu bir bara ya da kulübe götürüyordu. Orada Max yirmi dakikalığına ortadan kaybolup içeride işlerinin icabına bakıyordu. Nina ona içeride ne işler karıştırdığını hiç sormamıştı. Ne var ki kötü bir şeyler yaptığından şüpheleniyordu. Sonrasında içki satılan bir yerlere ya da bir Çin restoranına uğruyor, arabayı Hampstead Heath'e sürüyor ve oturup günbatımını izliyorlardı.

En nihayetindeyse sevişiyorlardı. Bu insanın aklını başından alan, ket vurulamaz bir cinsel ilişkiydi ve Nina daha önce ihtirasın böylesini hiç tatmamıştı. Max'in fevkalade bir vücudu vardı ve ne yaptığını adı gibi biliyordu. Hayatındaki onca belirsizlik

arasında, Max'le geçirdiği geceler Nina'yı oyalayan ve heyecanlandıran yegâne şeydi.

Ağustos ayının sonlarına doğru bir akşam fundalığın kenarındaki alçak ağaçların altında park hâlindeydiler. Daha yeni sevişmişlerdi ki Max ona uzaklara gitmeyi isteyip istemediğini sordu. Bu soru Nina'yı gafil avladı.

"Uzaklara mı? Yani tatile falan mı? Birlikte mi?" Arabanın arka koltuğunda çırılçıplak uzanıyorlardı. Nina başını Max'in göğsüne yaslamıştı.

"Evet, buralardan başka nasıl uzaklaşılır ki?" dedi.

"Bilmiyorum. İnsanların manastıra kapanmak üzere uzaklara gittiğini çok duydum," dedi Nina parmaklarını Max'in göğsünde gezdirirken.

"Hayır, insanlar manastıra zorla gönderilir," diyerek güldü Max. "Ve sen de kesinlikle manastıra kapanacak türden biri değilsin."

"Seni fırlama! İnsanlar hapse girdiklerinde de uzaklara gitmiş olurlar. Bu konuda da bilgi sahibi misin?"

Nahoş bir sessizlik oldu. Max, Nina'nın elini itip doğruldu.

"Max, şaka yapıyordum!"

"Siktiğimin şakası hiç komik değildi," diye kükredi tişörtünü kapıp paldır küldür kafasından geçirirken.

Nina, "Özür dilerim. Senin hapse..." diyecek oldu.

Max kızın üzerine abanarak suratını onunkine yaklaştırdı. Yolun aşağısındaki sokak lambasından turuncu renkli, loş bir ışık geliyordu fakat adamın gözleri karanlıkta parlıyor gibiydi.

"Sen benim ne olduğumu sanıyorsun? Ciğeri beş para etmez herifin teki olduğumu mu düşünüyorsun?"

Nina kollarını çıplak göğüslerinin üstünde kavuşturdu ve büzüşerek ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Hayır! Hayır! Bence baş döndürücüsün... şu anda hayatımdaki en güzel şey sensin ve sana asla o gözle bakmadım! Yalnızca bir şakaydı!"

Max ona uzun uzun baktı. Bakışlarında sıcaklıktan eser yok-

tu ve o hâli Nina'nın kollarındaki tüylerin diken diken olmasına yol açıyordu. "Max. Gerçekten çok üzgünüm. Hakikaten yalnızca bir şakaydı."

Max kolunu kaldırınca Nina irkildi fakat Max yalnızca onun üstünden uzanıp ayak boşluğundan Nina'nın tişörtünü aldı.

"Otur," dedi. Nina gözlerini ondan ayırmadan doğrulup oturdu. "Kollarını kaldır." Nina kollarını kaldırırken arabanın içinde gölgeler dans etti. Derken Nina atmosferde bir değişiklik olduğunu hissetti. Max tişörtü silkeleyerek düzeltip Nina'nın başının üstünde tuttu. "On beş yaşındayken bazı belalara bulaştım," dedi. Nina öylece durup Max'in tişörtü kollarından geçirmesine izin verdi. Max kumaşı eliyle düzeltirken kızın göğüslerini tişörtünün üstünden avuçladı. Bir yandan da kesik kesik soluyordu.

"Her şey yolunda, Max. Her şey yolunda..." Nina korkuyordu fakat Max'in bunu bilmesini de istemiyordu. Max göğüslerini kumaşın üstünden yoğururken göz temasını hiç kesmedi. Max ise alçak ve tekdüze bir sesle konuşmayı sürdürdü.

"Camden Market'ta çalışıyordum. Bir tezgâhta tişört satıyordum. Derken adamın teki çıkageldi ve birkaç kutuyu minibüslerinin arkasına yüklemeleri için ona ve arkadaşlarına el verip veremeyeceğimi sordu. Bir cumartesi sabahıydı, saat erkendi, üstelik ortalık da sakindi. Ben de onlara yardım etmeye gittim. Yirmi beş kutu filan vardı. Ağır değillerdi; sanırım içlerinde kıyafet vardı. Tam da işimiz bitmek üzereyken polis geldi ve adamlarla birlikte beni de tutukladı. Sonradan öğrendiğime göre kutuların içinde, civardaki bir depodan çalınmış mallar varmış."

"Seni saldılar, değil mi? Hiçbir şey bilmediğini anlamış olmalılar?" diye sordu Nina alçak bir sesle.

"Hayır. Kâğıtlarımı doldurup beni bir hücreye tıktılar. Daha önce dükkândan bir şeyler aşırmak ya da gençlik kulübünün camlarını kırmak gibi aptalca şeylerden ötürü birkaç defa karakola alınmıştım fakat her defasında kefaletle salıverilmiştim. Polis sorgusu esnasında yanımda bir hukuk danışmanı vardı ve

onlara gerçeği anlattım: Hiçbir şey bilmiyordum, yalnızca kutuları arabaya doldurmalarına yardım ediyordum. Meğer Camden'daki şu depodan daha önce de bir şeyler çalınmış ve olay mahkemeye intikal etmiş. Sorgum esnasında gerçekleri söylediğimde suçumu itiraf etmemi ve eğer dediklerini yaparsam birkaç saatlik kamu hizmetiyle paçayı sıyıracağımı söylediler."

"Max, canımı yakıyorsun," dedi Nina usulca çünkü artık Max göğüslerini kumaşın üstünden var gücüyle sıkıyordu.

"Pardon," dedi Max ellerini kızın üstünden çekerken. Koltukta arkasına yaslandı ve camdan dışarı baktı. Dikkatinin başka bir şeye kaydığını hissedince Nina biraz rahatladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Feltham Islahevi'nde iki yıl yattım. Zalimlikten başka bir şey değildi. Günün yirmi üç saatini hücrede geçiriyordum. Üstelik bir de siktiğimin çeteleri vardı. Benim gibi götünden kan alınan genç çocuklarla da tanıştığım oluyordu. Bunlardan biri parkta küçük bir çocuğun telefonunu ceplerken yakalanıp tutuklanmıştı. Bir yıl yedi. Adalet bu mu? Bense birkaç herife iyilik yaptığımı sandığım için orada çürümeye terk edilmiştim... Bak ne diyeceğim? Bu ülkede güç sahibi olanlar her şeyi bildiklerini, adalet sisteminin işlediğini, dizginlerin onların elinde olduğunu sanıyorlar. Bense onları indirmeyi artık kendime görev biliyorum. Başkalarına ibret olsun diye beni Feltham'e attılar. Fakat böyle yapmakla bir canavar yarattıklarını öğrenmelerini istiyorum..."

Max uzun süre sessiz kaldı. Nina ise kıpırdamadan oturuyordu. Şimdi tişörtünün içinde tir tir titriyordu. Altındaki koltuktan çıplak tenine soğuk vuruyordu.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedi. "Seni seviyorum."

Max başını kaldırıp ona baktı ama Nina'nın o karanlıkta tek görebildiği adamın profiliydi.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Sanırım ben de seni seviyorum," dedi Max. Kolunu açtı ve

Nina hemen kolunun altına sokulup göğsünden yayılan sıcaklığın tadını çıkarmaya koyuldu.

"Bir sen bir de ben, Nina. Bir sen bir de ben."

"Evet, sen ve ben," dedi Nina. Max'in öfke patlaması onu korkutmuştu ama başından geçenleri duyunca ona hak vermeden de edememişti. Ve her zamanki naifliğiyle, ona yardım edebilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşündü. Onu değiştirebilecek tek kişinin kendisi olduğunu.

ON

3 EKİM 2017, SALI

Erika, Başmüfettiş James Peterson'ın dairesinin kapısını usulca çaldı. Ortak koridor boştu. Üstüne bir de kimse kapıya yanıt vermeyince Erika anahtarını kilide taktı, kapıyı açtı ve iki alışveriş torbasını yüklendi. Hol karanlıkta kalmıştı ve evin içi, akşam haberleri sonrası hava durumunu bas bas bağıran televizyonun ışığıyla yıkanıyordu. Erika koridordan ilerleyerek mutfakla oturma odasının bir arada olduğu, açık planlı, küçük odaya girdi. Televizyonda, hava durumu haritası sağanak yağmurun birkaç gün daha devam edeceğini gösteriyordu. Erika alışveriş torbalarını tezgâha bırakıp kanepenin yanına gitti. Peterson mavi renkli, eski bir battaniyenin altında mışıl mışıl uyuyordu. Televizyonun mavi ve yeşil ışıkları kemik torbasına dönmüş suratında oyunlar oynuyordu. Avurtları çökmüştü ve Erika adamın alnının altındaki kemiklerin dış hatlarını görebiliyordu. Onu uyandırmak için elini uzatmasıyla cebindeki telefonun çalmaya başlaması bir oldu. Peterson battaniyenin altında kıpırdansa da uyumaya devam etti. Erika çarçabuk hole çıkıp telefona yanıt verdi. Arayan Nils Åkerman'dı.

"Bu kadar geç saatte aradığım için üzgünüm," dedi Nils.

"Sorun değil."

"Ne yazık ki erkek ve kadın kurbanlardan aldığımız DNA örnekleriyle herhangi bir eşleşme yakalayamadık. Ulusal suç veri tabanına kayıtlı değiller."

"Lanet olsun," dedi Erika.

"Süpergluyla parmak izi buharlama işlemine başladığımızda seni haberdar edeceğim. Onu da önümüzdeki birkaç güne halletmeyi umuyorum."

"Biraz daha erkene alma şansın yok mu?"

Nils iç geçirdi. "Üzgünüm ama hayır. Devasa bir dosya yükümüz var ve elimden geldiğince hızlı çalışıyorum fakat önceliği sana vereceğim."

"Tamamdır, teşekkürler, Nils. Sana minnettarım."

Telefonu kapatır kapatmaz Peter'ın holdeki sehpada duran ev telefonu çalmaya başladı. Erika onu uyandırmak istemediğinden ahizeyi kaptığı gibi telefona cevap verdi.

"Sen misin, Erika?" dedi bir ses. Arayan Peterson'ın annesi Eunice'ti. Sesine sıcaklık katan belli belirsiz bir Karayip aksanıyla konuşuyordu. Fakat bu son derece buyurgan bir sıcaklıktı.

"Evet. Selam, benim..." Bir duraksama oldu ve Erika yaşlı kadının dudaklarını büzüştürme sesini duyar gibi oldu.

"James'le konuşabilir miyim, lütfen?"

"Şu anda tek başına uyuyor. Kanepede."

"Onun için hazırladığım sığır etli güveci yedi mi?"

"Bilmiyorum. Daha yeni geldim."

"Erika. Saat dokuz buçuk!"

"İşyerinde uzun bir gün oldu."

"James'in dinlenmeye ihtiyacı var. Senin orada olman uyumadığı anlamına geliyor."

"Ona yiyecek bir şeyler almak için Tesco'ya uğradım..."

"Ne aldın?"

"Patates. Az yağlı süt ve bir de Ready Brek. Doktor kahvaltılık gevreklerin ve sütün midesine iyi geleceğini söyledi." Erika sesinin çatladığını duyabiliyordu. Seri katillerin ve azılı suçluların karşısında dimdik durabilirken nasıl oluyordu da 75 yaşındaki Eunice Peterson ödünü böylesine patlatabiliyordu?

"Erika, onun vitamine, hatta bolca C vitaminine ihtiyacı var. Oraya onun için koyduğum portakalları görüyor musun?" Erika tezgâhın üstünde duran meyve kâsesinin içindeki yüksek kuleyi

görebiliyordu. Eunice konuşmayı sürdürdü. "Ve Erika, onu ziyarete geleceğin zaman lütfen bu kadar geç kalma. James'in şu anda uyuyor olması gerekir."

Erika, James'i bu saatte aramanın da onu uyandıracağını Eunice'e söylemek üzere ağzını açsa da Peterson mavi battaniyesine sarınmış vaziyette birden bire yanında belirdi.

"Arayan kim?" diye sordu yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Ah, James de uyandı, Eunice, şimdi telefonu onu veriyorum," dedi Erika ve ardından ahizeyi Peterson'ın eline tutuşturdu.

Aldıklarını yerleştirmeye başladığı sırada buzdolabının sebzeliğine daha bir sürü portakalın istiflenmiş olduğunu gördü. Telefonun diğer ucunda çan çan öten Eunice'in sesini duyabiliyordu.

"O kıza uyumana müsaade etmesini söylemelisin... Anahtarın hâlâ onda mı?"

"Evet," diye yanıtladı Peterson beceriksizce.

"Bir erkeğin evinin anahtarını başka bir kadına vermesi çok kolaydır. Asıl zor olan o anahtarı geri almaktır."

"Erika bana iyi davranıyor," dedi Peterson.

"Sekiz saat, James. Sekiz saat uyuman gerek. Bugünlerde insanlar çok daha azıyla idare edebileceklerini düşünüyorlar fakat ben sekiz saat uyumaktan hiç şaşmam ve hayatım boyunca bir kere bile doktorluk olmadım. Ayrıca tonla C vitamini alıyorum. Portakalların azaldı mı?"

"Hayır, anne," dedi Peterson meyve kâsesindeki dağ gibi yığına bakarak.

"Güvecimden biraz da Erika'ya yedir; tencerede bolca var. Öyle solgun ve sıska ki!"

"Tamam. Yediririm."

"Şimdi yatağa dön. Tanrı seni kutsasın."

"İyi geceler, seni seviyorum," dedi Peterson. Sonra da ahizeyi sehpanın üstündeki yuvasına oturttu.

"Annenin esasen telefona pek ihtiyacı yok, sence de öyle değil mi? Londra'nın öteki ucundan bağırsa da sesini duyurur."

"Kusura bakma lütfen," dedi Peterson.

"Aç mısın?" diye sordu Erika. Ocağın üstünde duran toprak tencerenin kapağını açınca içindeki baharatlı, domates soslu, etli güveci gördü. "Biraz güvece ne dersin? Yanında da portakal suyu? Ya da eğer istersen sana hidrojen peroksitle gayet leziz bir uyku öncesi içkisi hazırlayabilirim?"

"Çok komik," dedi James bir kâseye biraz Ready Brek boşaltıp üstüne de süt eklerken. Sonra kâseyi mikrodalgaya koyup başlatma düğmesine bastı.

"Neden annene baharatlı etli güveç ya da portakal gibi asidik yiyecekler tüketemeyeceğini söyleyip kurtulmuyorsun?"

"Duygularını incitmek istemiyorum."

"Ne kadar da İngilizvari bir hareket."

Mikrodalga öttü. Kâseyi tutabilmesi için Erika ona bir mutfak havlusu uzattı ve James yemeğini büyük bir dikkatle kanepeye götürdü. Erika kendine bir kâse etli güveç ısıtıp ona katıldı. Televizyonda *Newsnight* başladı.

"Anahtarını geri ister misin?"

James başını iki yana sallayıp kahvaltılık gevreğine üfledi.

"Bugün Moss seni sordu... Doktordan haber var mı?"

"Metabolizmamı hâle yola koymaları gerekiyormuş; hâlâ kilo kaybediyorum," dedi Peterson gözlerini televizyondan ayırmadan. Birkaç dakika sessizce yemeklerini yediler, ardından Erika ona valizlerin içinde buldukları cesetlerden ve erkek kurbanın midesinden çıkan kokainden bahsetti. Peterson başını sallarken televizyonun ışığı zayıf yüzüne vurdu.

"Benimle aynı gastroenteroloğa giden bir kız var," dedi. "Yuttuğu kokain paketi patlayıp içine sızdırmış. Benimle aynı ameliyatı olmaya mecbur kaldı. Midesinin bir kısmını aldılar."

"Uyuşturucu kaçakçısı mıymış?"

"Evet."

"İngiliz mi?"

"Evet. Burasıyla Curaçao arasında gidip geliyormuş."

"Adı ne?"

"Zada."

"Neye benziyor?"

Peterson omuz silkti. "Normal biri. Güzelce."

"Demek öyle?"

Peterson'ın gözleri televizyonun ekranından ayrılıp Erika'ya döndü.

"Gastroenteroloji kliniğinde piliç avına çıktığımı mı düşünüyorsun gerçekten?" dedi Peterson tekdüze bir sesle.

Erika güldü. "Hayır."

"Pek seksi bir yer sayılmaz."

"Peki, şu Zada. Ne zamandır uyuşturucu kaçırıyormuş?"

"Bilmiyorum."

"Ceza almış mı?"

Peterson başını iki yana salladı. "Malı zaten teslim etmiş. Bilmem anlatabiliyor muyum? Fakat paketlerden biri patlayıp onu zehirlemiş. Yani teknik olarak aşırı doz kategorisine giriyor." Peterson, Erika'nın gözlerindeki parıltıyı gördü. "Dur da tahmin edeyim. Onunla konuşmak istiyorsun?"

"Polis olduğunu biliyor mu?"

"Evet. Kafanın işte olmadığı tek bir an bile yok mu, Erika?"

"Zada hakkında sorular sorup durmamın nedeni soruşturduğum vakayla ilgili olması. Seni ziyarete geldiğimde genellikle işten bahsetmiyorum."

"Ah, *ziyarete* mi geliyorsun?"

"Ne demek istediğimi anladın."

Peterson kanepeden kalktı ve kâseyi evyenin içine attı. Erika peşinden gitti.

"Yemeğine doğru düzgün elini bile sürmedin. Annen yemek yemen gerektiğinde sonuna kadar haklı."

"Aç değilim."

"Zorla da olsa bir şeyler yemelisin, James. Yoksa iyileşemeyeceksin!"

"Sürekli midem bulanıyor. Kusabilsem belki de kendimi daha iyi hissederim. Ayrıca yediğim her şeyin tadı bozuk. Öyle ki öğürmek istememe neden oluyor. Mesela şu kahvaltılık gev-

reğin tadı soğana benziyordu. Pişirilmiş ve ekşimek üzere olan soğana. Kısacası yemek yemek istemiyorum diye üstüme gelmekten vazgeç!" diye bağırdı Peterson.

Kanepeye dönüp uzandı. Erika kâseyi evyeden aldı ve içindekileri çöp kutusuna sıyırdı. Peterson battaniyenin altında birkaç dakika kımıldandıktan sonra hareketsiz kaldı. Erika sessizce bulaşıkları yıkayıp ortalığı topladı. Günlük ilaç kutusuna bakıp ilaçlarının hazır olduğunu gördü. Birkaç yumurta haşladı, kabuklarını soydu, en nihayetinde de bir somun tam buğday ekmeği ve bir paket haşlanmış tavukla birlikte buzdolabına koydu.

Kanepenin yanına döndüğünde Peterson'ın uyuduğunu görünce yanına çömeldi. Beş yıl önce bir cinayet soruşturması sırasında tanıştıklarında Peterson gözüne boylu poslu, canlı ve hayat dolu görünmüştü. Boyu bir seksen beşti fakat şimdi bacakları iyiden iyiye eridiğinden battaniyenin altında küçücük görünüyordu. Erika uzanıp alnına bir öpücük kondurdu fakat Peterson kımıldamadı.

"Lütfen, Tanrım, iyileşip eski hâline dönmesine yardım et," dedi Erika kendi kendine. Sonra ayaklandı ve parmak ucunda Peterson'ın dairesinden ayrıldı.

Erika evine vardığında dışarıda hava açık fakat soğuktu ve oturduğu apartmanın önündeki otopark boştu. Uzun, sıcak bir duş aldı ve ardından havlusuna sarınıp oturma odasına geçerek kendine küçük bir su bardağı dolusu şarap koydu. Bir çekmeceyi çekip açtı. Çekmecenin içindeki fatura yığınının üstünde çerçeveli bir fotoğraf duruyordu. Yakışıklı, sarışın bir adam ona sırıtarak bakıyordu. Fotoğraftaki adam pencerenin kenarındaki rahat bir koltukta oturuyordu. Arkasından süzülen güneş ışığı huzmeleri açık renkli saçlarına vuruyordu. Bu altı yıl önce ölen kocası Mark'tı. Manchester'ın dışındaki bir uyuşturucu baskınına katıldıkları zaman Erika onun kıdemli amiriydi. Ne var ki istihbarat kötü çıkmıştı ve Mark, Erika'nın ekibinin diğer dört üyesiyle

birlikte hayatını kaybetmişti. Suçluluk ve pişmanlık duyguları onu ezip geçmekle tehdit edince Erika şarabından uzun bir yudum aldı. Mark'ın fotoğrafı eskiden yatak odasındaki şifonyerin üstünde dururdu; Peterson geceleri onda kalmaya başladığında Erika fotoğrafı mutfak çekmecesine kaldırmıştı.

Peterson, peşim sıra tehlikeye atılan bir başka adam.

Erika çekmeceyi kapattı. Bardağını aldı ve kendini kanepeye attı. Oturma odası derli toplu ve fonksiyoneldi; ikisi de küçük bir televizyona bakan bir kanepeyle bir de sehpası vardı. Vaka dosyalarından birini almaya gittiği esnada sehpanın üzerinde duran telefonu çaldı. Arayan gizli bir numaraydı. Telefonu açtığında ilk duyduğu doğu Londra aksanıyla konuşan bir kadın sesi oldu.

"Erika Foster'la mı görüşüyorum?"

"Ta kendisiyle." Erika arkadan gelen televizyon sesini duyabiliyordu.

"Az önce James aradı. Benimle konuşmak istediğini, üzerinde çalıştığın bir vakayla ilgili yardımıma ihtiyacın olduğunu söyledi... Ah, bu arada ben Zada Romero."

"Sana vakadan bahsetti mi?"

"Pek değil. Midesinde kokain zulası olan bir ceset bulduğunuzu söyledi. Bak, telefonda konuşmak istemiyorum. Seninle yarın sabah saat dokuz buçukta, Beckenham'deki Caffè Nero'da buluşabilirim."

"Bu çok iyi olur."

"James kayıt dışı konuşmaları için genellikle insanlara para ödediğini söyledi?"

"Öyle mi?"

"Evet, iki yüz pound alacağımı söyledi. Tabii biraz da kek ve kahve."

"Evet."

"Harika. O hâlde yarın görüşürüz."

Erika telefonu kapattığında gülümsemeden edemedi.

ON BİR

Önceki gün kararlaştırıldığı gibi Erika ertesi sabah Beckenham'deki Caffè Nero'da Zada Romero'yla buluştu. Zada yirmilerinin sonlarında, ufak tefek, narin bir kadındı. Küt kesilmiş koyu renkli saçları dümdüzdü.

Erika kahve ve kekle birlikte masalarına döndüğünde, "Hiç de polise benzemiyorsun. Daha ziyade şu yabancı tenisçileri andırıyorsun," dedi Zada. Belirgin bir doğu Londra aksanıyla tane tane konuşuyordu.

"Slovakya'da doğdum ama yirmi beş yıldır İngiltere'de yaşıyorum."

Zada kahvesine üfleyip sonra da bir yudum aldı. İnsanların yağmur altında telaşla koşuşturdukları Beckenham Caddesi'ne bakan büyük bir pencerenin önünde oturuyorlardı.

"Anlatacaklarım, bilirsin işte, gayriresmî ve kayıt dışı olacak, değil mi?" diye sordu.

"Elbette," dedi Erika. Kahvecinin içi kalabalıktı ve yanlarındaki masada oturan bir grup iyi giyimli kadın Birkin marka bir çantaya övgüler düzüyordu.

"Dört bine satıyorlar," dedi Zada kıskançlıkla.

"Biliyorum. Kız kardeşim Lenka geçen hafta beni Slovakya'dan aradı. Heyecandan eli ayağına dolaşmıştı. Meğer kocası ona şu çantalardan almış."

Zada tek kaşını kaldırdı. "Kız kardeşin şanslıymış. Kocası ne iş yapıyor?"

"Dondurmacısı var."

"O çantayı almak için bir sürü Mr. Whippys satmak zorunda kalmış olmalı."

Erika başını iki yana salladı. "Dondurmacı yalnızca bir paravan. Aslında mafyaya çalışıyor."

"Ama sen polissin?" dedi Zada cappuccinosunun üstündeki süt köpüğünün birazını kaşıklarken.

"Fakat Slovakya'da değil."

Zada kaşığındaki köpükleri yaladıktan sonra başını yana yatırıp Erika'ya baktı. Ona güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. "James beni vakan hakkında olabildiğince bilgilendirdi. O miktarda kokainin peşinde kesin birileri olmalı."

"O kadarını ben de biliyorum," dedi Erika. "Altı yıl boyunca Büyük Manchester Polis Teşkilatı'nda narkotik şubede çalıştım."

"Öyle mi? Bana kalırsa uyuşturucuyu yasallaştırmalılar. Bu savaşı asla kazanamazlar."

"Gerçekten mi?" diye çıkıştı Erika. "Eğer alelade kargo araçları yasal mal dağıtıyor olsaydı senin gibi insanlar geçinemezdi."

Zada öne doğru eğilip kaşığıyla hafifçe masaya vurdu. "Bu benim 'geçim' kaynağım değil, Erika. Hayatta kalma mücadelem. Güzellik salonum 2009 yılında iflas etti. Evimi ve tüm birikimimi kaybettim. Küçük bir daire tutup sosyal yardım talebinde bulunmayı başardım fakat tuttuğum evin küçücük, fazladan bir yatak odası olduğundan beni paramı kesmekle tehdit ettiler. Ben de kurutma dolabından hallice, küçücük bir odayı kiralayacak kadar çaresiz bir kiracı buldum fakat o da eve durmadan erkek atıyordu. Üstelik bunlardan biri bana kendi yatağımda tecavüze kalkıştı. Böylece kiracı meselesi benim için kapanmış oldu ve evimi kaybettim. Derken kendimi yalnızca yatak ve sabah kahvaltısı veren şu pansiyonlardan birinde buldum. Mal kaçakçılığı yapmamın tek nedeni çaresiz olmamdı. Ya o işe girecektim ya da fuhuş batağına düşecektim. İçimden bir ses bana

uyuşturucu kaçakçılığının kötünün iyisi olduğunu söyledi. Yani beni yargılamaya kalkma. Hepimiz hayatta kalmak için korkunç tercihler yapmak zorunda kalmaktan yalnızca birkaç şanssızlık uzaktayız."

Tek kelime daha etmeden sandalyesinde arkasına yaslanıp gözünden düşen yaşı dikkatle sildi. Erika ona bir mendil uzattı. "İstemiyorum," diye çıkıştı Zada. Sonra da kahve fincanının altında duran küçük servis peçetesini alıp gözlerini hafif dokunuşlarla kuruladı.

"Pekâlâ. Seni anladım," dedi Erika. Zada'nın kendini toparlamasına izin verdi. Bir süre sonra, "Kaç defa yaptın?" diye sordu.

"Üç. Malı yuttum, uçağa bindim, diğer tarafa teslim ettim."

"Malı nereye kaçırdın?"

"İki kere İspanya'ya götürdüm. Bir kere de Curaçao'ya. Şeytanın işinden farksızdı. Hiç böylesine korktuğum olmamıştı. Yakalanmaktan korkarsın; içinde tik tak eden saatli bombadan korkarsın. Ayrıca paketler de öyle büyüktür ki onları yutabilmek için koca havuç parçalarıyla alıştırma yapmak zorunda kaldım. Kendi kendime, 'Bir uyuşturucu kuryesiyim ama en azından artık karanlıkta daha iyi göreceğim,' diye düşündüğüm günler oldu." Gülümseyip başını iki yana salladı. "İlk seferimde her şey saat gibi tıkır tıkır işledi. İkinci seferimde, uçuştan önce havalimanında yediklerimden ötürü bağırsaklarımı bozdum."

"Peki sonra ne yaptın?"

Zada huzursuzca kıpırdandı. "Hepsini uçağın tuvaletinde yıkayıp tekrar yutmak zorunda kaldım." Kendini Erika'nın bakışlarına karşılık vermeye zorladı ama utanmış görünüyordu.

Erika kusacak gibi olunca kahvesini masaya bıraktı. "Bu işe nasıl bulaştın?"

"Catford'daki iş bulma kurumunun önünde herifin tekine rastladım. Tipimi görünce sefaletin kapıma dayandığını hemen anladı. Beni öğle yemeğine götürdü. Gerçi beni götürdüğü yer Wetherspoon's'tu fakat benim için beleş yemek demekti. İşsiz-

lik çekimi bozdurana kadar fazladan bir öğün. Sonra bana mal kaçırmaktan bahsetti ve her defasında avucuma on bin sayacak larını söyledi."

"Kurbanımız midesi uyuşturucu paketleriyle dolu hâlde bulundu. Onları yola çıkmadan ne kadar önce yutması gerekir? Öğrenmem gereken şu: İngiltere'den ayrılıyor muydu yoksa yeni mi dönmüştü?"

"Yola çıkmana mümkün olduğunca yakın yutarsın. Uçaktan yeni inmiş olabilir fakat genelde yuttuklarını bir an önce çıkarması gerekir."

"Diğer tarafa, yani hedefinize vardığınızda neler olur?"

"İletişim kurduğun kişi kimse onunla buluşursun. Seni malı teslim edebileceğin bir yere götürürler. Ve malın tastamam olup olmadığını kontrol ederler; paketlerin sağlam olup olmadığına bakarlar. Son teslimatımı yaptığım esnada paketlerden birinin midemde patladığını keşfeden de onlardı."

"Ne yaptılar?"

"Uyuşturucuyu alıp beni bıraktılar," dedi istifini bozmadan.

"Seni bıraktılar. Bu nerede oldu?" diye sordu Erika.

"Bir ofis binasında. Heathrow yakınlarındaki eski bir ofis binasında. Koridorda bir hademe tarafından bulunduğumda bilincim yerinde değilmiş."

"Üzgünüm."

"Polis adamların bana ödediği paranın ikinci postasına el koydu. Beş bin. Parayla ne yapıyorlar?"

"Para poliste kalıyor."

"Biliyorum ama sonra paraya ne oluyor?"

"Dava kapanana kadar tutulur. Sonra da polis parayı kamusal projelerde kullanmak ya da devlet borçlarının ödenmesi için hibe etmek üzere mahkemeye başvurma yoluna gider."

Zada kafasını iki yana salladı. "Şu dünyada kimse kimseye huzur vermiyor."

"Hesabına çalıştığın insanlarla ilgili bana ne anlatabilirsin?"

"İsimlerini. Başka bir şey bildiğim yok. Gerçi isimlerinin ger-

çek olduğundan bile emin değilim. Fakat onlar beni tanıyorlar. Pasaport bilgilerim ellerinde."

"Sana söz veriyorum, buluştuğumuzu kimse öğrenmeyecek. Seninle nasıl temas kurarlardı?"

"Daima gizli numaralardan ararlardı. Adamlardan biri kendine Zoot diyordu, hippi gibi konuşuyordu. Bir başkasının adıysa Gary'ydi."

"Uyuşturucu kaçakçılığı çetesindeki insanların eşkallerini vermek için polis ressamlarımızdan biriyle çalışmaya ne dersin?"

"Bu görüşmenin kayıt dışı olduğunu sanıyordum?"

"Öyle. Fakat bir katilin peşindeyim. Ve sen de soruşturmaya yardımı dokunabilecek bilgilere sahip olabilirsin. Karakola gelebilirsin ya da istersen dairene birini gönderebiliriz. Elbette yine her şey gizli tutulacak."

"Hayır, üzgünüm. Bu riski göze almak istemiyorum. Daha yeni iyi bir yere yerleştim."

Erika başıyla onayladı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Sana tecavüz etmeye yeltenen herifi yakaladılar mı?"

"Hayır."

"Peşinde olduğum kişi bildiğimiz kadarıyla iki kişiyi öldürdü."

Zada küçük servis peçetesiyle yine gözyaşını sildi ve başını yukarı aşağı salladı.

"Teşekkürler. Ayarlamaları bizzat yapacağım," dedi Erika ve not almak için telefonunu çıkardı.

"Seni sevdiğini biliyorsun, değil mi? Yani James'in," dedi Zada.

Erika başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"James diyorum."

Erika hazırlıksız yakalanmıştı.

"Hastanedeyken özel hayatı hakkında mı konuşuyordu?"

"İkinize de ostomi torbası takılıyken bir hastane koğuşunda karşılaşmak insana konuşmaktan sakınacağı utanç verici pek bir konu bırakmıyor."

"Ah."

"Boşboğazlık filan etmedi. Gerçi ikimiz de ölümle burun buruna geldiğimiz için hayatı dolu dolu yaşamak istediğimizden bahsettik. James neredeyse kırk yaşında. Ve artık yerleşik hayata geçmek istiyor... Çocuğu olmasını çok istiyor ama sen istemiyormuşsun. Muhtemelen zaten bunu biliyorsundur."

"Peki ya sen ondan çocuk istiyor musun?" diye karşılık verdi Erika.

"Benim çocuğum olmuyor," dedi Zada. "Yani güvendesin."

Erika çantasını aldı ve içinden çıkardığı zarfı masanın üstünden kadının önüne sürdü.

"Hepsi içinde. İki yüz. Ve umarım polis ressamıyla çalışmak konusunda söylediklerinin arkasında durursun."

Zada zarfı aldı. "Canını sıkmak istememiştim."

"Benimle görüştüğün için teşekkürler," dedi Erika ses tonunu korumaya çalışarak ve çarçabuk kafeden ayrıldı.

Kısacık bir yürüyüşün ardından, köşedeki Marks&Spencer mağazasının önüne park ettiği arabasının yanına vardı fakat bu bile sıçana dönmesine yetmişti. Arabasına binip kapısını çarparak kapattı. *Çocuğu olmasını çok istiyor ama sen istemiyormuşsun.* Bu sözcükler kafasının içinde çınlıyor, ona acı verici darbeler indiriyordu. Başını geriye atarak oturduğu koltuğun arkalığına yasladı ve arabasının ön camını ele geçiren, gri gökyüzüyle etrafındaki arabaları çarpıtan yağmur bulanıklığına baktı.

Telefonu çaldı ve arayanın Nils olduğunu gördü. Derin bir nefes alıp telefonu açtı.

"Kötü bir zamanda mı aradım?" diye sordu Nils.

"Hayır," dedi Erika adamın alaylı imasını anlayarak.

"Valizde bulunan iki kurbanın da kimliğini tespit ettim," dedi adam zafer kazanmışçasına.

"Ne? DNA'larını ulusal suç veri tabanında tarattığını ve hiçbir netice alamadığını sanıyordum?"

"Aynen öyle yaptım fakat bir süredir standart prosedüre biraz aykırı kaçabilecek yeni bir yöntem deniyordum; ne var ki son birkaç yılda bize kayda değer bir isabet oranı kazandırdı."

"Neymiş o?"

"Aile şeceresini çıkaran pek çok site tarafından kullanılan özel bir DNA veri tabanına başvurdum. Soyağaçlarının izini sürmek isteyen insanlar artık Kendin-Yap türü bir DNA test kiti talebinde bulunabiliyorlar. Paket posta yoluyla geliyor ve insanlar kendilerinden tükürük sürüntüsü aldıktan sonra kiti geri gönderiyorlar. Soyağacı veri tabanı her iki kurbanın DNA'sı için de pozitif sonuç verdi. Şimdi tüm ayrıntıları sana e-postayla gönderiyorum."

ON İKİ

Erika, Lewisham Row Karakolu'na döndü ve Komiser Hudson'ın ofisine çıkıp cesetlerin ikisinin de kimliğini tespit ettiğini açıkladı. Melanie masasındaki vaka dosyasının sayfalarını çevirip iki kurbanın artık ellerinde olan pasaport fotoğraflarına baktı.

"Daha büyük bir ekibe ihtiyacım var. Bu bir çifte cinayet. Bana daha fazla memur gerek," dedi Erika.

Melanie, Thomas Hoffman'ın midesinden çıkarılan uyuşturucu paketlerinin fotoğrafını kaldırıp Erika'ya gösterdi. Öyle özenle paketlenmişlerdi ki plastik torbanın içindeki kabuklu fıstıklar gibi görünüyorlardı.

"Erika, asıl meselemiz buradaki kokain miktarı. Erkek kurban bir uyuşturucu kaçakçısıydı. Bence vakayı narkotik şubeye devretmeliyiz. Bu bana patronunun tepesini attırmış bir torbacı gibi görünüyor," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Peki ya kadın?" dedi Erika.

Melanie omuzlarını silkti. "O da adamın araya kaynamış sevgilisi."

"Hayır! Thomas Hoffman uyuşturucu için öldürülmedi. Hatta uyuşturucunun bu işle uzaktan yakından alakası yok," dedi Erika çileden çıkarak. "Ayrıca kadın kurbanın onun kız arkadaşı olduğunu da öylece *varsayamayız*. Bu cinayetler planlanmış. Katil onları öldürebileceği ve kimseye görünmeden parçalarına ayı-

rabileceği bir yere çekmiş. Kimliklerinin tespit edilmemesi için suratları haşat edilmiş. Ne var ki katil onca zahmete girdikten sonra uyuşturucuya el sürmemiş. Bu vaka eğer uyuşturucuyla ilgili olsaydı rakip torbacı ya da kaçakçılık operasyonunun başındaki şahıs uyuşturucuyu geride bırakmaz, alırdı."

Melanie iç geçirdi ve iki farklı olay mahallinde çekilmiş fotoğraflara baktı: Valizlerin içindeki cesetlere. Erika iri yeşil gözlü ve hokka burunlu, genç, zayıf bir kadının pasaportundaki kimlik fotoğrafının büyütülmüş hâlini masadan aldı. Kadının teni pürüzsüz ve parlaktı. Uzun, sarı saçları vardı.

"Kadın kurbanımız 24 yaşındaki Charlene Selby. Orta tabakaya mensup zengin bir aileden geliyor." Bu sefer de koyu renk saçlı, yanık tenli, kahverengi gözlü ve sivilce izleriyle bezeli yuvarlak suratlı bir adamın pasaportundaki kimlik fotoğrafını aldı. Adamın seyrelen koyu renkli saçları yağlıydı ve geniş alnından geriye doğru taranmıştı. "Erkek kurbanımız 34 yaşındaki Thomas Hoffman. Sabıka kaydı bulunmayan bir dul."

"Erika, ikimiz de aynı fotoğraflara bakıyoruz..."

"Orta tabakaya mensup, beyaz, çalışkan bir çiftten bahsediyoruz. Bu gibi olaylara basının nasıl yaklaştığını biliyorsun. Tam da *Daily Mail*'in manşetten vereceği türden bir haber."

"Beni basına gitmekle mi tehdit ediyorsun?"

"Hayır. Yalnızca bu vakayı narkotik şubenin çözmeye çalıştığı yüzlercesiyle aynı kefeye koyamayacağını söylüyorum. Dönüp dolaşıp yine sizin başınıza patlayabilir, efendim."

Melanie tek kaşını kaldırıp fotoğraflara tekrar baktı. Başını iki yana salladı.

"İyi, tamam. Sana daha geniş bir ekip, vaka odası ve gerektiğinde onayıma tabi olmak kaydıyla yeterli sayıda üniformalı memur tahsis edeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Erika fotoğrafları toplayıp dosyaya doldururken.

"Ama durumda herhangi bir değişiklik olması hâlinde derhal bilgilendirilmek istiyorum ve eğer soruşturman narkotik şube-

nin dosyalarından biriyle çakışırsa vakayı onlara devredeceksin. Anlaştık mı?"

"Kesinlikle. Senin ya da başka birinin yoluna çıkacak değilim," dedi Erika.

Melanie, Erika'nın gözlerindeki ışıltıyı da ofisten çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapatırken kapıldığı coşkulu telaşı da gördü. "Meşhur son sözler," dedi.

Bir saat sonra, Erika'nın genişletilmiş ekibi Lewisham Row Karakolu'ndaki geniş, açık planlı vaka odasında buluştu. Otuzlarının ortasında, kum rengi saçlı, genç bir polis memuru olan Çavuş Crane sıkışık masaların arasından geçerek vaka dosyasının kopyalarını dağıtıyordu. McGorry, Erika'nın daha önce de birlikte çalıştığı, yirmilerinin ortasında, koyu renk saçlı, genç bir memur olan Memur Rachel Knight ile ekibin en yenisi, yakışıklı, kızıl saçlı, genç bir İskoç olan Memur Brian Temple'ın karşısında oturuyordu. Üç sivil destek personeli –iki genç erkekle bir de genç kadın– vaka odasının arka duvarındaki geniş beyaz tahtada tüm kanıtları bir araya getirmeye uğraşan Marta Chapman'a yardım ediyordu. O esnada bir bilgisayarın başında oturmakta olan Moss ise yaptığı telefon görüşmesini sonlandırıyordu. Erika odanın arka tarafındaki beyaz tahtaların başına geçti.

"Pekâlâ, herkese tünaydın. Erkek kurbanımız 34 yaşındaki Thomas Hoffman," dedi fena hâlde darp edilmiş suratının olay mahallinde çekilmiş fotoğrafının yanına iliştirilmiş pasaport fotoğrafını işaret ederek. "İngiliz uyruklu, Norwich'te doğmuş. Ailesi ya da kardeşi yok. Son bilinen adresi Dollis Hill mevkii, kuzeybatı Londra. İki kere evlenmiş. İlk eşi Mariette Hoffman hâlâ hayatta fakat ikinci eşi Debbie iki yıl önce ölmüş. Sabıkası yok. Hatta yanlış yere park etmekten bile ceza yememiş. Onun hakkında ne var ne yok öğrenmek istiyorum. Mali durumu, cep telefonu kayıtları, sosyal medya hesapları."

Beyaz tahtanın diğer tarafına geçerek ikinci pasaport fotoğra-

fına işaret etti. "İkinci kurbanımız 24 yaşındaki Charlene Selby. O da bir İngiliz. Annesi ve babası, yani Daphne ve Carl Selby, Slough'un en başarılı oto galerilerinden biri olan Selby Autos Ltd'nin hissedarları olarak kayıtlı."

"Kurbanlar hakkında kayıp ihbarı yapılıp yapılmadığını biliyor muyuz?" diye sordu Moss.

"Hayır. İkisi de kayıp olarak bildirilmemiş ki bu son derece tuhaf," dedi Erika iki fotoğrafa da hafifçe vurarak. "Charlene ile Thomas arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığını öğrenmeliyiz. Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Benzer işlere mi bulaşmışlardı? Çıkıyorlar mıydı? Charlene Selby, Thomas Hoffman'la birlikte mi yaşıyordu? Eğer ikameti ailesinin evindeyse annesiyle babası neden kayıp ihbarında bulunmadılar?"

Erika beyaz tahtanın ortasına hükmeden büyük Thames haritasının başına geçti. "Charlene'in cesedinin içinde olduğu valiz, köpeğini yürüyüşe çıkaran biri tarafından iki hafta önce sular çekilmişken Chelsea Köprüsü'nün altında bulundu. Burası bir yerleşim bölgesi; dört bir yanda apartmanlar var. Thomas'ın cesedinin içinde olduğu valizi ise iki gün önce, nehrin dört buçuk kilometre aşağısında, Kraliyet Ulusal Tiyatrosu yakınlarında bulduk. İki durumda da valizler nehirde daha fazla sürüklenmelerine mani olan bir şeylere takılmıştı. McGorry, Sualtı Birimi'yle gelgit modelleri hakkında konuşmaktan bahsetmiştin?"

"Evet. Dalgıç biriminde çalışan Çavuş Lorna Crozier'den haber bekliyorum. Tarihleri ve koordinatları ona dün gönderdim ama gelgit modellerine bakmasının birkaç gün alabileceğini söyledi."

"Tamam. Her iki kurbanın toksikoloji sonuçlarını bekliyoruz ve adli bilimlerdeki Nils Åkerman, Charlene Selby'yle birlikte valizin içinde bulunan beton parçasından parmak izi almaya çalışıyor. Cinayet silahının mevzubahis beton parçası olabileceğine inanıyorum. Bu sayede iki cinayet arasında bağ kurabiliriz. Her ipucunu takip etmemiz gerek," diyerek konuşmasını tamamladı Erika. "Başlangıçta her şey karmaşık görünebilir ve lütfen unutmayın ki..."

Ekibi cümlesini hep bir ağızdan tamamladı: "Aptalca soru yoktur."

Erika sırıttı. "Söylediklerimi can kulağıyla dinlediğinizi bilmek güzel."

"Sanırım narkotik şubenin ağzını yoklayıp onlara uyuşturucu piyasasında dikkatlerini çeken herhangi bir dalgalanma olup olmadığını sorabiliriz," dedi Memur Knight, "otuz bin pound ederindeki kayıp bir zulayla ilgili kulaklarına herhangi bir dedikodu çalınıp çalınmadığını."

"Katılıyorum," dedi Erika. "Bu işi sana bırakıyorum. Buradan sonrasına Çavuş Crane devam edecek."

Crane ayağa kalkıp memurlarla destek personeli arasında görev dağılımı yaparken oda hareketleniverdi.

Erika, Moss'un yanına gitti. "Sen benimlesin. Bugün kurbanların yakınlarını bilgilendirmek istiyorum."

"Thomas Hoffman'ın yaşayan hiç akrabası yok ki," dedi Moss.

"Ama eski eşi var ve eski eşler genellikle müthiş istihbarat kaynaklarıdır."

"Dilinin kemiği yok diyorsun yani?" diyerek sırıttı Moss.

"Umalım da öyle olsun."

ON ÜÇ

Erika ve Moss, Lewisham'dan Londra Köprüsü trenine binip oradan da Kuzey Metro Hattı'na aktarma yaparak Old Street'te indiler. Moorfields Göz Hastanesi'nin önünde onları sivil bir polis aracı bekliyordu ve kısa süren araba yolculuğunun ardından Pinkhurst Sosyal Konutları'na vardılar. Londra manzarasının birkaç sokaklık mesafede deri değiştirerek milyonlarca pound ederindeki dairelerden ve ofis binalarından tam bir kenar mahalleye dönüşmesi Erika'yı oldu olası şaşırtmıştı.

Mariette Hoffman, Londra'nın kuzeydoğusundaki Pinkhurst Sosyal Konutları'nı oluşturan, kuleden farksız, gri renkli beş yüksek binanın birinde oturuyordu. Arabalarını birkaç delikanlının yanmış bir arabanın yanında halka şeklinde dikildiği, çukurdan geçilmeyen, boş bir otoparka park ettiler. Delikanlıların parlak renklerdeki kapüşonlularıyla eşofmanları gri gökyüzüne ve betona meydan okuyan bir renk serpintisi gibiydi.

"Sizi apartmanın girişine olabildiğince yakın bir yerde indireceğim," dedi arabayı kullanan kır sakallı, orta yaşlı, bodur bir adam olan üniformalı polis memuru. "Bu dairelerde daha önce de bulundum. Genellikle içeri girerken değil de dışarı çıkarken ayakkabılarınızın altını silmeniz gerekir."

"Sivil araca binmekle iyi etmişiz," dedi Erika delikanlıların onlara bakarak birbirlerini dürtüklediğini görünce.

Polis memuru arabayı yan yana dizilmiş üç büyük çöp kon-

teynerinin yanına park etti. Mariette ikinci katta oturuyordu. Erika ve Moss merdivenleri tırmanarak binanın içine dahil edilmemiş uzun, betonarme bir koridora çıktılar. Kapıların önünden geçerken bas bas bağıran insanların sesleriyle bebek çığlıkları duydular. Mutfak pencereleri sokak kapılarının hemen yanındaydı. Pembe giysili küçücük bir kızın minicik elini pis cama dayamış vaziyette evyenin oluklu tarafında oturduğu pencerenin önünden geçerlerken Erika yavaşladı. Kızın arkasında sigarasını tüttürmekle meşgul genç bir kadın vardı. Erika'yla Moss'un penceresinin önünden geçtiğini görünce öne doğru uzanıp jaluziyi kapattı.

"Sosyal hizmetlerden geldiğimizi sandı," dedi Moss alçak sesle.

En nihayetinde koridorun sonundaki kapının önüne geldiler ve kapıyı çaldılar. Biraz sonra ellilerinin başlarında, iriyarı, pejmürde bir kadın kapıyı açtı. Darmadağın olmuş koyu renk saçları kafasını tıpkı bir hale gibi çevreliyordu. Üstünde rengi solmuş, kırmızı bir eşofman takımı ve turuncu eldivenler vardı. Bir elinde sararmış bir tuvalet fırçası tutuyordu. Erika ve Moss dikildikleri yerden sokak kapısının yanındaki küçük, pis tuvaletin içini görebiliyorlardı.

"Ne var?" dedi kadın Erika'yla Moss'u tepeden tırnağa süzerek.

"Ben Başmüfettiş Erika Foster; bu da Müfettiş Moss," dedi Erika kimlik kartlarını gösterirlerken. "Lütfen içeri girebilir miyiz?"

"Mevzu ne?" dedi kadın koluyla alnını silerken.

"Eski kocanız Thomas Hoffman hakkında," dedi Erika.

"Bırakın da tahmin edeyim. Öldü, değil mi?" dedi kadın tuvalet fırçasını elinden bırakmadan.

"Lütfen içeri girebilir miyiz?"

"Pekâlâ. Ama ayaklarınızı silip ayakkabılarınızı çıkarın," diye parladı kadın içeri girmeleri için kenara çekilirken.

Erika ve Moss sıkışık holde ayakkabılarını çıkarmakta epey

zorlansalar da elinde pislik içindeki tuvalet fırçasıyla başlarında dikilen Mariette'in suyuna gittiler. Kadın ayakkabıları paspasa düzgünce dizip fırçayı yerine bıraktıktan sonra tuvaletin kapısını kapattı. Onları küçük bir koridordan geçirdi. Bir merdivenin ve kapalı bir kapının önünden geçip küçük oturma odasına girdiler. İçerisi tertemizdi fakat mobilyalar çok eskiydi. Açık renkli ahşaptan yapılma alçak bir büfenin üstü cicili bicili dantellerle ve biblolarla bezeliydi. Üstüne deniz kabuğu dolu bir kâse yerleştirilmiş küçük televizyon bir köşede duruyordu. Beyaz tül perdeden sosyal konutlara bakan bir pencere görünüyordu. Rengi solup aşınmış olan halı yeni süpürüldüğünü ele veren izler taşıyordu ve içeriye oda parfümlerine has baskın bir çam kokusu hâkimdi. Bej rengi kanepenin üstüne siyahlı kırmızılı, askeri tarzda, siperliği parlak siyah, tepeliği kırmızı kadife kaplı, kenarlarıysa altın rengi işlemelerle süslü bir bando majörü kasketi asılmıştı. Onun altındaki iki kancayaysa gümüş renkli bir baton oturtulmuştu.

"Oturun," dedi Mariette.

Erika ve Moss kanepeye oturdular. Kadınsa yanlarındaki küçük berjerin ucuna tünedi. Temizlik eldivenleri hâlâ elinde olmasına rağmen eşofmanının cebinden bir sigara paketi çıkardı, bir tane yaktı ve dumanı balgamlı bir öksürükle dışarı üfledi.

"Eee, mesele nedir?"

"Eski kocanızın bir cinayete kurban gittiğini bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum," dedi Erika.

"Bunu kapının eşiğinde de söyleyebilirdiniz," diye çıkıştı kadın.

"Bu haber sizi hiç şaşırtmadı mı?"

"Ah, şaşırtmaz mı? Aklımdan geçenleri bilmiyorsunuz. Neyse, yani siz bana insanlara yakınlarının ölüm haberini verdiğinizde hepsinin gözyaşlarına boğulduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Hayır."

"E, o zaman?"

"Buraya size eski kocanızın öldüğünü söylemek için geldiğimizi nereden bildiniz?"

"Elbette tahminde bulundum. Medyum filan değilim. Eğer olsaydım paraya para demez ve bu mendebur yerden taşınırdım."

"Eğer böyle bir tahminde bulunduysanız bir şeylerden şüphelenmiş olmalısınız?"

"Bana uyuşturucu kaçakçılığı işine gireceğini söylemişti," dedi kadın sigarasının külünü sehpanın üzerinde duran ağır, kristal küllüğe silkerken. "Nasıl olmuş?"

"Henüz tüm ayrıntılara vakıf değiliz. İki gün önce cesedi Thames kıyılarına vurdu. Parçalanıp bir valizin içine koyulmuştu," dedi Moss.

"Bir valizin mi?" diye tekrarladı Mariette.

"Evet."

"Emin misiniz?"

"Evet, ikimiz de olay yerindeydik."

Mariette kafasını iki yana salladı. "Çok iriyarı bir adamdı. Yani birilerinin eline onun sığabileceği büyüklükte bir valiz geçmiş, öyle mi?"

Moss dönüp de Erika'ya bakınca Erika başıyla onaylayarak sözü devraldı.

"Bunu söylemek istemezdim ama Thomas kolları ve bacakları kesildikten sonra valize koyulmuş."

"Durumu açıklıyor." Mariette sigarasının külünü silkerken başını aşağı yukarı salladı. "Artık şu büyük valizlerden bulmak imkânsız. Geçtiğimiz sene Benidorm'a gittim ve yanımıza sadece 10 kilo almamıza izin verildi! Fazladan bagaj hakkı isteyenlerse bir servet ödemek zorunda kaldı." Son bir nefes çektiği sigarasını küllüğe bastırarak söndürdü. Erika bir soru soracak oldu fakat Mariette oturduğu koltuğun kolçaklarından destek alarak ayağa kalktı.

"Bunun üstüne bir fincan çaya ihtiyacım var. Siz de ister misiniz?"

"Şey, evet, teşekkürler," dedi Erika.

Kadın ardını örtmek için kazağının eteklerini çekiştire çekiştire mutfağa doğru seğirtti. Kadının mutfakta işe koyularak su ısıtıcısını çalıştırdığını duydular.

"Bu da neyin nesi?" dedi Moss alçak sesle. "Eski kocasının parçalanıp bir valize tıkıldığını öğreniyor ve tek bahsedebildiği bagaj sınırlamasıyla yurtdışına gitmenin ne denli zor olduğu, öyle mi?"

"Adam onun *eski* kocasıydı."

"Biliyorum fakat çoğu insan yalandan da olsa üzülür."

"Büyük bir valiz bulmak gerçekten o kadar zor mu? Geçen gün Komiser de aynısını söyledi."

"Evet, öyle."

"Ne kadar az tatile çıktığımın kanıtı," dedi Erika.

Birkaç dakika sonra Mariette çay tepsisiyle geri dönüp elindekileri sehpaya bıraktı. Moss'un duvarda asılı duran kasketle batona bakmakta olduğunu fark etti.

"Beş yıl boyunca sopa salladım," dedi porselen fincanlara çay doldururken. "Sonra yaşım geçti. On sekiz yaşından büyükler bandoda görev alamazlar. Gerçi benim için kuralları esnettiklerinden on dokuz yaşıma kadar bandodaki yerimden olmadım ama sonra üniformam küçük gelmeye başlayınca daha büyük bedeninin üretilmediğini söylediler. Aşağılık herifler."

Erika'yla Moss'un eline tabaklarıyla birlikte incecik birer porselen fincan tutuşturdu. Ne diyeceklerini bilemediklerinden çaylarını yudumladılar.

"Thomas'ı en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Moss.

Mariette bir sigara daha yaktı ve dumanını üflerken çayını da alıp arkasına yaslandı.

"Üç hafta önce."

"Bugün 4 Ekim, demek ki üç hafta öncesi 13 Eylül'e denk gelir?"

Mariette uzun uzun düşündü. "Hayır, önceki gündü. Günlerden de salıydı çünkü işsizlik çekim o gün elime geçmişti ve o

gelecek diye bir pasta almıştım. İşsizlik çeklerimi iki haftada bir salı günleri alırım."

"Yani onu en son 12 Eylül, Salı günü gördünüz. Size uyuşturucudan da o gün mü bahsetti?" diye sordu Erika.

"Evet. Uzun zamandır işsizdi. Onu şu iş eğitimi kurslarından birine gitmeye bile zorladılar."

"Hangi dalda eğitim aldı?" diye sordu Erika.

Mariette yine balgamlı balgamlı öksürdü. "Kesinlikle hiçbir dalda. Devlet adına kurs diyor. Gerçekte ise insanları iş arasınlar diye üç ay boyunca bir odaya kilitleyen, sonrasında da işverenin işçinin kanını son damlasına kadar sömürdüğü iş akitlerini kabul ettirerek peş para etmez fabrikalarda çalışmaya zorlayan bir şirkete deve yüküyle para ödüyorlar... Thomas'ın şu şeyle, şeyle... tanıştığı yer de orasıydı." Mariette tereddütlüydü.

"Kiminle?" diye sordu Erika.

"Herifin tekiyle. Tom'a kolay yoldan on bin kazanmak isteyip istemediğini sormuş. Böyle bir teklifi kim geri çevirir ki? Tom bokun içinden çıkıp borçlarının bir kısmını ödemek için yanıp tutuşuyordu. Zor yıllar geçirdi."

"Size şu adamın adını söyledi mi?" diye sordu Erika.

"Hayır. Durduk yere torbacıların isimlerini sayıp dökecek değildi."

"Yani bahsettiğiniz adam torbacı mıydı?" diye sordu Moss.

"Öyle sanıyorum."

"Neden bir torbacı iş eğitimi kursuna gitsin ki?"

"Para için olabilir. Tabii orayı paravan olarak kullanma şansı da var. Girdisini çıktısını pek bilmiyorum."

"Yani şu adam Thomas'a uyuşturucu kaçakçılığı işinden on bin kazanmak isteyip istemediğini mi sormuş?"

"Ben de öyle dedim!" Mariette sinirlenmeye başlıyordu.

"Thomas nereye gideceğini ve sürecin nasıl işleyeceğini söyledi mi?"

Mariette ellerini kaldırınca sigarasının külü bacaklarına düştü. "Öğrenmek istemedim! Tamam mı? Nerede yaşadığıma ba-

kın. Her yerde mendebur uyuşturucu müptelaları var. Bu bok zaten kapıma kadar gelip dayandı. Burada o konudan bahsetmesini istemedim."

Erika kadının onları başından savmak üzere olduğunu görebiliyordu. Bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Size bir fotoğraf gösterebilir miyim?" diye sordu elini cebine atabilmek için fincanla tabağı bacağının üstüne koyarken. Porselenler tıngırdamaya başlayınca Mariette koltuğundan fırlayıp ikisini de kaptı.

"Lütfen dökmemeye özen gösterin. Kanepenin rengi çok açık olduğundan her tür lekeyi gösteriyor," dedi fincanla tabağını göstere göstere sehpanın üstündeki bardakaltlığına koyarken.

"Kusura bakmayın, elbette," dedi Erika. Not defterini çıkardı ve Mariette'e bir fotoğraf uzattı.

"Güzel kızmış," dedi Mariette. "Kim o?"

"Adı Charlene Selby. Uzuvları kesilmiş ve valize koyulmuş vaziyette ölü bulundu."

Mariette'in suratından gözlerini ayırmadılar fakat kadın en ufak bir tepki vermeden fotoğrafı gerisin geriye uzattı.

"Bu çok korkunç."

"Onu Thomas'ın yanında hiç görmediniz mi?" diye sordu Erika.

"Hayır."

"Ondan bahsetmedi mi?"

"Hayır. O da mı kaçakçılık işine bulaşmış?"

"Bu bilgiyi sizinle paylaşamayız. Thomas'ın kız arkadaşı olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Yoktu. Olsa bana söylerdi; böbürlenir dururdu."

"Eğer sizin için sakıncası yoksa neden boşandığınızı sorabilir miyim?"

"Fazla sahipleniciydi. Onun yanında boğulduğumu hissediyordum. Kıskançtı ve zaman zaman şiddete meylediyordu. Bundan daha iyisini hak ettiğimi düşündüm," dedi.

"Thomas neden zor yıllar geçirdi?"

"Tekrar evlendi. Adı Debbie'ydi. Hoş bir kızdı. Biraz vasat, ezik bir tipti ama Thomas'ın tüm gerginliğini alıp götürdü. Guildford'daki bir yük taşıma şirketinin ofisinde çalışıyordu. Günün birinde sürücülerden biriyle konuşmak için dışarı çıkmış ve yaklaşan kamyonu görmemiş. Puf. Oracıkta ölmüş. Bebek de öyle. Meğer hamileymiş. Tom darmadağın oldu. Evin ipoteğini tek başına karşılayamadı. İşinden oldu. Yeni bir başlangıç yapmayı umarak Londra'ya geri döndü. Burada biraz kalmasına izin verdim ama sonra tartıştık. Birkaç iş yapıp eline biraz para geçtiğindeyse Dorris Hill'de bir daire tuttu. Sonra işler suyunu çekti ve o da iş arama kurumuna başvurmak zorunda kaldı."

"Üç haftadır ondan haber alamamanızın tuhaf olduğunu hiç düşünmediniz mi?" diye sordu Erika.

"O kadar iç içe değildik."

"Ailesini tanır mıydınız?"

"Annesiyle babası Tom on sekiz yaşındayken ölmüşler; kardeşi de yok."

Erika ve Moss bakıştılar.

"Hayatını gözümde canlandırmakta epey zorlanıyorum. Debbie'nin akrabalarından da hiçbir ipucu elde edemedik. Onun da annesiyle babası ölmüş. Üstelik o da tek çocukmuş," dedi Erika.

"Avucunuzu yaladınız, öyle mi? İkinizin de bolca parayla, güvenli bir muhitteki konforlu evlerinizde mutlu mesut yaşadığınızdan eminim. Siz çimleri biçerken komşularınız sizinle konuşmak için muhtemelen parmaklıklara yaslanıyordur. Etrafınıza bakın. Hayata iyi bir başlangıç yapmadığınızda işte böyle olur," dedi oturduğu koltuğun kolçağını parmağıyla dürterek, "ve üstünüze gelmekten hiç vazgeçmezler. Benim hiçbir zaman bir sürü arkadaşım olmadı. Akşam yemeklerine ya da kitap kulüplerine gitmedim. Yetimhanelerde büyüdüm. Bir koruyucu aileden diğerine savruldum."

"Üzgünüm," diyecek oldu Erika.

"Ah, bana acımanızı istemiyorum. Ben size sadece Tom'un

doludizgin ve mutlu hayatına dair neden kanıt bulamayacağınızı söylüyorum. Çünkü öyle bir hayatı olmadı... Şimdi, sizin için hazırladığım çayları içecek misiniz?"

Fincanları kafalarına dikip gerisin geriye tabaklarına koydular.

"Gelip Thomas'ı resmî olarak teşhis etmek ister misiniz?"

"Ne? Parça parçayken mi?"

"Evet. Bir formalite."

"O hâlde gelirim," dedi.

"Teşekkürler. Ve size başka sorularımız da olabilir."

"Ah, olabilir mi? Buna ne dememi bekliyorsunuz ki? Eğer sorunuz varsa sorarsınız!"

Mariette mutfak penceresindeki tül perdelerin ardından Erika'yla Moss'un otoparkı boylu boyunca arşınlamalarını izledi. Delikanlılar orada dikilip sigaralarını tüttürmeye devam ediyorlardı ve Erika'yla Moss kendilerini beklemekte olan arabaya binerlerken dönüp onlara baktılar. Arabada polis olduklarını ima eden hiçbir emare olmamasına ve sivil giyimli olmalarına rağmen bu çocuklar polislerin kokusunu bir kilometre öteden alabilirdi. Polis aracı yola koyulduğunda Mariette holdeki ev telefonunun başına geçti.

Ahizeyi kaldırdı ve bir numara çevirdi.

ON DÖRT

Arabaya binip yola koyulduklarında, "Mariette Hoffman hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Erika.

"Lafını hiç sakınmıyordu," diye yanıtladı Moss. "Fakat lafını sakınmaması ve konuşmaya istekli oluşu bizi yumuşatmamalı."

Erika başıyla onayladı. "Bir yıl evli kalmalarına ve evliliklerinin kötü bitmesine rağmen Thomas'ın soyadını kullanmaya devam etmesi ilginç."

"Öyle mi? Belki de bürokratik işlemlerle uğraşmak istememiştir. Bilhassa da uzun zamandır işsiz olduğu ve soyadını değiştirdiğinde sosyal yardımının kesilebileceği düşünüldüğünde. Sen neden hâlâ Mark'ın soyadını kullanıyorsun?" diye sordu Moss.

Erika hazırlıksız yakalandı.

"Lanet olsun, üzgünüm, patron. Patavatsızlık ettim ama samimi bir soruydu."

"Sorun değil. Bekârken soyadım Boldišova'ydı."

"Nasıl telaffuz ediliyor?"

"Bol-diş-o-va. Erika Boldišova. Tam bir Slovak soyadı."

"Üstelik birkaç kadeh rom koladan sonra söylemesi de epey zor."

Erika gülümsedi. "Erika Foster olmaya devam etmek daha kolaydı. Ayrıca Mark'tan bana kalan, onun küçük bir parçasıydı. Peki ya sen ve Celia'dan ne haber?"

"O Celia Grainger ve ben de Kate Moss'um." Sürücünün dikiz aynasından bön bön baktığını görünce, "Elbette MALUM Kate Moss'tan bahsetmiyoruz," diye ekledi.

"Elbette," dedi adam gülerek.

"Seni fırlama," dedi Moss sırıtarak. Konuşmayı sürdürdü. "Sanırım, evlendiğimizde kariyerlerimiz için kendi soyadlarımızı kullanmaya devam ettik. Jacob'ın soyadı ise Moss-Grainger. Bana kalırsa kulağa gayet havalı geliyor."

"Mariette'i biraz araştıralım; evlenmeden önceki soyadını öğrenip bizi nereye götüreceğine bakalım. Thomas Hoffman'ı canlı gören son kişi o olabilir," dedi Erika.

Akşam trafiğinin başladığı saatlere denk geldiklerinden Londra'nın batısındaki Uxbridge'e arabayla ulaşmaları neredeyse iki saatlerini aldı. Charlene Selby'nin annesiyle babası Pinkhurst Sosyal Konutları'nınkinden başka bir dünyada, uzun bir bulvarda oturuyorlardı. Demirden yapılma, iki kanatlı siyah bahçe kapısının önünde Moss arabadan indi ve tuğla duvara gömülü küçük interkomun başına gitti. Bir kadın sesi cevap verdiğinde Moss çoktan kimlik kartını çıkarmış, hazırda bekliyordu. Kadının sesi kulağa temkinli geliyordu. Başta Moss'u içeri almak istemedi fakat en sonunda pes etti ve bahçe kapısının kanatları içeri doğru açıldı. Ağaçların inci gibi dizildiği uzun yol onları büyük bir konağın önüne çıkardı ve devasa, gösterişli bir süs havuzunun yanına park ettiler. Yağmur başlamıştı ve damlalar yüzeyi bulanıklaştırsa da Erika havuzun dibinde tembel tembel yüzen iri koi balıklarını görebiliyordu.

Kapıyı bir kadın açtı. Ellilerinin sonlarında, şık giyimli, fazlasıyla bronz tenli ve rengi açılmış kısa, sarı saçlı bir kadındı. Bir hayli gamsız bir havası vardı.

"İyi akşamlar, siz Daphne Selby misiniz?" diye sordu Erika. Kadın başıyla onayladı. "Ben Başmüfettiş Erika Foster ve bu da Müfettiş Moss. İçeri girebilir miyiz?"

Erika ve Moss kimlik kartlarını gösterdiler. Daphne gözlerini kısarak kimliklerine baktıktan sonra başını yukarı aşağı salladı. Bir merdivenin kıvrıla kıvrıla yukarı kata tırmandığı, tavanı iki kat yüksekliğinde, geniş bir giriş salonuna adım attılar. Yağmur tepelerindeki küçük, vitray süslü cam kubbeyi dövüyordu. Kadın onları çıplak bir ateşin usul usul yandığı geniş, havadar bir oturma odasına götürdü. İçerisi koyu renk ahşap mobilyalarla, kötü bir kanepeyle ve berjerlerle dekore edilmişti. Uzun boylu, orta yaşlı bir adam elindeki tornavidayla aşağı doğru çekildiğinde açılan devasa sinema ekranını gevşetmeye çalışıyordu. Üzerinde taba rengi, keten bir pantolonla somon rengi, V yakalı bir kazak vardı ve tıpkı karısı gibi o da fazlasıyla yanık tenliydi.

"Polisler geldi," dedi Daphne.

Onları görür görmez adamın suratı asıldı ve ellerini sıkmak için öne doğru eğildi.

"Charlene'le ilgili, değil mi?" diye sordu.

"Lütfen, önce hep birlikte oturalım," dedi Erika. "Sanırım siz de Justin Selby'siniz?"

Adam başıyla onayladı. "Lafı hiç dolandırmadan lütfen sadede gelin. Mesele Charlene, değil mi?" dedi adam. Suratı gittikçe kızarıyor, gözlerine yaşlar hücum ediyordu. Daphne uzanıp adamın elini tuttu.

"Evet, ne yazık ki kızınız ölü bulundu," dedi Erika.

Justin, Daphne'nin yardımıyla yalpalayarak kanepeye doğru yürüdü. Erika ve Moss onlar oturana dek bekledikten sonra berjerlere tünediler. Daphne ve Justin uzun bir süre boyunca ağlaya ağlaya birbirlerine sarıldılar ve ardından Erika onlara nazikçe ayrıntıların geri kalanını verdi.

"Birkaç sorumuzu yanıtlayabilecek durumda mısınız?" diye sordu Moss usulca.

"Ne gibi?" diye sordu Justin bronz elinin arkasıyla gözlerini silerek. Parmaklarında çok sayıda altın yüzük, bileğindeyse altın bir künye vardı. "Kızımıza bunu yapabilecek birini tanıyıp tanımadığımızı mı? Hayır!"

"Charlene için neden kayıp ihbarında bulunmadığınızı sorabilir miyim?"

Justin'le Daphne'nin arasında kederli, çaresiz bir bakışma geçti.

"Aramız bozuktu," dedi Daphne. Yumuşacık bir sesi vardı.

"Neden?" diye sordu Erika.

"Uyuşturucu yüzünden, o bir uyuşturucu bağımlısıydı," dedi Justin. "Uyuşturucu sorunu ve yüklü bir harçlığı olan bir çocuktan daha tahripkâr bir şey yoktur. Kendilerini mahvederler ve her türden asalağı mıknatıs gibi çekerler. Son birkaç yıldır bağımlıydı."

"Baharda harçlığını kesmiştik," dedi Daphne. Sesi tüm yumuşaklığına rağmen güçlüydü. "Dört defa rehabilitasyon merkezine yattı. Bizi anlamanız gerek. Harçlığını kestik kesmesine ama bunu ona yardım etmek için yaptık. Doktorlar dibe vurması gerektiğini söylediler. Adresini bile bilmiyorduk... Cesedini Thames yakınlarında, South Bank'te bulduğunuzu mu söylediniz?"

"Evet. Ne yazık ki bunu güzelce söylemenin hiçbir yolu yok," diye söze girdi Erika. "Cesedi bir valizin içinde bulundu. Uzuvları kesilmişti."

Daphne ağlamaya başladı.

"Charlene'i en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Moss.

"Üç hafta önce... Yeni arabaların galeriye geldiği gündü. Charlene, Love Caddesi'ndeki galeriye geldi."

"Bahsettiğiniz yer sizin oto galeriniz mi?" diye sordu Erika.

"Evet." Justin kolunu Daphne'ye doladı.

"Sakıncası yoksa o gün neler olduğunu bize anlatır mısınız?"

Justin acı acı güldü. "Arabalardan birini test sürüşüne çıkarmak istedi. Bunu o gün yanındaki herifin yaptığına kalıbımı basarım," dedi Justin.

"Hangi herifin?"

Adam iç çekti, tekrar hıçkırıklara boğuldu ama sonra kendini toparlamayı başardı. "O gün galeriye geldiğinde yanında

bir adam vardı. Koyu renk saçlı, iriyarı, belalı bir tipti. Charlene aniden çıkagelmişti ve şimdi de anahtarları istiyordu. Ona arabayı alamayacağını söyledim; o da ayık olduğunu söyledi. Sonra adam lafa karışıp çıngar çıkardı."

"Ne tür bir çıngar?"

"Charlene bağırıyordu. Adam ise burnumun dibine girmiş, hakkımızda ne var ne yoksa bildiğini, Charlene'i nasıl da umursamadığımızı söyleyip duruyordu... Sanki bir yabancının bunu söylemeye hakkı varmış gibi... Onun ağzının payını verirdim fakat o gün iki müşterimiz vardı ve ikisi de her yıl takasa gelirdi. Burada üç yüz bin poundluk iş hacminden bahsediyoruz. Orada oturmuş, olan biteni izliyorlardı..." Sesi gittikçe cılızlaştı. "Ben de arabayı almalarına izin verdim."

"Galeriye saat kaçta geldiler?" diye sordu Moss.

"İki, iki buçuk gibi."

"Üç hafta önce salı günü, yani 12 Eylül'de, değil mi?"

Daphne kafasını kaldırdı, gözlerindeki yaşları sildi ve başıyla onayladı.

"Adamın adını biliyor musunuz?" diye sordu Erika.

"Hayır. Çam yarması gibiydi ve içki kokuyordu. Kızımızı onun gibi insanlarla takılsın diye yetiştirmedik."

Erika çantasından Thomas Hoffman'ın küçük bir fotoğrafını çıkarıp onlara çevirdi.

"Evet. Bu o," dedi Justin. "Onu tutukladınız mı?"

"Hayır. O da öldü. Onun cesedini de tıpkı Charlene'inki gibi nehirde, uzuvları kesilip bir valize konmuş hâlde bulduk," dedi Erika usulca. Uzun bir sessizlik oldu.

"Charlene arabayı almak istemesinin sebebini size söyledi mi?" diye sordu Moss.

"Sadece onu test sürüşüne çıkarmanın hoşuna gideceğini söyledi," dedi Justin.

"Bu sık yaptığı bir şey miydi? Yani araçlarınızı test sürüşüne çıkarır mıydı?"

"On yedi yaşında araba sürmeyi öğrenirken severek yaptığı bir şeydi... Elbette o zamanlar ne içki içiyor ne de uyuşturucu kullanıyordu."

"O gün Jaguar'la birlikte oradan ayrıldıktan sonra ondan bir daha haber almadık. Arabayı da ne o gün ne de ertesi gün geri getirdi. Onu üç gün sonra oto galerinin kapısının önüne terk edilmiş vaziyette bulduk."

"Bu da 15 Eylül, Cuma günü oluyor, değil mi?" diye sordu Moss.

"Eğer karım üç gün sonra dediyse öyledir!" diye çıkıştı Justin. Daphne elini adamın koluna koydu.

"Anahtarlar kontağın üstündeydi. Koltuk döşemeleri leke içindeydi. Araba rezil hâldeydi; biri arka koltuğa kusmuştu."

"Polisi aradınız mı?" diye sordu Moss.

Bunun üzerine Justin öfkelendi. "Hayır! Kendi kızım için sizi aramazdım! Arabayı geri getireceğini biliyorduk."

"Ve arabayı neden onca zaman geri getirmediğine ya da nereye gittiklerine dair hiçbir fikriniz yok, öyle mi?"

Daphne kafasını iki yana salladı.

"Peki Jaguar'ı ne yaptınız?" diye sordu Erika.

"Temizlettik ama hâlâ rezalet durumda. Yine de onu satabileceğimiz umuduyla döşemelerini değiştirmeyi..." dedi Daphne. Derken hıçkırıklara boğuldu. Justin onları başından savmak istercesine elini sallayıp gözyaşlarını gizlemek için başını öne eğdi.

"Sizi biraz yalnız bırakalım," dedi Erika.

Erika ve Moss oturma odasından çıkıp merdivenin önünden geçerek bakımlı bir bahçeye bakan aydınlık, havadar bir mutfağa girdiler. Bahçede bir de kum havuzu, çocuk salıncağı ve kaydırak vardı. Erika su ısıtıcısını musluktan doldurdu.

"Eğer Charlene'in harçlığını kestilerse parayı nereden buluyordu?" diye sordu. "Thomas denkleme neresinden dahil oluyor? O da uyuşturucu kullanıyor muydu? Keşke cesetlerin üze-

rinde yapılan toksikoloji testlerinin sonuçları şu anda elimizde olsaydı." Su ısıtıcısının fişini prize taktı.

"12 Eylül günü Charlene, Thomas'la birlikte oto galeriye gitti. Bu Mariette'in Thomas'ın onu görmeye geldiğini söylediği gün," dedi Moss.

"Thomas ona sabah saatlerinde gitmiş. Yani sadece bir rastlantı da olabilir fakat ben tesadüflere inanmam."

Bir anlığına sessizleşip ısıtıcının içinde kaynamaya başlayan suyun sesini dinlediler. Erika geniş, çift kapılı, paslanmaz çelik buzdolabının başına gitti. Buzdolabının yüzeyi yapışkanlı notlarla ve Kilo Avcıları'nın elinden çıkma bir diyet listesiyle kaplıydı. Daphne'nin arka bahçedeki salıncakta ve kaydırakta küçük bir oğlanla ve kızla oynarken çekilmiş fotoğrafları da vardı. Bir diğer fotoğrafta restoranın tekinde çocukları kucaklıyordu. Tepede, "Ninemiz 60 oldu!" yazıyordu. Bir kenara da seyrek saçlı, takım elbiseli bir adamın geliniyle poz verdiği bir düğün fotoğrafı iliştirilmişti.

"Bu Charlene'in erkek kardeşi olmalı? Öyleyse bunlar da torunlar mı?" diye sordu Moss.

Sol üst köşede, gülen yüz şeklindeki bir mıknatısın altında kalmış bir fotoğraf vardı. Erika onu buzdolabının üstünden çekip aldı. Bir partide çekilmişti. Daphne'nin, Carl'ın, küçük çocukların ve Charlene'in kameraya gülümsediği bir aile fotoğrafıydı. En kenarda dikilen Charlene'in zayıflıktan kemikleri sayılıyordu ve saçları darmadağındı. Üstelik elinde de bir bira şişesi tutuyordu. Ne var ki pejmürde hâline rağmen hâlâ çekici bir kadındı. Gülen yüz şeklindeki mıknatıs onun üstüne gelecek şekilde yerleştirilmişti.

"Charlene'in ölüm haberini duymayı bekler gibi görünüyorlardı," dedi Moss. "Böyle yaşadığını hayal edemiyorum. Polisin aramasını ya da kapıma gelmesini bekleyerek."

Su ısıtıcısı tık etti ve matemli anneyle baba için çay yapmaya koyuldular.

ON BEŞ

AĞUSTOS 2016

Nina ve Max, Dartmoor sınırındaki küçük bir köyde bulunan eski moda bir barın üst katında kalıyorlardı. Küçük köyün kenarına tünemiş, granit bloklarından inşa edilmiş, ince uzun bir binaydı bu. Nina erkenden uyandı ve önce yanında uyuyan Max'e, sonra da eski püskü kırmızı kilime düşen güneş ışığı huzmelerinin içeri süzüldüğü pencereye baktı. Tişörtünü çıplak göğsüne tutarak o yana doğru seğirtip pencereyi açtı. Önceki gece geç saatlerde geldiklerinden etrafı pek görememişti. Hava temiz ve biraz da soğuktu fakat güneş çoktan masmavi gökyüzünde yükselmeye başlamıştı. Artık yeşil tepelerin süslediği, göz alabildiğince uzanan geniş araziyi görebiliyordu. Aşağıdaki yoldan geçen bir grup yürüyüşçünün batonlarının tıkırtısı mırıl mırıl sohbetlerine karışıyordu. Fundalığa girdiklerinde tıkırtı kesildi. Biraz daha ilerlediklerindeyse sesleri hepten duyulmaz oldu. Manzara olağanüstüydü. Nina, Londra'da doğup büyümüş, tam bir şehir kızıydı ve buradaki renklerin çokluğu, uzaktaki gri zirveli dağlara dek kilometrelerce uzanıp giden yeşilin capcanlı tonları aklını başından almıştı. Bir ıslık duyunca başını o tarafa çevirdi. Önceki gece barda lafladıkları genç, koyu renk saçlı delikanlı köyün olduğu taraftan, yani aksi istikametten o yana geliyordu. Bayağı yakışıklıydı ama çok zayıftı ve gece boyunca Nina'ya yürümüştü.

"Akşamdan kalma mısın?" diye sordu delikanlı gözlerini kısıp ona pişmiş kelle gibi sırıtarak bakarken.

"Biraz," dedi Nina. Uzun saçlarından bir tutamı parmaklarına dolayarak gülümsedi.

"Hâlâ doğa yürüyüşüne çıkmaya var mısın?"

"Bilmiyorum. Max hâlâ uyuyor."

O anda Nina parmakların kolunu kavradığını hissetti. Max hemen arkasındaydı.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye çıkıştı adam.

"Bak, Dean burada," dedi Nina delikanlıya işaret ederek.

Nina'nın tişörtünü çıplak göğsüne bastırdığını görünce onu pencerenin önünden çekerek, "Git de üstüne kahrolası kıyafetlerini giy," dedi Max. Sonra pencereden Dean'e baktı. "Orada bekle. Birazdan geliyorum."

Pencereyi çarparak kapattı. Max duş almak için hışımla koridorun sonundaki banyoya doğru yürürken Nina aklı karışmış bir hâlde yatağa oturdu. Önceki gece çok eğlenmişlerdi. Geç bir akşam yemeği yemek için alt kattaki bara inmişlerdi ve Max birer kadeh daha içki almaya kalktığında masaya barda tanıştığı Dean'le birlikte dönmüştü.

"Bu benim Nina'm, sence de göz kamaştırıcı değil mi?" demişti Max onları tanıştırırken.

"Çok güzel," diyerek hak vermişti ona Dean. Bir yandan da tişörtünün üstünden Nina'nın göğüslerini süzmekten de kendini alamamıştı. Max delikanlının yaptığını görse de başıyla onaylamıştı. İçkilerini yudumlarlarken Dean onlara birkaç kilometre ötede kamp yaptığını söyledi ve gece ilerleyip de kafayı iyice bulduğunda, yerel bir folk festivalinde uyuşturucu satmaya geldiğini itiraf etti. Nina ağzını pek açmadı; oğlanlar yetimhanelerde ve koruyucu ailelerin yanında büyürken edindikleri müşterek deneyimlerden dem vurarak samimiyeti ilerletirken çoğunlukla onları dinlemekle yetindi.

Son siparişler alınana kadar bardan ayrılmadılar ama sendeleye sendeleye giriş salonuna adım attıklarında aralarında tuhaf bir an yaşandı. Max ikisinin ortasındaydı. Sağ kolunu birinin, sol kolunu ise diğerinin omzuna atmıştı. Aniden ikisini de çekti

ve suratlarını kendisininkine yapıştırdı. Dean gözlerinde mest olmuş bakışlarla elini önce Nina'nın memelerinde, sonra da Max'in göğsünde gezdirdi. Soluk soluğaydı.

"İkinizi de çok istiyorum," dedi dili döndüğünce.

"Hadi, kamp alanına dön," dedi Max. "İstediğini alacaksın."

Şimdi Nina salim kafayla, fazla ileri gidip gitmediğini düşünüyordu.

Nina'nın öylesine laflamaya çalışıp çalışıp başarısız olduğu sıkıntılı bir kahvaltının ardından Max doğa yürüyüşüne çıkmak istediğine karar verdi. Nina'ya gidip sırt çantalarını toplamasını söyledi ve kendi de Dean'i görmek için dışarı çıktı.

Nina on beş dakika sonra aşağı indiğinde Max ile Dean'i otelin önündeki bankta onu beklerlerken buldu. Gülmekten yerlere yatıyorlardı fakat Nina yanlarına geldiğinde sustular.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Nina daha büyük olan sırt çantasını Max'e uzatırken.

Max çantayı omuzlarına taktı. "Elbette, her şey kıtırında," dedi ve yine kahkahalara boğuldular.

Bacağına vura vura, "Kıtırında! Hangi lanet kıtırında der ki!" dedi Dean gözlerinden yaşlar gelerek. Güldüğü zaman iri dişleriyle ıslak, pembe dişetleri görünüyordu. Max yere eğildi ve bankın altından küçük bir viski şişesi çıkarıp kafasına dikti. Şişeyi çoktan yarılamışlardı.

"Ah, neden her şeyin kıtırında olduğunu şimdi anladım," dedi Nina sırıtarak. Max şişeyi ona uzattı ama Nina başını iki yana salladı.

Barın önünden yola koyularak fundalığa adım attılar. Küçük bir akarsuyun üstünden aşan köprüyü geçtikten sonra Dartmoor önlerinde göz alabildiğince uzandı. Max görmelerini istediği, gözlerden uzak, küçük bir şelale olduğunu söyleyince kilometrelerce yürüdüler. Oğlanlar viskinin geri kalanını silip süpürdüler ve çok geçmeden konu sekse, daha doğrusu kadınlara yaptıkları

şeylere geldi. Nina konuşulanlardan rahatsız olunca biraz geride kalıp manzarayı seyre daldı. Fundalık çok güzeldi ve hava sıcaktı ama hafif bir esinti bulut kümelerini gökyüzünde itekliyor ve parlak, keskin bakışlarıyla çevredeki her şeyi yakıp kavuran güneş bir görünüp bir kayboluyordu.

Öğle vaktinden hemen sonra fundalığın içinde, derin bir çukurun kenarına geldiler ve incecik bir patikadan, şelalenin taşların arasından doğup büyük kayalar tarafından kuşatılmış küçük fakat derin bir gölete gürül gürül aktığı yere indiler.

Oğlanların suratları kıpkırmızıydı. Üstelik hem sıcağın hem de alkolün etkisiyle terliyorlardı. Üçü de şelaleden su içtiler. Derken Max onları suyun döküldüğü yerin biraz ötesinde, kayanın içindeki kıvrımlı bir çatlağa götürdü. Buranın çukurun tepesinden görülmesi mümkün değildi. Max omuzlarını silkerek sırt çantasını çıkardı ve kayaların arasındaki incecik bir boşlukta gözden kayboldu. Bu yarık yaklaşık yarım metre genişliğinde fakat ziyadesiyle uzundu.

Kafasını yarıktan çıkararak, "Hey siz, gelsenize," dedi.

Dean çantasını kayaların üstüne bırakıp onu takip ederken Nina gönülsüzce peşlerine takıldı.

Yarığa girdikten birkaç adım sonra ışık gücünü yitirdi ve Nina el yordamıyla ilerlemek zorunda kaldı. İki yanındaki kayalar omuzlarına sürtünüyordu. Gözleri tam karanlığa alışmıştı ki daracık geçit kubbemsi bir tavanı olan geniş bir mağaraya açılıverdi. İçerisi çok kuruydu, duvarlar ve zemin pürüzsüzdü. Kayaların sıcaktan koruduğu, serin bir yerdi.

"Şunu hissedebiliyor musunuz?" diye sordu Max elini tavandaki bir deliğe sokarak. Nina yanlarına gitti ve başını kaldırıp baktı. Tavandaki deliğin içi karanlıktı. Haâliyle Nina sonunun nereye vardığını göremedi fakat üzerlerine akın eden serin havayı hissedebiliyordu. "Bana kalırsa eskiden, belki de binlerce yıl evvel su buradan akıyormuş. Bu mağarayı da su oymuş. Tüm pürüzsüzlüğüne rağmen zemindeki dalgalanmaya baksanıza."

"Çok havalıymış," dedi Dean.

"Eğer birilerinden kaçıyor olsaydım saklanacağım yer kesinlikle burası olurdu," diye takıldı Max.

Nina serin hava akımından uzaklaşıp etrafına bakındı. Birilerinin uzun zaman önce ateş yaktığı yerde küçük bir dal ve kül yığını vardı. Yan tarafta, pürüzsüz kayanın çıkıntı yaparak sahneye benzer bir şeye dönüştüğü yerdeyse bir duvar yazısı göze çarpıyordu. Nina ürperdi. Max o anda yanında bitip kolunu boynuna dolayarak onu göğsüne doğru çekti. Dean birkaç metre ötelerinde durmuş, onlara bakıyordu. Max diğer elini Dean'e uzattı ve onu da diğer kolunun altına aldı. Nina vücudunun iki adama yaslandığını hissedebiliyordu. Max onları biraz daha sıkıştırınca az da olsa heyecana kapıldı ve iki erkeğin onu aralarına almasına müsaade etti. Göğsü Max'inkine yapışmıştı. Diğer yandan Dean'in uzun, ince vücudunun arkasından abandığını ve kalçalarına sürtünen sertliği hissedebiliyordu.

"Yüzmeye ne dersiniz?" diye sordu.

"Olur, bebeğim. Sen nasıl istersen," dedi Max.

Birbirlerinden ayrıldılar ve mağaradan çıkarak kör edici gün ışığına adım attılar. Oğlanlar cesur çıktı ve anadan üryan soyunup şelalenin kenarındaki alçak, pürüzsüz kayadan aşağıdaki derin su birikintisine atladılar. Nina pantolonunu çıkarıp iç çamaşırı ve tişörtüyle kaldı. Max gölette sırtüstü yüzerken Dean dipten yüzeye çıktı. Koyu renk saçları kafasına yapışmıştı.

"Çıplakken su çok daha iyi," diye bağırdı Max.

"Öyle mi?"

"Aynen. Hem serin hem de ferahlatıcı," dedi Dean.

Nina derin bir nefes aldı ve önce tişörtünü, sonra da iç çamaşırını çıkardı. Kayanın kenarına kadar gelip aşağıdaki suya baktı. Çok derin ve berraktı. Öyle ki lacivert derinliklerdeki iri kayaları hiç zorlanmadan seçebiliyordu.

"Hadi! Atla!" diye bağırdı Max ve suyu kollarıyla biçerek onu ıslattı.

Soğuk su vücuduna çarptığı anda Nina çığlığı bastı, ardından burnunu kapatıp suya atladı.

Bir an sonra yüzeye çıktığında, "Buz gibi!" dedi soluk soluğa. Uzun, koyu renk saçları kafasına yapışmıştı. Köpekleme yüzerek oğlanların yanına gitmeye niyetlendi ama suyun soğukluğu canını yakıyordu. Hâl böyle olunca geri döndü ve sudan çıkarak kendini uzun, düz kayanın üstüne attı.

"Hadi ama, seni korkak!" diye bağırdı Max onu tekrar ıslatarak.

"Hayır! Siktiğimin suyu çivi gibi." Ürperdi ve elleriyle çıplak vücudunu ovuşturdu. Küçük sırt çantasından bir örtü çıkarıp omuzlarına astı.

"Sırt çantamın yan gözünde biraz daha viski var. Seni ısıtacaktır," diye bağırdı Dean.

Nina küçük bir şişe buldu ve kapağını açıp uzun bir yudum aldı. Güneşte uzanıp viskisini içerken oğlanların etraflarına su sıçratarak gölette debelenmelerini izledi. Onlar çırılçıplak vaziyette suda güreşirlerken bir anda Nina'nın gözünü ihtiras bürüdü; Max bacaklarını Dean'e dolayıp onu boyunduruğa alıyordu. Max onu suya batırdı ve ardından, tam da Nina durması için bağırmaya başladığında Dean'i bıraktı. Dean ise yüzeye çıktığı gibi yine Max'in üstüne atıldı.

Bir süre sonra sudan kayaya çıktılar fakat kıyafetlerini giymeden çırılçıplak Nina'nın yanına uzandılar. Muntazam bir çizgi hâlinde dizilmişlerdi: Nina, Max ve Dean. Gergin karınlarında su damlaları birikiyordu. Nina omuzlarını silkerek örtüden kurtuldu ve kafasını geriye attı. Birbirlerine bakarlarken bir sessizlik oldu. Max uzanıp Nina'yı öptü. Nina ise önce tereddüt etse de sonra Max'in öpücüğüne karşılık verdi. Max'in aksine Dean'in sünnetli olduğunu görebiliyordu. Dean elini aşağı kaydırıp penisini sıvazlamaya başladı.

"Utanıyor musun, Nina?" diye sordu Max parmaklarını kızın karnında gezdirip bacaklarının arasına sokarken.

Nina, Dean'in mastürbasyon yapmaya başladığını görünce gerildi. "Bilmiyorum..." Omuzlarını silkti ve biraz doğrularak kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını kapattı.

"Pekâlâ. Ya şöyle yaparsam?" dedi Max. Uzanıp Dean'i öptü. Adam ona tutkuyla karşılık verdi. Nina'nın ağzı gayriihtiyari açıldı ve gülmeye başladı. Oğlanlar birbirlerini ellemeye, birbirlerinin vücutlarını keşfetmeye koyuldu. Bu Nina'yı heyecanlandırdı. Max elini uzattı ve onu kıvranan bedenlerinin arasına çekti.

ON ALTI

Dean onları aç bakışlarla izlerken Nina, Max'le sevişti. Max üstünden kalktığında ikisi de terden sırılsıklamdı. Max gülümsedi ve ardından ayağa kalkıp Nina'nın üstünden suya atladı. Nina sırtüstü yatıp soluklandı ve yüzüne yapışan saçları kenara itti. Dean hâlâ onu izliyordu; organı hâlâ sertti ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Nina doğruldu ve örtünün köşesiyle üzerini örttü.

"Hayır. Üzgünüm. Bu eğlenceliydi ama yapmak istemiyorum," dedi.

Dean gözlerinde yırtıcı bir bakışla ona doğru hareketlendi. Uzun, ince, çıplak vücudu aniden Nina'nın gözüne müstehcen göründü. Nina dönüp gölete baktı fakat Max dibe dalmıştı. Az önce olduğu yerde yalnızca yüzeye yayılan dalgalar vardı.

"Kusura bakma ama olmaz, Dean," dedi. Bir elini öne doğru uzatırken diğeriyle çıplak vücudunu örtmeye çalıştı.

Adam gözü dönmüşçesine mastürbasyon yapıyor, diğer yandan da Nina'nın üstüne abanıyordu. Boş bakan gözlerinde çılgınca bir bakış vardı. Kürdan gibi dizlerinden birini Nina'nın bacaklarının arasına soktu. Ne var ki bacaklarını zorla ayırmaya yeltenemeden evvel Nina adamın dizindeki kesikten akan kanları gördü.

"Hayır!" diye bağırdı Nina ayağa kalkmaya çalışırken. Fakat Dean kızın üstüne çullandı. İçine girip sertçe ileri geri gitmeye

başladığında Nina'nın bacaklarının arasına bir sancı saplandı. Adamın suratındaki ifade değişmişti. Artık o komik, sıska herif değildi. Geriye doğru kıvrılan dudaklarının arasından pembe dişetleri görünüyordu, gözleri fal taşı misali açılmıştı ve zayıf suratındaki, şakaklarındaki damarlar nabız gibi atıyordu. Canını yakma pahasına Nina'nın kollarını dirseklerinin hemen üstünden sertçe kavradı. Nina kalça kemiklerinin altındaki keskin kayaya sürttüğünü hissedebiliyordu. Adamın omzunun üstünden gölete bakmayı denedi ama Max'i göremedi. Dean sertçe içinde gidip geliyordu ve Nina da kasıldığından korkunç bir acı çekiyordu. Birkaç dakika evvel cüretkâr ve heyecan verici olduğunu düşündüğü şey şimdi dehşet verici bir hâl almıştı. Tam da Dean'in ellerinden birini kolundan çekip boğazını sıkmaya başladığı anda Nina aniden üstündeki ağırlığın hafiflediğini, Dean'in vücudunun kalktığını hissetti. Başlangıçta adamın vazgeçtiğini sandı ama sonra Max'in onu saçlarından yakalayıp diğer kolunu da bacaklarının arasına sokarak Dean'i yere çaldığını gördü. Dean kıpkırmızı bir surat ve belermiş gözlerle ayağa fırladı ve Max'in suratına bir yumruk indirdi. Max geriye doğru sendeledi. Az kalsın gölete düşecekti ama çabucak toparlandı ve çıplak kayada Dean'in tepesine binip suratına art arda yumruklar indirmeye başladı. Ardından uzanıp eline irice bir kaya parçası aldı ve onu da Dean'in kafasına indirdi.

Burnundan oluk oluk kanlar akan Dean hareketsiz kaldı. Max derin bir nefes alıp kayayla Dean'in kafasına vurmaya başladı. Ta ki adamın suratı pelteye dönene dek.

Nina her şeyin göz açıp kapayıncaya dek olup bitmesi karşısında şoka girmişti. Feryat etmedi. Bacakları ardına kadar açık vaziyette donakalmıştı. Dean kayaların üstünde kıpırtısız yatıyor, Nina kandan adamın suratını göremiyordu. Max kaya parçasını elinden bırakmadan yavaşça ayağa kalktı. Yüzü, kolları ve gövdesi kan içinde kalmıştı. Nina bakışlarını aşağı kaydırınca kendi teninin de kandan benek benek olduğunu gördü. Tek duyabildiği şelalenin sesi ve esintide şakıyan kuşların cıvıltılarıydı.

Max döndü ve elindeki kaya parçasını derin suya attı.

Kanı görüp de Nina'nın yanına diz çöktüğünde, "Sen iyi misin?" diye sordu. Nina bir şey diyecek oldu fakat o anda midesinin kasıldığını hissetti ve yanı başındaki kayaların üstüne kustu. Max üstüne sıçrayan kanlardan kurtulmak için suya daldı ve yüzeye çıktığında kanlı parmak eklemlerini ovalamaya koyuldu. Ardından sırılsıklam vaziyette tekrar kayaya çıktı ve Nina'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Kızı kollarından tutarak suya indirdi, sonra gerisin geriye sudan çıkarıp kayanın kenarına oturttu. Nina ürperdi.

"Canını yakıyordu. Bunu seni korumak için yaptım," dedi Max soğukkanlı bir şekilde.

"Hayır, hayır, hayır!" diye fısıldadı Nina. Başını çevirip Dean'e baktı. Adam hareketsizdi ve kandan görünmeyen bedeni artık balmumunu andırıyordu. Max şortunu giyip yürüyüş botlarını ayağına geçirdi ve Dean'i ayak bileklerinden tutup sürüklemeye koyuldu. İnce patikadan geçerlerken Dean'in kafası engebeli kayalardan sekiyordu. Nina öne doğru eğilip bir kez daha kustu ve midesinde kalan azıcık şey de berrak sulara karıştı.

Nina'nın bir sonraki anısı giyindiği ve Max'in peşi sıra sendeleyerek yürüdüğüydü. Adamın çıplak sırtı güneşten kıpkırmızı olmuştu. Ardından Nina uzaklara dalar gibi oldu. Duyduğu bir sonraki şey akan suyun sesiydi. Max büyük bir kaya yığınının yanındaki eski bir taş çeşmede durmuştu. Kayaların arasındaki gözeden fışkıran sular metal bir boru vasıtasıyla derin bir hendeğe dökülüyor, oradan taşan sular da çimenleri ıslatıyordu. Max öne eğilip sudan içti ve Nina'yı da aynı şeyi yapması için yanına çekti.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Nina.

Max kızın uzun saçlarını okşayarak yüzünden çekti, onu usulca öptü, ardından onu kaldırıp taş hendeğin içine koydu.

Su kenarlardan taşarken Nina dibe battıkça rahatladığı hissetti. Ayakkabıları dibe değdiğinde su omuzlarına geliyordu.

"Nefesini tut," dedi Max ve ardından Nina'nın kafasını da suya batırdı.

Soğuk su Nina'nın kafa derisine çarptı ve Nina gözlerini açtığında dibi, hatta kayanın yüzyıllar önce oyulduğu günlerden kalma keski izlerini bile görebildiğini fark etti. Max'in elinin baskısını kafasının arkasında hissetti ama göz açıp kapayıncaya kadar Max onu sudan çıkarıp çimenlere oturttu. Hendeğin yanında yosun tutmuş bir çöreğe benzer bir şey vardı. Yeşili capcanlıydı ve yumuşak, âdeta yenilebilir görünüyordu. Nina uzanıp onu çekiştirdiğinde yosunun birazı elinde kaldı ve beyaz renkli, pürüzsüz değirmen taşının bir parçası meydana çıktı.

"O nerede?" diye sordu Nina. Bir başka korku ve mide bulantısı dalgasının altında ezildiğini hissetti.

"Şelalenin biraz ilerisinde eski bir kuyu, derin bir çukur var. Onu sırt çantasıyla birlikte oraya attım, üstüne de bir sürü kaya yığdım. Kimse onu bulamayacak."

Max, Nina'nın yanına çömelip kızın gözlerinin içine baktı.

"Sana tecavüz ediyordu, Nina. Dahası seni öldürebilirdi... Daha önce bana, ıslahevinde canına okunduğunda başka bir çocuğu öldürdüğünü söylemişti."

Nina kafasını iki yana salladı.

"Ama sen onu öldürdün."

Max, Nina'nın suratını iki elinin arasına alıp onu sarstı.

"Meşru müdafaaydı. Seni öldürecekti! Beni duyuyor musun?" Sonra onu bıraktı. "Lütfen, Nina. Seni seviyorum. Bunu senin için yaptım. Seni kurtarmak için."

Uzun süre sessiz kaldılar ve ardından Max yola çıkma zamanının geldiğini, hava kararmadan önce otele dönmeleri gerektiğini söyledi.

ON YEDİ

4 EKİM 2017, ÇARŞAMBA

"Bu birlikte çalışan iki kişinin, iki katilin işi olabilir mi?" dedi Memur Brian Temple. İnsanın içini ısıtan bir İskoç aksanı vardı. Erika beyaz tahtadaki olay mahalli fotoğraflarına arkasını dönüp ona baktı. "Hiçbir sorunun aptalca olmadığını söylemiştiniz, han'fendi," diye ekledi Brian.

"Kibarlığa gerek yok," dedi Erika. "Patron denmesini tercih ederim."

"Tamamdır, patron," dedi Brian istifini bozmadan.

"Ama dediğin doğru. Aptalca soru yoktur. Sana bunun *iki* kişinin işi olduğunu düşündüren nedir?" Vaka odasındaki herkes Temple'a döndü. İriyarı bir adamdı ve sandalyesinde doğrulup tükenmez kalemiyle olay mahalli fotoğraflarına işaret etti.

"Bir kişinin iki insanın üstesinden gelmesi güçtür. Thomas Hoffman cüsseli bir adamdı, Charlene Selby ise bir kadındı. Üzerinize alınmayın, hanımlar ama bazı bakımlardan erkeklerle boy ölçüşemezsiniz."

Bunun üzerine vaka odasındaki diğer kadınların, yani Moss'un, Marta'nın ve Memur Knight'ın soğuk bakışlarına ve homurdanmalarına maruz kaldı.

"Önemli bir noktaya parmak basıyor," dedi Erika ve adama lafının arkasını getirmesini işaret etti.

"Thomas'ın cesedinde de Charlene'inkinde de vurulduklа-

rına, uyuşturulduklarına ya da bağlandıklarına delalet edecek herhangi bir iz yok."

"Charlene bıçaklanmıştı fakat bunun ölesiye dövüldükten *önce* mi *sonra* mı olduğunu bilmiyoruz... Toksikoloji sonuçları kanında yüksek seviyede kokain ve eroin olduğunu gösteriyor. Bu da zaptedilmesini kolaylaştırmış olabilir," dedi Erika.

"Charlene bir uyuşturucu bağımlısıymış. Annesiyle babası bunu teyit ettiler," dedi Moss.

"Diğer yandan Thomas Hoffman karnından çıkan uyuşturucular dışında temizmiş. Uyuşturucu bağımlısı da değilmiş," dedi Temple. "Bu da bizi iki katil olduğu teorisine götürüyor. Ya bu iki kişi onları arabalarına aldıysa, ıssız bir yere götürdüyse ve çarçabuk etkisiz hâle getirdiyse? Belki de onları bir depoya götürmüşlerdir?"

"Neden kendi ayaklarıyla öyle bir depoya girsinler ki?" diye sordu Moss.

"Zada, yani yasadışı yollardan İngiltere'ye uyuşturucu sokan şu kadın uyuşturucu satıcılarının zulalarını uçaktan iner inmez teslim etmelerini beklediklerini söyledi," dedi Erika. "Genellikle onları havalimanından alıp teslimatı yapabilecekleri bir yere götürürlermiş. Mesela o, Heathrow yakınlarındaki kiralık bir ofis binasına götürülmüş."

"Bu da kendi ayaklarıyla depoya benzer bir yere girmelerini açıklar," dedi McGorry.

"Thomas Hoffman'ın uyuşturucuyu İngiltere'ye *soktuğunu* kim söylüyor? Belki de uyuşturucuyu yurtdışına çıkarmaya hazırlanıyordu?" diye ekledi Moss. "Böylelikle onu öldüren kişinin midesindeki uyuşturuculardan haberi olmazdı."

"Bana göre biraz fazla eğer, ama, belki diyoruz," dedi Erika gerisin geriye beyaz tahtanın başına geçip Londra'yla nehri gösteren büyük haritaya bakarak. "Thomas ve Charlene adına yurtiçine ya da yurtdışına uçak bileti alınıp alınmadığını öğrenmeliyiz."

"Başvuruda bulundum bile," dedi Moss.

Erika duraksadı ve iç geçirdi. "Pekâlâ. Üç günlüğüne ödünç aldıkları Jaguar'dan ne haber? Nereye gittiklerini biliyor muyuz?"

"Ulusal Otomatik Plaka Tanımlama Veri Merkezi'ne de başvuruda bulundum. Aracın plakası Londra şehir merkezindeki güvenlik kameralarına muhakkak takılmıştır. Verilerin en kısa zamanda gelmesini bekliyorum."

"Güzel. Görünüşe bakılırsa bütün ayak işlerine Moss bakıyor," diye çıkıştı Erika ekibinin geri kalanına bakarak.

"Dürüst olmak gerekirse, patron, yalnızca benim rütbemdekiler ve üslerim Otomatik Plaka Tanımlama kayıtlarına ulaşabiliyor. Peterson buralarda olmadığından ekipteki tek Müfettiş benim..."

Can sıkıcı bir sessizlik oldu. Erika bakışlarını Thomas Hoffman'ın beyaz tahtaya iliştirilmiş olan pasaport fotoğrafına kaydırdı. Pasaportunu on sekiz ay önce yenilemişti: Karısının ölümünden altı ay sonra. Gözlerinde, Erika'nın yakinen tanıdığı bomboş, tekinsiz bir bakış vardı. Erika, Mark'ın ölümünden sonra işe geri döndüğünde kimliğini yenilemek zorunda kalmıştı. Aynı bakışları onun fotoğrafında da görmek mümkündü. Ardından Peterson'ı düşündü ve ne durumda olduğunu merak etti. Onu dairesindeki kanepede hayal etti. Bir deri bir kemik kalmış bedeni battaniyenin altına kıvrılmış olmalıydı. Başını iki yana silkerek bu düşünceyi zihninden kovaladı ve ekibine döndüğünde Crane'in söz aldığını gördü.

"Thomas Hoffman'ın Facebook profilinde birkaç durum güncellemesi dışında dişe dokunur hiçbir şey yok," dedi Crane. "Görünüşe bakılırsa internette tek yaptığı oyun oynamakmış fakat bu sayede Charlene Selby'yle arasındaki bağı tespit edebildik. Üç ay önce Facebook'ta, *Candy Crush Saga* oynarlarken tanışmışlar. Çok geçmeden Facebook Messenger üzerinden konuşmaya başlamışlar. Depresyonda, işsiz ve hedefsiz olmaları onları ortak paydada buluşturmuş gibi görünüyor. Derken yakın oturduklarını fark etmişler: Thomas, Dollis Hill'de ikamet ederken Charle-

ne ise Willesden Green'de yaşayan bir arkadaşının yanında kalıyormuş. Birbirlerine telefon numaralarını vermişler ve ardından Messenger'dan konuşmayı kesmişler. Metin mesajlarına ulaşabilmek için hâlâ cep telefonu kayıtlarını bekliyoruz."

"Charlene'in yanında kaldığı arkadaşı kimmiş?" diye sordu Erika.

"Yine uyuşturucu müptelası bir kadınla erkek arkadaşı," dedi Crane. "Üniformalılardan biri bugün erken saatlerde onları telefonla aradı fakat kafaları öylesine dumanlıymış ki kızı hayal meyal hatırlamışlar. Charlene'in eşyalarının bir kısmı oradaymış. Şu anda adli bilimlere sevk ediliyorlar. Daha sonra kurbanın ailesine teslim edilecekler."

"Tamam. Peki ya Mariette Hoffman. Onu kim araştırıyordu?"

Memur Knight elini kaldırdı. "1963 yılında Cambridge'de doğmuş. Hiçbir vasfı yok. Hayatının büyük kısmını perakende sektöründe ve bazı fabrikalarda bulduğu tek tük işle ve sosyal yardımlarla geçirmiş. Öyle ki ona dair elimizdeki tüm bilgileri Çalışma ve Emeklilik Müsteşarlığı'ndan aldık. Oradaki kaydı yirmili yaşlarının başlarına kadar gidiyor. Bir keresinde sarhoş olup taşkın davranışlar sergilediği için tutuklanmış. Bu olay 2004 yılının yılbaşı günü, King's Cross'ta yaşanmış. O ve Thomas Hoffman otobüs durağında kavgaya tutuşmuşlar ve Mariette bir mağazanın vitrinini indirmiş. Üniformalılar onu nezarete atmışlar ama kefaletle serbest bırakılmış. Ne var ki Pinkhurst Sosyal Konutları'ndaki daire kendisine ait. Başlangıçta belediye konseyinin kiracısıymış ama sonra satın alma hakkı programı kapsamında evi 18.000 pounda satın almış. Bu meblağın yarısı için konut kredisi almış ama yedi yıl önce borcunun tamamını ödemiş. Ne var ki kendisi son yirmi yıldır tam zamanlı bir işte çalışmadığını iddia ettiğinden dokuz bin poundluk depozitoyu nereden bulduğunu ve konut kredisini nasıl ödediğini anlamakta zorlanıyorum. Bunu Çalışma ve Emeklilik Müsteşarlığı'na bildirmesi gerekirdi. Sosyal yardım dolandırıcılığı vakasına dönüşebilirdi."

"Pekâlâ, onu sorgulamamız gerekirse diye tüm bunlar aklımızın bir köşesinde dursun," dedi Erika. Saat geç olmuştu ve uzun bir günün ardından ekibinin yorgunluktan bitap düştüğünü görebiliyordu. "Tamam. Bugünlük burada bitirelim. Yarın sabah dokuzda yine burada toplanırız."

Ekipteki herkes ceketlerine davrandı ve vaka odasından çıkarlarken sohbet sesleri havayı doldurdu.

"Bir içkiye ne dersin?" diye sordu Moss kabanını giyerken.

"Teşekkürler ama peşine düşmem gereken birkaç mesele var," dedi Erika. "Adli bilimlere gidip Nils Åkerman'ın paçasına yapışmalıyım. Hâlâ şu süpergluyla buharlama testine bel bağlıyorum."

"Ben de akşama devam edeceğim, tabii beklediğim bilgiler geldiğinde. Bakalım Jaguar'la nereye gittiklerini öğrenebilecek miyim?"

"Güzel," dedi Erika masalardan birinin üstündeki dosya yığınını ayıklamaya koyulurken.

"Ve Peterson'ın adını zikrettiğim için de özür dilerim."

"Neden? Dediğinde haklıydın. Ekipte Müfettiş rütbesine sahip olan tek kişi sensin."

"Peki, tamam, kendini çok yorma. Eğer fikrini değiştirirsen Wetherspoon'da olacağız," dedi Moss.

"Tamamdır, iyi geceler," dedi Erika.

Ekibinin son üyesi de vaka odasını boşaltırken Erika ahizeyi kaldırıp Nils'i aradı. Telefon daha ilk çalışta açıldı.

"Selam Nils. Beton parçası üzerinde yapılacak süpergluyla buharlama testinde ne durumda olduğumuzu sormak için aradım."

Nils, Erika'nın sesini duyduğu için sanki hüsrana uğramıştı. "Ah, merhaba Erika. Aslında tam da test düzeneğini kurmak üzereydim. Biz konuşurken laboratuvar asistanlarımdan biri gerekli hazırlığı yapıyor."

"Harika. Sence ne zaman?.."

"Erika, daha önce de dediğim gibi bu işlem saatler sürer. Kaldı ki sonuç vermeye yetecek kadar parmak izi kalıntısı olup olmadığından bile emin değilim!" diye bağırdı Nils.

Erika bu çıkışa şaşırdı. Nils hep sakin ve kendine hâkim biri gibi görünmüştü.

"Tamam," dedi Erika. "Bu konuda sana ilk defa bir şey sorduğumu hatırlatmalı mıyım acaba? Çünkü dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum," diye çıkıştı Nils. Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu. Erika ona karşılık verme dürtüsüne direndi.

"Sen iyi misin, Nils?"

"Evet. Evet. İyiyim. Yalnızca biraz stresliyim. Bütçeler, iş yükü. Özür dilerim, Erika."

"Pekâlâ. Neyse, umarım test esnasında her şey yolunda gider," dedi Erika.

"Sonuç alır almaz seni arayacağım," dedi Nils ve ardından telefonu kapattı.

Erika ahizeyi yerine koydu ve vaka odasında etrafına bakındı. *Eğer soğukkanlı, sakin, gamsız Nils bile keçileri kaçırıyorsa o hâlde kaynaklar biraz esnetilmeli,* diye düşündü.

Neticede az önceki teklifi kabul etmeye karar verdi. Ceketini aldı, ışıkları söndürdü ve barda kafaları çekmekte olan Moss'la ekibine katılmak için karakoldan çıktı.

ON SEKİZ

Nils Åkerman, Erika'yla yaptıkları telefon görüşmesinin ardından derin derin nefes alarak dakikalarca ofisinde dikildi. Bir baş dönmesi ve mide bulantısı dalgası baş gösterdiğinde masasının kenarına tutundu. Titriyordu ve tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı. Burnu akmaya başlayınca odasının köşesindeki lavaboya gitti, dispenserden mavi bir kâğıt havlu çekip aldı, sümkürdü ve acıyla irkildi. Aynadaki yansımasına dehşet içinde baktı. Benzi sararmıştı ve gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı. Paslanmaz çelik, küçük sabunluk ışıkta parlayınca onu açmaya davrandı fakat tam o esnada kapısı çalındı.

Olay yeri inceleme uzmanlarından biri olan Rebecca March koridorda bekliyordu. Ufak tefek bir kadındı ve ensesinden örülmüş uzun, mat sarı saçları vardı.

"Süpergluyla parmak izi buharlama işlemi için her şey hazır," dedi ama ardından kaşlarını çattı. "İyi misiniz?"

"Evet," dedi Nils.

"Alerjiniz hâlâ kötü mü?" Nils başıyla onayladı ve masasında duran kimlik kartını aldı. "Hâlâ bu belirtileri gösteriyor olmanız tuhaf. Polen sezonu çoktan sona ermedi mi?"

"Hassasiyetim epey yüksek. Hava kirliliği de benim açımdan sıkıntı yaratıyor. Az önce bir antihistaminik daha aldım," dedi kartının ipini kafasından geçirirken.

Ofisten çıktılar ve koridoru takip ederek, ekibindekilerin

çalıştığı laboratuvarlardan birine bakan cam duvarın önünden geçtiler. Koridorun sonunda çift kanatlı bir kapının önüne geldiler. Nils kapıyı açmak için giriş kartını kullanan Rebecca'ya göz ucuyla baktı ama kadın önündeki işe odaklanmış gibi görünüyordu. Bir başka koridora çıktılar. Bu defa sollarındaki kapıyı açmak için giriş kartını okutan Nils oldu. Bu kapı küçük bir hazırlık odasına açıldı. İçeride geniş bir lavabo, birkaç dolap ve bir de test laboratuvarına bakan bir pencere vardı. Odanın ortasında kare şeklinde, büyük bir Perspex hazne duruyordu. Lavaboda ellerini yıkadılar ve ardından yeni olay mahalli tulumlarını giyip yüz maskeleriyle lateks eldivenlerini taktılar. Hazır olduklarında Nils maskesinin ardından başını aşağı yukarı salladı ve Rebecca test laboratuvarının kapısını açtı.

Nils yan duvarın dibindeki banka doğru hareketlenip içinde beton parçasının bulunduğu büyük kanıt torbasını aldı. Yapışkan bandı gözden geçirip kurcalanmadığından emin oldu. Ardından Rebecca haznenin Perspex panellerinden birini açtı ve gümüş folyodan yapılma küçük bir tepsi hazırlayıp içine birkaç damla süperglu damlattı. Bunu küçük, plastik bir su kabıyla birlikte bir haznenin içine koydu. Nils de ona katıldı ve her yeri buhara maruz kalsın diye beton parçasını gümüş rengi süperglu tepsisinin yanındaki üç çatallı iskeletin üstüne oturttu. Kanın betonun gözenekli yüzeyine nüfuz ettiği yerlerde çok sayıda koyu renkli leke belirdi.

"Umalım da bundan bir şey çıksın," dedi Rebecca.

"Uzun süre suda kalmış ama umut fakirin ekmeği," dedi Nils.

Geri geri hazneden uzaklaşıp Perspex paneli kapattılar. Nils öne eğilip haznenin yanındaki zamanlayıcıyı otuz dakikaya ayarladı. Doğrulup Rebecca'ya döndüğündeyse kadının maskesinin üstünden kısık gözlerle suratına dik dik baktığını gördü.

"Sanırım burnunuz kanıyor," dedi eldivenli işaretparmağıyla maskenin burnuna denk gelen kısmına işaret ederek. Laboratuvardan çıkıp tekrar küçük hazırlık odasına döndüler. Rebecca tulumunu, maskesini ve eldivenlerini çıkarıp plastik bir kanıt

torbasına koydu. Nils yüz maskesini çıkardı ve kanla lekelenmiş olduğunu gördü. Burnunu tulumunun koluna sildiğindeyse geride yine bir kan lekesi bıraktı. Rebecca şimdi yüzünde endişeli bir ifadeyle onu izliyordu.

"İyi misiniz?"

"Alerjim, burun kanamasına yol açıyor," dedi Nils.

"Tulumlarımızı kanıt torbalarında teslim ettiğimizde dosyaya bununla ilgili bir not düşmem gerekecek," dedi Rebecca.

Nils lavabonun başına geçti ve bir kâğıt havlu alıp burnunu sildi. Rebecca'nın gözleri kan lekeli peçeteden Nils'in suratına kaydı. Onu dikkatle inceliyordu. "Çok hasta görünüyorsunuz."

"Sana söyledim, iyi olacağım!" diye çıkıştı Nils peçeteyi çöp sepetine fırlatırken.

Rebecca yeni bir plastik kanıt torbası açtı ve Nils'in tulumunu çıkarıp eldivenleri ve kanlı yüz maskesiyle birlikte torbaya koymasını izledi. Tam da torbanın ağzını kapatmak üzereyken Nils, "Bundan sonrasını ben hallederim," dedi.

"Tüm bunları kanıt torbalarına koyup kayıt altına almam gerek..."

Nils kanıt torbasını kadının elinden aldı.

"Rebecca, sana çıkıştığım için özür dilerim. Hepimiz çok çalışıyoruz. Öğle tatilin yarıda kaldı, değil mi? Ben buraları toparlarım. Sen gidip yirmi dakika daha dinlen." Kadının suratından endişeli bir ifade gelip geçti. "Lütfen, iyi bir patron olmama yardım et," dedi Nils gülümseyerek ve soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

"Tamam, teşekkürler," dedi Rebecca az da olsa bocalayarak.

Kadın odadan çıkana dek Nils gülümsemeyi sürdürdü. Ne var ki dışarıdaki çift kanatlı kapının vızladığını, sonra da klik sesiyle kilidinin yerine oturduğunu duyar duymaz kanlı yüz maskesini kanıt torbasından çıkarıp pantolonunun cebine tıkıştırdı. Paketinden yeni bir maske çıkardı, elinde biraz buruşturdu ve ardından kanıt torbasına koydu. İki torbanın da yapışkan bandını açıp yapıştırdı ve etiketlere Rebecca'nın adını yazdı.

Nils kan ter içinde, tir tir titreyerek ofisine doğru koştururken koridor boştu. Kendini odasına atar atmaz kapıyı arkasından kilitledi. Kapıdaki ince uzun, küçük pencereyi örten jaluzinin kapalı olduğundan emin olduktan sonra onu da kilitledi ve küçük lavabonun yanındaki sabunluğa doğru atıldı. Metal kapağını kaldırdı. Normalde sıvı sabun torbasının işgal etmesi gereken boşlukta küçük bir ilaç şişesi duruyordu. Önce şişeyi, sonra da yazıcıdan bir kâğıt alıp mermer sehpanın yanındaki tekli koltuğa tünedi. Şişenin kapağını açarken, kâğıdı ortadan katlayıp arasına iki tablet koyarken ve Murano camından yapılma kâğıt ağırlığıyla hapları ezerken elleri titriyordu. Tozu sağ elinin tersine iki şerit hâlinde döküp burun deliklerine çekti. Ardından koltuğa yığılıp kafasını arkaya atarak artık yabancısı olmadığı sarhoşluğun, o boğucu coşkunun benliğini istila etmesine izin verdi ve kendinden geçti.

ON DOKUZ

Ertesi sabahın erken saatlerinde Erika, Moss ve McGorry, Lewisham Row'daki izleme kabinlerinden birinde, Selby Autos isimli oto galerinin dışındaki güvenlik kameralarından alınan kaydı izliyordu. Ekrandaki siyah beyaz görüntü ana girişten sokağı gösteriyordu. Kamera kapıların epey yukarısına takılmıştı ve yer yer flamalarla süslenmiş bir tel örgü ağaçlarla çevrili sessiz bir yol boyunca uzayıp gidiyordu.

"İşte buradayız, yol boş. 15 Eylül günü, saat 09:03," dedi McGorry. Bir an sonra küçük bir Jaguar yolda zikzaklar çizerek yaklaştı ve çim ekili bankete hafifçe bindirdikten sonra kameranın önünden geçip tel örgünün yanında durdu. Charlene Selby şoför koltuğundan indi. Sendelediğinden ayakta durmakta zorlanıyordu ve altındaki uzun etekle pespaye bir hâli vardı. Durup içeri uzandı ve arabadan büyük bir el çantası aldı. O esnada yolcu koltuğundan şortlu, spor ayakkabılı ve üzerinde kapüşonlusuyla biri indi fakat kapüşonunu kafasına geçirmişti ve artık her kimse, başını yerden kaldırmıyordu.

"Lanet olsun, yüzünü göremiyoruz. Bu Thomas Hoffman mı?" diye sordu Erika.

"Hayır, o arkadan iniyor," dedi McGorry. Cümlesini tamamlar tamamlamaz arka koltuktan, küçük ve alçak arabadan çıkmakta epey zorlanan, iriyarı, hantal bir adam indi. Rüzgâr seyrek saçlarını uçuştururken adamın ayağı emniyet kemerine takıldı.

Az kalsın yere kapaklanıverecekti ama son anda toparlanmayı becerdi. Döndü ve yolun bir aşağısına bir yukarısına baktı.

"Tamam, bu Thomas Hoffman," dedi Erika. Adamın altında bir şort, üstündeyse koyu renkli bir tişört vardı. Derken öne eğilerek kapıdan içeri uzandı ve elinde bir taşıma torbasıyla doğruldu.

"Peki ya bu kim?" diye sordu Moss arka kapıdan ikinci bir şahıs inerken. Bu seferki bir kadındı. Üstünde kolsuz bir bluz, altındaysa bir *sarong** vardı ve kafasındaki beyzbol şapkasıyla yüzünü örtmüştü. Şapkanın altından koyu renkli uzun saçları dökülüyordu. O da kafasını yerden kaldırmıyordu ve beyzbol şapkasının siperliğinin altındaki suratı gölgeler içindeydi. Arabanın etrafından dolandı ve yolun yukarısına doğru yürümekte olan kapüşonlu tipe yetişmek için koşturdu. Yürürlerken adam elini kadının sırtına koydu. Charlene ise geride kalmış, Thomas'ı bekliyordu. Uzaktan kumandalı anahtarı Jaguar'a doğrulttu ve arabanın farları iki kere yanıp söndü. Derken yolun yukarısında onları beklemekte olan beyzbol şapkalı kadınla kapüşonlu tipe katılmak için adımlarını hızlandırdılar.

"Tamam, şimdi iki dakika boyunca burada dikilecekler," dedi McGorry. Kaydı izlemeye devam ettiler.

"Ama yüzleri görünmüyor," dedi Moss.

McGorry kafasını iki yana salladı. "Görüntüyü büyütemiyoruz da; kayıt çok bulanık."

"Bulanık güvenlik kamerası kayıtları son zamanlarda soruşturmalarımızın ayrılmaz bir parçası oldu, değil mi patron?" dedi Moss.

Erika başıyla onaylayıp gözlerini devirdi.

Ekranda sivil bir taksi terk edilmiş Jaguar'ın yanından hızla geçip hâlâ beklemekte olan dörtlünün yanında durdu. Kapüşonlu tip arabanın penceresinden içeri uzandı, görünüşe bakılırsa şoföre birkaç kelime söyledi ve ardından yolcu tarafından taksi-

* Daha ziyade Endonezya'daki Hindu tapınaklarında giyilen, pareo ve etek karışımı bir giysi –*çn*

ye bindi. Charlene çabucak arka kapıya davranıp arabaya biner. ken beyzbol şapkalı kadın da onu takip etti. Thomas ise taksinin diğer tarafındaki kapının önünde öylece kalakaldı.

"Thomas Hoffman'ın arabadan indiği âna geri dönüp suratını bize yakından gösterebilir misin?" diye sordu Erika. McGorry çabucak kaydı geri sardı. "Evet, şimdi dondur ve yakınlaştır."

Görüntü bulanıktı ama Thomas Hoffman'a yakından baktıklarında suratındaki morlukları seçebiliyorlardı.

"Diğer iki kişi kim?" diye sordu Moss.

"Genç bir kadın ve muhtemelen genç bir erkek," diye ekledi McGorry.

"Bu onları ilk görüşümüz," dedi Erika. "Ve Thomas'la Charlene'in arkadaşları gibi görünüyorlar."

"Bu da Temple'ın iki kişi tarafından gebertildikleri teorisini destekliyor," dedi Moss. Erika ona bir bakış attı. "Pardon, iki kişi tarafından öldürüldükleri teorisini."

"Taksi şoförü onları iyice görmüş olmalı," dedi Erika. "Civardaki sivil taksi firmalarını kontrol et ve arabayı kullananın kim olduğunu öğren."

YİRMİ

Nils Åkerman ertesi gün işe geç geldi ve iş arkadaşlarına, alerjisi yüzünden doktora göründüğünü söyledi. Kimileri kaygılanmış ayağına yattı. Bazıları da anlayışla başlarını yana yatırdı ama kimse onu daha fazla sorgulamadı. Berbat görünüşünün, titreyen ellerinin ve terli suratının Londra'nın göbeğinde, hem de ekim ayında polen alerjisinden kaynaklandığı yalanını gerçekten yutmuşlar mıydı? Onun alerjisi filan yoktu. Uzun yıllardır, günlük rutinlerine tutunmayı bilmiş bir uyuşturucu bağımlısıydı. Her şey on yıl önce, Amerika'da geçirdiği sene, sırtını bir sörf kazasında incittiğinde doktorun tekinin ona ziyadesiyle bağımlılık yapan bir ağrı kesici olan Vicodin yazmasıyla başlamıştı. Bu, şu anda dibinde bulunduğu uzun ve kaygan bir uçurumun başlangıcıydı.

Doğrudan ofisine gitti, kapısını kilitledi ve gümüş rengi sabunluğun kapağını açtı. Şişeyi hafifçe silkeleyerek avucuna üç hap düşürdü ve mermer sehpanın yanındaki berjerlerden birine kuruldu. Hapları ezdi ve elinin tersine döktüğü iki iri toz öbeğini burun deliklerine çekti. Ofisindeki koltukta arkasına yaslanıp burnunu sildi. Burun deliklerinin içi fena hâlde tahriş olmuş gibi hissediyordu. Ayağa kalktı. Biraz sendeledikten sonra, buruşturduğu kâğıdı çöp sepetine attı. İlaç şişesini tekrar sabunluğa koyarken neredeyse boşalmış olduğunu fark etti. Masasında duran telefonunu kaptı ve son birkaç yıldır torbacısı olan Jack adındaki delikanlıyı aradı.

"Ben Nils, daha sonra uğrayabilir miyim?" diye sordu.

"Borcunu ödemek için mi?" dedi Jack.

Nils tereddüt etti. "Bugün değil. Biraz daha mala ihtiyacım var. Anlaşmamıza göre ödeme için de önümüzdeki hafta sonuna dek..."

"İşler değişti. Parayı bugün istiyorum," dedi Jack. Genç sesi horgörü yüklüydü.

"Jack, ödemeyi haftalık yapıyorum, bunu biliyorsun."

"Evet ama birkaç müşteri vadeyi geçirince patronum veresiye iş yapmaktan vazgeçti ve şimdi de alacaklarını topluyor. Aslında vadeyi geçirmek doğru tabir olmadı. Aşırı dozdan nalları diktiler. Ölü keşler borçlarını ödeyemezler. Bu nedenle borcunu ödemelisin."

"Ben keş değilim," dedi Nils birbirine bastırdığı dişlerinin arasından.

Jack güldü. Bu kof, alaycı bir kahkahaydı.

"Bana iki bin borçlusun."

"Halledeceğim," dedi Nils.

"Halletsen iyi edersin..."

"Jack!"

"Hayır, şu kulaklarını aç da dinle, Nils. Sen sikik bir keşsin ve işler ciddileşti. Yani gün bitimine kadar o parayı senden almam gerek."

"Ama..."

"İyi para kazandığını biliyorum, Nils. Yani senin için sorun olmamalı. Öyle değil mi?"

Jack telefonu kapattı ve Nils elindeki telefona bön bön bakarak orada öylece kalakaldı. Titriyordu. Burnundan ılık bir şeyin aktığını hissedince dispenserden mavi bir kâğıt havlu kaptığı gibi kanayan burun deliklerine bastırdı. Başını geriye atarak kanamayı durdurmaya çalıştı fakat birkaç dakika sonra, son çare olarak burun deliklerini kâğıt havluyla tıkamaya mecbur kaldı.

Nils kimlik kartını kaptığı gibi ofisinden ayrıldı. Yeraltı otoparkından çıkıp dışarıdaki soğuk havaya adımını attı. Thames

sessizdi ve güneşin çelimsiz ışıkları altında ışıldıyordu. Yürüyerek Vauxhall'daki tıklım tıkış otobüs durağına varması en fazla birkaç dakikasını aldı ve ardından para çekmek için ATM'nin önünde kuyruğa girdi. Sıra ona geldiğinde 500 pound çekmeyi denedi. Ne var ki ekranda, bakiyesinin yetersiz olduğunu söyleyen bir yazı belirdi. Diğer iki kredi kartını denedi ama onlar da reddedildi. Birinin dilini şaklattığını duyunca arkasında çamur içindeki tulumlarıyla iki inşaat işçisinin beklemekte olduğunu gördü.

Soğuk yüzünden ellerini ceplerinin derinliklerine daldırmış adamlardan biri, "Dostum, işin daha ne kadar sürecek?" dedi kaşlarını çatarak.

"Özür dilerim, çok az kaldı," dedi Nils. İnşaat işçisi gözlerini devirdi. Nils banka kartını taktı, şifresini girdi ve 500 pound istedi. ATM bunu uzun bir süre düşünüp taşınırmış gibi göründü. Otobüs durağının duvarının etrafından soğuk bir rüzgâr esti ve yanından telaşlı insanlar geçti. Derken makine bipledi ve ekranda, bakiyesinin yetersiz olduğunu söyleyen bir yazı belirdi.

"Ne?" diye bağırdı Nils. Bakiyesini kontrol etme seçeneğine bastı; konut kredisine ve kredi kartlarının asgari tutarlarına ilaveten 1000 pound daha borcu vardı. Konut kredisi ödemesinin yaklaştığını nasıl unutabilmişti? Titreyen ellerle kartını makineden aldı ve kan damlaları burnundan beyaz gömleğinin önüne düşerken yanından geçtiği insanların surat ifadelerinin farkına varmadan yalpalayarak işyerine dönmeye koyuldu.

Nils ofisine vardığında gömleğini değiştirdi, yüzüne soğuk su çarptı ve kâğıt mendille burnuna yine tampon yaptı. Cüzdanını karıştırdı ama beş parasızdı. Maaş gününe ne kadar kaldığını görmek için çabucak birkaç hesaplama yaptı ama maaşının çoğunluğu borçlara ve kredi ödemelerine gidecekti. O esnada kapı çalındı. Nils peçeteyi burnuna bastırmaya devam ederek kapıyı açtı. Gelen Rebecca'ydı.

"Tünaydın efendim," dedi kız. Kaçlarını çattı. "Hâlâ geçmedi mi?"

Nils zoraki gülümseyip burnunu sildi.

"Ne yazık ki."

"Cinayet silahı üstünde yaptığımız süpergluyla buharlama işleminin sonucu geldi. Testten hiçbir sonuç alamadık. Hiç parmak izi yokmuş."

YİRMİ BİR

Erika, Nils'in beton parçasından parmak izi alamadığı haberini ekibinin geri kalanıyla paylaştığında vaka odasına bir buhran havası çöktü.

"Düşük bir ihtimaldi ama eser miktarda organik maddeyle bile netice alabileceklerini sanmıştım. Her halükârda geride bir şeyler bıraktıklarını düşünmüştüm..." Sesi gittikçe cılızlaşarak duyulmaz oldu.

"Beton parçasının üstündeki kan kalıntılarından ne haber?"

"Birkaç test daha yapacaklar ama kan betonun gözenekli yüzeyine nüfuz etmiş. Fakat karmaşık bir işlem olduğundan biraz zaman alacakmış. Elimizde başka ne var?"

"Thomas Hoffman biri kendi adına, diğeri de Charlene adına olmak üzere Jersey'ye iki uçak bileti rezervasyonu yaptırmış. Uçakları 17 Eylül, Pazar günü Gatwick'ten kalkacakmış," dedi McGorry. "Elbette uçağa hiç binememişler."

"Biletleri ne zaman almış?" diye sordu Erika.

"14 Eylül, Salı günü."

"Yani kokaini Jersey'ye ya da başka bir yere sokmaya hazırlanıyor olması ihtimali var."

"Tüm ipuçlarını takip ediyorum, patron. Belki havalimanına da gitmişlerdir diye güvenlik kamerası kayıtlarını istedim."

"Birinin onları giden yolcu salonundan kaçırmak gibi bir aptallık yapacağından şüpheli olsam da kontrol etmeye değer,"

dedi Erika moralsizce. "Moss, Ulusal Otomatik Plaka Tanımlama Veri Merkezi'nden plakayla ilgili bilgi geldi mi?"

"Hâlâ gönderdikleri upuzun elektronik tabloyu incelemekle meşgulüm," dedi Moss. "Durum hem iyi hem de kötü. İyi çünkü Jaguar, Justin Selby'nin oto galerisinden alındıktan sonraki üç gün boyunca Londra şehir merkezinin dört bir yanında sürülmüş ve yüzlerce kameraya yakalanmış. Kötü çünkü bütün verileri derleyip toparlamalı, sonrasında da bir rota ve bir örüntü oluşturmalıyım ama halledeceğim."

Erika ekibindekilerinin suratlarına baktı ve onları oradan oraya koşuşturacak, çarkları harekete geçirecek bir şeyler akıl etmeye çalıştı ama yapamadı. Onun morali de diğerlerininki gibi bozuktu. Ayrıca Thomas ve Charlene'le birlikte kimliği belirsiz adamla kadını galerinin önünden alan sivil taksinin yanındaki logodan taksi şirketini saptayarak şoförün izini sürmüşlerdi. Şoför Samir Granta adında biriydi. Çağrı merkezinde çalışan kadın, adamın ailesiyle birlikte Avustralya'da tatilde olduğunu ve ne zaman döneceğini bilmediğini söylemişti. Üstelik adreslerin kaydını tutmadıklarından Samir'in dört yolcuyu nereye götürdüğünden de bihaberdi. Onlara Samir'in cep telefonu numarasını vermişlerdi fakat o esnada Melbourne'da gecenin körüydü ve adam telefona yanıt vermiyordu.

Erika saate baktı. Neredeyse akşamın altısı olmuştu.

"Pekâlâ, şimdilik burada bırakalım, millet," dedi. "Evlerinize gidip biraz dinlenin. Yarın sabah sekiz buçukta yine burada buluşuruz."

Ekibindekiler ellerinde kabanlarıyla birbirlerine iyi geceler dileyerek kapıya doğru seğirtirlerken Moss, Erika'nın masasına geldi.

"Madem bugün erkenden paydos ediyoruz, patron, o hâlde neden akşam yemeğine bize gelmiyorsun?"

Erika kol saatine baktı.

"Teşekkürler ama burada kalacağım. Birkaç saat sonra Avustralya'da sabah olacak ve şu Samir, Thomas ve Charlene'le

birlikte görülen kimliği belirsiz adamla kadın hakkında elimizdeki tek ipucu olabilir."

"Pestilin çıkmış gibi görünüyorsun, patron. Bir şeyler atıştırmak için bize gel, sonra çalışmaya devam edebilirsin. Zaten benim de plaka kayıtlarının icabına bakmam gerek. Erkenden yiyoruz ve Jacob da Erika teyzesine merhaba demekten memnuniyet duyar."

"Bana Erika Teyze mi diyor?"

"Evet, durmadan seni soruyor. Geçen hafta okulda senin resmini çizmiş..."

"Çok tatlı."

"Gerçi neyin ne olduğunu bilirsin. Çocukların resimleri pek o kadar göz okşayıcı olmuyor. Ellerinde dokuzar parmak vardı ve evimiz kadar uzundun ama çocuk en azından düşünmüş."

Erika güldü. Tekrar kol saatine baktı. Birkaç saatliğine küçük bir kaçamak yapmak gözüne cazip görünmeye başlamıştı fakat bu gece iyi bir eşlikçi olamayacağının farkındaydı. Vaka aklından çıkmıyordu.

"Teşekkür ederim. Belki bir dahaki sefere. Eğer gelirsem şaraba dadanacağım ve gece bitmiş olacak! Ama yine de çok ertelemeyelim. Celia'yla Jacob'a selam söyle."

"Tamam, kendini çok zorlama. Plaka kayıtlarını çözdüğümde sana haber veririm." Moss gülümsedi ve kabanını alarak vaka odasından ayrıldı.

Erika beyaz tahtanın başına geçti ve bir müddet sessizliğin tadını çıkardı. Fotoğraflara ve haritalara göz gezdirdi. Ne var ki yine her şeyin ellerinden kayıp gittiği hissine kapıldı. Eğer kısa zaman içinde ilerleme kaydetmezse, işlediği cinayet birinin ya da birilerinin yanına kâr kalacaktı.

"Biraz konuşabilir miyiz, Erika?" dedi bir ses. Erika döndü ve Komiser Hudson'ın elinde bir çift Starbucks bardağıyla arkasın-

da dikilmekte olduğunu gördü. Hudson beyaz tahtanın başında ona katılıp bardaklardan birini eline tutuşturdu.

"Teşekkürler," dedi Erika.

"Nils Åkerman'ın raporunu gördüm. Beton parçasında ne bütüncül ne de kısmi parmak izi varmış."

Erika kafasını iki yana salladı ve kahvesini yudumlayarak tadını çıkardı.

"İlerleyen saatlerde taksi şoförüyle konuşmayı ve ondan Charlene Selby ile Thomas Hoffman'ın yanındaki iki kişi hakkında bir şeyler öğrenmeyi umuyorum. Ayrıca Jaguar'ın güvenlik kamerası kayıtlarını eleyip ayıklıyoruz."

Melanie başıyla onayladı. "Çalışırken içgüdülerinin sana yol göstermesine önem verdiğini biliyorum, Erika ve buna saygı duyuyorum fakat bu soruşturmanın da artık ilerlemesi gerekiyor. Thomas Hoffman'ın midesinden çıkan uyuşturucunun izini sürdün mü?"

"Hoffman'ı öldüren kişinin uyuşturucuyla işi olmadığını söyleyip duruyorum," dedi Erika.

"Narkotik şubeden Başmüfettiş Steve Harper'la konuştum..." Erika itiraz edecek oldu ama Melanie elini kaldırdı. "Önceki gece ekibi Neasden'deki bir uyuşturucu imalathanesine baskın yapmış. Uyuşturucu üretiminde kullanılan ekipmanlara, ham kimyasallara ve uyuşturucu kaçakçılığında istifade edilen ambalaj malzemelerine el koymuşlar. Thomas Hoffman'ın midesinden çıkan uyuşturucuyu paketler üstünde çeşitli testler yapılabilmesi için adli bilimlere teslim etmeni istiyorum."

"Paketler üstünde zaten çeşitli testler yaptılar."

"Yalnızca temel testleri yaptılar. Oysa ben uyuşturucu paketlerini sarmak için kullanılan materyal üzerinde özel parti testleri yapmalarını istiyorum. Böylece az önce bahsettiğim uyuşturucu imalathanesinde ele geçirilen materyallerle eşleşip eşleşmediğini görebileceğiz. Başmüfettiş Harper'ın ekibi dün dört tutuklama yaptı. Bu adamlar şu anda gözaltındalar ve Thomas Hoffman'ın

midesindeki uyuşturucuların onlar tarafından imal edilip paketlendiğini kanıtlama şansımız olabilir."

"Bu soruşturmayı benden alıyor musun?" dedi Erika.

"Elbette hayır, yalnızca kapsamını genişletiyorum; cinayet soruşturmanla kesişmesi ihtimalinden ötürü elimizdeki kanıtları onlarla paylaşacağız."

"*Çifte* cinayet soruşturması."

Melanie derin bir nefes aldı ve istifini bozmamaya çalıştı. "Bu hâlâ tartışmaya açık bir konu. Thomas Hoffman'ın cesedinden çıkan uyuşturucuların Vauxhall'daki adli bilimlere naklini lütfen sen ayarlar mısın? Ben önden aradım. Nils Åkerman ve ekibi ellerini çabuk tutmaları gerektiğini biliyorlar."

"Eğer her şeyi ayarladıysan onları götürmemi neden benden istiyorsun?" diye çıkıştı Erika. "Neden elinde mis gibi bir kahveyle çıkageldiğini merak ediyorum."

"Buna mesleki nezaket denir," dedi Melanie. "Sen de arada sırada denemelisin. Kahvenin tadını çıkar."

Erika'yı vaka odasında yalnız bırakarak oradan ayrıldı.

YİRMİ İKİ

Nils saatlerdir ofisinde volta atıyordu. Ofisindeki küçük pencereden güneşin gökyüzünde alçalmasını, sonra da yıldızların Thames üzerinde belirmesini izledi.

Jack'le işlerin geldiği nokta yüzünden beyninden vurulmuşa dönmüştü. Mal almaya ilk başladığında Jack'in Camberwell'deki dairesine sırf sosyalleşmeye gidiyordu sanki. Politika veya spor hakkında laflarlardı. Bazen mal ve para el değiştirmeden evvel Jack'in ona çay ikram ettiği bile olurdu ama şimdi o velet ona keş diyordu.

Nils onu ikna etmek ve ondan biraz daha zaman istemek için Jack'i tekrar aramıştı ama Jack onu tehdit etmişti.

"Nils. Temple Rıhtımı'ndaki adli bilimler şubesinin dördüncü katında çalıştığını biliyorum. Patronunun kim olduğunu ve telefon numarasını biliyorum. Ayrıca senin nerede yaşadığını da biliyorum."

"Ne yani? Paldır küldür içeri dalıp bacaklarımı mı kıracaksın?!" diye bağırmıştı Nils dehşet içinde. Kendini Jack'in tüm bunları nereden bildiğini merak etmekten de alamıyordu.

Jack ise telefonu kapatmadan evvel, "Eğer paramı ödemezsen, Nils, bacaklarını kırmaktan daha kötü şeyler yaparım. Hatta bacaklarına elimi bile sürmem çünkü başına açacağım siktiğimin kargaşasından kaçmak için onlara ihtiyacın olacak. Seni mahvederim. İtibarını yerle bir ederim," demişti sakince.

Nils ofisinde volta atarken Jack'in son sözleri kafasında yankılanıyordu. İki bin pound öyle yüklü bir meblağ değildi fakat çabucak bulamayacağı bir miktardı. Zaten iki arkadaşına borcu vardı ve kan ter içinde, yüreği ağzında otururken arkadaşlıklarının ikisinin de muhtemelen uzun ömürlü olmayacağını fark etti zira bir süredir telefonlarına çıkmıyordu. Bir iş arkadaşından borç isteyebilir miydi? Hayatta olmazdı. İnsan iş arkadaşından en fazla beşlik isterdi ve o kişiyi de yakından tanıyor olmalıydı. Buzdolabını açtı ve havuçlu pastanın bayat artıklarını çıkardı. Ağzına bir parça attı ve şekerin korkunç yoksunluk krizlerine iyi geleceğini umarak çiğnemeye başladı ama ağzındaki lokmayı yutar yutmaz lavaboya koşup kusmak zorunda kaldı.

Musluğu açıp lavabodaki pisliği akıtırken telefonu çaldı. Arayan Erika Foster'dı. Thomas Hoffman'ın midesinden çıkarılan uyuşturucuyu, kapsamlı testlerin yapılabilmesi için ona teslim etmesi gerektiğini açıklıyordu.

"Saat kaç gibi gelmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Nils.

"Bu epey acil. Yani trafiğin durumuna göre bir ila bir buçuk saat içinde orada olabilirim," dedi Erika.

Nils telefonunu sıkıca kavradı; aklına gelen bir fikir zihninin gerilerine iğnesini saplamıştı.

"Eğer iki saat içinde burada olursan laboratuvar derhal testlere başlayabilir."

"Tamam, teşekkürler."

"Benim vardiyam bitmiş olacak," diye yalan söyledi Nils. "Ama ekibimdekilerden biri testlerin ilk aşamasını gerçekleştirecektir. Yeraltı otoparkının içinde bir kasa var. Elindekileri açıklıktan atsan yeter."

"Teşekkürler, Nils," dedi Erika.

Nils telefonu kapadığında planı kafasında çoktan şekillenmişti. Bu feci ve cüretkâr bir plandı. Her gün laboratuvara tonla uyuşturucu girip çıkardı. Teslim alındıklarında sıkı sıkıya kontrol edilirlerdi ve çıkışları yapılacağı zaman da birilerinin izahatta bulunması gerekirdi. Ne var ki mesai dışı saatlerde uyuşturu-

cunun alt kattaki kasaya bırakılması da alışılmadık şey değildi. Nils saatine baktı. Erika iki saat içinde, sokaktaki değeri otuz bin pond olan bir çanta dolusu kokain paketini işte o kasaya atacaktı. Muhtemelen kasanın yanına kadar arabayla gelecekti. Peki ya motosikletli herifin teki çantayı elinden kaparsa ne olurdu? Adli bilimler laboratuvarının yeri halk tarafından pek bilinmese de kasa fazlasıyla kamuya açık bir yerde olduğundan daha önceden mimlenmişti.

Başını ellerinin arasına aldı ve çaresizlikle uzun uzun inledi. Hakikaten bu raddeye gelmiş miydi? İlk defa, içinde bir yerlerde gerçekten bir keş olduğunu fark etti. Yardım almaya ihtiyacı vardı fakat başındaki şu beladan da kurtulmalıydı. Böylelikle borcunu kapatabilir ve hayatına devam ederdi. Yeni bir sayfa açardı. Sil baştan başlardı. Telefonunu alıp Jack'i aradı.

"Tam zamanında! İyi haber verecek olsan iyi edersin yoksa..."

"Lütfen, beni dinle," dedi Nils. Sesi titriyordu. "Eğer dediklerimi harfiyen yaparsan hem paranı alacaksın hem de büyük kâr edeceksin. Ama o esnada kimsenin zarar görmeyeceğine söz vermelisin."

YİRMİ ÜÇ

Erika kanıt odasına indiğinde saat geçti. Burası Lewisham Row'un bodrum katında, hücrelerin karşı tarafında bulunuyordu ve polis teşkilatında geçirdiği onca yıla rağmen hâlâ Erika'nın tüylerini diken diken ediyordu.

Kapının yanındaki küçük masada oturan genç polis memuru ondan seri numarasını aldıktan sonra, alabildiğince uzanan rafların arasında gözden kayboldu. Alçak tavanlı oda tepeden amansızca aydınlatılıyordu ve ışıklar, sıkış tepiş raflar boyunca ilerleyen genç polis memurunun kahverengi saçlarından yansıyordu. Bu raflar her şekilden ve ebattan kanıt torbalarıyla hıncahınç doluydu. İçlerinde kurumuş kan kaplı bıçaklar; vücut sıvılarının sıçradığı, özenle katlanmış kıyafetler; boy boy halatlar; küt, ağır eşyalar; narin mücevherler ve hatta çocuk oyuncakları vardı. Erika'ya en çok dokunan, oyuncaklarla kadın iç çamaşırlarının içine tıkıştırıldığı kanıt torbalarıydı: Farklı bedenlerdeki ve tarzlardaki iç çamaşırları yırtılıp kirlenmiş hâlleriyle insana musallat oluyorlardı. Pek çok suçun yanıtı, kurbanla fail arasındaki bilimsel bağlantılar işte bu kanıt odasında yatıyordu.

Polis memuru arka taraftaki raflardan birinde bulduğu uyuşturucu paketleriyle dolu şeffaf torbayla masaya döndü. Torbanın ağzına Erika ve Isaac Strong tarafından imzalanmış iki etiket yapıştırılmıştı ve imzaları yapıştırıcı bandın üstüne taşıyordu. Böylelikle torbanın açılması ve kurcalanması hâlinde karmaşık

el yazıları aynı hizaya getirilemeyeceğinden yeniden kapatılması da imkânsız olacaktı.

Erika torbanın ağzının sıkı sıkıya kapalı olduğunu kontrol etti ve kanıt odasından ayrılmadan evvel birkaç dakikasını formları doldurmaya harcadı.

Kantinin, soyunma odalarının ve silah deposunun olduğu ana koridora çıktı. Dumanı tüten bir fincan çayla kantinden çıkan Çavuş Woolf'un yanından geçti.

"Şu hazmı kolaylaştıran bisküvilerden almayacaktın, değil mi? Çünkü sonuncusunu ben kaptım," dedi adam küçük paketi göstererek.

"Elimde çok daha güçlü bir şey var," dedi Erika uyuşturucu dolu kanıt torbasını havaya kaldırarak.

Woolf torbaya şöyle bir göz gezdirdi. "Ben hazmı kolaylaştıran bisküvilerle yetineceğim."

Erika nöbetten çıkan birkaç üniformalı polis memurunun daha yanından geçti ve ardından silah deposunun kapısının önüne vardı. Zile bastı ve başını kaldırarak zilin üstüne monte edilmiş kameraya baktı. Bir saniye sonra kapı klik sesiyle açıldı. Erika kimlik kartını çoktan hazırlamıştı ve yalnızca bir copla şok tabancası talep etti. Muhtelif silahlar konusunda eğitimli bir polis memuru olduğundan Erika şok tabancası kullanmaya yetkiliydi. İkisi için de imza attı ve şok tabancasının şarjının dolu olduğunu görünce onu da copla birlikte deri kemerine taktı.

Erika, Lewisham'dan çıkıp Peckham ve Camberwell'den geçerken trafik pek yoğun değildi. Esasen kanıt torbasını teslim etmesi için kıdemsiz bir memur da gönderebilirdi fakat sorumluluklarını devretmek Erika'nın pek hoşuna giden bir şey değildi. Ayrıca Nils'in yüzünü unutmamasını istiyordu çünkü Selby Autos'tan alınan Jaguar üstünde eksiksiz bir inceleme yapılmasını talep edecekti. Charlene'in annesiyle babası onu temizletmişlerdi fakat hâlâ araçta parmak izi ve DNA bulmak mümkün

olabilirdi. Asıl sorun zaman ve kaynak meselesiydi. Adli bilimler kapasitesinin üstünde çalışıyordu ve kanıtları çabucak işleyecek kaynaklardan yoksundu. Yani Nils'in radarından çıkmamasının yardımı dokunabilirdi.

Kennington yakınlarındaki kavşakta biraz trafik vardı ve Erika art arda sıralanmış arabaların arkasında durmak zorunda kaldı. Merkezi kilit sisteminin devrede olup olmadığına baktı. Uyuşturucular yolcu koltuğundaki ömürlük Tesco torbasının içindeydiler ve torbanın üstündeki gösterişli sebze ve meyve resmi içindekine hepten aykırıydı. Yeşilin yanmasıyla tekrar gaza basan Erika kriket sahasının yüksek duvarlarının etrafından dolanan yolu takip ederek Oval metro istasyonunu geride bıraktı. Vauxhall tren istasyonunun arkasından Nine Elms Caddesi'ne çıkan tek yönlü yola girmeden evvel önündeki birkaç araç gruptan koptu. Erika, Thames'in yanındaki yola çıktığında Nine Elms Caddesi'ni aşağıdan akıp giden Thames'ten ayıran yüksek, kıvrımlı duvarın dibindeki gölgelere park etmiş, camları film kaplı, siyah Range Rover'ı fark etmedi.

Yavaşlayıp yeraltı otoparkına ve adli bilimler laboratuvarının teslim noktasına çıkan bağlantı yoluna girmek için sola sinyal verdi.

Range Rover'ın uzunları yandı. Ardından araç tekerleklerini bağırtarak ileri doğru atıldı ve aksi istikametten akan trafiği keserek Erika'nın dikiz aynasında belirip iyice dibine girdi.

Range Rover arka tamponuna yapışıp uzun farlarını yakıp söndürerek onu kör ettiğinde, "Ne oluyor be?" dedi Erika. İçgüdüsel olarak gazı kökledi ve bağlantı yolunun girişini kaçırdı. Range Rover da hızlandı ve güm diye Erika'nın arka tamponuna bindirdi. Erika aracın kontrolünü kaybetmemek için direksiyonla pençeleşiyor, yol iki yanından akıp gidiyordu. Yanındaki koltukta duran telsizine uzandığı esnada Range Rover geride kaldı ama sonra tekrar hızlanıp Erika'nın arabasının arkasına bir kez daha tosladı. Erika'nın telsiziyle şok tabancası koltuktan kayıp ayak boşluğuna düştü. İki yanından depolar, bir tel örgü,

trafiğin yoğun olduğu bir şerit ve yolu nehirden ayıran yüksek duvar akıp gidiyordu. Range Rover yine biraz geride kalınca Erika aralarındaki mesafeyi açma umuduyla gazı kökledi ama hız göstergesi seksenden doksana çıkarken Range Rover ona ayak uydurup bir kez daha arabasına arkadan çarptı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Erika yolun ilerisinde, trafiğin kavşakta beklemekte olduğu yerde yanan kırmızı ışıkları görünce. Range Rover geriye düştü ve ters şeritten yükselen korna sesleri eşliğinde Erika'nın arabasını geçmeye koyuldu. Sağ tarafına çarparak Erika'yı sola itti. Aracı engebeli bir bağlantı yoluna savrulurken direksiyona sımsıkı tutundu. Bu iki tel örgü arasından akıp giden tek şeritli bir yoldu. Üstelik sokak lambası falan da yoktu. Öte yandan Range Rover kuyruğunun dibinden ayrılmıyor, ona arkadan çarpmaya devam ediyordu. Öyle ki Erika kontrolü kaybetmemek için direksiyona dört elle sarılmak zorunda kaldı. Kafasının içi uğulduyor, son altmış saniye içinde olup bitenlere ayak uydurmaya çalışıyordu.

Tek şeritli yol keskin bir şekilde yana yatarak sola kıvrıldı. İleride oluklu metal saclarla kaplı büyük bir bina göründü. Bir de yükleme alanı vardı. Geniş, makaralı kapının önünde ise yaklaşık iki metre yüksekliğinde betonarme bir platform duruyordu. Range Rover fren yapıp geriye düştü. Erika da frenlere asıldı ve betonarme platforma birkaç metre kala acı bir fren sesiyle durmayı başardı. Yolcu tarafındaki ayak boşluğuna düşen telsizine uzandı ama onu yakalayamadan motorun kükrediğini duydu ve Range Rover'ın ona arkadan çarpmasıyla kafasını sertçe gösterge paneline vurdu. Range Rover tekerleklerini bağırtarak geri geri gidip ona tekrar çarptı. Arabanın kaputu yükleme alanının alçak duvarına toslarken mukavva gibi büküldü. Erika sersemlemişti ve az önce aldığı darbeden sonra kafasını güçlükle hareket ettirebiliyordu. Sol kaşının üstünden oluk oluk kan akıyordu.

Range Rover birkaç metre arkasında durdu fakat motoru rölantideydi. Ardından farlarının sönmesiyle Erika karanlığa gömüldü.

"Lanet olsun, lanet olsun," diye fısıldadı acıdan dişlerini birbirine bastırarak hızla hareket etmeye çalışırken. Yükleme alanı civardaki sokak lambalarının ışığını büyük ölçüde kesen depolar tarafından kuşatılmıştı. Erika yolcu tarafındaki ayak boşluğunu yoklamaya koyuldu. Derken telsizi eline geldi fakat destek çağırmayı denediğinde sinyal yoktu. "Ne?" dedi düğmelere çılgınca basarken. Sinyallerin arasında geçiş yaparak tekrar denedi fakat ölüm sessizliğinden başka hiçbir şey yoktu. Başını çevirdiğinde irkildi. Range Rover'ın farları sönük olduğundan aracın içinde hareket olup olmadığını göremiyordu. Kapının koluna asıldı fakat ön çamurluk şoför kapısına doğru bükülmüş, dışarı çıkmasına engel oluyordu. Erika tekrar telsizi denedi ve şok tabancasıyla copunun takılı olduğu deri kemeri el yordamıyla aramaya koyuldu.

"Merkez, beni duyuyor musunuz?" diye tısladı. Direksiyonun altındaki düğmeyi gördü ve ona basarak sivil polis arabasının mavi ışıklarını ve sağır edici sirenlerini devreye soktu. Range Rover hâlâ hareketsiz ve karanlıktı. Erika vites koluna takılsa da çok geçmeden kurtulan uzun, koyu renkli kabanına ve uzun bacaklarına rağmen yolcu tarafına tırmandı. Yolcu kapısını denedi ama o da sıkışmıştı. Kapıyı omuzladığında vücudu acıyla çarpıldı ama kapı yine de yerinden kımıldamadı. Tam da ön koltukların arasından sıkışarak arkaya geçmek üzereyken, şüphelilerin taşınabilmesi için kapılarla pencerelerin devre dışı bırakıldığını anımsadı. Buna rağmen acıdan suratını ekşiterek uzandı ve iki kapıyı da denedi ama haklıydı.

Erika artık paniğe kapılıyor ve kalın kabanının içinde terliyordu. Öne doğru uzandı ve öndeki otomatik camları açmayı denedi fakat çalışmıyorlardı; kapı kasaları içeri doğru bükülmüştü. Arka cama baktığında buğulanmaya başladığını gördü. Kafası hızla çalışıyordu. *Kanıt torbasını bırakmak üzere olduğunu biliyorlar mıydı?* Laboratuvarın yeri halk tarafından bilinmiyordu. *Başka neden biri onu yoldan çıkarsındı ki?*

Erika buğulanan arka camdan Range Rover'ın kapılarının

açıldığını ve siyah giyimli, uzun boylu iki tipin arabadan indiğini gördü. Ellerinde levyelerle arabasına yaklaşıyorlardı ve ikisinin de kafasında yüzlerini tamamen gizleyen kar maskeleri vardı. Erika etrafına bakındı ve şok tabancasının takılı olduğu derin kemerin tokasıyla yolcu koltuğunun altından baş veren uzun copu gördü. Siyahlara bürünmüş tiplerden biri elindeki levyeyle bagajı açmaya çalışırken araba sallandı. Erika yolcu koltuğunun altına uzansa da o anda şoför tarafındaki pencere içeri doğru patlayarak onu cam yağmuruna tuttu. Soğuk hava ve bas bas bağıran sirenin sesi içeriye doldu. Erika pencerede beliren karaltıya döndü. Adamın gözleri kar maskesindeki deliklerden boncuk gibi parlıyordu.

"Ellerini göreyim," dedi adam ona bir silah doğrultarak.

YİRMİ DÖRT

EKİM 2016

Dartmoor tatilleri esnasında yaşanan olaylar Nina'yı değiştirdi. Max o gece otele dek yürümesine yardım etmiş, cep telefonuna el koymuş ve ona uyku ilacı vermişti. Nina ertesi gün geç saatlerde uyandığında hâlâ polise gitmek istiyordu.

"Seni koruyordum," dedi Max duyduklarına inanamazmışçasına. "Nina, o herif seni öldürebilirdi. Yaptığım iyiliğin karşılığında beni hapse mi attıracaksın?"

"Eğer gerçekleri anlatırsak seni hapse atmazlar!" diye karşı çıktı Nina.

"Gerçek nedir, Nina? Gerçek yalnızca bizim, senin ve benim bildiğimiz bir şey. Peki ya sabıka kaydıma bakacak olan polis memurundan ne haber? Onun üstünde bıraktığımız DNA'dan? Cesedinden kurtulduğum ve oradan çekip gittiğimiz gerçeğinden? Sence yargıç ve jüri gerçeğe mi inanır yoksa bana baktıklarında yalnızca bir katil mi görürler?"

"Ama... İşler böyle yürür..." diye yanıtladı Nina güçsüzce. "Gerçekleri anlatırsın ve her şey yolunda gider. Annem hep gerçeği anlattığın sürece tüm sorunların çözüleceğini söyler."

Max kafasını iki yana salladı ve onu kollarının arasına aldı.

"Dünyanın nasıl işlediğine gözlerini açman gerek, Nina. Onun üstünde yalnızca benim DNA'm değil, seninki de var. Polisin bana inanmazken senin lafına inanacağını mı sanıyorsun?"

"Bana tecavüz etmeye kalkıştı."

"Onun gözü önünde benimle seviştin. Önceki gece barday-ken adama sarkıp durdun. İnsanlar tıpkı bir fahişe gibi davrandığını söyleyecek onlara... Sonrasında yargıç ve jüri de aynı sonuca varacak..." Nina başını adamın göğsüne gömüp hıçkırıklara boğuldu. "Hapishanede senin gibi güzel kızların başına ne geldiğini biliyor musun?" dedi Max onu bebek gibi kucağında sallayarak. "O herif derin mi derin bir kuyunun dibinde yatıyor. Onu asla bulamazlar. Zaten yalnız başına takılan torbacının ve tecavüzcünün tekiydi. Elleriyle boğazını sıktığını hatırlıyorsun, değil mi Nina?" Nina geri çekildi, başını kaldırıp ona baktı ve gözyaşlarıyla ıslanmış kıpkırmızı suratıyla kafasını aşağı yukarı salladı. "Seni öldürebilirdi."

"Eğer beni öldürseydi polise gider miydin?"

"Elbette siktiğimin polisine giderdim," diye çıkıştı Max onu itekleyerek. "Bunu senin için yaptım," dedi sonra ona doğru eğilip fısıldayarak. "*Senin* için çıplak elle adam öldürdüm ve *sen* beni polise ispiyonlamak istiyorsun. Bu da yetmezmiş gibi senin cesedini de o kuyuya atıp atmayacağımı soruyorsun, öyle mi?"

"Hayır, Max. Ben öyle bir şey de–"

"Sen siktiğimin salağının tekisin. İşte burada, karşında duruyorum. Seni seven bir adam. Senin uğruna ölümü bile göze almış bir adam. Senin için *elini kana bulamış* bir adam..."

"Max, özür dilerim," dedi Nina hıçkırıklarının arasından. Şimdi iyiden iyiye isteri krizine tutulmuş, ona uzanıyor, onu kıyafetlerinden yakalamaya çalışıyordu.

"Belli ki bu senin için yeterli değil. Öyle olsun, polise git. Bas git. Gerçek dünyada sana bol şans. Çünkü sana bakınca tek görecekleri yollu bir fahişe."

"Gitmeyeceğim! Söz veriyorum, lütfen, onlarla başa çıkamam. Sana muhtacım; seni seviyorum. Bu meselenin üstesinden gelelim. Bu meselenin üstesinden geleceğim..." Nina sarsılarak hıçkırdı ve kusmak için banyoya koşmak zorunda kaldı. Max peşinden gidip saçlarını tuttu.

"Sorun yok," dedi Max teskin edici bir ses tonuyla. "Meseleyi büyüten sensin. Hayatımıza devam edeceğiz. Hayatta böyle şeyler olur ve olduğunda da başını dik tutman gerekir. İleriye bakman. Nasıl olsa birbirimize sahibiz, öyle değil mi?"

Nina ağzını sildi ve kan çanağına dönmüş gözleriyle ona baktı.

"Evet," dedi.

"Yalnızca sen ve ben, Nina; dünyaya karşı sen ve ben. Sen de söyle."

Nina başıyla onayladı. "Dünyaya karşı yalnızca sen ve ben."

Nina eve vardığında tek istediği odasında kıvrılıp uyumak ve dünyayı dışarıda bırakmaktı. Ne var ki annesi o yokken Paul'ün yanlarına taşındığını ve artık birlikte yaşayacaklarını söyledi. Ev birden Nina'nın gözüne farklı göründü. Kendini bildi bileli annesiyle baş başaydılar, üstelik Paul'ü tüyler ürpertici buluyordu ve annesinin acizce ona yılışıp durması da utanç vericiydi. Adamın etrafa saçılmış eşyaları, o üst kattaki yatağında uzanırken kulağına çalınan mırıltılı sesi ve evlerini saldırganca dolduran ucuz tıraş sonrası losyonunun kokusu yüzünden Nina kendi evinde yabancılık çekiyordu.

İlk sabah Nina banyodan küçücük bir havluya sarınmış vaziyette çıkmıştı ve az kalsın, içeri girmek için bekleyen Paul'e çarpacaktı. Adamın altında yalnızca baksırı, üstündeyse beyaz renkli, eski tişörtü vardı.

"Günaydın Neen." Adam gülümseyerek gözlerini Nina'nın vücudunda gezdirmişti.

"Günaydın," diye yanıtlamıştı Nina fakat adamın yanından geçmek için hareketlense de Paul ondan önce davranıp yolunu kapatmıştı.

"Sana Neen dememin sakıncası yok, değil mi?" demişti adam gözleriyle havlunun altındaki vücut kıvrımlarını takip ederken.

"Sanırım yok..." demişti Nina bakışlarını kaçırarak. Havlusuna sımsıkı tutunmuş, daha uzun olmasını diliyordu.

"Merak etme, senden bana baba demeni istemeyeceğim," diyerek gülmüştü Paul.

Derken Mandy'nin elinde bir temiz havlu yığınıyla merdivenlerin tepesinde belirmesiyle Paul derhal gevşekliği bırakıp geri çekilmişti. Ne var ki Mandy tabloyu görmüş ve çizgiyi aşanın Nina olduğuna kanaat getirmişti.

"Odana git ve üstüne bir şeyler giy!" diye çıkışmıştı kızına. Nina odasına koşarken kızaran yanakları haklılığına gölge düşürmüştü.

Nina o gün Max'in bekâr evini ilk defa ziyaret etmişti. Burası King's Cross yakınlarındaki eski bir sıra evin tren raylarına bakan en üst katındaydı. Bir köşede ufacık mutfağı ve diğerinde minicik banyosuyla küçük fakat temiz bir evdi. Başlıklarından felsefe ve tarihle ilgili oldukları anlaşılan kitap koleksiyonu duvarlardan birini boylu boyunca kaplıyordu. Max onlara yumurtalı kızarmış ekmek yapıp kupalarına sıcak çay doldurmuştu. Üç rezistanslı elektrik sobasının kızıl parlaklığının önüne oturmuş, tabaklarını kucaklarına almış ve çatıyı döven yağmurun patırtısını dinleyerek karınlarını doyurmuşlardı. Nina, Max'in yanında kendini güvende hissetmişti. Sanki dünyaya tükürülmüş gibiydi. Okul rutini bitmişti, evdeyken kendini yuvadaki yabancı gibi hissediyordu ve yakın arkadaşlarının hepsi üniversiteye gitmek için şehir dışına göçmüştü. Tek sahip olduğu Max'ti.

Sonraki birkaç hafta havaların kötüleşip gecelerin de uzamaya başlamasıyla Nina zamanının neredeyse hepsini Max'in bekâr evinde geçirir oldu. Dartmoor'da yaşanan hadise aklından hiç çıkmasa da bunlar onun için keyifli zamanlardı. Böylelikle gittikçe yakınlaştılar. Nina, Max'in zekâsı ve sözlü ifade yeteneği karşısında şaşırmadan edemedi. Kendisinin de daha vasıflı olabileceğini fark etti ama Max'in aksine onun dünyadan haberi yoktu. Max dünyadaki hükümetler ve tarih hakkında nutuklar çekti. Komplo teorilerinden ve İlluminati takıntısından dem vurdu.

"Bizler hayvani bir oyundaki piyonlarız. Kimsenin bizi önemsediği yok, Nina. Kimse seni önemsemiyor... benden başka. Biz-

ler bokun içinde debelenip duran solucanlarız ve insanlardan, şirketlerden, seçkinlerden ibaret küçük bir grup tarafından yönetiliyoruz."

Max çocukluğu hakkında biraz daha ayrıntıya girdi. Henüz küçücük bir çocukken annesi tarafından terk edilmiş, yetimhanelerde büyürken başından korkunç şeyler geçmiş ve dokuz yaşındayken çok sayıda personelin cinsel tacizine uğramıştı.

"Bu hayatta her şey için savaşman gerekir," dedi. "Mesela Dean sana tecavüz etmeye ve canını almaya kalkıştığında senin için savaştım. O hâlde onu öldürmem yanlış mı, doğru mu?"

"Bu açıdan bakıldığında sanırım doğru," diye yanıtladı Nina alçak sesle.

"Elbette öyle. Savaşları başlatan politikacıları düşün. Sence savaş nedir?"

"Bir ülke başka bir ülkeye yanlış yaptığında çıkar."

Max başını iki yana sallayıp ayağa kalkarak coşkuyla odada volta atmaya başladı. "Nina. Savaşlar parayla ilgilidir. Silah satıp güç kazanmakla. Kaç politikacının savaş gereci imal eden fabrikalara sahip olduğunu biliyor musun? Sana bir sürü kitaptan örnek verebilirim. İşte, o politikacılar şahsi menfaatleri için savaş çıkarıyorlar. Milyonlarca değilse bile binlerce masum insanı öldürüyorlar ve yaptıklarından asla sorumlu tutulmuyorlar. Savaşın asil bir eylem olduğunu düşünmemiz için beyinlerimizi yıkadılar. Oraya gidip savaşan askerlerin bunu ülkeleri için yaptığını. Zavallı serseriler. Askerlerin asil olduğuna şüphe yok ama uğrunda savaştıkları şey asil değil... Bense... Bense seni korudum, Nina, seni korumak uğruna aşağılık birinin canını aldım. Bunun için yirmi yıl ceza almalı ve hapishanede çürümeye terk edilmeliyim, öyle mi? Sence Dean senden başka kaç kadına tecavüz etmiş ya da kaç kadının hayatına kastetmiştir? Hayır. Siktiğimin seçkinleri ve biz, yani solucanlar başka kurallara tabiyizdir. Ben o solucanlardan biri olmayı reddediyorum. Çamurun içinde debelenip boyun eğmeyi reddediyorum!"

Ekim ayının sonunda, birçok kez işe gitmedikleri için

Santino'nun Yeri'ndeki işlerinden kovuldular. Nina zaten bir süredir orada çalışmaktan bıkmıştı ama annesi ev idaresine katkıda bulunması için onu zorladığından işten ayrılamamıştı.

Bu ilişkileri için bir diğer dönüm noktasıydı. Max onu yanına taşınmaya ikna etti ve ikisi de işsizlik maaşına başvurdular. Nina aylardan beri ilk defa kendini özgür ve mutlu hissediyordu ve Max'le parlak bir gelecekleri olduğuna, ruh eşini bulduğuna inanıyordu.

Derken Blackpool'a gittiler.

YİRMİ BEŞ

6 EKİM 2017, CUMA

Erika suratına doğrultulan silahın ev yapımı susturucu takılı bir Smith&Wesson olduğunu görebiliyordu. Sivil aracının sirenleri bangır bangır çalmaya devam ediyordu ve küçük yükleme alanı yanıp sönen mavi ışıklarla aydınlanıyordu.

"Eller havaya!" diye bağırdı adam. Dolgun, pembe dudakları kar maskesindeki delikten müstehcence taşıyordu.

Yolcu koltuğuna çömelmiş vaziyette duran Erika ellerini yavaşça havaya kaldırdı.

"Bagajı aç," diye bağırdı adam. Erkekti ve telaffuzu düzgündü. "Dediğimi yap yoksa seni vururum!"

"Düğme direksiyonun yanında," dedi Erika gözlerini ondan ayırmadan. "Uyuşturucuyu mu istiyorsunuz?"

"Evet, şimdi bagajı aç!" diye bağırdı adam bu defa tiz bir sesle.

Uyuşturucuyu arkaya koyduğumu sanmışlar, diye düşündü Erika. Garip bir şekilde koltuğun tepesine tünemiş vaziyetteydi ve uyuşturucuların içinde olduğu Tesco poşeti bacaklarının altındaydı. Diğer adam elindeki levyeyle bagajı zorlarken metalik bir ciyaklama duyuldu. *Kim bunlar?* diye düşündü Erika. *Amatörce bir iş. Hem de hepi topu otuz binlik mal için. Yemek sodasıyla karıştırırlarsa bunun birkaç bin üstüne satabilirler ama fazla risk alıyorlar.* Suratlarında kar maskesi olduğundan Erika neye benzediklerini göremiyordu; bu da onu canlı bırakma ihtimalleri olduğu anlamına geliyordu.

"Hadi, çabuk, aç şunu ve sirenleri de sustur!" diye bağırdı adam silahın namlusuyla direksiyona işaret ederek.

"Direksiyonun altındaki düğmeye ulaşabilmem için öne eğilmem gerek," dedi Erika.

"Bas şu siktiğimin düğmesine!"

Arka taraftan levye sesleri gelmeye devam ediyordu. Kar maskeli adamın arkadakine bakıp silahının namlusunu indirdiği kaşla göz arasında Erika arkasına sakladığı şok tabancasını kaldırıp adamın boynuna nişan aldı. Sirenler, tel kancalar namludan fırlayıp adamın tenine yapışırken çıkan patırtıyı ve şok dalgasının sesini bastırdı. Adam kaskatı kesilip yere yığıldı. Erika şok tabancasını elinden bırakmadan şoför koltuğuna geçip pencereden tırmanarak kendini dışarı attı. Adam yerde öylece yatarken Erika silahının şarjörünü çıkarıp cebine attı ve diğer adamın paniğe kapılarak levyeyle bagaja darbeler indirdiği arka tarafa doğru aksayarak yürümeye koyuldu.

"Eller havaya!" diye bağırdı. Adam başını kaldırıp ona baktı, levyeyi bıraktı ve elini pantolonunun arkasına uzattı.

"Ellerini görebileceğim yerde tut," dedi Erika şok tabancasını adamın göğsüne doğrultarak.

"Seni kahrolası sürtük!" dedi adam kar maskesinin ardından.

Erika şok tabancasını adamın kasıklarına doğrultup tetiğe basarak onu hayalarından vurdu. Adam çığlığı bastı ama sonra kaskatı kesilerek yere yığıldı.

"Bana kahrolası sürtük dememeyi öğretir bu sana," dedi adamı yüzüstü yuvarlarken. Ardından adamın kemerinin altına sıkıştırılmış Smith&Wesson'ı aldı ve şarjörünü çıkardı. Adamın ceplerini yokladığındaysa siyah renkli, küçük bir uzaktan kumandalı anahtar buldu. Bu telsiz ve cep telefonu frekanslarını önlemek için kullanılan kısa menzilli bir sinyal karıştırıcıydı. Bunun ardından arkadaki yolcu kapısına gitti ve silahının kabzasıyla camı kırdı. Kolunu içeri sokup oradan iki kelepçe aldı. Önce ilk adama gitti. Kelepçenin tekini bileklerinden birine geçirdikten sonra onu yükleme alanının uzun, alçak parmaklık-

larına dek sürükleyip en alttaki demir çubuğa kelepçeledi. Kar maskesini çıkardı. Kum sarısı saçları ve pürüzsüz, yuvarlak bir suratı vardı. Adam sersemlemiş bir hâlde başını azıcık kaldırıp ona baktı. Erika aynısını ikinci adama da yaptı ve gevşek bedenini parmaklıklara dek sürükledikten sonra onu da aynı yere kelepçeledi. Onun da kar maskesini çıkardı. Ne kadar genç olduğunu görünce şaşırmadan edemedi; çocuk ergenlikten daha yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Ardından telsizini bulup destek istedikten sonra boş olduğundan emin olmak için Range Rover'a doğru yürüdü. Anahtarları kontaktan çıkardı. Geri döndü ve kimliğini parmaklıklara kelepçelediği iki adama gösterdi.

"İkiniz de tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz ama sorgunuz sırasında bahsetmediğiniz bir konuyu mahkemede gündeme getirmeniz hâlinde savunmanız zarar görebilir. Söylediklerinizi mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir."

Ancak ondan sonra, adrenalin vücudunu terk etmeye başladığında, aldığı yaraların ciddiyetini anlamaya başladı.

Yaşça diğerinden daha büyük olan, kum rengi saçlı adam Erika'nın suratına tükürmeye yeltendi ama hâli yoktu. Erika adamı copla pataklamamak için kendini güç tuttu. Çünkü eğer bir kere başlarsa duramayacağını biliyordu.

YİRMİ ALTI

EKİM 2016

Nina'yla annesinin arası açılmıştı ve neticede artık bir arabaları yoktu. Max, Blackpool'daki bir arkadaşının arabasını ucuza satışa çıkardığını duyunca yolculuğun tadını çıkarıp bunu bir tatile dönüştürmeye karar verdiler.

Ekim ayının sonunda Blackpool tam da Nina'nın şüphelendiği gibi çok soğuk ve rüzgârlıydı. Kaldıkları pansiyon biraz izbe bir yerdi ve pencereler kapalıyken bile köhne odanın perdeleri esintide nazikçe dalgalanıyordu. Fakat bunun hiçbir önemi yoktu. Golden Mile'daydılar* ve geceleri cadde ışıklandırmaları tül perdeden içeri süzülüp yataklarının tepesindeki tavanda rengârenk ışık oyunları oynuyordu. Nina denize yakın olmayı seviyordu. O yüzden cumartesi erkenden uyanıp tüm günü Golden Mile'da geçirdiler. Kumar makinelerinde oynadılar, gazete kâğıdının üstünden sıcak sıcak balık ve patates kızartması yediler ve dondurucu denizde oynaşmak için sahile indiler.

O akşam yeni arabalarını teslim alacaklardı ve oraya doğru yola koyulmadan evvel Max, Blackpool Kulesi'ne çıkıp cam yürüyüş yolunu görebilmeleri için ikisine de birer bilet aldı. Kapanışa çok az kalmıştı ve son turda onlardan başka kimse yoktu. Yukarısı sessizdi ve şeffaf camdan yapılma yürüyüş yoluna çıktıklarında Max, Nina'nın elini tuttu. İnsanlar çok aşağılardaki

* Blackpool'da, kuzey ve güney rıhtımları arasında kalan gezinti yoluna verilen isimdir. *–çn*

kordonda geziniyor ve deniz ona yetişmeye çalışan bir iskeleyle birlikte ufuk çizgisine dek göz alabildiğince uzanıyordu.

"Sanki hepsinin üstünde süzülüyoruz," dedi Nina parmaklıklara tutunup olduğu yerde çömelerek. Yüzüstü uzandı. Kuleyi örseleyen rüzgârı hissedebiliyor ve çok daha aşağılarda, kırılan dalgalar çakıl taşlarını sahilden denize sürüklerken çıkan hışırtıyı duyabiliyordu. Max de diz çökerek ona katıldı ve ardından kafalarının tepeleri birbirine değecek vaziyette uzandılar. Tam altlarında iki kadın boş bebek arabalarını iterek yürüyor, üç küçük çocuk ise minicik uydular gibi onların etrafında koşuşturuyordu.

"Şu aşağıdakilere bak," dedi Max.

"Küçücük, oyuncak insanlar gibiler," dedi Nina.

Max başını ondan yana çevirdi. "Benim aklımdan geçen ise solucanlar gibi çamurda debelendikleriydi. Körlemesine kıvranan, körlemesine üreyen kımıl kımıl solucanlar. Tek gayeleri hayatta kalmak. Acınası varlıklar. Dünyanın nasıl işlediğinden bihaberler... Mesela şu iki kadın. Dünyanın nasıl işlediğini *gerçekten* bilselerdi doğurmazlardı. Annenin seni aldırmayı düşünüp düşünmediğini hiç merak ettiğin oluyor mu?"

Nina ona döndü.

"Hayır! Ayrıca şu anda küs olsak da beni istediğini biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bense annemin kürtaj olmak istediğinden adım gibi eminim ama hamile kaldığını öğrendiğinde çok geç kalmıştı..."

Nina adamın başının tepesine, cılız güneş ışınlarının hapsolduğu altın rengi saçlarına baktı. Ona karşı çok fazla his besliyordu: ihtiras, acıma... korku. Ama ona olan aşkı her daim diğerlerine baskın çıkıyor, beyaz gürültü misali önemsiz görünmelerine yol açıyordu.

"Annenden pek bahsetmiyorsun," dedi Nina. "Senden onu dinlemek hoşuma giderdi."

"Beş para etmez fahişenin tekiydi. Bu kadarını bilmen yeter," dedi Max. "Eğer nerede olduğunu bilseydim gidip mezarına işerdim."

"Max, annenin nerede gömülü olduğunu öğrenebileceğimizden eminim. Tabii üzerine işemen için değil. Onu ziyarete gidip mezarına birkaç çiçek götürürdük..."

Max de kafasını çevirince alınları birbirine değdi.

"Seni işte bu yüzden seviyorum, Neen, her şeyin hep iyi yanını görüyorsun. Ve her ne kadar yanıldığını bilsem de dünyanın seni henüz mahvedemediğini gördükçe mutlu oluyorum."

"Dünya iyi bir yer," dedi Nina onu öperek. Max öpücüğüne karşılık verdi ve çok aşağılardaki kımıl kımıl kalabalığa bakmak için döndüğünde kafalarının tepesi yine birbirine değdi.

"Önümde büyük, kırmızı bir düğmeyle burada olduğumu hayal ediyorum," dedi Max. "Canım istediğinde o düğmeye basacağım ve tepelerine, onları sefaletlerinden kurtaracak bir bomba inecek. Bir nükleer bomba hepsinin ıstırabına son vermeye yeterdi."

"Peki ya biz?" diye sordu Nina.

"Sen burada benimlesin, Neen. Kırmızı düğme de bende. Dünyaya hükmedeceğim ve sen de kraliçem olacaksın." Max sırıttı. Bu sıcaklıktan yoksun, şeytani bir sırıtıştı.

Nina daha konuşacaktı fakat kulenin kapanmak üzere olduğunu söylemek için yanlarına gelen bir delikanlı lafını kesti. Max yuvarlanarak sırtüstü dönüp kol saatine baktı.

"Saatim dört dakikamız daha olduğunu söylüyor," dedi Max.

"Benimki GMB'ye göre ayarlıdır," dedi delikanlı. Genç, cılız, tavşan dişli bir tipti.

Max ayağa kalktı. "GMB mi?"

"Aynen," dedi delikanlı.

"Peki ya şu GMB neyin kısaltması?" diye sordu Max.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim siz ikinizin gitme vaktinin geldiği. Kapatıyoruz."

Nina cam yürüyüş yolundan kalktı.

"Bir kere o dediğin GMB değil, GMT olacak, seni geri zekâlı," dedi Max.

"Hadi, gidelim," dedi Nina kolundan çekiştirerek.

Max delikanlıya dik dik bakınca çocuk, Max'in gözlerindeki çılgınca bakışın farkına vardı. Kafası âdeta boynunun içinde kayboldu ve beceriksizce gülümsedi.

"Neye gülüyorsun?"

"Hiçbir şeye," dedi delikanlı. Şimdi korkmuş görünüyordu.

"Hadi, Max..."

"Komik bir şey mi var?"

Delikanlı kafasını iki yana salladı.

"Bu arada hâlâ İngiltere Yaz Saati'ni kullanıyoruz. Yani *BST*'yi, seni sik kafalı."

Eğer Nina, Max'in delikanlıyı tepeleyeceğinden o denli korkuyor olmasaydı gülerdi. Muhtemelen en fazla asgari ücret alan bu delikanlının GMT ile BST arasındaki farkı bilmesinin gerçekten bir önemi var mıydı? Ayrıca Max'in saati geri kalmıştı, yani muhtemelen delikanlının dediği doğruydu. Nina en nihayetinde Max'i oradan uzaklaştırmayı başardı ve asansörle aşağı inerek kımıl kımıl kalabalığa karıştılar.

Eşyalarını toplamak için yürüyerek pansiyona döndüler ve ardından Max'in arkadaşının yaşadığı yere gitmek için otobüse bindiler. Nina, Max'in arkadaşıyla tanışacağı için gergindi; adamın onun hakkında ne düşüneceğini merak ediyor, onu burnu havada ya da sıkıcı bulacağından endişeleniyordu. Ama alışveriş göz açıp kapayıncaya dek bitti. Hiçbir baltaya sap olamamışa benzeyen uzun boylu, sarı dişli, kötü tenli bir adam onlarla bir sıra evin önünde buluştu ve onları karanlıkta acı kahve gibi görünen küçük bir Renault'ya götürdü. Max camlardan içeri baktı ve ardından adamla birlikte arabaya binip motoru çalıştırdı. Aracın içindeki ışığın düşürdüğü gölgeler yüzünden suratları olduğundan uzun görünüyordu. Sonra arabanın önüne geçip kaportayı kaldırdılar ve adamın elindeki fenerin ışığında aracın mekanik aksamlarına baktılar. İşte, hepsi bu kadardı.

"Kendine iyi bak, tatlım." Adam Nina'ya göz kırptı ve ortadan ikiye katlanmış elli poundluk banknotlardan oluşan bir tomar parayla evine doğru yürümeye koyuldu.

"Kaç paraydı?" diye sordu Nina çantalarını bagaja yerleştirirlerken.

"Bin beş yüz pound," dedi Max.

Arabaya bindiklerinde Nina içerisinin temiz ve bakımlı olduğunu gördü. Üstelik bir de CD çalar vardı.

"Güzelmiş."

"Güzel de laf mı? Resmen sudan ucuz."

"Peki neden sudan ucuzdu?"

"Sen soru sorma, ben de yalan söylemeyeyim." Max sırıttı ve el freninin üstünden uzanarak onu öptü.

Eve dönüş yolculuğu uzun sürecekti. Bir de M40'ta yoğun trafik olunca otobandan çıkıp arka yollara daldılar. Oxford yakınlarında ıssız bir köy yolundalardı. Önlerinde uzanıp giden asfaltın dış hatları haricinde ne bir sokak lambası ne de bir kedigözü vardı. Arabanın sallantısından uykusu gelen Nina tam dalmak üzereydi ki bir karaltı yolun kenarından önlerine atlayıverdi. Ona son sürat çarptılar ve karaltı, bir bulanıklık hâlinde kaportanın üstünden yuvarlanarak ön camla arabanın tavanını da aşıp asfalta çakıldı. Max frenlere asılınca tekerlekler acı acı inledi. Karşı şeride girip yol kenarındaki hendeğe düşmelerine çok az kala kayarak durdular.

"Sen iyi misin, tatlım?" diye sordu Max.

Nina emin olmadığını söyledi. Gösterge paneline çarpmıştı ve burnu kanıyordu. Max tişörtünün köşesiyle Nina'nın burnunu dikkatle sildi.

"Senin de kanaman var," dedi Nina, Max'in çenesindeki kesiğe işaret ederek.

Arabadan çıktılar. Dışarısı zifiri karanlıktı ve rölantide çalışan motorun sesi dışında çıt çıkmıyordu. Etrafta ne bir ev ne de

bir bina vardı. Yolun iki tarafı da alabildiğine ağaçlarla ve çayırlarla kaplıydı. Ön farlardan yayılan ışıkta uzun, siyah gölgeleri önlerine düştü. Yolun doksan metre kadar yukarısında bir adam sırtüstü yatıyordu. Max telefonunu çıkarıp feneri açtı. Adam sakallıydı ve siyahlara bürünmüştü. Hantal kabanı da, bol pantolonu da, spor ayakkabıları da siyahtı. Vücudu acayip bir açıyla çarpılmış, sağ kolu altında kalmıştı. Suratı kan içindeydi ve hırıltılı soluklar alırken bir yandan da etrafına kanlı tükürükler saçıyordu. Nina ona yardım etmeye davrandı ama Max elini uzatarak onu durdurdu.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu Max.

Adam güçlükle yutkundu. "Evet," dedi en nihayetinde kurbağalarınkini andıran bir sesle.

"Kendini öldürmek için herhangi bir arabanın yolunu mu gözlüyordun?"

Adam başıyla onayladı ama gözyaşları gözpınarlarına hücum ederken yüzünü acıyla buruşturdu.

"Ambulans çağırmamız gerek," dedi Nina telefonunu çıkararak. Max telefonu elinden kapıp kendi cebine attı. "Ne yapıyorsun? Adamın yardıma ihtiyacı var! Max! Bu adama bir ambulans gerek!"

Yolda öylece yatan adamdan şimdi korkunç iniltiler, boğulur gibi sesler yükseliyordu. Max çömelip iki parmağını adamın boynuna koydu.

"Nabzı epey güçlü," dedi. Sonrasında da pat pat vurarak adamın vücudunu aramaya, uzun kabanının kıvrımlarının altından ceplerini yoklamaya başladı. "İsa aşkına, kalça kemiği pantolonunu delip geçmiş," dedi Max suratını ekşiterek. Nina adamın pantolonunun kumaşını delip geçen beyazı ve kırmızıyı göz ucuyla gördü. Max elini adamın altına sokup arka cebine daldırarak oradan eski püskü bir cüzdan çıkardığı esnada adam bağırdı ve dudaklarının arasından kan sızmaya başladı.

"Telefonumu ver; yardım çağırmalıyız," dedi Nina.

Max doğruldu ve kâh boğulur gibi sesler çıkaran kâh alçak

sesle ona yalvaran adamın etrafında bir tur attı. Max çimenlerle kaplı bankete inip kısa bir süreliğine orayı burayı eşeledi ve elinde geniş, düz bir kaya parçasıyla geri döndü.

"Acısını dindirebilirsin," dedi Max kayayı Nina'ya uzatarak. "Kendini öldürmek istedi ama bunu bile doğru düzgün yapmayı beceremedi. Ambulans çağıracak olsaydık onun asıl isteğini yerine getirmiş olmazdık. Fena hâlde hapı yutmuş gibi görünüyor. Muhtemelen bir daha asla yürüyemeyecek. Onun ölmesine izin vermeyecekler ve onun da hayatına son vermeye takati olmayacak. Hesabı kapatmayı seçtiği için ona saygı duyuyorum. Keşke daha hızlı gidiyor olsaydım..." Kaya parçasını diğer eline aldı ve gülmeye başladı. "Hayatımda ilk defa hız sınırına uyacağım tuttu!"

Nina'nın aklı karışmıştı ve savrulduğu esnada boynunu incittiğinden canı acıyordu. Çenesindeki kan âdeta buz kesmişti. Adam doğrulup oturmayı denedi ama bol kıyafetleri etrafında toplandı ve yaraları da rahatsız edici derecede sarsak hareket etmesine neden oldu. Kan çanağına dönmüş gözleriyle Max'i izliyordu. Acıyla bağırarak yan döndü ve çimlerle kaplı bankete doğru sürünmeye başladı.

"Ah, hayır, hayır," dedi Max. Kaya parçasını yere bıraktı ve adamı ayak bileğinden yakalayıp geri çekti.

"Lütfen yapma! HAYIR, HAYIIIIR!" diye bağırdı adam ve kan kustu.

Max cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane yaktı; dumanı üfledi ve adamın cüzdanını kurcalamaya koyuldu. Ehliyetini çıkarıp dikkatle inceledi.

"Derek Walton," dedi okuyarak. "Walton. Yani onu büyüten Waltonlarmış. Acaba büyük bir aile miydi? Acaba onu umursuyorlar mı? Muhtemelen umursamıyorlardır." Bir kez daha elini cüzdana daldırdı. "Ama hiç parası yok. Gerçi burada şeker hastası olduğunu söyleyen bir kart var." Ehliyetle kartı gerisin geriye cüzdana koyduktan sonra cüzdanı cebine sokuşturdu. Nina olduğu yere mıhlanmış gibiydi. Adam onlardan yine bir-

kaç adım uzaklaşmayı başardı. Ne var ki Max yanına gitti ve topuğunu adamın kalça kemiğinin etini delip geçtiği aynı bacağın ayak bileğine bastırdı. Adam uludu.

"Max, kes şunu!"

"Nina. O bir solucan. Acınası, küçük bir solucan. Hâlini görüyorsun. Onca zaman yanımda oturdun, dünyanın nasıl işlediğiyle ilgili anlattıklarımı dinledin, ne dediysem bana hak verdin. Kuralların olmadığı, kimsenin karşısında el pençe divan durmayacağın bir hayatı yaşamayı kabul ettin. Hayatını benim kurallarıma göre yaşamak istediğini bana kanıtlaman gerek. Bu adamın sefaletine son ver. Bunu bir test gibi gör."

Max kaya parçasını ona uzattı ve topuğuyla adamın bileğine biraz daha bastırdı. Adamdan yine boğulurcasına bir feryat yükseldi.

"Hayır, Max, hayır... Lütfen. Dünyanın iyi bir yer olduğunu görmelisin. Söylediklerine katılıyorum ama karanlık varsa aydınlık da vardır. Olmak zorunda. Seni seviyorum, bunu biliyorsun."

"Öyle mi? Gerçekten 'biz' diye bir şey var mı yoksa yalnızca suyuma mı gidiyorsun? Eğer öyleyse başka birini, daha doğrusu benimle olmak isteyen başka bir kız bulabilirim..."

"Lütfen, Max," diye inledi Nina fakat Max turuncu alevlerin oynaştığı o karamel rengi gözleriyle onu yerine mıhlamıştı. Bir an sonra kayayı da eline tutuşturdu.

"Bir saniyede her şey bitebilir. Ayrıca ona yardım etmiş olacaksın, Nina. Onun karanlığına biraz ışık tutmuş olacaksın. Eğer bir geyiğe çarpmış olsaydım onun acısına son verip vermemeyi iki kere düşünmezdin. Onun kurtarıcısı olacaksın. O ölmek istedi, Nina; hayatına son vermek istedi. Ne kadar oyalanırsan acısını ve çaresizliğini de o kadar *uzatırsın*."

Nina kaya parçasını aldı. Ağırdı fakat tenine değen yüzeyi pürüzsüzdü. Soğuk ve kaygandı. Nina kafasını ondan yana çevirmiş, yolun kenarına uzanırken kan lekeli yüzünü acıdan çarpıtarak korku dolu gözlerle kendisine bakan adama baktı.

"Max, ben..."

"Suratına vur, burun köprüsüne. Kaya parçasını olabildiğince kaldır ve var gücünle dediğim yere indir," dedi Max ısrarla. Nina'nın yanına geldi ve saçlarını okşayarak yüzünden çekti. "Konuştuklarımız artık lafta kalmamalı. Yalnızca bir izleyici olamazsın, Nina. Seni korumak için Dean'i öldürdüm ve sen de buna razı oldun. Kuralların bize işlemediğini kabul ettin. Senin için risk aldım. Senin için hayatımı riske attım. Buna inanıyor musun?"

"İnanıyorum."

"Güzel, o zaman diyeceklerime kulak ver. Bir süre önce iki tek attım. Eğer ambulans çağırırsak polis de gelir. Bana test yaparlar. Kanımda ne kadar alkol olduğuna bakarlar; aşırı hız yapıp yapmadığımı görebilirler ki yapıyordum. Bu adam hiç yoktan ortaya çıktı ve hayatına son vermek için bizi kullandı. Daha doğrusu denedi. Şimdi onu da, beni de kurtarabilirsin, Nina." Nina artık ağlıyordu ve adam panik içinde bacağını Max'in ayağının altından kurtarmaya çalışıyordu. "Yap şunu, Nina. Hemen yap. Bunu bir şefkat ve insanlık gösterisi olarak yap. Bir sevgi gösterisi olarak. Öne çık. Sonsuza dek benimle ol." Nina'yı gözleri fal taşı misali açılmış, inim inim inleyen adamın yanında diz çökmeye zorladı ve kızın ellerinin arasındaki taşı döndürdü. "Yukarı kaldır ve hızla indir. Karşımızda ne olduğunu bilen ve buna son vermeyi deneyen bir solucan var. Bunu ona çok görme, Nina. İyi bir insan olup benimle dimdik dur. Tüm o acınası kuralları ayaklarının altına al. Onun işini bitir. BİTİR ŞUNUN İŞİNİ!"

Nina aniden çözüldü ve kaya parçasını havaya kaldırdı. Bir çatırtı eşliğinde adamın suratına indirdi. Haykırarak tekrar kaldırdı ve bu defa da ıslak bir pat sesiyle kafasına indirdi. Adam hareketsizdi. Max ayağını kaldırıp geri çekildi.

"Ona bak, Nina. Onu nasıl kurtardığına bak," dedi.

Nina adamın harap olmuş suratına bakarken ay bulutların arkasından çıkıp kanın rengini siyaha çaldı. Max kaya parçasını kızın titreyen ellerinden aldı.

"Arabaya dön," dedi usulca.

Nina yol boyunca sendeleyerek arabaya doğru yürüdü ama kusmak için çimenlerle kaplı bankette durmak zorunda kaldı. Koluyla ağzını sildikten sonra arabaya tırmandı. Kaloriferi açtı ve birkaç dakika boyunca tir tir titreyerek orada öylece oturdu. İç aydınlatmadan ötürü, tek görebildiği kendi yansımasıydı. Bir panayırda aynalar salonundaymış gibi suratı uzun ve grotesk görünüyordu. Birkaç dakika sonra kapı açıldı fakat Max'in üstü başı kan içindeydi. Tişörtüne, suratına, kollarına sıçramıştı.

"Ne oldu?" diye viyakladı Nina.

"Kimse onu bulamasın diye işimi sağlama aldım. Hendekte eski bir drenaj borusu vardı. Cesedini oraya sakladım."

Nina'yı arabadan indirip ön tarafa götürdü. Kaportanın üstünde büyük bir şişe su duruyordu. Tişörtünü çıkararak şişeyi olabildiğince kaldırdı. O anda Nina'nın içindeki bir şey dizginleri ele aldı ve Max'in üstündeki kanı akıtabilmesi için şişeyi onun elinden alıp başından aşağı boca etti. Max uzun saçlarını sallayıp sırıttı. Ardından şişeyi onun elinden aldı ve nazikçe Nina'nın yüzünü temizledi. Kızın kanlı tişörtünü çıkardı ve vücudunu suyla yıkadı.

"Seni vaftiz ediyorum," dedi gülümseyerek.

Çantalarından bir havlu ve yedek kıyafet çıkardılar. Tekrar arabaya bindiklerinde Nina'nın içinde tuhaf, rahatsız edici bir his vardı. Bu coşkuya, kafasının kıyak olmasına benzer bir histi. Kendini kanıtlamıştı. Max'e kim olduğunu ve ona ait olduğunu ispat etmişti. Max ona bakıp gülümsedi.

"Şimdi seni daha da çok seviyorum," dedi. Motoru çalıştırdı ve arabayla oradan uzaklaştılar.

YİRMİ YEDİ

7 EKİM 2017, CUMARTESİ

Erika rüya gördüğünü biliyordu; hayatında ilk defa bir rüyanın içinde olduğunun farkındaydı...

Slovakya'da, doğup büyüdüğü kasabadaydı. Bir yaz gününün geç saatleriydi. Sıcak şiddetini kaybetmişti ve güneş Erika'nın tam karşısında batıyordu. Altın rengi ışığa karşı elini yüzüne götürüp gözlerine siper etti ve o anda, az ilerideki geniş betonarme alanda koşturmakta olan küçük bir kız gördü. Kız durdu, ona döndü ve gülümsedi. On bir ya da on ikisinden büyük değildi. Yalınayaktı ve mavi renkli, efil efil yazlık elbisesi oralarda oynamaktan çamur ve çimen lekesi içindeydi. Uzun, sarı saçları örülmüştü ve güzel fakat güçlü yüz hatları vardı. Erika başta onun kız kardeşi Lenka ya da yeğeni Karolina olduğunu sandı fakat bu başka bir kızdı. Yıllardır sık sık rüyalarında gördüğü küçük bir kız. Erika'nın her yanı ağrıyordu, yüzü şişmiş gibiydi ama elini tenine götürdüğünde pürüzsüz ve körpecik olduğunu gördü. Sarı saçları uzundu ve ensesinden toplanmıştı.

Kız gülümsedi ve ona yetişmesi için Erika'ya el etti, ardından başını çevirip koşmaya başladı. Güneş karşı taraftaki büyük bir binanın arkasına saklandığından Erika artık kasabadaki tiyatronun geniş ve düz çatısında olduklarını görebiliyordu. Kız çatının kenarına geldiğinde çıplak ayaklarını aşağı sallandırarak oturdu. Aşağıda beyazlı grili mozaik taşlarla döşenmiş kasaba meydanı vardı. Bir grup çocuk meydanın ortasındaki süs havu-

zunun yanında oynuyordu. Meydanın dört yanı güzel binalar tarafından kuşatılmıştı ve mavinin, yeşilin, pembenin pastel tonlarına boyanmış hâlleriyle rengârenk kremalarla kaplanmış şahane pastalara benziyorlardı. Erika ve Lenka sık sık tiyatronun çatısında oynarlardı zira burası çocukluklarının çoğunda şantiye olarak kalmıştı. Erika da çatının kenarına geldi ve kızın güneş ışığında ışıl ışıl parlayan saçlarına dokunmak için elini uzattı.

"Bak şimdi nasıl atlayacağım, anne," dedi kız.

"HAYIR!" dedi Erika ama kız kenara tutunup kendini aşağı bıraktı. Saçları arkasından savrulurken elleri ve kollarıyla havayı döverek aşağıdaki meydana doğru hızla düşmeye başladı.

Erika ileri atılıp kenardan aşağı baktı; bu yirmi beş metre yükseklikten yapılan baş döndürücü bir atlayıştı fakat aşağıda, meydanın mozaik taşlarına çakılmış küçük bir kız yoktu. Yalnızca süs havuzunun başında oynayan çocukların sesleri ve suyun şırıltısı duyuluyordu. Erika gözleriyle meydanı taradı ve kızı burnu bile kanamamış hâlde suyun içinde oynaşırken, ona el sallarken buldu.

"Anne... bana anne dedi," dedi Erika. Bunun bir rüya olduğunu biliyordu ama dudaklarından dökülen sözcükler gerçek gibiydi. Yaz havasının kokusunu alabiliyordu ve küçük kız, özellikle de yüzündeki gülümseme Mark'ın suratıyla kendisininkinin birleşimiydi âdeta.

Bu aldırmaya karar verdiği o bebek, o kızdı ve yakında uyanacağını bilmesine rağmen onu görmeye mecburdu; ona söyleyecek tonla şeyi vardı. Erika'nın gözleri yaşlarla dolarken altın rengi ışık bulanıklaştı ve Erika'nın göğsünden feci bir hıçkırık yükseldi. Erika çatının yan tarafındaki kapıya doğru koşturdu. Kızdan özür dilemek, ona sarılmak istiyordu. Telaşla içerideki çıplak beton basamakları indi; yarısı bitmiş tiyatro binası tam da çocukluğundan hatırladığı, çocukken oyunlar oynadığı betonarme şantiyeye benziyordu.

Meydana çıktığında artık mevsimlerden kıştı. Yerde otuz santim kalınlığında kar vardı ve Noel pazarı en hareketli günlerini

yaşıyordu. Erika arkasına baktı. Tiyatro binası pencere söveleri-ne yerleştirilmiş camları ve Noel gösterisinin tanıtıldığı afişiyle artık tastamamdı. Erika tekrar süs havuzundan yana döndü. Ne var ki havuzun üstü ahşap panellerle kapatılmış, üstüne İsa'nın doğum ânının betimlendiği bir sahne kurulmuş, yanına da de-vasa bir Noel ağacı yerleştirilmişti. Küçük kız parlak kırmızı kışlık montuyla sahnenin yanında dikiliyordu. Bir grup insan Erika'nın önüne geçince Erika onların arasına dalmak zorunda kaldı.

"Buradayım! Annen burada!" diye bağırdı ama sesi onca gü-rültüyü ve kalabalığı bastıramadı. Bir Noel ilahisi, daha doğru-su Kasvetli Karakış çalıyordu. Kalabalık biraz aralandı ve Eri-ka kaybolmuşçasına etrafına bakınan kızı tekrar gördü. Erika kahkahalar eşliğinde sıcak şaraplarını yudumlayan insanları ite kaka sahneye doğru atıldı. Şimdi kızın arkası Erika'ya dönüktü ve kırmızı montunun kapüşonunu da kafasına geçirmişti.

"Sorun yok, geldim, annen burada," dedi Erika ama kolla-rını kıza doladığında kucağında montla öylece kalakaldı. İçin-de hiçbir şey yoktu. Erika onu sıkıca kavradı ama elindeki tek şey kırmızı renkli, içi boş bir monttu. Montun kumaşını suratına yaklaştırıp kokladı ama burnuna tek çalınan antiseptik kokusu oldu. Her şey silikleşmeye başladı: meydan, Noel pazarı, müzik ve sıcak yemek kokuları. Ve yerlerini soğuk bir uyuşukluğa bı-raktılar.

Erika gözlerini açtığında, hastanenin geri kalanından perdelerle ayrılmış bir bölmenin hatları yavaş yavaş netlik kazandı. Acı his-setmiyordu. Yumuşak bir yatakta yatıyor, hatta neredeyse hava-da süzülüyordu. Derken görüşü keskinleşti ve acil servis efekt-leri havayı doldurdu: geçip giden ayak sesleri, sessizce konuşan insanların mırıltıları, ıslık sesi çıkararak açılan bir perde, tepside tıngırdayan haplar. Birkaç dakika boyunca yalnızca nefes alarak ve gözlerinden yaşların süzülmesine müsaade ederek orada öy-

lece yattı. Rüya gördüğünün bilincindeydi ama bilinçaltının ona çektirdikleri yüzünden neye uğradığını şaşırmıştı.

Perde açıldı ve ufak tefek bir doktor içeri girdi. Bu kadın bir yirmiden uzun olamazdı. Üstelik kırlaşmış saçları ve suratındaki sert ifadeden ötürü rengi atmış gibi görünüyordu. Kadının üstündeki tek renkli şey, boynuna asılı fosforlu pembe stetoskopuydu.

"Nasılsınız?" diye sordu doktor yatağın ayakucundan Erika'yla ilgili notların yazılı olduğu dosyayı alırken.

Erika elini kaldırıp çenesinden damlayan gözyaşlarını sildi. "Orasını siz söyleyeceksiniz," dedi kurbağalarınkini andıran bir sesle. Derken elinin üstüne takılmış damar yolunu gördü. "Lanet olsun, bunun burada ne işi var?"

"Morfin," dedi doktor dosyanın sayfalarını çevirirken.

Erika diğer kolunun elinden dirseğine dek alçıya alınmış olduğunu gördü.

"Sağ el bileğin çatlamış, kaburgalarından biri kırılmış ve ağrı kesiciler etkisini yitirdiğinde muhtemelen ciddi bir boyun ağrısı çekeceksin. Ayrıca sol gözünün üstünde derin bir yarık var. Kelebek dikişte pek hünerliyimdir fakat olur da geride yara izi kalırsa o da kaşından görünmeyecek."

Erika elini boynuna ve boynundaki atele götürdü.

"Neredeyim?" diye sordu. Sesi kalın ve tuhaf çıkıyordu. Bu defa elini suratına götürdü. Nereye dokunduğunu hissedemiyordu ama elini sürdüğü yer şişip şeklini kaybetmişti.

"Londra'daki Üniversite Araştırma Hastanesi'ndesiniz..."

"Üniversite Araştırma Hastanesi'nin nerede olduğunu biliyorum."

"Bir polis memuru olduğunuzu görüyorum, Başmüfettiş Foster," dedi kadın yine dosyasına bakarak.

Erika enkaz hâline gelen arabasını ve uyuşturucuyu çalmaya çalışan iki adamı hatırladı.

"Patronumla konuşmalıyım. Telefonum nerede?" diye sordu doğrulurken.

"Lütfen arkanıza yaslanın," dedi doktor elini nazikçe Erika'nın omzuna koyarak. "Birkaç hafta çalışamayacaksınız. Ayrıca sizi burada gözlem altında tutmamız gerek... Ağır bir beyin sarsıntısı geçirdiniz."

Bir hemşire perdeyi aralayıp içeri girdi ve başını aşağı yukarı sallayarak doktoru selamladı. Adam damar yolunu kontrol ederken doktor konuşmayı sürdürdü: "En yakın akrabanızı sisteme kaydetmemişsiniz?"

"Ailem, yani kız kardeşim Slovakya'da; İngilizce bilmiyorlar."

"Peki İngiltere'de kimseniz yok mu? Aramamızı istediğiniz biri?"

Erika bir an için Peterson'ı düşündü ama sonra bu düşünceyi kafasından attı. "Evet, Kate Moss'u."

Doktor ve hemşire bakıştılar. Bunun üzerine hemşire Erika'nın tıbbi bilgi kaydına baktı. "Tansiyonu normal, ateşi biraz yüksek," dedi alçak sesle.

"Halüsinasyon emarelerine karşı hastayı takip etmemiz gerek. Fena hırpalanmış," dedi doktor. Sonra tekrar Erika'ya döndü. "Neden Kate Moss'u aramamızı istiyorsunuz?"

"Hayır, o *Kate Moss*'u değil. Müfettiş Kate Moss'u. Kendisi Metropolitan Polis Teşkilatı'ndaki ekibimin bir üyesidir," dedi Erika.

Doktor telefon numarasını not alsa da yine de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Şimdi, lütfen, telefonuma ihtiyacım var; komiserimle konuşmam gerek. Bir cinayet davası üstünde çalışıyorum."

"Üzgünüm, dinlenmeniz gerek," dedi hemşire.

"Mendebur telefonumu istiyorum! Burada yatarken de telefonla konuşabilirim!"

Doktor kafasını yana yatırıp ona baktı.

"Size yatıştırıcı vermek zorunda kalmak istemiyorum."

Erika acıdan suratını buruşturarak arkasına yaslandı. "Daha ne kadar burada hapisim?"

"En azından yirmi dört saat daha. Bir yatak boşaldığında sizi odaya alacağız."

Doktor ve hemşire bölmeden çıkıp perdeyi arkalarından kapattılar. Erika gözlerini tavana dikti. Başı dönüyordu. Ne var ki tüm öfkesine rağmen yine de içi geçti.

YİRMİ SEKİZ

Erika morfin etkisini yitirmeye başlayana dek kesik kesik uyudu ama hastaneden ayrılmasına izin verilmeden önceki son saatler, yatıştırıcı verilmiş bir koğuş dolusu ihtiyar hanımla tavandan başka eşlikçisi olmadığından ona uzadıkça uzamış gibi geldi.

Doktor onu son kez tepeden tırnağa kontrol ettikten ve en az dört hafta dinlenmesi gerektiğini sertçe hatırlattıktan sonra Moss koğuşa girdi.

"İsa aşkına, patron. Perişan görünüyorsun," dedi.

Erika kabanını ve ilaç dolu büyük kese kâğıdını alırken, "Teşekkürler," dedi suratını acıyla buruşturarak. "Tuvalete gittiğimde suratımın hâlini gördüm."

"Yalan söyleyecek değilim. Suratının sağ tarafı Wildenstein Gelini'ninkini aratmıyor."

Erika gülümsedi. "Baş belasının tekisin. Ah. Suratımı oynatınca canım yanıyor."

"Tam isabet çünkü gülümsemesi yüzünden eksik olmayan tiplerden sayılmazsın," dedi Moss kabanını giymesine yardım ederken. Alçılı elini kabanın kolundan sokmaya çalıştı ama sonra alçının çok kalın olduğunu gördü. "Sanırım kabanını omuzlarına atmak zorunda kalacağız."

Ağır adımlarla koğuşu arşınlayıp koridora çıktılar. Koridorun sonundaki çift kanatlı kapının önüne geldiklerinde Moss ka-

natlardan birini açtı ve Erika o açıklıktan yavaşça geçtikten sonra asansöre vardılar.

"Kırık kaburgan sancıyor, değil mi?"

Erika başıyla onayladı. Derken asansörün kapıları açıldı ve onlara dik dik bakan ufak tefek, yaşlı bir kadının düşmemesi için yastıklarla desteklendiği yatağın yanına sıkışıverdiler. Sessizce iki kat aşağı indiler ve durduklarında hastabakıcı yatağı iterek asansörden çıkardı.

"Neler olduğunu anlat bana," dedi Erika. "İlk müdahale ekibi olay yerine vardığında pek kendimde değildim. Ne zamandır hastanedeyim?"

"İki gündür. Şu anda pazartesi, sabaha karşı. Komiser Hudson ifadeni alması için yarın birini gönderecek. Saldırganlara ait iki silahı nasıl ele geçirdiğinden ve şarjörleri neden çıkardığından bahsetmen gerek. Ayrıca şok tabancasını ateşleme sebebini de açıkça ifade etmelisin."

Erika, Moss'a bakmak için atelin içindeki boynunu yavaşça ondan yana döndürdü. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Silahlarını bana doğrultmuşlardı. Muhtemelen o esnada yanımda otuz bin pound değerinde uyuşturucu olduğu için hedef alınmıştım."

"Sanırım kural kitabından saptığın ve adamlardan birini hayalarından hakladığın için seni biraz sıkıştıracaklar. Anlaşılan kancaları adamın hayalarından ayırmakta epey zorlanmışlar."

"O işi sana bırakmadılar, değil mi?" diyerek sırıttı Erika ama sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

"Hayalar konusunda bilirkişi olduğum söylenemez."

Durdular ve asansörden inip kasvetli otoparkta ağır ağır yürümeye koyuldular. Moss, Erika'nın arabaya binmesine yardım etti ama emniyet kemerini takarken Erika acıyla bağırdı. Moss arabayı elinden geldiğince yavaş sürmeye başladı fakat kasislerin üstünden geçerlerken Erika'nın suratının acıyla çarpıldığını görebiliyordu. Warren Caddesi'ne çıkıp Lewisham'a doğru yola koyuldukları zaman Moss boşlukları doldurdu.

"Tutukladığın adamların adları Eduardo Lee ve Simon Dvorak. Londra'nın göbeğindeki uyuşturucu ağlarından birinin komisyonculuğunu yapıyorlar. Uyuşturucu teslimatı yapacağın konusunda tüyo almışlar."

"Tüyoyu veren kimmiş?"

Moss suratında sıkıntılı bir ifadeyle duraksadı.

"Kate. Kim?"

"Nils Åkerman," dedi Moss.

"Ne? Hayır. Nils mi?"

Moss başıyla onayladı. "Üzgünüm ama evet. Melanie kartal gibi tepesine bindi. Vauxhall'daki adli bilimler binasına gideceğini bilen herkesi mercek altına aldı. Sen Vauxhall'a doğru yola çıkmadan doksan dakika önce Nils iki kişiyi aramış. Bunlardan biri Jack Owen adındaki bir öğrenciymiş. Şahsın Camberwell'deki dairesine bu akşamüstü bir baskın düzenlendi ve bol miktarda kokaine, kenevir sakızına ve ekstaziye el kondu. Ardından Simon Dvorak'ı, yani şu hayalarından hakladığın adamı aramış. Simon tedarik zincirinin çok daha yukarılarındaymış. Tabii saygınlığını kaybetmeden evvel. Gerçi kıl payı kurtulmasaydı tek kaybettiği saygınlığı olmayacaktı, sağ şeyini de..."

"Tamam, Moss, mevzuyu anladım."

"Kusura bakma. Şu anda gözaltındalar ve sorgulanıyorlar."

"Peki Nils bu işe nasıl karışmış?"

"Hâlâ bilmediğimiz pek çok şey var ama tutuklandığı zaman yapılan testlerde kanında afyon, kokain ve alkol bulundu. Meslektaşlarından biri laboratuvarda yaşadıkları bir hadiseyi bizimle paylaştı. Bir gün laboratuvardalarken Nils'in burnu kanamış ve yüz maskesi kan içinde kalınca onu temiziyle değiştirmiş çünkü delillerin kirlenmesi ihtimalini ortadan kaldırmak için kanı incelendiğinde, uyuşturucu kullandığı ortaya çıkacaktı. Nils boğazına kadar borca batmış. Banka dairesine el koymak üzereymiş. Jack Owen'a da iki bin pound borcu varmış. Jack son iki yıldır torbacılık yapıyormuş..."

Erika, Blackwall Tüneli'ne girdiklerine memnundu. Loş ışık ona gözyaşlarını silme fırsatı tanıdı.

"Böyle olduğu için üzgünüm," dedi Moss.

Erika kafasını iki yana salladı. "Nils o kadar çok davada bizimle çalıştı ki: Jessica Collins'in kayboluşu, Darryl Bradley vakası... O güvendiğim biriydi. Ekibimizin önemli bir parçasıydı."

"Biliyorum," dedi Moss. "Felaket tellallığı yapmak istemem ama Metropolitan Polis Teşkilatı diken üstünde. Nils pek çok vakada ifade vermiş ve delil sunmuş en kilit isimlerden biriydi."

"Simone Matthews'u hapse attıran onun ifadesiydi, Tanrı aşkına!" diye bağırdı Erika ve kafasını geriye atarken yüzü acıyla çarpıldı.

Simone Matthews, Erika'yla ekibinin iki yıl önce üzerinde çalıştığı bir davanın failiydi. Matthews, Londra'da birbiri ardına intikam cinayetleri işleyen mütevazı bir geriatri hemşiresiydi. Dört erkeğin evine girmiş ve kurbanlarını poşetle boğmuştu. Bütün cinayetleri itiraf etmesine rağmen müdafaa avukatı kadının paranoid şizofreniden mustarip olduğunu iddia etmişti. Nils ve olay yeri inceleme uzmanlarından oluşan ekibi, Simone Matthews ile suç mahalleri arasında bağlantı kurulabilmesi için olağanüstü bir adli inceleme yapmışlardı. Simone hâlâ süresiz olarak Broadmoor psikiyatri hastanesinde tutulmaktaydı.

"Daha ilk günler," dedi Moss. "Meseleye olumlu tarafından bakacak olursak Jack Owen, Simon Dvorak ve Eduardo Lee şu anda gözaltında. Araçları ve cep telefonları elimizde. Ayrıca tedarik zincirinin daha üst basamaklarındakileri ele vermeleri için onlarla bir anlaşma yapmayı umuyoruz."

"Peki ya Nils?"

"O da Belmarsh'ta gözaltında. On ila yirmi yıl yeme ihtimali var ve elbette bir daha asla adli bilimler alanında çalışamayacak."

Karanlığın içinde ışıl ışıl parlayan Olimpiyat Parkı ve sonrasında da O2 Arena yanlarından akıp giderken Erika camdan dışarı baktı.

"Nils bana ne yapacaklarını muhakkak biliyor olmalıydı. O

uyuşturucuları ele geçirmek uğruna beni gözlerini kırpmadan öldürebileceklerinin farkındaydı," dedi.

"İnsanları tanıdığımızı sanıyoruz," dedi Moss. "İnsanların çoğu şu dünyaya sırf bizleri hüsrana uğratmaya gelir."

"Ama çaresiz olmalı. Uyuşturucu bağımlılığı insanı değiştirir. Karakteri kaybolur. Peki ya vakadan ne haber?"

"Batı Yakası Merkez Karakolu Cinayet Masası'ndaki daha büyük ekiplerden birine devrediliyor ve Başmüfettiş Harper da Thomas Hoffman'ın ölümünün uyuşturucuyla ilgisini araştırıyor."

"Peki ya sen?"

"Ben de ekibin geri kalanıyla birlikte vakadan alındım..." Moss, Erika'ya baktı. "Sen ne kadar yoksun?"

"Bilmiyorum. Birkaç hafta çalışamayacağım söylendi."

"Şu hâline bakınca, patron, üstüne alınma ama iyileşmek için birkaç haftadan fazlasına ihtiyacın olacak gibi duruyor."

Erika küçük aynada suratına baktı. Yüzünün yan tarafı ve altdudağı şişmişti. Ayrıca rengi siyaha çalan, kocaman bir morluk şekillenmeye başlamıştı. Gözünün üstündeki yarık kan lekeli bir sargı beziyle kapatılmıştı ve çatlayan kılcal damarlardan ötürü gözü kan çanağına dönmüştü. "Ağırdan alman gerek. Birkaç hafta izinli olacağına eminim. Uzun zamandır dinlenmeye ihtiyacın vardı. O yüzden şimdi tatilin tadını çıkar."

"Tatil," dedi Erika ürpererek. Bu sözcük ona yabancıydı.

"Evet, acele etme ve televizyondaki sabah programlarına alışmaya bak... Bu arada Peterson'a da haber verdim. Umarım senin için sakıncası yoktur?"

Erika tekrar aynadaki yansımasına baktı.

"Yok."

"Benimle gelmek istedi ama ben biraz kişisel alana ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Erika ezici bir yorgunluk dalgasına kapılıp sürüklendiğini hissetti ve kafasını arkaya yaslayıp gözlerini yumdu.

"Yalnızca eve gitmeye ihtiyacım var. Bir de uyumaya ve daha fazla ağrı kesiciye," dedi.

YİRMİ DOKUZ

11 AĞUSTOS 2017, CUMA

Max'le birlikte yaşıyoruz. Annem bunu duysa karı koca hayatı yaşadığımızı söylerdi. Tabii eğer onunla küs olmasaydık.

Kennington'daki yüksek apartmanlardan birinin zemin katında, belediye konseyine ait bir dairede kalıyoruz. Daha önce nehrin bu tarafında hiç yaşamamıştım. Tehlikeli bir yer. Ortalıkta uyuşturucu satan bir sürü herif var ama Max'in yanında kendimi güvende hissediyorum. Onunla laflayıp laflamadıklarını ya da onu tanıyıp tanımadıklarını bilmiyorum ama bizden uzak duruyorlar. Tüm pencerelerde siyah renkli demir parmaklıklar var, zemin kattaki dairelerin hepsine parmaklık takılmış ama bizimki içeriden sağlamlaştırılmış. Oturma odasındaki kanepe ve sandalyeler yeni. Mutfak ve banyo da öyle. Sokak kapısı otoparka açılıyor ve pencerenin önünde bulaşık yıkarken koridordan gelip geçen insanları görebiliyorum. Yatak odasının penceresi bir anacaddeye bakıyor fakat Londra'nın siluetinden ucundan azıcık da olsa nasibimizi alıyoruz: Big Ben'i görebiliyorum. Gerçi yatağımız yeni değil. Konseyin evin içini yeniden dekore etme zahmetine girmişken bize neden başka birinin yatağını verdiğini anlamıyorum. Üzerinde kahverengi bir leke var. Umarım çaydır. Max onu ters çevirdi ve neyse ki diğer yüzü tertemiz çıktı.

Olup biten onca şeyden sonra insan gibi birlikte yaşamaya başlamamız bizim için büyük bir adımdı. Mutluyum. Öyle olmak zorundayım. Annemle, Kath'le ya da başka biriyle konuş-

madığımdan hiç misafirimiz olmadı. Eskiden sürekli dip dibe olduğumuzdan Max'i tanıdığımı sanırdım ama birlikte yaşamak bambaşkaymış. Çoğu zaman sabahın köründe evden çıkıp gecenin bir yarısında dönüyor. "Halletmem gereken işler var," diyor. Ona ne tür bir iş yaptığını hiç sormadım. Bu kulağa çılgınca geliyor, öyle değil mi? Şu satırları kaleme alırken ve yazdığım sözcüklere bakarken bile bunu ona sormamış olmamın... naiflikten başka bir şey olmadığını görebiliyorum. Kızarmış balıkla patates sattığımız şu lokantada çalışırken işinin o olduğunu sanıyordum. Fakat orası ancak yarım gününü alıyordu ve yanında hep bolca nakit oluyor. Tıpkı arabayı almaya Blackpool'a gittiğimizde cebinden çıkardığı para tomarı gibi. Uyuşturucu sattığından eminim. Bu işe bulaşmış olsa da uyuşturucu kullanmıyor. Öyle ki uyuşturucu kullanmamasıyla böbürleniyor. Hatta doğru düzgün içki bile içmiyor. Onun batakhanesi kitapları. Kitaplarını yeni evimize taşımak için arabayla beş defa git gel yapmak zorunda kaldık ve kitaplarını kutulardan çıkarmama da izin vermedi. Onları yatak odamızın duvarlarına yerden tavana dek istifledi.

Evi kiraladığımızda tek bir anahtar vardı. Max'ten bir anahtar daha yaptırmasını istedim ama anahtarımızı emanet edecek kadar güvendiği kimse olmadığını söyledi. Uzun yıllardır belediye konutları listesinde olduğunu fakat geçmişte ona çıkan daireyi geri çevirdiğini söyledi. Bu seferkini ise sevmişti çünkü pencerelerinde parmaklıklar vardı.

Evden çıkarken anahtarı da yanına alıyor. Hiçbir yere gidemiyorum. Evde kalmak zorundayım. Ama sorun değil. Beni sevdiğini biliyorum.

Onun için burada olmamı istiyor.

OTUZ

20 AĞUSTOS, PAZAR

Bu sabah bulaşıkları makineye yerleştirirken Max'in adımı seslendiğini duydum. Mutfaktan çıktığımda sokak kapısının açık olduğunu gördüm. Üst katta oturan küçük, melez oğlan ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, sokak kapısının önündeki basamakta dikiliyordu. Beş yaşından büyük değildi.

"Çocuk tost istiyor?" dedi Max.

"Önceki gün bana tost yapmıştı," dedi küçük oğlan bana işaret ederek. Yanakları tombul tombuldu ve kafasının tepesinde parlak kahverengi, gür, kıvırcık bir saç kütlesi vardı. Özgüveni yerindeydi ve kot pantolonu, gök mavisi Adidas tişörtü ve pahalı spor ayakkabılarıyla beş yaşındaki çoğu çocuktan daha iyi giyimliydi. "Yine şu reçelden alabilir miyim?"

"Yani ayakkabıları benimkilerden daha güzel olan bu velet benim yemeğimi mi yiyor?" dedi Max.

"Tezgâhın üstünde koca bir ekmek somunu durduğunu görüyorum. Birazını benimle paylaşabilirsin, dostum!"

Aralarındaki yaş farkına rağmen Max ve küçük oğlan göğüslerini şişirmiş, çenelerini kaldırmış, ellerini bellerine koymuş birbirlerine dayılanıyordu.

"Lanet olası bir kantin işletiyor gibi mi görünüyorum? Hadi, çek arabanı," dedi Max kapıyı tekmeleyerek kapatırken. Buzlu camdan küçük oğlanın dış hatlarını seçebiliyordum ama sonra

çekip gitti. Max kafasını iki yana sallayarak yerine oturup gazetesini aldı.

"Bir kereye mahsus bir şeydi," dedim. "Bu mahallenin çocukları. Tüm gün otoparkta takıldıklarını görüyorum. Bazıları üç ya da dört yaşından büyük değil. Sabah oldu mu anneleri onları kapı dışarı ediyor olmalı..."

Max gazeteden başını kaldırıp öfkeli gözleriyle bana bakınca sesim gücünü yitirdi.

"Çünkü anneleri fuhuş yapıyor, Nina. Sence anneleri arka odada düzülürken içeride oturup Disney çizgi filmi mi izlemeliler? Ayrıca o piç kurusunun karnını doyurmak için bütün gün kıçımı yırtmak zorunda mıyım?"

Tostundan bir ısırık aldı ve arkasına yaslanarak cevabımı beklemeye koyuldu. Dizlerim titremeye başladı.

"Önceki gün çöpü çıkardığımda karşılaştık. Geri döndüğümde kapıda bekliyordu. Bir bardak su istedi ve açım diye ağladı..." Yaptığım tostlardan küçük bir kızla başka bir oğlana daha verdiğimi ona söylemedim.

Küçük oğlanın dış hatları yine kapının önünde belirdi. Bu defa küçücük avuçlarıyla buzlu cama şap şap vurdu.

"Lütfen, sadece biraz tost istiyorum... lütfeeeen," diye mızıldandı.

Max elindeki gazeteyi fırlattığı gibi ayağa kalktı. İrkildim ama yanımdan rüzgâr gibi geçip kapıyı savururcasına açtı.

"Fikrini mi değiştirdin?" dedi oğlan suratında kendi beğenmiş bir gülümsemeyle başını kaldırıp Max'e bakarak.

Max evyenin içinde duran, içi pis suyla dolu bulaşık leğenini aldı ve küçük oğlanın başından aşağı boca etti. Ukalalığından eser kalmayan oğlan gözyaşlarına boğuldu. Çay yaprakları, öğütülmüş kahve ve önceki geceden kalma spagettinin birazı ıslak saçlarına ve tişörtüne yapışmıştı. Elindeki bulaşık leğenini büyük bir tangırtıyla evyeye fırlatıp atan Max öne eğildi ve çocuğun suratının ortasına bir yumruk indirdi. Oğlan nahoş bir patırtıyla betona sırtüstü devrildi.

"Eğer bir daha kapımı çalacak olursan seni gebertirim. Sonra da gider, o sürtük anneni gebertirim," dedi Max ve ardından kapıyı çarparak kapattı. Kurulama beziyle ellerini sildikten sonra gazetesini de alıp mutfak masasına kuruldu. Küçük oğlanın ağladığını duyabiliyordum. "Bana bunu neden yaptın?" dedi kapıyı açıp onu yerden kaldırarak kucaklamak istememe neden olan şaşkınlık yüklü bir sesle. Ama donakalmıştım. Kılımı kıpırdatmaya bile korkuyordum.

"Orada öyle dikilme. Bana bir fincan çay daha koy," dedi Max. Sesi tehlikeli derecede sakindi.

Söyleneni yaptım.

Ben Max'in fincanına taze çay doldururken en nihayetinde dışarıdaki hıçkırıklar dindi. Radyoyu açmak istiyordum ama Max'in, hiçbir şey yapmamanın ya da ani hareketlerde bulunmamanın en doğrusu olduğu şu ruh hâllerinden birinde olduğunun farkındaydım. Arka plana karışmak en güvenlisiydi. Bir parçam kabak benim başıma değil de küçük oğlanın başına patladığı için rahatlamıştı. Bu korkaklık mı yoksa hayatta kalma arzusu mu? Son zamanlarda ikisinin aynı şey olup olmadığını merak ediyorum.

Max ayağa kalkarken oturduğu sandalyenin ayakları yere sürtündü ve ardından bana bakmadan anahtarlarını, cüzdanını ve telefonunu alıp kapıyı ardından çarparak çıkıp gitti. Buzlu camın ardından anahtarı kilidin içinde döndürüşünü izledim. Beni içeri kilitledi.

OTUZ BİR

10 EKİM 2017, SALI

Gökyüzünün karaya çaldığı ve yağmurun pencereleri kırbaçladığı kasvetli bir akşamüstüydü. Melanie Hudson üniformalı bir polis memuruyla Erika'yı ziyarete gelmişti. Üniformalı polis memuru Erika'nın resmî ifadesini aldıktan sonra oradan ayrılmıştı fakat Melanie biraz çene çalmak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için biraz daha oturmaya karar verdi.

"Seni sonuna kadar desteklediğimi biliyorsun," dedi şık eteği ve ceketiyle kanepenin kenarına tünerken. Sarı saçları ipek gibi ve özenliydi. "İfadeni almamız yalnızca bir formaliteydi, Erika. Başına feci şeyler geldiğini ve hayatının tehlikede olduğunu biliyorum. Hatta durumla başa çıkma şeklinle iftihar ediyorum."

"Yalnızca işimi yapıyordum. Hakkımda soruşturma falan mı açıldı?" diye sordu Erika. Sesi kalın, konuşması ise biraz peltekti. Akşamüstünün erken saatleri olmasına rağmen oturma odasındaki tüm ışıklar yanıyordu ve parlaklık suratında çiçek açan morluğu derinleştiriyordu sanki. Koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Oturmakta, yatmakta, yürümekte ve neredeyse tüm diğer her şeyde zorlanıyordu.

"Hayır, soruşturma falan yok," dedi Melanie. "İlk olarak sana bir ay izin veriyoruz. Fakat doktorun söyleyeceklerinden bizi haberdar etmen gerek. Ne var ki yeniden sağlığına kavuşmanın daha uzun sürebileceği konusunda bilgilendirildim. Bunu hiç sorun etmediğimi bilmeni istiyorum. Sen kendini iyi hissedene

kadar işe dönmen için baskı yapacak değiliz. İletişimi kesmeyelim yeter."

"Bana birkaç hafta yeter," dedi Erika kadının önerisini geri çevirmek için alçılı elini kaldırarak. Melanie konuyu daha fazla uzatmamaya karar vererek başını anlayışla aşağı yukarı salladı. Erika'nın az sayıda mobilyayla döşenmiş dairesinde etrafına bakındı ve mutfaktaki dağınıklığı, kirli tabak yığınını, dolup taşan çöp kovasını gördü. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ne? Evde yardım mı? Her şeye maydanoz olan dedikoducu yaşlı kadınlar gibi mi?"

"Öyle demek istemedim..."

"Bulaşıkları yıkamayı mı teklif ediyorsun?"

Melanie'nin bakışları gerisin geriye evyeye kayınca Erika ondan rica etse Melanie'nin bulaşıkları gerçekten yıkayıp yıkamayacağını hınzırca merak etti. "Hayır, böyle iyiyim. Gerçi şunun jelatinini çıkarabilirsin," dedi koltuğunun yan tarafından bir sigara paketi çıkararak.

"Elbette." Melanie paketi aldı, jelatinini yırttı ve kutuyu açıp ona geri uzattı.

"Sen de ister misin?" diye sordu Erika şişmiş ağzının köşesine sıkıştırdığı sigarayı sağlam eliyle yakarken. Bir an için Melanie evet diyecekmiş gibi göründü.

"Hayır. Teşekkürler. Altı yıl önce bıraktım. İrade gücü ve şok politikasıyla."

"Ne mutlu sana," dedi Erika dumanı üflerken suratını buruşturarak. "Vakayı kim devraldı? Çifte cinayet soruşturmasını?"

"Başmüfettiş Jackson'a verildi," dedi Melanie. Sehpanın üstünde duran çay fincanının izmaritle dolup taştığını gördü. Ayağa kalkıp mutfağa doğru seğirtti.

"Adını hiç duymadım. Ne yapıyorsun?"

"Kül tablası arıyorum."

"Çekmecelere bak."

Melanie en üstteki çekmeceyi açıp Mark'ın fotoğrafını gördü. Bir anlığına duraksadı ama hiçbir şey söylemeden çekmeceyi ça-

bucak kapattı. En alt çekmecede kristal bir kül tablası bulana dek aramaya devam etti. Sonra geri döndü. Erika kül tablasını ondan aldı, oturduğu koltuğun kolçağında dengeledi ve ardından sigarasının külünü silkti.

"Başmüfettiş Jackson'ın, Moss'un üstünde çalışmakta olduğu Otomatik Plaka Tanımlama Veri Merkezi'nden gelen bilgilere ulaşmasını sağlamalısın. Trafik kameraları... Hiçbirinin çatlaklardan sızıp unutulmasını istemiyorum."

"Vaka dosyaları ve soruşturmayla ilgisi olan her şey devrediliyor," dedi Melanie. "Devir teslime şahsen nezaret ediyorum."

"Tamam... Bir de taksi meselesi var... şu sivil taksilerden..." Erika düşünce zincirinin ucunu kaçırınca duraksadı. Sigarasından suratını buruşturmasına sebep olan bir nefes daha çekti. Erika elini alnına götürmüş, ne diyeceğini hatırlamaya çalışırken Melanie sabırla bekledi.

"Taksi mi çağırdın?"

"Ne? Hayır, verdikleri şu lanet olası haplar aklımı karıştırıyor. Hâlâ vakadan bahsediyorum. Bir de şu taksi şoförü meselesi vardı. Thomas Hoffman'la Charlotte'u alan taksinin şoförü."

"Charlene."

"Evet, Charlene. Ona ulaşmaya çalışıyordum ama tatile... Avustralya'ya gitmişti. Yeni ekip onun da peşine düşmeli. Tek tanığımız o olabilir..."

"Lütfen. Dinlenmen gerek. Sağlığına kavuşman için zamana ihtiyacın var. Pis bir saldırıya maruz kaldın. Yardımına gelen kimse oldu mu? Arkadaşlarından ya da ailenden?"

"Elbette oldu," dedi Erika savunmaya geçercesine.

Melanie başıyla onayladı. Erika'nın kalabalık bir ailesi olmadığını, olanların da Slovakya'da ikamet ettiğini biliyordu. Peterson'la aralarında bir tür ilişki olduğunun da farkındaydı. Moss'la da yakındılar fakat Erika'nın hayatının geri kalanı tam bir gizemdi. Ne var ki üç beş mobilyadan daha fazlasının olmadığı dairede etrafına bakınınca Erika'nın iş dışında pek özel hayatı olmayabileceğinden şüphelendi.

Erika, Melanie'nin onu tartmakta olduğunu görebiliyordu ve suratındaki acıma, o anda çektiği acıdan bile daha kötüydü.

"Tamam mıyız?" dedi. Melanie çantasını alıp ayağa kalktı.

"Evet, Erika. Bir şeye ihtiyacın olursa istediğin zaman beni arayabilirsin. Acil bir şey olursa. Birinin seni hastaneye götürmesi ya da senin için alışveriş yapması gerekirse. Patronun olduğum kadar arkadaşın da olabilirim..."

Erika ona sert bir bakış attı. Kendisine acınmasından nefret ederdi.

"Ama sanırım haftaya tatile çıkacaksın, öyle değil mi?"

"Aslında evet. Öyle yapacağım."

"İki haftalığına."

"Evet."

"Yani yalnızca kibarlık mı ediyordun?" dedi Erika. Sıkıntılı bir duraksama oldu. Melanie ağzını açıp kapattı. "Peki nereye gidiyorsun? Rusya'ya, daha doğrusu Yekaterinburg'a mı?"

"Evet."

"Soğuk ve sefalet kokan bir yerdir. Neden onu sıradan ebeveynler gibi Disneyland'e götürmüyorsun?" Erika sigaranın dumanını üfledi ve ona buz gibi bir bakış attı. Melanie kanepenin arkasına astığı kabanını aldı.

"Şu anda konuşanın ağrı kesiciler olduğunu farz edeceğim," dedi ve ardından kapıyı arkasından çarparak oradan ayrıldı.

Erika başını arkaya attı ve şiş suratı tekli koltuğun kenarına çarpınca acıyla irkildi.

"Lanet olsun," dedi.

OTUZ İKİ

28 AĞUSTOS 2017, PAZARTESİ

Max geçtiğimiz haftadan beri beni eve kilitliyor. Bunu ilk yaptığında bir şeyler söylemeliydim ama gıkımı çıkarmadım ve eve döndüğünde de onu yapılı saçlarla, güzel bir makyajla ve en güzel kıyafetlerimle karşıladım. Akşam yemeğini önüne koydum ve ardından seviştik. Yine iliğimi kemiğimi kurutan o tutkuya ve aşka kapıldım. Onun yokluğunda hiçbir şey doğru gelmiyor. Ona ihtiyacım var. İçimden bir ses buna karşı çıkıyor, ona ihtiyacım olmadığını söylüyor ama görünüşe bakılırsa o da gün geçtikçe kısılıyor.

Bir süredir beni eve kilitlemesini haklı çıkarmak için kafamda bahaneler uyduruyorum. Kendime yeterli yiyeceğim, temiz kıyafetlerim, televizyonum ve bilgisayarım olduğunu söyleyip duruyorum. Hatta Netflix'imiz bile var.

Pencereden otoparkta oynayan çocukları seyrediyorum. Kapımızdan uzak duruyorlar ve onları özlüyorum. Onlara yalnızca bir kez yiyecek ve içecek bir şeyler verdim; küçük çocuklarla konuşmanın sağlıklı bir tarafı var. Dünyaya saf ve dürüst bir pencereden bakıyorlar. Max'in eve kilitlediği onlar olsaydı muhakkak, "Neden bizi bu odaya kilitledin?" diye sorarlardı. Tıpkı küçük oğlanın Max'e, "Bana bunu neden yaptın?" diye sorduğu gibi. Koridorun sonundaki yaşlı kadının kapısını çaldıklarını duydum. O kadın da pek dost canlısı sayılmaz ama en azından onlara su veriyor.

Dün gece Max eve geldiğinde kapıyı üstüme kilitlemekle ilgili bir şaka yaptı ama o sırada anlamadım. Elinde bir çiçek, beyaz bir zambak vardı ve onu kulağımın arkasına kıstırırken, "Sen benim küçük Aung San Suu Kyi'msin..." dedi. Kimden bahsettiğini bilmiyordum. Bu yüzden verdiğim tepkinin doğru olduğunu umarak anlamsızca güldüm. Daha sonra yatakta, seviştikten ve Max'in solukları ağırlaştıktan sonra, duvarın dibine istiflenmiş kitaplardan birinin Aung San Suu Kyi hakkında olduğunu gördüm. Kalktım ve onu Nazi Almanyası'yla ilgili kitapların arasındaki yerinden çekip aldım. Sayfaları biraz karıştırınca neden o kadından dem vurduğunu anladım. Adını andığı kadın uzun süre ev hapsinde tutulmuş siyasi bir hükümlüydü. Max tehlikeli olduğumu, boşboğazlık edeceğimi falan mı sanıyor? O yüzden mi beni ev hapsine mahkûm etti? Yatakta kıpırdandığını fark edince kitabı çabucak yerine koydum ve yanına uzandım. Vaktimin çoğunu, yaptığımız konuşmaların üstüne düşünmeye harcıyorum ve eğer tartışırsak kavganın nereden çıktığını, neyi yanlış yaptığımı çözmeye çalışıyorum.

Geceleri gözüme pek uyku girmiyor. Max'i uyurken izlemeyi, vücudunu yanımda hissetmeyi seviyorum ama bir türlü gevşeyemiyorum. Ayrıca kâbuslar görüyorum. Arabanın önüne atlayan yaşlı adamı görüyorum. Öldürdüğüm adamı. İşte. Bunu da yazdım. Ben bir adam öldürdüm. Yaptığım buydu. Onu öldürdüm. Yaşayabilirdi ya da belki de ölürdü ama o anda onun canını alan bendim. Dartmoor'daki şelaleye doğru çıktığımız yürüyüşle ilgili kâbuslar gördüğüm de oluyor. Rüyamda Max'le birlikte kaçıyoruz ve onun saklanma yerine, yani şelalenin altındaki mağaraya gidiyoruz. Gözlerden gizlenen kaygan girişi, dalgalı kayadan ibaret yüksek tavanı tam da hatırladığım gibi ama içeri girdiğimizde Dean bizi orada bekliyor. Ölü ve çürümekte. Vücudundan et parçaları sarkıyor. Dean üzerime gelirken Max beni zaptediyor. Alnındaki damarların nabız misali attığını görebiliyorum. Neyse ki şimdiye dek hep orada uyandım. Cesedi hâlâ orada, o kuyunun derinliklerine gömülü olmalı.

Her şeyi içimde öyle derinlere gömdüm ki günün birinde dilimi daha fazla tutamamaktan korkuyorum. Blackpool seyahatimizi takip eden aylar boyunca yabancının tekine, markette ya da annemle telefonda konuşurken ağzımdan bir şeyler kaçıracağımdan endişelendim.

Artık sonuncusunu dert etmeme gerek kalmadı. Zaten günlük tutmaya karar vermemin nedeni de bu. O sesi, kafamın içinde yavaş yavaş kaybolan o sesi kâğıda dökmeliyim.

Korkudan dehşete düşmüş hâldeyim ama âşığım ve ruhumu adadığım, onsuz yaşayamayacağım adamı anlayamıyorum. Beni değerli bir ziynet eşyası gibi kendine saklamak istiyor.

Holde asılı kocaman bir ayna var. Bu günlüğü o aynayla duvarın arasındaki daracık boşlukta saklıyorum.

OTUZ ÜÇ

30 AĞUSTOS 2017, ÇARŞAMBA

Max bugün eve iki kişiyle geldi. Kapıyı açtığında da, misafirlerimiz peşi sıra mutfağa doluştuğunda da bana bir açıklama yapmaya tenezzül etmedi. Bunlar koyu renkli saçları darmadağın olmuş iriyarı bir adamla güzel, sarışın bir kadındı. Adam kendini Thomas olarak tanıttı. Kadınsa adının Charlene olduğunu söyledi. Thomas sırık gibi ve biraz da terliydi ama hırpani bir yakışıklılığı vardı. Charlene kıyafetlerinin içinde gayet güzel görünüyordu ve elinde, Mulberry çakması olduğunu varsaydığım bir çanta vardı. Max onları oturma odasına götürdü ve benden içecek bir şeyler hazırlamamı istedi.

"Ne tür bir içecek? Çay mı?" diye sordum.

"Hayır. Daha sert bir şey. Mesela şu Black Label Smirnoff'tan. Kolayla karıştırıp eli yüzü düzgün kadehlere doldur."

Üç içki hazırlayıp buzlarını da attıktan sonra oturma odasına gittim. Max televizyonda VH1'ı açmıştı ve Lady Gaga'nın Poker Face klibini izliyorlardı. Thomas, Max'in yanında oturuyordu ve Charlene de tekli koltuktaydı. Hepsi sigara içiyordu. İçkileri sehpaya bıraktım ve sehpanın altındaki gözden kül tablasını almak için eğildiğimde burnuma Mulberry çantanın derisinin kokusu geldi. Yumuşak derinin zengin kokusu.

"Bu orijinal mi, çakma mı?" diye sordum.

"Orijinal," dedi kız kayıtsızca içkisini yudumlarken. Yutkun-

du ve çenesiyle uyuşturucu müptelalarına has şu tuhaf hareketi yaptı.

"Elime alıp bakabilir miyim?" diye sordum.

Charlene omuzlarını silkip başıyla onaydı, ardından gözleri geriye doğru devrildi. Thomas uyuşturucu etkisindeymiş gibi görünmüyordu ve Max'le eski karısı Mariette hakkında konuşuyordu.

"Temizlik konusunda iyice takıntılı olmaya başladı. Onu önceki gün gördüğümde elleri çamaşır suyundan o kadar tahriş olmuştu ki kıpkırmızıydı. Ellerinin hâlini görünce benim bile canım acıdı..." diyordu.

Dikkatim tekrar Charlene'in çantasına yöneldi. Onu yerden aldım. Yumuşak ve gösterişliydi; güzel bir laciverti ve tereyağı rengi bir astarı vardı. "Hep bunun gibi bir çantam olsun istemişimdir. Ama acayip pahalılar."

"Evet, öyleler..." dedi ama gözleri Max'in üstündeydi. Max sehpanın üstüne uzun, geniş, ahşap bir kutu koydu. Bu açık ve koyu renk ahşaplarla dama deseni verilmiş eski bir kutuydu.

Kutunun kapağını kaldırdı. İçinde beyaz tozla dolu, özenli sıralar hâlinde dizilmiş paketler, haplar ve işlenmemiş şekere benzeyen kahverengi bir kütle vardı fakat onun kenevir reçinesi olduğunu biliyordum. Televizyonda Lady Gaga'nın Paparazzi klibi dönmeye başlamıştı ama odadaki atmosfer kütüphanelerinkinden farksızdı. Max ahşap kutunun içinden sekiz küçük paket çıkardı.

"Çantamı geri almam lazım," diye parladı Charlene onu elimden kaparak. Çantasının altını üstüne getirerek cüzdanını buldu ve cüzdanının içinden bir kredi kartıyla on poundluk bir banknot çıkardı.

Max küçük paketlerden birini açtı ve az miktarda beyaz tozu sehpanın cam yüzeyine döktü. Charlene diz çöktü ve tozdan iki çizgi yaptı. Banknotu rulo yaparak çizgilerden birini burnuna çekti ve ardından banknotu Thomas'a uzattı ama adam onu geri

çevirdi. Charlene kendini geriye bırakarak halıya oturdu, burnunu sildi ve kahkahaya benzer bir ses çıkardı.

"Malın iyi olduğunu sana söylemiştim," dedi Max uyuşturucunun kadının üstünde etkisini göstermesini izlerken gülümseyerek. Thomas kürek gibi eliyle terli suratını ovuşturdu.

"İyi misin, aşkım?" dedi uzanıp Charlene'in omzuna dokunarak. Daha mülayim bir suratı vardı. Charlene'inki güzel ama sıskaydı ve biraz da haşindi.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" diye sordum. Max bana ters ters baktı.

"Birkaç aydır," dedi Thomas övünçle. Kanepeden kalkıp halıya, Charlene'in yanına oturdu. Kadının gözleri yuvalarında döndü ve kafası arkaya düştü. Thomas onu kollarının arasına aldı. Derken Charlene büyük bir gürültüyle osurdu. O kadar pis kokuyordu ki biraz sonra ayağa kalkıp pencereyi açtım. Max bana bir bakış daha attı ama bu defa gözlerinde neşe vardı.

"Çizgi çekmek ona gaz yapıyor, bilhassa da mal safsa," dedi Thomas sanki kadının tek yaptığı bol lifli esmer ekmekten birkaç dilim yemekmiş gibi. Thomas'ın Charlene'i kollarının arasına alma şeklinin tüylerimi diken diken eden bir yanı vardı. Sanki onun sahibiymiş gibi davranıyordu. Sanki o kıymetli bir ziynet eşyasıymış gibi. Birkaç dakika ve televizyonda dönen birkaç Lady Gaga şarkısından sonra Charlene yavaş yavaş kendine gelmeye başladı.

"Mal acayip iyiymiş, Max," dedi. Öne doğru eğilerek sehpanın üstünde duran altı kokain paketini eliyle süpürüp Mulberry'sine attı. "Bunları borç olarak yaz..."

Uzun bir sessizlik oldu. Max onlara uzun uzun baktı.

"Bunun üstesinden gelebileceğini biliyorsun, Max," dedi Thomas kolunu tekrar kadına dolayarak ama Charlene silkelenerek adamın kolundan kurtuldu ve ayağa kalktı.

"Bunun üstesinden gelebileceğimi zaten biliyor," dedi özgüvenle.

"Elbette," dedi Max.

Charlene işaretparmağını yaladı, sehpanın üstünde kalan beyaz toz kırıntılarına bastırdı ve onunla diş etlerini ovaladı.

Onlar gittikten sonra bardakları toplamaya ve sehpayı temizlemeye koyuldum.

"Ne zamandır torbacılık yapıyorsun?" diye sordum yüzey temizleyicisini sehpaya püskürtüp sonra da elimdeki bezle silerken. Max kutuyu sırt çantasına sığdırmaya çalışıyordu.

"Bu konuda üzgünüm. Normalde eve iş getirmekten hoşlanmam," dedi. Sonra yanıma geldi. Doğrularak elimdeki bezi silkeledim.

"Bu tehlikeli bir iş," dedim başımı kaldırıp içtenlikle parlayan gözlerine bakarak.

Kafasını iki yana salladı. "Örgütün üst kademelerindeyim. Bu konuda hiçbir şey bilmemen senin menfaatine olur, anlaştık mı?"

Başımla onayladım.

"Ayrıca son zamanlarda işler gayet iyi gidiyor. O yüzden sana şu Mulberry çantalardan alacaktım."

"Gerçekten mi?" dedim.

"Evet, sevgilim en iyilerine layık."

Ve işin kötü yanı, ona inandım.

OTUZ DÖRT

12 EYLÜL, SALI

Bu akşam altıyı biraz geçe, otoparka bir Jaguar girdi. Küçük, yeşil bir Jaguar'dı. Tıpkı James Bond arabalarına benziyordu. Kükreyerek çukurdan geçilmeyen boktan otoparkımıza girdi ve hoplaya zıplaya birkaç boktan arabanın ve oyun oynayan çocukların yanından geçti. Penceremizin önünde patinaj çekerek durdu. Max uzun, sarı saçlarını kulaklarının arkasına kıstırarak arabadan indi. Kot pantolonuyla kahverengi deri ceketini giymişti ve acayip seksi görünüyordu. Anahtarı kilide sokup evin kapısını açtığında sırıtıyordu. Uzun süredir sırıttığına şahit olmamıştım.

"Bu da nedir?" diye sordum.

"Saltanat arabanız. Bir tur atmaya ne dersin?"

"Ama yemek yapmak üzereydim..."

"Siktir et." Gülümsedi.

Beni kolumdan yakalayıp arabaya doğru çekiştirdi. Komşularımızın çoğu balkonlarına akın etmiş, bizi izliyorlardı. Genç kızlar, bilhassa da genç yaşta anne olmuş kadınlar kıskançlıklarından bana pis bakışlar atıyordu.

Max kapıyı açtı ve ben de bindim. Araba yepyeniydi, deri koltukları çok rahattı ve gösterge paneli parlak ahşaptandı. Kennington'dan geçip Londra'nın merkezine indik. Derinin, yumuşak derinin kokusuna vurulmuştum. Öyle ki beni azdırdı. Tıpkı Max'i azdırdığı gibi. Pantolonunun içindeki aletinin sert-

leştiğini görebiliyordum ama orasını avuçladığımda elimi nazikçe tutup gerisin geriye bacağıma koydu.

"Daha sonra. Önce yapmak istediğim bir şey var," dedi.

Primrose Hill'e çıktık. Biz arabayı Londra'yı tepeden gören bir yere park ederken güneş batıyordu. Max emniyet kemerinin tokasını çözdü ve arkaya uzandı. Tekrar bana döndüğünde elinde hasır bir sepet vardı.

"Bu da nedir?" dedim.

Koltuğumu geriye ittirmeme yardım etti ve sepeti ayaklarımın dibindeki boşluğa koydu. Sepetin içinde koca bir şişe şampanya, iki uzun kadeh, peynir, zeytin, galeta ve tepelerine taze meyveler kondurulmuş, ışıl ışıl parlayan şu sosyetik keklerle dolu, lavanta renginde bir kutu vardı. Ağzım bir karış açık kaldı.

"Sinek mi avlıyorsun, Neen?"

"Hayır. Sadece şok oldum... Tabii mutluluktan," diye ekledim çarçabuk.

Şampanyayı patlattı ve ikimize de birer kadeh doldurdu. Kadehlerden biri köpürünce öne eğildi, köpüğü hüpletti ve ardından geğirdi.

"Kahretsin, pek klas bir hareket olmadı. Hiç garsonluk yapmadığım belli oluyordur," dedi kadehlerden birini bana uzatırken. "Bizim şerefimize, senin şerefine, Neen. Başıma gelen en güzel şeye." Kadehlerimizi tokuşturduk. "Bir süredir kâbustan farksız olduğumu biliyorum, Neen. Ama senden ve benden başkası yok. Sen ve ben. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim. Nutkum tutulmuştu. Arabaya, ona ve gözlerimizin önünde uzanıp giden Londra'yı altın rengine boyayan günbatımına baktım.

"Hep buraya gelmek istemişimdir. Hiç *101 Dalmaçyalı*'yı okumuş muydun?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır ama filmini izlemiştim."

"Kitap filme bin basar. Köpeklerin Alacakaranlık Havlaması için Primrose Hill'e gelişlerini çok severim. Üstelik birbirleriyle

konuşuyorlar, hatta kilometrelerce ötedeki köpeklerle bile konuşabiliyorlar."

"Ama bu doğru değil, öyle değil mi?"

"Doğru olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Havladıklarında köpeklerin gerçekte ne söylediğine dair en ufak bir fikrimiz yok. O yüzden havladıklarında birbirleriyle konuştuklarını düşünmeyi seviyorum. Ne aptalca, değil mi?" dedi ellerini saçlarından geçirirken.

"Hayır. Değil. Bence büyülü," dedim. Orada onunla birlikteyken sanki büyülü bir diyardaydım. Santino'nun lokantasının oradaki trafik ışıklarında durduğum ve onun da paldır küldür arabama bindiği o ilk gece neler hissettiysem yine öyle hissediyordum. Gülümsedi ve kadehimi doldurdu.

"Günün birinde bizim de böyle bir arabamız olacak, Neen. Sana söz veriyorum." Gülümsedim ve soru sorarak ruh hâlini bozmayı göze almak istemediğimden başımı yukarı aşağı sallamakla yetindim ama aklımdaki soruyu kendiliğinden cevapladı. "Önceki gece eve getirdiğim çifti hatırlıyor musun? Charlene ve Thomas'ı?"

"O osuruğu asla unutamam. Resmen zihnime kazındı."

Max gülümser gibi oldu ama sonra ciddileşti. "O gün benden aldığı malın parasını hâlâ ödemedi."

"Ne kadar?"

"Çok. O vakıf fonunda tonla parası olan çocuklardan. Üstelik babasının da bir oto galerisi var. Bu arabayı sigorta niyetine aldım: Paramı getirdiğinde arabasını alacak. Ve paramı aldığımda deve yüküyle kâr edeceğim."

"Aklımdan geçeni yapmadın, değil mi?"

"Neyi? Onları pataklayıp pataklamadığımı mı soruyorsun? Hayır. Bu onun fikriydi. Aptal fahişe. En kötüleri hep siktiğimin zengin veletlerinden çıkıyor. Babacığı harçlığını kesmiş ama anladığım kadarıyla her defasında insafa geliyor. Uzun vadede o aptal sürtüğün üzerinden daha çok paralar kazanacağım."

Başımla onaylayıp zeytinlerden birini ısırdım.

"Bunlar çok lezzetli," dedim.

"Öyle olsalar iyi olur çünkü fiyatları ateş pahası." Bana baktı ve dilini dişlerinde gezdirdi.

"Ne var?"

"Bunun için biraz daha bekleyecektim ama siktir et." Kapıyı açtı, arabadan indi, arabanın arkasına dolandı ve elinde kartondan yapılma kocaman bir alışveriş torbasıyla geri döndü. Torbayı kucağıma bıraktı. Grisi zenginlik kokuyordu, tutamacına bir fiyonk iliştirilmişti ve üstünde altın kakmalı bir Mulberry logosu vardı. Max şaşkınlığımı gördü.

"Hadi, aç," dedi.

Kadehi elimden aldı. Böylelikle fiyongu açabildim. Torbanın içinde bir kutu vardı; kapağını kaldırıp içindeki pelür kâğıtlarını eşelediğimde karşıma Mulberry marka, kırmızı bir çanta çıktı. Malzemesini, yumuşak kumaş katmanlarını okşayarak onu kutudan çıkardım. Ardından burnuma götürdüm ve yepyeni derinin kokusunu içime çektim. Astarı krem rengiydi.

"Ah, Max. Bu orijinal mi?" diye sordum.

"Elbette," dedi gülümseyerek. Büyük bir sevinçle çantayı göğsüme bastırdım. "İç cebine de baksan iyi edersin." Derhal elimi daldırıp astarı yokladım ve çantanın iç cebinden gümüş rengi bir anahtar çıkardım. "Evimizin anahtarı. Özür dilerim. Son zamanlarda her şeyimi seninle paylaşmak konusunda biraz manyakça davrandım. İnsanlara kolay kolay güvenmem ama sana güveniyorum."

Muazzam bir aşk ve rahatlama dalgası benliğimi istila etti. Kendimi onun kollarına attım ve yüzünü öpücüklere boğdum. Motoru çalıştırdı ve kendimize ıssız, çıkmaz bir sokak bulduk. Bana bütün kıyafetlerimi çıkarıp arka koltuğa geçmemi söyledi. Derinin çıplak tenimde bıraktığı his inanılmazdı ve Max sıcak vücudunu benimkine bastırdığında tüm samimiyetimle her şeyin yolunda gideceğine inandım.

Sonrasında da olabildiğince bu hisse tutunmaya çalıştım.

OTUZ BEŞ

15 EYLÜL, CUMA

Jaguar birkaç gündür burada. Burası tehlikeli bir mahalle ama herkesin Max'ten korktuğunu görebiliyorum. Her sabah uyanıyoruz ve onu el değmemiş, tertemiz hâlde otoparkta pırıl pırıl parlarken buluyoruz. Günler geçtikçe Max'ın haletiruhiyesinin bozulduğunu hissediyorum. Charlene'le Thomas'tan ne kadar alacağı olduğunu ona sormak istedim ama buna bir türlü cüret edemedim.

Derken sabahın köründe, biz hâlâ kahvaltı masasındayken kapımıza dayandılar. Charlene kafayı bulmuş gibi görünüyordu ve her zamanki gibi iyi giyimliydi ama gözbebekleri irileşmişti ve bir süredir banyo yüzü görmemiş gibi kokuyordu. Thomas kan ter içindeydi. Adamın Man United tişörtünün koltuk altları terden sırılsıklamdı.

Onlar mutfak masasına geçerken ben de ayağa kalkıp kendimi çay yapmaya verdim. Charlene ağlarken ve Thomas, Charlene'in annesiyle babasının harçlığını kestiğini açıklarken Max kollarını göğsünde kavuşturup onları dinledi.

"Harçlığını her ay düzenli öderlerdi. Hatta geçmişte harçlığını kestiklerini söylediklerinde bile. Bir şekilde hep yola gelirlerdi..."

"Bu da demektir ki Jaguar bende kalıyor. Anlaşmamız böyleydi," dedi Max.

"Hayıır!" diye feryat etti Charlene. "Eğer böyle yaparsan babam polisi arar."

"Yani borcunuzun teminatı olarak bana verdiğiniz araba beş para etmez mi?" dedi Max.

"Onu babamın oto galerisinden aldık!" diye ciyakladı Charlene. Gözleri fal taşı misali açılmış, çenesi çarpılmıştı. "Babam çok zengin, hatta milyonerdir! Max, parayı ondan alabilirim."

"Ama harçlığını kestiler..." Charlene söyleyecek söz bulamayınca Thomas'a döndü fakat o da gözlerini yere dikmişti. "Şu hâlde sana altı bin pound vermeleri ihtimali nedir?"

"Altı bin mi! Biz senden yalnızca iki bin poundluk mal aldık!" dedi Thomas.

Max kafasını yana eğdiğinde ikisinin de büzüştüğünü gördüm. Max ayağa kalktı. Çatal bıçak setinin durduğu çekmeceyi açıp oradan kocaman bir et bıçağı çıkardığını görünce ayağının altından çekildim. Masaya dönerken kâseden bir elma aldı. Charlene ve Thomas gözlerini bıçaktan ayıramıyordu.

"Paramı istiyorum," dedi Max usulca. Elmanın kabuğunu sokarken elinde evirip çevirdiği bıçak ışıldıyor, meyvenin etli yerinden ayrılan kırmızı kabuk tıpkı bir kurdele gibi uzadıkça uzuyordu. "Şimdi, karşımda oturup sızlanmayı kesin. Bir çözüm sunun. Hem de hemen."

"Max, zaten biz de o yüzden geldik," dedi Thomas dudaklarına zoraki bir gülümseme kondurarak. Boncuk boncuk terlemişti ve koca elleri titriyordu. Ellerini masanın altına soktu. Bu esnada Charlene çantasının altını üstüne getiriyordu.

"Max. Bu annemle babamın evinin anahtarı," dedi anahtarı havaya kaldırarak. "Bugün erkek kardeşimde olacaklar. Onun çocuklarına bakacaklar. Paralarını hep evde saklarlar... Kasanın şifresini biliyorum. İçinde bir sürü mücevher var." Max ağzına bir parça elma attı ve yavaşça çiğnemeye başladı. Kadının gözleri fal taşı misali açılmıştı ve ona suratında çılgınca bir gülümsemeyle bakıyordu. "Peki ya Mulberry çantamı Nina'ya verir-

sem?" diye ekledi çantayı göstererek. Artık biraz eskimiş, biraz da pislenmişti. Ağzımı açacak oldum ama Max elini kaldırdı.

"Nina kısmi ödeme olarak senin şu iğrenç, eskimiş çantanı almayacak. Onun kendi çantası var."

"Evet. Benim kendi çantam var. Hem de kırmızısından," dedim. Charlene başını önüne eğdi. Dayak yemiş bir köpeğe benziyordu. Tekrar gözyaşlarına boğuldu.

"Keşlerin gözyaşları bana işlemez," dedi Max. "Ama evine gelip bana borcun olan altı bini tahsil edeceğiz."

"Gelecek misiniz?" dedi Thomas, Charlene'in elini tutarak.

"Evet. Hemen şimdi yola çıkacağız. Fakat eğer bize oyun oynamaya kalkışırsanız Tanrı'nın huzurunda yemin ederim ki ikinizi de öldürürüm," dedi Max. Bana baktı. Bir güç dalgası benliğimi istila ederken dediğini başımla onayladım.

Dizginler Max'in elindeydi. Bense onunlaydım.

Charlene'in babasının oto galerisinin bulunduğu Slough'a varmak birkaç saatimizi aldı. Jaguar'ı bahçe kapısının önüne park edip Charlene'in annesiyle babasının evine gitmek için taksiye bindik. Yaptığımızın çok riskli olduğu kanısındaydım fakat Max zengin insanlar mevzubahis olduğunda kuralların değiştiğini söyledi. Charlene'in annesiyle babası evde olmayacaktı ve içeri anahtarla girecektik. Ayrıca yedek anahtar yalnızca Charlene'de olduğundan suçu üstlenecek olan da oydu.

"Anahtarı sende olan bir yeri nasıl soyarsın?" demişti. "İşlerin yolunda gitmemesi ihtimaline karşı seni yanımda istiyorum. Misafirmişiz gibi görünecek. Çifte randevu kafası..."

Pek ikna olmamıştım ama son zamanlarda aramız iyiydi: İstediğim çantayı almıştı ve Primrose Hill'de yaptığımız piknik aklıma geldikçe kasıklarıma bir sıcaklık yayılıyordu.

Eve vardığımızda cidden zengin işi olduğunu gördük. Demir bahçe kapıları ve uzun garaj yolu da cabasıydı. Yolun sonunda kocaman bir balık havuzu vardı ve bahçeleri gerçekten çok ama

çok güzeldi. Tüm bunları gördüğünde Max'in öfkeden nasıl da kudurduğu gözümden kaçmadı.

"Burada mı büyümüş? Onca imkânın arasında? Şimdi ondan daha çok nefret ettim," diye tısladı kulağıma. Kapının önüne geldiğimizde Charlene anahtarı kilide soktu ama işe yaramadı.

"Kilidi değiştirmiş olmalılar," dedi dönüp bize bakarak.

"Arka kapıyı denemeye ne dersin, bebeğim?" diye sordu Thomas. Adam şimdi iyiden iyiye terliyordu. Öyle ki saçları kelleşen yerlere yapışmıştı. "Burada bekleyin," dedi bize ve birlikte evin arkasında gözden kayboldular. Taksi şoförü hâlâ süs havuzunun yanına park ettiği arabada bekliyordu ve telefonuna dalmıştı. Süs havuzunun yanına gidip dibine baktığımda kırmızı ve beyaz lekelerle kaplı, kocaman balıkların yüzdüğünü gördüm.

Ansızın bir alarm çaldı. Başımı kaldırdım ve evin ön tarafındaki bir kutunun üstünde mavi bir ışığın yanıp söndüğünü gördüm. Çok gürültülüydü ve sessizliği delip geçiyordu. Max tedirgin görünüyordu. Çabucak pencerelerden birinin önüne gidip içeri baktı. Telefonunu çıkardı ve bir numarayı aramayı denedi ama yanıt yoktu.

"Dostum, ben buradan tüyüyorum," dedi taksi şoförü motoru çalıştırırken.

"Bekle!" dedi Max. Beni havuzun diğer tarafına kadar çekiştirdi ve arabaya bindik.

"Burada ne haltlar dönüyor?" dedi şoför gazı kökleyip garaj yolundaki çakıl taşlarını etrafa saçarken.

"Anahtarı olduğunu sanmıştık; burası arkadaşımızın annesiyle babasının evi," dedim.

Alarm sesi arkamızda çınlarken uzun garaj yolunu süratle katettik. Geniş demir kapılara geldiğimizde adam yavaşladı.

"Eğer kapılar otomatik açılmazsa," dedi şoför ama kısa bir duraksamanın ardından kapılar içeri doğru savrularak açıldı. İki polis aracı yanımızdan geçtiğinde gösterişli caddeyi yarılamıştık ama Max rahatlamışa benzemiyordu.

"Bana hâlâ altı bin borçlular," diye kükredi kulağımın dibinde.

OTUZ ALTI

16 EKİM 2017, PAZARTESİ

Erika elinde bir fincan kahve ve bir de sigarayla televizyonun karşısında oturuyordu. Ne var ki televizyonu yan gözle seyrediyordu. Daha ziyade sık sık pencereden dışarı bakıyor ve ağaçlardan otoparka dökülen yaprakları izliyordu. Hafta içi bir gün sabahın geç saatlerinde televizyon izlemekten keyif aldığı gerçeğini sanki kendine yediremiyordu. İzlediği program faciayla sonuçlanmış estetik operasyonlar hakkındaydı. Programa ilk kez geçen hafta rastlamıştı ve sabah kahvesini yaparken yeni bölümün yayında olduğunu fark edince kaçırmak istememişti. Bir sigara daha yaktı ve televizyondaki kadın ters giden bir kalça implantı ameliyatı sonucu nasıl da biri diğerinden daha büyük bir kalça yanağıyla kalakaldığını iki plastik cerraha gösterirken suratını buruşturdu.

Hastaneden taburcu olmasının üzerinden bir hafta geçmişti ve artık kendini biraz daha iyi hissediyordu. Suratındaki şişlik inmişti ve acıyla başa çıkabilir hâle gelmişti. Moss birkaç defa uğrayıp ona yiyecek bir şeyler getirmişti ve Erika'nın tüm itirazlarına rağmen ortalığı biraz toplamış, dağ gibi bulaşığı yıkamış ve hatta alışverişe çıkıp ona meyve, hazır yemek ve sigara almıştı.

"Sana faydam dokunduğuna seviniyorum ama seni duşa sokup mahrem yerlerini yıkayacak da değilim," demişti son ziyaretinde. Bunun üzerine Erika pusuya düşürüldüğünden beri ilk kez gülmüş ve çatlak kaburgası yüzünden canı da epey yanmıştı.

Televizyondaki cerrahlar kadının biçimsiz, iri kalçalarını ameliyat etmek üzereyken kapı zili çaldı. Erika yüzünü acıyla buruşturarak koltuktan kalktı ve ayaklarını sürüye sürüye kapıyı açmaya gitti. Gelenin Peterson olduğunu görmek onu şaşırttı.

"Merhaba," dedi Peterson. Elinde bir güveç tenceresi vardı.

"Selam."

"Of, Moss yara bere içinde olduğunu söyledi." Peterson gözlerini kısarak suratındaki morluğa bakınca Erika istemsizce alçılı elini yüzüne götürdü.

"Söyledi demek?"

"Evet. Bir süredir beni gelişmelerden haberdar ediyor. Bileğini mi kırdın?"

"Bir de kaburgalarımı çatlattım."

Peterson mavi bir kot pantolon ve siyah renkli şık bir kışlık palto giymiş, boynuna da kırmızı bir atkı dolamıştı. Sinek kaydı tıraşlıydı ve suratı hâlâ zayıftı ama daha enerjik görünüyordu.

"İçeri gel," dedi Erika kenara çekilerek.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Peterson hole adım attığında kapının yanında duran valizi görünce.

"Evet. Lenka'yı görmeye Slovakya'ya gidiyorum. Biraz onunla kalıp çocukları göreceğim. Bebek yürümeyi öğrendi, şey, gerçi artık bebek sayılmaz. Birkaç hafta izinliyim ve hâliyle balataları sıyırmaya başlayınca yolculuğa çıkmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdim."

Oturma odasına girdiler. Televizyondaki kadın ameliyat masasında yüzüstü yatıyor, cerrah ise kadının kaba etinden koca bir silikon çıkarıyordu. Erika uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. Daire sessizdi ve binaların arasından ıslık çalarak esen rüzgârın sesiyle otoparkta burgaçlar çizen kuru yaprak yığınlarının hışırtısını duyabiliyorlardı. "Bu evde hiç böylesine uzun zaman geçirmemiştim. Gündüz saatlerinde ne kadar durgun ve sessiz olduğunu fark etmemişim."

"Bir de bana sor. Ne zaman yola çıkıyorsun?"

"Bu akşamüstü."

Peterson güveci mutfak tezgâhının üstüne bıraktı. "Yani bunu boşuna mı getirdim?"

"Dondurucuya atabilirim."

"Annem yaptı. Sevgilerini gönderiyor..." Garip bir sessizlik oldu. "Sana kahve yapayım mı?"

"Böyle iyiyim, sen kahve ister misin?" diye sordu Erika.

"Daha kahveye izin çıkmadı..." dedi Peterson hafifçe midesine vurarak. İkisi de hâlâ ayaktaydı. Erika, Peterson'a oturmasını işaret etti.

"Geçtiğimiz hafta boyunca evin sessizliğinde seni düşündüm..." dedi Erika ama sonra başını iki yana salladı. "Şimdi böyle söyleyince kulağa istediğimden daha hastalıklı ve tuhaf geldi. Yani senin evde kapalı kaldığın haftaları, ayları düşündüm."

"Neye benzediğini şimdi anlıyorsun."

"Evet. Ne kadar kötü bir süreçten geçtiğini görsem de *anlamamışım*. Özür dilerim, James."

"Erika. Bunları çoktan aştık."

"Ama ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Her şey için." Erika ona gülümsedi ama sonra yüzünü acıyla buruşturdu. Suratının yan tarafı hâlâ vahim durumdaydı. Peterson gülümsemesine karşılık verdi.

"Yalnızca bir bardak su alabilir miyim?"

"Elbette."

Peterson ayağa kalktı, mutfağa gitti, kendine bir bardak buldu ve bardağı suyla doldurdu. Erika adamın birkaç hafta öncesinden ne kadar farklı göründüğünü düşündü. Yürürken zorlanmıyordu ve daha iyi olduğu her hâlinden belli oluyordu. Peterson kanepeye oturdu, suyundan bir yudum aldı ve ardından bardağını koyacak bir yer bulmak için sehpanın üzerindeki kitap ve dergi yığınını biraz itekledi.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi Erika.

"Daha iyiyim. Doktor köşeyi döndüğümü söylüyor. Dengeli beslenmeye başladım. Birkaç gün önce iştahım birden yerine geldi ve acayip fark ettirdi. Uykum düzene girdi... *Bağırsak ha-*

reketlerim de düzenli," diye ekledi tüm şakacılığıyla elini yandan ağzına siper edip suratını ekşiterek. "Bunlardan mahrum kalana kadar insanın sağlığı ve mutluluğu için ne denli önemli olduklarından bihaberdim."

"Harika. Ne zaman işe dönüyorsun?"

"Hâlâ birkaç haftam var ama yine de ağırdan alıyorum. Yakında spor salonunda idmana başlamayı umuyorum. Tabii kendime çok yüklenmeden."

Peterson, Erika'nın alçılı kolunu kolçağa yasladığını gördü.

"Buraya gelmemin nedeni... böbürlenmek falan değildi. Yaptığın iyiliklerin karşılığını ödemeye geldim."

"Ne iyiliği?"

"Mütemadiyen beni görmeye geldin, yemek getirdin ve aksiliğime katlandın."

"Onlar iyilik değildi, James. Oraya geliyordum çünkü senin... Neyse, artık önemi yok."

"Kız arkadaşımdın," dedi Peterson.

"Evet. Gerçi sanırım uzun zaman önce kız arkadaşın olmayı bıraktım."

Peterson hiçbir şey söylemedi ve Erika'nın omzunun üstünden pencereden dışarı baktı. Erika televizyonu açık bırakmış olmayı diledi. Rüzgâr binanın köşelerini aşarak eserken inim inim inliyordu.

"Bence artık istemezsin..." diyerek lafa girdi Peterson.

"Tekrar bir araya gelmeyi mi?"

Peterson yutkundu ve beceriksizce ellerini ovuşturdu. "Erika. Ben sadece arkadaş olduğumuzu sanıyordum?"

"Öyleyiz. Fakat güncelleme için teşekkürler. Artık nasıl hissettiğini biliyorum," dedi Erika, Peterson'ın onu nazikçe reddettiğini ima eden ses tonu karşısında savunmaya geçerek.

"Tekrar bir araya geleceğimizi mi düşünmüştün?"

"Hayır!"

"O zaman sorun ne?" diye sordu Peterson.

"Bilmiyorum. Sen İngilizsin. İngilizlerin hislerinden asla bah-

setmemelerinin anlaşmanın bir parçası olduğunu sanmıştım. Zamanla küllenmesine müsaade edeceğimizi sanmıştım."

Peterson başıyla onayladı. "Tamam. İyi."

"Tamam, iyi mi? Buraya aramızdaki ilişkiye bitti damgasını vurmaya, beni terk etmeye mi geldin?"

"Hayır! Ama konuyu sen açtın."

"Hayır. Açmadım," dedi Erika.

"Erika, konuyu açan sendin. Buraya gelme nedenim sana yemek getirmek ve selam vermekti."

"Öyleyse yemeğini getirdin. Selamını da verdin. Şimdi siktirip gidebilirsin."

Peterson kafasını iki yana salladı. "Bazen tam bir sürtük gibi davranıyorsun."

"Aslına bakarsan daha kötülerini duyduğum oldu."

Peterson ayağa kalktı, kapıya doğru hareketlendi ama sonra durdu.

"Erika. Yakında birlikte çalışmak zorunda kalacağız. Bu yüzden olanlar için seni suçlamadığımı açıkça ifade etmek istiyorum. Aramızdaki durum değişti, hepsi bu. İlişkimiz zaten olacak şey değildi. Her şeyi geride bırakıp arkadaş olamaz mıyız?"

"Birkaç saniye önce sürtük dediğin biriyle şimdi arkadaş mı olmak istiyorsun?"

"Bazen tam bir sürtük gibi davrandığını söyledim. Sana sürtük demedim."

"Madem bazı meseleleri açıkça ifade ediyoruz, o zaman sıra bende. Kendimi bok gibi hissettiğimi bile bile buraya kadar gelip kavga çıkardığın için aşağılık herifin tekisin!" Gözlerinin arkasının yaşlardan yandığını hissedebiliyordu. Bir elini havaya kaldırdı. "Yalnızca git... GİT!"

Peterson bir müddet daha yerinden kımıldamadı, bir şey söyleyecek oldu ama sonra fikrini değiştirip oradan ayrıldı.

Erika saate baktı ve saatlerin çabuk geçmesini diledi. Bir süreliğine kaçmak, her şeyi geride bırakmak istiyordu. Bu kadarı da çok fazlaydı.

OTUZ YEDİ

16 EYLÜL 2017, CUMARTESİ

Max o günden sonra Charlene'le Thomas'tan haber almadı. Dün gece geç saatlerde eve geldiğinde zil zurna sarhoştu ve kapıdan girer girmez yemek istedi. Ona bir tabak makarna verdim. Yemeği daha o akşam yapmıştım ama tencerede birkaç saat beklediğinden üstü kurumuştu. Ağzına bir çatal dolusu makarna tıkıştırdıktan sonra tükürdü.

"Bu da ne?"

"Birkaç saat önce yapmıştım. Eve ne zaman döneceğini bilmiyordum," dedim. Mutfak masasında tam karşısında oturuyordum ve ortalığın kızışacağını anladığım zaman kapıldığım o tanıdık korkunun pençesine düştüm. Sanki hava kulaklarımda uğulduyor ve mideme soğuk iğneler batıyordu. Terlemeye ve zangır zangır titremeye başladım çünkü ne yaparsam yapayım, ona nasıl cevap verirsem vereyim yanlış olacağını biliyordum.

"Bu siktiğimin şeyi köpek mamasından farksız," dedi çatalını makarnaya batırarak. "Siktiğimin köpeğine bile vermeyeceğin şeyi yiyeyim diye önüme koymaya utanmıyor musun?"

Gözlerimden yaşlar süzülmeye başlayınca soluğumu tuttum.

"Ah, şimdi de muslukları mı açtık?"

"Beni korkutuyorsun!" dedim ağlayarak.

Makarna dolu tabağı arkamdaki duvara fırlattı. Sosun sırtıma sıçradığını hissettim.

"Neden hâlâ oturuyorsun? Kalk da pisliğini temizle."

Sandalyemi geriye doğru ittim ve ayakları yere sürterken yavaşça ayağa kalktım.

"Temizle ŞUNU!"

Max'in masanın etrafından dolandığını görünce korkuyla büzüştüm. Saçımı eline doladığı gibi kafamı duvardan yana çevirdi. Duvarda yere kadar uzanan kırmızı bir leke vardı. "Bu bok da ne? Ben para kazanacağım diye kıçımı yırtıyorum ama sen ortalığı böyle bok ediyorsun."

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Her ne kadar duygularıma ket vurmaya çalışsam da tutamadığım gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Tam da aramızın düzeldiğini düşünmeye başlarken Charlene ve Thomas'la olan mevzu patlamıştı ve şimdi tüm hıncını benden çıkarıyordu.

"Kim yer bunu?" dedi saçımı bırakmadan yerden bir avuç dolusu soğuk makarna alırken.

"Ben yedim..." Ne var ki cümleyi tamamlamaya fırsatım olmadı çünkü avucundaki makarnaları ağzıma tıkıştırıp geri kalanını da suratıma sıvadı. Tükürmeye çalıştım ama bir eliyle kafamın arkasından bastırıyor, diğeriyle de o cıvık şeyi ağzıma tıkıştırıyordu. Boğazıma kaçtıklarını hissedebiliyordum ve artık nefes alamaz duruma gelmiştim. Sos gözüme kaçmıştı ve yanıyordu. Hâliyle önümü göremiyordum. Max aniden beni bıraktı ve öğürerek yere yığıldım. Bir yandan da nefes almaya çalışıyordum.

Kapının çarparak kapandığını ve kilidin döndüğünü duydum. Ortalığı temizledim, sonra da kendim temizlendim. Ancak ondan sonra cep telefonumu da aldığını fark ettim.

Bu şekilde devam edemez. Ondan ayrılacağım. Geri döndüğünde elimin altında bir bıçak olacak ve arkama bile bakmadan çekip gideceğim.

OTUZ SEKİZ

18 EYLÜL, PAZARTESİ

Bütün gece önümde kocaman bir et bıçağıyla, yüzüm kapıya dönük vaziyette mutfak masasının başında oturdum ama Max eve dönmedi. Sabahın ilk ışıklarında ayaklanıp biraz çay demledim ve komşularımızın güne başladığını gördüm. Koridorun sonunda oturan yaşlı kadın alışveriş torbalarıyla kapımızın önünden geçip gitti. Çocuklar oyunlarına daldılar ve paniğim azaldı.

Pazar günü çok yavaş geçti ve ardından akşam karanlığı çökmeye başladı. Bir yangın çıksa kendimi nasıl dışarı atacağımı düşündüm. Nasıl kurtulacağımı. Demir parmaklıklar tıpkı bir kafes gibi pencerelere dışarıdan vidalanmıştı. Arka kapı sağlam bir ahşaptan yapılmıştı ve pencerelerde de şu kırılmaz camlardan vardı. Buradan çıkış yoktu.

Sabahın üçünde nefesim kesilerek uyandım. Yatak örtülerini yokladım ve et bıçağının sapı elime geldi. Yağmur damlaları camları dövüyordu. Bir gök gürültüsü kopuverince korkuyla sıçradım. Bıçağı önümde tutarak yatak odasından çıktım. Oturma odası ve banyo boştu. Mutfağa girip kendime bir bardak su doldurdum. Masanın başına kurulup karanlıkta fırtınayı dinleyerek orada öylece oturdum. O esnada evin duvarlarını aydınlatan bir şimşek çaktı.

Derken bir aracın otoparka girdiğini duydum. Araba su dolu

çukurlara bata çıka ilerlerken farlarının ışığı jaluzilerden içeri süzülüp kafamın tepesine ışıktan bir kafes kondurdu ama çok geçmeden kafes duvarda kayarak benden uzaklaştı. Onun yerini kırmızı, loş bir ışık aldı. Araba dönmüştü. Kırmızı ışık yoğunlaşırken motorun uğultusu da güçlendi.

Arabanın geri geri giderken duramayıp mutfak duvarından içeri gireceğini düşünerek ayağa kalktım. İşaretparmağımla jaluziyi araladım ve arabanın, arka kapımızla bagajı arasında en fazla birkaç santimlik boşluk kalacak şekilde park edildiğini gördüm. Max arabadan indi. Sırılsıklamdı. Jaluziyi bıraktım ve önümde tuttuğum et bıçağıyla orada öylece dikildim. Anahtarın kilide girerken çıkardığı sürtünme sesini duyduğumda ve Max buzlu camın öteki yanında belirdiğinde tir tir titriyordum. Anahtar döndü ve kapı savrularak açıldı. Sağır edici bir gök gürültüsü duyuldu ve yağmurun sesi betonarme koridorda yankılandı. Kapıya doğru hareketlendim. Max bana arkasını dönmüş, bagajı açıyordu.

Bana döndü.

"İsa aşkına! Ne yapıyorsun, Neen?" diye fısıldadı beni bıçakla görünce. Ona bir bıçak doğrultmama ciddi ciddi şaşırmış görünüyordu. Kıyafetleri sırılsıklamdı, omuz hizasındaki sarı saçlarından sular damlıyordu ve yanağında çamur lekesi vardı. Gözlerinde önceki akşamki psikopatça soğukluktan eser yoktu ve korkmuş gibiydi.

"Ne yapıyorsun?" dedim bıçağı onu doğrultmaktan vazgeçmeden.

"Yardımına ihtiyacım var, lütfen," diye fısıldadı işaretparmağını dudaklarına götürerek. "Montunu giy ve bana yardım et."

Ruh hâlindeki değişim öylesine garibime gitmişti, onu gördüğüme öylesine sevinmiştim ki içeri girdim, pijamalarımın üstüne uzun montumu giydim ve kuşağını sıkıca bağladım. Kafama da bir beyzbol şapkası takıp bıçağı elimden bırakmadan mutfağa geri döndüm.

Kapı boşluğunda donakaldım. Arabanın bagajı açıktı ve Max

kollarını bir erkek cesedinin koltuk altlarından geçirmiş, onu mutfağa doğru sürüklüyordu. Adamı öylece yere bırakıp tekrar kapıdan çıktı. Adamın kafası sertçe linolyum zemine çarparken kolları iki yana açıldı. Onu suratından önce pis kotundan ve futbol formasından tanıdım. Bu Thomas'tı.

Bir kez daha gök gürüldeyip şimşek çakarken Max kafasını kapıdan uzattı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi sanki arabada taşınmayı bekleyen alışveriş torbalarıymış gibi.

Cesedin yanından geçip dışarı çıktım. Bizimkiyle aynı sıradaki pencereler karanlıktı. Arabanın arka koltuğundan Charlene'in cesedini indirmeye çalışan Max'in yanına gittim.

"Bacaklarından tut."

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. Hemen içeri girdim.

Max çok geçmeden kapıda göründü ve Charlene'in cesedini Thomas'ınkinin yanına bıraktı.

"Arabayı normalde durduğu yere bırakıp geleceğim," dedi Max. Kapıyı kapatıp beni iki cesetle yalnız bıraktı. Son birkaç aydır ölümü ve travmayı yeterince tecrübe ettiğimi sanıyordum ama hiçbir şey sizi mutfağınızın ortasında yatan iki cesedin yaşattığı gerçeküstü deneyime hazırlayamaz. Gülmek istiyordum. Bu hiç komik değildi ama yine de bir kahkaha patlatıverdim. Gerçi kulağa kahkaha gibi de gelmedi. Bu tuhaf, panik yüklü bir sesti. Charlene'in kıyafetleri yırtılmıştı. Üzerinde uzun bir etekle mavi bir bluz vardı ama düğmeleri açıktı ve göğüslerinden biri sutyeninin üstünden fırlamıştı. Sarı saçları kandan keçelenmişti ve burnu hepten dümdüz olmuştu. Thomas'ın suratı kanlı bir yığından ibaretti ve kolları tuhaf bir açıyla çarpılmıştı.

Onlara bön bön bakarken arka kapının kapanma sesiyle kendime geldim. Max elinde iki büyük valizle geri dönmüştü. Valizleri mutfak tezgâhına yasladı, jaluzilerin kapalı olup olmadığına baktı ve bileğinden çıkardığı lastik tokayla saçlarını arkadan topladı. Evyenin başına gidip siyah renkli büyük boy çöp torbası

rulosunu aldı. Torbalardan birini yırtarak rulonun geri kalanından ayırdı ve silkeleyerek açtı.

"Şunu tutabilir misin, Neen?"

Başımı iki yana salladım. Bıçak hâlâ elimdeydi; onu hâlâ sımsıkı tutuyordum ama sanki orada değildi. Max ona yan gözle şöyle bir baktı ve ardından önce Thomas'ın, sonra da Charlene'in ayakkabılarını çıkarıp çöp torbasına attı. Bunu yapmak için öne eğildiği esnada kotunun arkasından baş vermiş bir silahın kabzasını gördüm. Kendimi öne atılıp silahı belinden kaptığım gibi onu vururken gördüm. Birkaç saniyeden fazla sürmezdi.

Şimdi elinde bir makas vardı. Kumaş yırtılırken çıkan ıslığımsı sesin eşliğinde Thomas'ın futbol formasını önce önden, sonra da tek kolundan kesti. Sağ koluna geldiğinde makas Thomas'ın etine saplandı. Bunun üzerine bir küfür savurup romanın kolunun geri kalanını da kesti ve ardından çöp torbasına attı. Thomas'ın göğsünde koyu renkli, gür kıllar vardı ama teni gerçekmiş gibi görünmüyordu; rengi solgun bir sarıya çalıyordu. Max döndü ve bu defa Thomas'ın kotunu kesmeye davrandı. Gerçi bu hiç kolay olmadı.

"Onları sen mi öldürdün?" diye sordum.

"Evet. Ülkeyi terk edeceklerdi. Jersey'ye gitmek için uçak bileti rezervasyonu yaptırmışlardı."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Tanıdıklarım var. Bana borcu olan insanları gözlerinin önünden ayırmayacak insanlar tanıyorum."

"Jersey'ye mi? Neden Jersey'ye?"

"Bilmiyorum. Kızın babasıyla bir ilgisi olsa gerek. Ne şerefsiz tiplermiş. Bir daha geri dönmemek üzere tüyeceklerdi..."

Şimdi Thomas'ın kotunun sağ bacağını kesmekle meşguldü. Derken Charlene'in cesedi mutfağın zemininde kıpırdandı ve kadın doğrulup oturdu. Kıpırdayamayacak kadar korkmuştum ama Charlene biçimsiz kolunu uzatıp Max'in pantolonunun belindeki silahı alırken çığlığı bastım.

"Yüce İsa!" dedi Max.

Charlene bir yandan doğruluyor, diğer yandan da bacaklarını hareket ettirmeye çalışıyordu. Gözlerinden biri şişerek kapanmıştı. Silahı kırık olmayan eline aldı. Namluyu Max'e doğrulturken eli tir tir titriyordu. Sağır edici bir patlama sesi duyuldu. Daha önce gerçek bir silahın ateş aldığına hiç tanık olmamıştım. Silahın tepmesiyle Charlene'in kolu geriye doğru savruldu ama iniltiyi andıran tuhaf bir ses çıkararak tabancayı tekrar kaldırdı ve titreyen eliyle Max'in göğsüne nişan aldı. Max bana baktı. O anda bıçağın hâlâ elimde olduğunu fark ettim. Charlene'in koluna vurdum ve uzun bıçağı iki göğsünün arasına sapladım. Altımda debelendi ama onu sırtüstü mutfak zeminine yatırıp bıçağı sonuna kadar soktum ve yine hareketsiz kalana dek göğüs kafesinde döndürdüm.

"İsa aşkına, Neen," dedi Max. Silahı onun elinden kapıp mermileri kontrol ederken bana huşuyla baktı.

Banyoya koşup lavaboya kustum. Kapıyı kilitledim, duşa girdim ve soğuktan hissizleşene dek uzun süre suyun altından çıkmadım. Mutfağa döndüğümde Max yerdeki büyük kan birikintisini paspaslıyordu ve evyenin içinde bir satır vardı. Thomas'la Charlene'in kıyafetleri evyenin berisindeki çöp torbasına tıkıştırılmıştı ve sokak kapısının yanında da iki şişkin valiz duruyordu. İkisinin de altından kan sızıyordu.

"Burayı temizlemeli ve hava aydınlanmadan valizleri nehre atmalıyız," dedi Max.

Duruma bu denli hâkim olmama şaşırmadan edemedim.

"Tamam," dedim. "Peki ya silah sesi ne olacak? Çok gürültü oldu..."

"Polis şimdiye dek burada olurdu. Ayrıca burası silah sesinin olağan karşılandığı bir muhit."

Başımla onayladım ve paspası onun elinden aldım. Max'in hayatını kurtarmak için Charlene'i öldürmüştüm. Onu göğsünden vuracaktı. Artık kendimi bir kurban gibi görmüyordum. Hâkimiyet bendeydi ve ilk defa kendimi Max'in dengi gibi hissettim. Başımdan öyle şeyler geçmişti ki artık benim için geri

dönüş mümkün değildi. Bir daha asla geri dönemeyeceğim. O yüzden önüme bakmalıyım. Hayatta kalmalıyım.

"Nehrin kıyısında bildiğim bir yer var. Issız bir yerdir. Ayrıca civarda kamera da yok," dedim.

Valizleri arabaya yükleyip Battersea Parkı'ndaki yıkık dökük endüstriyel binaya doğru yola koyulduğumuzda saat neredeyse sabahın dördüydü. Burası eski bir matbaa binasıydı. Yaz tatillerinde babam servise çıktığında sık sık peşine takılır, oraya da onunla giderdim. Babam Londra'nın dört bir yanına meşrubat teslimatı yapardı.

Yıkılmaya yüz tutmuş ofis binasının yanına park ettik ve iki valizi nehrin kenarındaki küçük iskeleye taşıdık. Çok az ışık vardı ve su simsiyahtı.

Thomas'ın ve Charlene'in cesetlerinin içinde olduğu valizleri gücümüz yettiğince uzağa fırlatarak nehre attık ve etraflarına su sıçratarak gözden kaybolup süratle akan suyun dibini boyladılar.

Max kolunu bana doladı ve uzun süre orada dikilip suyu izledik. Tıpkı mürekkep gibi simsiyahtı.

OTUZ DOKUZ

2 KASIM 2017, PERŞEMBE

Erika enişte sinin Jeep Cherokee'sinin arka koltuğundan indiğinde akşamın erken saatleriydi. Cip yerden epey yüksekti ve ondan inmek neredeyse iyileşmiş olan çatlak kaburgasını zorlamışa benziyordu. Sağlam koluyla yeğenleri Karolina'yla Jakub'un arabadan inmesine yardım etti. Hava karanlık ve soğuk olmasına rağmen mezarlığın yanındaki otopark epey kalabalıktı. Bu yüzden yeğenlerine yanından ayrılmamalarını tembihledi.

Hepsi en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Uzun manolarını giymiş, altınlarını takıp takıştırmış, saçları yapılı bir grup yaşlı kadın yürüyerek yanlarından geçti. Hepsinin elinde rengârenk çiçeklerle bezenmiş, plastikten yapılma, büyük, yeşil halkalar vardı ve mezarlığın kapısından girmeyi bekleyen kuyruğun sonuna geçtiler. Kapının yanındaki duvara oyulmuş Bakire Meryem heykelinin yanında yüzlerce dekoratif mum ve dilek mumu yanıyordu. Erika içeri baktığında yolun iki yanına dizilmiş mumların da yandığını gördü.

Kasım ayının ikinci günü Azizler Yortusu olarak kutlanırdı. Bu Slovakya'da önemli bir gündü ve akşamın erken saatlerinde kalabalıklar mezarlığa akardı. Erika'nın kız kardeşi Lenka siyah, uzun bir mont ve siyah, ponponlu bir bere giydirilmiş olan iki yaşındaki Evka'nın pusetini iterek arabanın etrafından dolandı.

"Şu suratının hâline bak!" diye bağırdı Lenka çenesine çiko-

lata bulaşmış olan Jakub'a. Bir kâğıt mendil çıkarıp üzerine tükürdü.

"Ama anneeeeee!" diye bağırdı oğlan geriye çekilerek.

"Benim suratım temiz," diye ekledi Karolina.

"Jakub, buraya gel. Anneannenin mezarına pis bir suratla gidemezsin!"

"Bunu dene," dedi Erika kabanının cebinden bir paket makyaj temizleme mendili çıkararak. "En azından içeriğinde tükürük yok." Erika yere çömeldi ve Karolina paketi açıp içinden bir tane çıkarmasına yardım etti. Erika'nın sağ bileği hâlâ alçıda ve askıdaydı. Yeğeninin meleklerinkini andıran suratını nazikçe sildi ama oğlan gözlerini şaşı yapıp dilini dışarı çıkararak onu güldürdü.

Erika'nın eniştesi Marek arabadan inip telefonla konuşa konuşa yanlarına geldi. İriyarı, kel kafalı, heybetli bir tipti ama yumuşak bakışlı kahverengi gözleri vardı. Bugünün hatırına giydiği siyah takım elbisesiyle çok şık görünüyordu. Ne var ki telefonu kapatmasıyla tekrar çalması bir oldu. Zil sesi de "Gangnam Style" olduğundan mezarlığın hüzünlü havasını delip geçti.

"*Ty si sedlac,*" diye tısladı Lenka.

"İşle ilgili!" dedi Marek gözlerini devirerek ama telefonu açtı ve otoparkın yukarısına doğru yürümeye koyuldu.

"Bu, dini açıdan yılın en önemli günlerinden biri ve o mezarlıkta bile iş peşinde!"

"Evet. Kasım ayında dondurma satışları yükselişe geçmiş olsa gerek," diye mırıldandı Erika, Lenka'ya bir bakış atarak. Jakub'un suratını silmeyi bitirdiğinde oğlan öndeki iki dişi eksik olmasına rağmen dişetlerini göstere göstere ona sırıttı.

"Sakın yine başlama," dedi Lenka.

"Burada olmana bayılıyorum, Erika Teyze," dedi Jakub. "Lütfen sonsuza dek bizimle kalır mısın?"

Erika birkaç haftadır onların yanında kalıyordu ve ona ailenin bir parçası olduğunu hissettiriyorlardı. Elbette ailenin bir parçasıydı ama Slovakya'da çarkların nasıl işlediğini unutmuştu.

Aile üyeleri sürtüşürdü, sık sık kavga ederlerdi ama birbirlerine karşı hep dürüsttüler ve dürüstlükleri sevgilerinden ve bağlılıklarından gelirdi. Erika, Mark'ın akrabalarının onlarda kalmaya geldiği zamanı düşündü. Herkes en iyi yüzünü göstermenin peşindeydi ve bu çok yorucuydu.

Hâlâ cevap bekleyen Jakub ve Karolina başlarını kaldırmış, ona bakıyorlardı.

"Sonsuza dek kalamam ama bir süre daha buradayım. Tamamen iyileşene kadar." Gülümsedi.

"O silahlı adamları nasıl yendiğini bize tekrar anlatsana!" diye bağırdı Jakub teyzesinin elinden tutarak.

"Onları vurmak nasıl bir histi?" diye sordu Karolina.

"Onları bir şok tabancasıyla vurdum. Şok tabancaları silah değildir, elektrik akımı..." diyerek söze girdi Erika ama o esnada yanlarından geçen birkaç ihtiyar kadın ona tuhaf tuhaf baktı. "Belki de bu konuyu daha sonra sıcak çikolata içmeye gittiğimizde konuşmalıyız."

"Babamın da silahı var; onu Batman'li beslenme kutusunda saklıyor," dedi Jakub.

"Bu kadar çene çalmak yeter, kıpırdayın bakalım," dedi Lenka cipin arkasından çiçeklerle bezeli bir halkayla bir paket mum alırken. Halkayla hâlâ telefonda olan Marek'i dürtükledi.

"Kemerini gördün mü?" dedi Karolina yalnızca dudaklarını oynatarak. Erika, Lenka'nın kabanının belindeki kemere baktı. Kemerin tokası SERVET AVCISI kelimeleriyle süslenmişti. "'Servet Avcısı'nın ne demek olduğunu bilmiyor," diye ekledi Karolina.

"Al şu mumları," dedi Lenka paketi Karolina'nın eline tutuştururken. "Bu bir marka. Çok seçkin bir marka. Bunu Bratislava'dan aldım."

"Servet Avcısı sırf paraları için zengin adamlarla yatan kadına denir," dedi Karolina yüksek sesle. Erika gülümsemesini bastırdı. Neyse ki Lenka'nın kulağı onlarda değildi. Marek'in yanına gitti ve ona telefonu kapatmasını söyledikten sonra hep beraber mezarlığa girdiler.

Burası Nitra şehrinin en büyük mezarlığıydı ve uzaklarda yıldız misali titreşen ışıklarıyla çok geniş bir alanı kaplıyordu. O gün, mezar taşlarının arasında dolaşan insanlar mezarlığı doldurmuştu. Erika yanından geçtiği mezar taşlarını süsleyen rengârenk kavanozların ve desenli cam bardakların içindeki mumlara baktı. Tepelerindeki ağaçlar hâlâ sonbahar yapraklarıyla bezeliydi ve yanan mumların ışığı o yapraklara çarptığında insanın içini ısıtan, turuncumsu bir renk alıyordu. Birkaç dakika sessizce yürüdüler ve en nihayetinde Erika'yla Lenka'nın annesiyle babasının mezar taşını buldular. Bu gri mermerden ve altın rengi harflerden ibaret gayet sade bir mezar taşıydı.

IRENA BOLDIŠOVA

1953-2005

FRANTIŠEK BOLDIŠ

1950 — 1980

Lenka çiçeklerle bezeli, halka şeklinde çelengi mermerin üstüne bıraktı ve çocuklar eriyip tükenen mumları temizleyerek yerlerine yenilerini koymaya başladı. Erika, Jakub'un küçük bir mumu cam mumluğa koymasına yardım ederken taşa altın rengi harflerle yazılmış isimlere baktı. Babaları öldüğünde o sekiz, Lenka ise altı yaşındaydı. Babası artık onun için uzak bir anıdan ibaretti ve Erika onu yalnızca çocukluklarına ait anlık görüntülerden hatırlıyordu. Cepleri şekerlemeyle dolu hâlde plastik fabrikasındaki işinden eve dönüşü; göl kenarında kamp yaptıkları tatil ve onları sırayla omuzlarına oturtup derinlere doğru yürüyüşü.

Erika evlerinin kapısının çalındığı geceyi dün gibi hatırlıyordu. Bir polis bina yöneticisiyle birlikte kapılarına gelmişti. Erika babasının fabrikada yaşanan bir kazada hayatını kaybettiğini söylediklerinde annesinin kopardığı feryatları hâlâ duyabiliyordu. Lenka neler olup bittiğini anlayamayacak kadar küçük oldu-

ğundan Erika onu odalarına götürmüş ve ne yapacağını bilmediğinden saatlerce kardeşini bebeklerle oynatmıştı.

Sonraki on yıl boyunca Erika ve Lenka annelerinin alkol bağımlılığına yenik düşmesine tanık olmuştu...

Erika kafasını meşgul etmesini istemediği anıları zihninden kovaladı. El ele tutuşan Lenka'yla Marek'e ve onların önünde, şaşkın şaşkın mumları izleyen küçük Evka'nın iki yanında dikilen Jakub ve Karolina'ya baktı. Bu resimdeki herkesin yumuşak bir parıltıyla yıkandığı mutlu bir aile tablosuydu.

Erika mutsuz çocukluğundan ve annesiyle arasındaki korkunç ilişkiden kaçıp kendine İngiltere'de daha iyi bir hayat kurma umuduyla Slovakya'dan ayrıldığında on sekizindeydi. Mumların titreşen ışığında son birkaç yıldır İngiltere'deki hayatını, Mark'ın ölümünü, işini yapabilmek için işyerinde nasıl da her gün mücadele vermek zorunda kaldığını düşündü. Ardından düşünceleri birkaç hafta öncesine dek üzerinde çalıştığı vakaya, sonra da Melanie ve Peterson'la son görüşmesine kaydı. Peterson'la aralarındaki ilişkinin bittiğini biliyordu ama bunu onun ağzından duymak ayrılığı somutlaştırmıştı. Zaten ilişki dedikleri neydi ki? Pek çok açıdan bir mayın tarlasıydı. Erika onun kıdemli amiriydi, birlikte çalışıyorlardı ve kendini Mark'tan sonra başka bir adama adamak Erika için büyük bir şeydi. Kaldı ki kendini Peterson'a adamış da sayılmazdı. Bunu yeni yeni anlıyordu.

Erika, Nitra'da ailesiyle mutlu mesut yaşayan Lenka'ya baktığında Slovakya'dan kaçmanın buna değip değmediğini merak etti. Ayrıca kaçtığı neydi? Lenka geride kalmış ve kendine bir hayat kurmuştu. Erika ise felaketin eşiğinde bocalayıp duran bir kariyerle, çocuksuz bir dul olarak ellilerine yaklaşıyordu. Nils Åkerman'ın ihaneti onu derinden yaralamıştı ve yaptığı şeyin ne gibi sonuçlar doğuracağını henüz kimse bilmiyordu. Erika'nın Londra'da arkadaşları da vardı, Isaac ve Moss vardı ama onlarla arasına da hep bir mesafe koymuştu. Geleceğinde olumlu bir şey görmekte zorlanıyordu.

"Üzgün görünüyorsun, Erika Teyze," dedi Jakub. Küçük kahverengi gözleri endişeyle parlıyordu.

"Yılın en hüzünlü zamanındayız," dedi Erika gözyaşını silerken.

"Mark Enişte'yi mi özlüyorsun?"

Erika başıyla onayladı.

"İyi biriydi. Onu pek hatırlamıyorum ama her zaman gülümserdi."

Şimdi Erika'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Lenka onun yanına çömeldi.

"Geçti," dedi onu kollarının arasına alarak. Erika kız kardeşinin kolunu sıkıca kavrayıp yüzünü kabanının yumuşak kumaşına gömerek omzunda hüngür hüngür ağladı. Marek el ederek çocukları yanına çağırdı ve Erika'yla Lenka'yı biraz yalnız bırakmak için onları yürüyüşe çıkardı. Erika uzun süre ağladı. Kaybettiği insanlara ve heba ettiğini hissettiği hayata ağladı.

"Geçti, *moja zlata*," dedi Lenka ablasının kısa saçlarını okşayarak. "Geçti, yalnız değilsin."

En nihayetinde Erika'nın gözyaşları dindi. Artık kendini daha iyi hissediyordu. Kimsenin ona baktığı yoktu çünkü ağlamanın yadırganmadığı yegâne yerdeydi.

Lenka ona bir mendil verdi.

"İstediğin kadar kalabileceğini biliyorsun."

"Biliyorum. Teşekkür ederim ama hayatım artık burada değil. Bir noktada geri dönmeye mecburum."

"Hadi şu mumları yakalım da sıcak çikolata içmeye kasabaya inelim," dedi Lenka. "Sonra da çocukları Marek'in peşine takarım. Böylece baş başa bir şeyler içebiliriz."

Erika gülümseyerek başıyla onayladı. Ardından mumların geri kalanını yaktılar.

KIRK

17 KASIM, CUMA

Asırlardır günlüğüme tek kelime yazmadım. Sanırım olanları hazmedip kanıksamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Charlene'i bıçaklamak beni değiştirdi. Sanki ruhum bedenimi terk edip başka birinin içine girdi. Yaptığım şeyden ötürü vicdan azabı çekmiyor ya da korkmuyor değilim. Fakat onca zaman hırpalandıktan sonra en nihayetinde ilk adımı atmış gibi hissediyorum ve dizginleri ele geçirmek Max'in dilinden düşürmediği şu uyanışı yaşamamı sağladı. Onu anlıyorum. Dünya bizim lehimize dönmüyor. Bizler ihtiyacımız olanı almak zorundayız; hayatta kalmak için savaşmaya mecburuz. Sanki artık kurban olmak istemediğime karar vermiş gibiyim. Kafamın içindeki ses eskiden, *Neden beni sevmiyorsun? Bana neden böyle davranıyorsun? Nerede hata yaptım?* diyordu. Ne var ki bıçağı o yalancı, o sahtekâr, o uyuşturucu müptelası sürtüğün göğsüne sapladığımda âdeta güç buldum.

Cesetleri attıktan sonra eve döndüğümüzde o gece geç saatlere dek oturup konuştuk. Max'e hayattan ne istediğini ve hayalini nasıl gerçekleştirebileceğimizi sordum. Sorum karşısında afalladı. Defolup gitmek istediğinden dem vurdu. Hayalinin göç edip bu bok çukurundan farksız ülkeden ayrılmak olduğunu söyledi. Biraz para biriktirmek, İspanya'ya ya da Fas'a yerleşmek ve orada bar ya da çiftlik işletmek olduğunu.

"Bu ülkede hep bir pislik olacağım," dedi. "Hep sabıkası olan o çocuk olacağım. Bütün sınıf sistemi bana karşı duruyor. Bura-

da kalıp piyangoyu kazanmayı bekleyebilirim ama o zaman bile bana baktıklarında o ikramiyeyi hak etmeyen, görgüsüz birini görürler ya da hayalimi kendim gerçekleştiririm."

"Hayalini gerçekleştirebiliriz. Sana karşı olduğumu düşünmeye son verirsen omuz omuza verebiliriz. Bu işte birlikteyiz. Ben de öldürdüm. Benim de ellerimde kan var. Birbirimize dengiz. Hadi, şu işi yapalım," dedim.

Yaptığımız konuşma hayatımızı değiştirdi. İlişkimizin tabiatı hepten değişti ve normale yakın bir düzen oturtmayı başardık. Thomas ve Charlene'in cesetlerinden kurtulmamızdan sonraki birkaç hafta boyunca dikkat çekmemeye özen gösterdik. Kaybolmalarının üstünde pek durulmadı. Nehrin dibini boylamalarından birkaç hafta sonra cesetleri kıyıya vurdu ama polislerin elinde hiç bilgi yok. İnternette kısa süreli bir heyecan yaşandı ve olay bir gazetenin yan sütununda kendine küçük bir yer buldu ama sonra ortalık durgunlaştı. Bu süre zarfında oturup plan yaptık. Ve planımızı gerçeğe dönüştürmek için paraya ihtiyacımız var.

Önceki gece Soho'ya gittik. Max, Drury Yolu'nda bir çatı katı dairesi olduğunu kısa süre önce ağzından kaçıran ve belediyede çalışan şu gey herife bir süredir mal satıyordu. Biraz araştırmanın faydası olacağını düşündüm. Ne de olsa Drury Yolu'nda birkaç milyon poundluk bir çatı katı dairesi sahibi olan biri, servetinin birkaç milyonunu yastık altında saklıyor da olabilirdi.

Geceye Ku Bar'da başlayıp köşedeki masalardan birine geçtik. Barın arkasındaki adamların aklı fikri Max'teydi ve onun, diğerlerinin yanında nasıl da göze çarptığını görebiliyordum. O akşamüstü aldığımız yeni gömleği giymişti. Gömlek epey dardı ve kaslarını cömertçe sergiliyordu. Saçları uzayıp omuzlarını geçmişti. Üstelik saçları o kadar güzeldi ki hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Taktığı yeni beyzbol şapkasının altından çıkan saçları barın rengârenk ışıkları altında parlıyordu. İçerisi gittikçe kalabalıklaşıyordu. Birkaç adam ona içki ısmarlamayı teklif etti

ve Max hiçbirini geri çevirmedi. Bildiğim kadarıyla Max sapına kadar heteroydu ama aşırı pahalı birkaç kadeh içki karşılığında biraz kırıtarak bu adamların kanına girmekten memnundu. Rollerin değiştiğini görmek garipti. Max'le birlikteyken kulüplerde ve barlarda diken üstünde oturur, kıskançlığının hiddetinden korktuğumdan fazla flörtöz görünmemeye ya da kimseyle göz göze gelmemeye çalışırdım. Bir saattir oradaydık ki uzun boylu, çok yakışıklı bir adam masamıza geldi ve Max onu bana Daniel olarak tanıttı. Çok nazik ve iyi giyimliydi. Bara gitti ve içine Cristal şampanya oturtulmuş bir buz kovası ve üç kadehle geri döndü. Daniel kadehlerimizi doldurana kadar bekledim, şampanyamdan bir yudum aldım ve Max'in Daniel'a içkiyi dayayabilmesi için izin isteyerek kadınlar tuvaletine doğru yollandım. Geri döndüğümde Max şişenin dibini kadehlere boşaltıyordu.

"Amma da susamışsınız," dedim gülümseyerek.

"İsterseniz bir şişe daha ısmarlayabiliriz?" dedi Daniel.

"Ne duruyorsun!" Max gülümsedi ve şampanyasını kafaya dikti. Bir sonraki şişenin dibini de göz açıp kapayıncaya dek gördük ve ardından Max'le Daniel dans etmeye gittiler. Dans pistine çıktıklarında Max'in Daniel'a yapıştığını görünce biraz afalladım. Orada öylece oturdum ve kıskançlıktan kudurarak şampanyamın geri kalanını içtim. Birkaç şarkı sonra Daniel tuvalete giderken Max de masaya döndü.

"Bakıyorum da keyfin yerinde," dedim.

"Gerçi benim aletimi sokmak istediğim tek yer burası," dedi uzanıp kasıklarımı avuçlayarak. Bacaklarımı hafifçe araladım.

"Bunu sakın unutma," dedim.

"Bizi evine davet etti, Neen. Çatı katındaki kahrolası dairesine!"

"Sence ne kadar ileri gitmemiz gerekecek?" dedim. "Onunla ne yapacaksın?" Normalde onunla konuşurken sözümü sakınmayı bilirdim fakat gözümü kıskançlık bürümüştü. O benimdi. Bana aitti. Uzun zamandır ona ait olduğumu hissettiğimden onun da bana ait olduğunu fark etmek hoş bir değişik olmuştu.

Max masanın üstünden uzanıp elimi tuttu ve sağ cebine doğru götürüp silahının kabartısının üstüne koydu. Cebinde normalde olduğundan daha büyük duruyordu ve Max'in ona sürtünen aletinin sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Bu gece acayip para kaldıracağız," dedi sırıtarak. "İşte, bundan bahsediyorduk."

"Sakın kontrolünü kaybetme, Max."

"Yaşayacak." Sırıttı.

Kısa süre sonra Daniel tuvaletten döndü. Sallanıyordu ve bakışları az da olsa donuktu. Şampanyasının geri kalanını kafasına dikti ve bardan ayrıldık.

Taksiye atlayıp kısa bir yolculuğun ardından Daniel'ın yaşadığı apartmanın önünde indik. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir yere ayak basmamıştım. Lüks bir otelden farksızdı. Eve çıktığımızda Daniel benimle pek ilgilenmedi. O içkilerimizi hazırladıktan sonra izin isteyip tuvalete gittim. Koridorun duvarları boylu boyunca çerçeveli fotoğraflarla bezeliydi. Sanırım fotoğraflardakiler akrabalarıydı çünkü onun gibi esmerdiler. Bir kadın neredeyse tüm fotoğraflarda vardı ve Daniel'la birlikte poz verdikleri fotoğrafların sayısı azımsanacak gibi değildi. Muhtemelen onun annesiydi. Saç kesimi Imelda Marcos'unkini andıran, minyon ve iyi giyimli bir kadındı.

Banyo beyaz mermerleri ve altın kaplı musluklarıyla geniş ve güzeldi. Lavabonun üstündeki devasa aynaya aynı kadının, Daniel olduğunu düşündüğüm ufacık, koyu renk saçlı bir oğlan kucağındayken çekilmiş daha genç bir hâlinin fotoğrafı iliştirilmişti. Önce fotoğrafa, sonra da uzun uzadıya aynadaki yansımama baktım. Kucağıma bir bebek almak istiyordum ve annemi özlemiştim. Annem pek öyle sevgisini gösteren bir kadın değildi ve hiçbir zaman Akdenizli aileler kadar yakın olmamıştık ama zamanda geriye gidip tüm bunlardan öncesine, işler değişmeden öncesine, ben değişmeden öncesine dönmek için her şeyimi verirdim.

Aynadaki yansımama baktım. Elimi artık omuzlarımı geçmiş olan saçlarımdan geçirdim ve dekoltemi düzelttim. Aynadan bana bakan kadının ne kadar güzel göründüğünü düşündüm. Ona baktığımda artık "kendimi" görmüyordum.

Salona döndüğümde Max'i geniş bir köşe koltuğun yanında ata biner gibi Daniel'ın üstünde otururken buldum. İkisi de üstsüzdü. Bir an için işi pişirmekte olduklarını sandım ama sonra Max'in burnunun kanadığını ve ellerini Daniel'ın boynuna dolamış olduğunu gördüm. Daniel'dan yükselen birkaç hırıltıyla boğulmayı andıran birkaç alçak ses dışında neredeyse hiç gürültü çıkarmıyorlardı.

"İsa aşkına, artık yardım edecek misin?" dedi Max. Donakaldım. "Neen! Silahı cebimden çıkar."

Onlara yaklaştım. O anda Daniel'ın bacaklarından biri havaya savruldu ve cam sehpanın üzerinde duran, kuru çiçeklerle dolu, büyük, gümüş kâseyi tepetaklak etti. Kırmızı parçalar mavi halının her yanına saçıldı. Silahı Max'in cebinden çekip çıkardım ve onu ellerimde tutarken, *Max'i vursam ne olur?* diye düşündüm. Max'i vurup Daniel'a hayat hikâyemi, asıl kurbanın ben olduğumu anlatsam ne olur? Parası da vardı; hayatını kurtardığım için beni ödüllendirebilirdi.

"Daha neyi bekliyorsun!" diye bağırdı Max. Sırtüstü düşmüştü ve Daniel ayağa kalkıyordu. Adamın suratı mosmordu ve Max'in pantolonuna taktığı kemer boynuna dolanmıştı. Geriye doğru sendeledi ve cam sehpaya sırtüstü düştü. Sehpa altında çatırdadı. Max öne doğru atılıp büyük bir kül tablasını kaptığı gibi adamın kafasına indirdi. İlk darbeden sonra Daniel hareketsiz kaldı ama Max ona vurdukça vurmaya devam ediyordu. Kan duvarlara sıçrıyor, kül tablasının üstünde ışıl ışıl parlıyor, tavana incecik yaylar çiziyordu.

"Yeter! Bu kadarı yeter!" diye bağırdım. Max başının üstüne kaldırdığı kanlı kül tablasıyla bocaladı. Dönüp bana baktı. Silahı ona doğrulttum. "Bu kadarı yeter. Şimdi elimizi çabuk tutmalıyız. Kül tablasını yere bırak."

Max dediğimi harfiyen yaptı ve kül tablasını açık mavi halıya bıraktı. Bana doğru yürüdü, elini namlunun ağzına koydu, silahı elimden kaldırıp aldı.

"Bana bir bıçak bul."

Mutfağa gittim ve çekmecede bir satır buldum. Satırı ona götürdüm. O da bu arada Daniel'ı yere yatırmıştı ve üstündekileri çıkarıyordu.

"Gidip temizleneceğim," dedim.

O harika banyoda duş aldım ama genç anneyle bebeğin fotoğrafını yüzüstü lavaboya bıraktım. Duştan çıktığımda kocaman bir havluya sarındım. Ana yatak odasının kendine ait bir balkonu, bir de şehir manzaralı bir terası vardı. Zemini cilalı parke döşeli giyinme odası şık kıyafetlerle, ayakkabılarla, pardösülerle, şapkalarla ve hatta eldivenlerle doluydu. Dolapları aramaya, çekmecelere bakmaya, giysileri karıştırmaya başladım. Derken giyinme odasının duvarlarından birinin dibine sıralanmış ayakkabıların altında kalan parkelerden birinin diğerlerinden daha parlak olduğunu gördüm.

Çabucak yerinden çıktı. Altındaki boşlukta küçük, siyah bir kasa vardı. Kasa açıktı ve içi özenle dizilmiş, küçük kâğıt bantlarla desteler hâline getirilmiş gıcır gıcır elli poundluk banknotlarla doluydu. Her bir destenin üstünde beş bin pound yazılıydı ve toplamda dört deste vardı: Yirmi bin pound.

Max tepeden tırnağa kan içinde kapıda belirdi. Yere serilmiş para tomarlarını gördü ve gözleri parladı.

KIRK BİR

18 KASIM, PAZAR

Westminster Güvenlik Kamerası Kontrol Merkezi kütüphane kadar sessizdi. Odanın bir tarafında, Londra'nın dört bir yanındaki güvenlik kameralarından gelen canlı görüntülerin yansıtıldığı çok sayıda ekrandan oluşan video duvarı vardı.

04:15'te iki kişi Londra'nın merkezindeki Covent Garden'ın yukarısına ulaştı ve başlarını önlerine eğip, taktıkları beyzbol şapkalarıyla yüzlerini gizleyerek metro istasyonuna doğru yürümeye koyuldular. Bir yere yetişmeye çalışır gibi görünüyorlardı. Öyle ki yanlarından geçen birkaç sarhoş onlara aldırış etmedi bile. Daha uzun boylu olanı peşi sıra tekerlekli bir valiz sürüklüyordu.

Covent Garden'ın yukarı yakasındaki Apple Store mağazası yakınlarında bulunan ilk güvenlik kamerası kamburu çıkmış bir evsizin alışveriş arabasını iterek ağır ağır yürüdüğü King Caddesi'nden başlayıp, Saint Paul Kilisesi'nin sütunlarıyla cam tavanlı pazar yerinin devasa kemerleri arasında kalan kaldırımları süpürerek Kraliyet Opera Binası manzarasıyla son bulan turunu atarken ikiliyi yakaladı. Covent Garden gecenin 4:15'inde bile asla tamamen boş olmazdı.

Beyzbol şapkalarını gözlerine kadar çekmiş bu iki şahıs kameraya yakalandığında onları bilgisayarının ekranında gören genç polis memuru gözlerini kısarak ekrana dikkatle baktı. Beyaz ve iyi giyimliydiler. Peşleri sıra bir valiz sürüklüyorlardı. Dı-

şarıda dondurucu bir soğuk vardı ve sanki bir yere yetişmeye çalışır gibi hızlı hızlı yürüyorlardı. Ana kumanda odasında vazife başında olan polis memuru onları seyahate çıkmak üzere erken saatteki uçaklarına yetişmek için acele eden sıradan insanlar sandı ve dikkatini canlı video görüntülerinden bir diğerine verdi.

Bu iki kişi kaldırımdan Covent Garden metro istasyonuna doğru yürümeyi sürdürdü. Bilet satış yerlerinin kepenkleri kapalıydı ve bir buçuk saat daha açılmayacaklardı. Ne olduğu meçhul iki eşya ve kıyafet yığını sırtlarını parmaklıklara vermiş vaziyette uyuyan iki evsize delalet ediyordu.

Ana kumanda odasındaki polis memuru iki evsizi 02:30'da yatacak bir yer ararlarken görmüştü zira o saatlerde barlar ve kulüpler içerideki herkesi kapı dışarı ediyordu ve birkaç saat kestirmek için güvenli bir yer bulabilmeleri mümkündü. O zamandan beri gözlerini kısıp ekrana bakarak onları birkaç kez kontrol etmişti ve evsizler hiç kımıldamamıştı. Bir haftadır hava sıcaklığı geceleri sıfırın altına düşüyordu ve iki gün önce, metro çalışanlarından birinin çağırdığı ambulansın uyku tulumunda donarak ölmüş genç bir kadını almaya gelişini izlemişti.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. Valizli çift artık metro istasyonunun girişine yaklaşmıştı ve ikisi de başını yerden kaldırmadan hızlı hızlı yürüyordu. *İçeri girmeye can atıyor olmalılar,* diye düşündü polis memuru ve ardından bakışlarını ekranının en altındaki kareye giren, King Caddesi boyunca zikzaklar çizerek yürüyen bir grup sarhoşa kaydırdı. Böylelikle çiftin valizden kurtulduğu anı kaçırdı. Ellerini çabuk tutmuş, valizi oracıkta uyuyan evsizlerden birinin yanına bırakmışlardı. Ardından Charing Cross Yolu'na doğru yürümeye devam ettiler.

Longacre'nin ortalarında bir yerlerde genç polis memurunun ekranından çıktılar –zaten o esnada genç adamı asıl endişelendiren yalpalaya yalpalaya Covent Garden metrosuna doğru ilerleyen delikanlılardı– ve ana kumanda odasındaki başka bir operatörün ekranında beliriverdiler. Kadın kahvesinin üstünden onlara dikkatle baktı ama tek gördüğü, o soğukta evlerine

varma telaşında olan iki insandı. Az evvelki genç polis memuru ona seslendiğindeyse dikkati hepten dağıldı. Delikanlılar şimdi Apple Store mağazasının ön kapısını zorluyorlardı. Kadın bilgisayarının başından kalktı. Ekranındaysa beyzbol şapkalı ikili Charing Cross Yolu'na ulaşıp bir gece otobüsüne bindiler.

KIRK İKİ

Cat Marshall yazdan beri evsizdi. Henüz kırklı yaşlardaydı ve geçen sene bu zamanlar boğazına kadar borca batmış durumdaydı; ödeyemediği kiralar yığılmış, işsiz kalma ihtimaliyle burun buruna gelmişti. O zamanlar parasız günlerin yakın olduğunu düşünmüştü fakat insanın evini kaybetmesiyle kıyaslandığında solda sıfır kalıyordu. Altı ay boyunca arkadaşlarının kanepelerinde yatıp kalkmış ve fena hâlde şişenin dibine vurmuştu, ta ki arkadaşlıkları teker teker bitene dek. Haziran ayının sonunda bir tanıdığı istemeye istemeye de olsa garaj yolunda duran eski, ikinci el arabasında uyumasına izin vermişti. Bu onu gerçek dünyaya bağlayan son iplik ve sosyal yardım başvurusunda kullanabileceği yegâne adresti. Birkaç gün sonra ev yanıp kül olmuş ve ikinci el arabası da alevlerden etkilenmişti. Cat acil tıp teknisyenleri tarafından arabadan çıkarılmış ve dumandan zehirlendiği için geceyi hastanede geçirmişti. Ertesi gün öylece taburcu edilmişti. Banka kartlarını, telefonunu, pasaportunu ve eşyalarının çoğunu da o yangında kaybetmişti. Birkaç hafta izbe pansiyonlarda kalsa da günler geçtikçe pislenmiş ve iyiden iyiye umutsuzluğa kapılmıştı. Eskiden yürüyüşe çıktığında sokaktaki evsizlere rastladığı olurdu ve neden o pis, ucuz içkileri içtiklerini merak ederdi ve şimdi nedenini öğrenmişti. Tek kaçış yolları buydu. Kaldığı pansiyonun resepsiyonunda kusulmadık yer bırakmadığı bir gece apar topar kapı dışarı edilmiş ve böylece sokaklarda yaşamaya başlamıştı.

Cat, Covent Garden metro istasyonunun kepenkleri indirilmiş kapısının yanında uyandığında resmen donuyordu. Birilerinin bağırdığını duyabiliyordu ama artık insanların bağırıp durmasına alışmıştı. Çapaklı gözlerini açtığında tepeden tırnağa donanımlı bir polis memurunun silahını kafasına doğrultmakta olduğunu gördü. Yattığı yerde kıpırdandığında önce soğuğun hançer gibi vücuduna saplandığını, sonra da ıslaklığı hissetti.

"Polis konuşuyor, ayağa kalk ve ellerini havaya kaldır!" diye bangır bangır bağırdı bir ses megafondan. "Yavaş hareket et."

Cat kendisine söyleneni yaparak pislik içindeki ellerini uyku tulumunun sıcaklığından çıkardı. Soğuk hava ellerini ısırıyordu. Silahtan ya da kaldırıma park etmiş polis araçlarından korktuğu yoktu. İstasyonun etrafındaki alan polis kordonuna alınmıştı. İçgüdüsel olarak ıslaklığın nereden geldiğine baktı. Bir keresinde şu büyük otellerden birinin arkasında, dışarı sıcak hava pompalayan şu menfezlerden birinin yanında zıbarma hatasına düşmüştü. Otel çalışanlarından biri pis bulaşık suyunu kafasından aşağı boşaltmıştı. Bu kasım ayında olmuştu ve az kalsın soğuktan ölecekti.

"Ayağa kalk, HEMEN!" dedi megafondaki ses. Sokakta tekinsiz bir sessizlik hüküm sürüyordu ve hava yeni yeni ışımaya başlamıştı ama etrafta başka kimse yoktu.

Cat uyku tulumunun içinden çıkmak için hareketlendi. Her yanı ağrıyordu. Üstelik kafasına ve boynuna doladığı paçavralar da gevşemişti. Derken yanında duran büyük, siyah valizi gördü. Valizin altında kocaman, kıpkırmızı bir kan birikintisi vardı. Kan üstüne başına, uyku tulumuna bulaşmış ve bacaklarını sırılsıklam etmişti. Cat ellerini havaya kaldırdı ve haykırdı.

KIRK ÜÇ

Taksi Erika'yı Forest Hill'deki dairesinin önünde indirdi. Erika şoföre parasını ödedikten sonra peşi sıra çektiği valiziyle otoparktan geçti. Slovakya'ya gitmek için evden ayrıldığında taksinin kapısını bile güçlükle açabilmişti ama şimdi neredeyse tamamen iyileşmişti. En azından fiziksel olarak.

Pazar günü, sabahın körüydü. Bratislava'dan 04:00 uçağına yetişmişti ve Luton Havalimanı'ndan dönüş yolunda da trafiğe yakalanmadıklarından, eve vardığında saat daha 09:00 bile değildi. Güz yapraklarının sonuncuları da dökülmüştü. Bu yüzden gözüne her şey gri göründü. Kapıyı açtığında karşısına paspasın üstüne yığılmış sürüyle posta çıktı ve içerisi çok soğuktu. Valizini yatak odası kapısının yanına bıraktı. Ardından evde dolaşarak içeri biraz hava girmesi için pencereleri açtı ve ısıtma sistemini kökledi. Verandanın kapısını açtı. Erika kare şeklindeki küçük avluya çıkarken dondurucu bir esinti içeri hücum etti. Londra'nın havası farklıydı. Soğuk acımasız ve nemliydi. Cebinden bir sigara paketi çıkardı ve ev anahtarıyla jelatinini yırttı. Alçısı artık biraz pislenmişti ama üstünde Jakub'un, Karolina'nın, Evka'nın ve Lenka'nın kargacık burgacık imzaları vardı. Parmağını Jakub'un keçeli kalemle çizdiği gülümseyen yüzün, Karolina'nın küçük fakat pofuduk kalbinin ve küçük Evka'nın eğri büğrü karalamasının üstünde gezdirdi. Hayatında ilk defa Londra'ya geri dönmek istememişti ve erkenden emekliye ayrılıp Nitra'da bahçeli,

küçük bir ev almak ve emekli polis maaşıyla orada yaşamak gibi çılgınca düşünceler kafasını meşgul eder olmuştu. Bir kerecik olsun hayatının onu gitmek istediği yere götürmesine izin vermek geçiyordu içinden.

Ne var ki son vakası, valizlerin içinde buldukları cesetler kafasını kurcalıyordu ve sağlığı yerine gelip yeniden iyi hissetmeye başlar başlamaz, onu içten içe kemiren o huzursuzluk hissi geri dönmüştü.

Paketten bir sigara çıkarıp yaktı. Binanın avuç içi kadar bahçesindeki iki küçük ağaç yapraksız kalmıştı. Üst kattaki dairenin balkon kapısının açıldığını duyunca kendini çabucak küçük balkonun altına attı. Haftalardır evden uzaktaydı ve sıradan bir günde bile üst kat komşusu Alison ona fazla çenebaz gelirdi. Şimdiyse kadının haftalardır içinde biriktirdiği sorulara maruz kalacak ve asla kaçamayacaktı. Alison'ın yukarıda hareket ettiğini, balkonda oradan oraya çekilen plastik sandalyelerin sesini ve çamaşır askılığının açıldığını duydu. Alison'ın burnu tazı gibi koku alırdı ve muhtemelen sigaranın kokusunu da almıştı ama görünüşe bakılırsa mevzuyu çakmış ve gerisin geriye içeri girmişti. Erika rahatlayıp bir sigara daha yaktı. Sigarasını henüz yarılamıştı ki kapının zilinin çaldığını duydu.

"Lanet olsun," diye homurdandı. Belli ki Alison aşağı inip son dedikoduları almaya karar vermişti. Kapıyı açsa mı, açmasa mı diye düşünürken zil tekrar çaldı. Yarısı içilmiş sigarayı ayakkabısının topuğunda söndürdükten sonra tekrar paketin içine koydu.

Kapıyı açtığında tepeden tırnağa Marks&Spencer'ın erkek reyonundan giyinmiş Binbaşı Paul Marsh'ı elinde bir kutu çikolatayla karşısında görünce şaşkınlığına mâni olamadı.

"Bak şu işe, kimler gelmiş!" dedi Erika.

"Teşekkürler. Tek söyleyebileceğin bu mu?" Adam gülümsedi. Erika ve Mark, Manchester'da polislik eğitimi alırlarken Marsh'la tanışmışlardı ama Marsh'ın önceliği en başından beri kariyeri olmuştu ve rütbe basamaklarını hızla tırmanmıştı. Yakı-

şıklı bir adamdı ve bir doksanlık boyuyla Erika'dan uzun olan az sayıdaki erkekten biriydi.

"Kusura bakma, geveze komşum olduğunu sandım, içeri gir." Marsh öne doğru eğildi, Erika'nın yanağına beceriksizce bir öpücük kondurdu ve Erika içeri girmesi için kenara çekildi.

"İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu Erika çikolataları alırken. "Sade kahvem ve musluk suyum var."

"Daha sert bir şeyin yok mu?" diye sordu Marsh oturma odasına girerlerken.

"Votka var ama daha saat on bile olmadı. Üstelik bugün pazar."

"Bazı haberlerim var," dedi. "Göreve iade edildim."

Erika buzluğu didik didik etmeye ara verip doğruldu.

"Mahkemeye mi başvurdun?"

"Hayır. Ellerinde kanıt, daha doğrusu somut bir delil yoktu. Anlayacağın bahçe iznim neredeyse bir sene sonra sona erdi. Temiz bir sabıkayla göreve iade edildim."

"Vergi mükelleflerinin parasının nereye gittiği belli oldu," dedi Erika dondurucunun en arkasındaki buzlu votka şişesini kapıp onlara iki tek doldurarak. Birini Marsh'a uzattı, kadehlerini tokuşturdular ve içkilerinden birer yudum aldılar. "Tebrikler."

Marsh, Metropolitan Polis Teşkilatı'nın yeni Emniyet Genel Müdür Yardımcısı, yani herkesin ödünü patlatan meşhur Camilla Brace-Cosworthy tarafından işten uzaklaştırılmıştı. Mahalli amirken, Londra'da ithalat ve ihracat işleriyle uğraşan Gadd ailesinin faaliyetlerine göz yummuştu. Bunun karşılığında Gadd ailesi başkentteki suç şebekeleri hakkında önemli bilgiler paylaşmıştı. Esasında Marsh'ın tek yaptığı bu anlaşmayı kârlı bulan öncüllerinin izinden gitmekti ama Camilla yeni pozisyonunda güç gösterisinde bulunma fırsatını kaçırmamış ve Marsh'ı görevden uzaklaştırmıştı.

"Lewisham Row'a geri döneceğim. Lewisham, Greenwich ve Bromley bölgesinin mahalli amiri olarak hizmet vereceğim," dedi.

"Vay canına, işler ne çabuk değişiyor. Senin adına sevindim."

"Peki ya sen?" dedi Marsh, Erika'nın bileğindeki alçıya bakarak.

"Bilmiyorum. Yarın doktora görünmem gerek."

"Nils Åkerman meselesini duydum..." Marsh kafasını iki yana salladı. "O araba saldırısından sağ çıktığın için şanslısın."

"Aynen öyle. Bu da kutlama niyetine birer tek daha atmak için yeterince iyi bir sebep," dedi votkasının geri kalanını kafasına dikerek. Şişeye uzanıp kadehlerini tekrar doldurdu. Marsh gülümsedi, kadehlerini tokuşturdular ve içkilerinden birer yudum daha aldılar.

"Tadı güzelmiş... Terfiyi neden kabul etmedin, Erika?" diye sordu Marsh. Konunun âniden değişmesi Erika'yı gafil avladı. "Komiserim olurdun. Şu Melanie Hudson gözüme biraz iradesiz göründü."

Erika, Melanie'yle aralarında geçen son görüşmeyi düşündü ve kendini suçlu hissetti. "İradesiz biri değildir."

"Neden kabul etmedin?"

"Teşkilata evrak işi yapmak ve ofisin tekine kapanıp kalmak için katılmadım. Gerçi senin öyle yaptığını biliyorum."

Marsh bu yorumu duymazdan geldi. "Güçlü yönlerini açığa çıkarman gerekir, Erika. Yankı uyandırabilirdin. Kodamanlar senin sandığın gibi yalnızca yozlaşmış pisliklerden ibaret değil."

"Bunu diyen de delil eksikliğinden göreve iade edilmiş bir adam."

"Bu seferki taş kafama geldi," dedi Marsh kadehini kafasına dikerken.

"Kusura bakma. Ben yalnızca... hayatın gerçeklerini gördüm," dedi Erika alçısını göstererek. "Yıllarımı bir şeyleri değiştirmeye, sisteme karşı savaşmaya adadım. Ama bir arpa boyu yol katedememişim."

"Bu konuşan tanıdığım ve... arkadaşım dediğim Erika Foster değil."

"Nils'le birlikte çalıştığım cinayet davaları çok geçmeden ye-

niden açılır. Üstelik elimden gelen hiçbir şey yok. Ayrıca bir de saldırıya uğramadan evvel üzerinde çalıştığım şu çifte cinayet vakası var. Başka bir ekibin o vakayı yüzüne gözüne bulaştıracağından eminim. Neyse, zaten yapabileceğim hiçbir şey yok."

Votkasından bir yudum daha aldı ve kadehinin üstünden Marsh'a baktı. Marsh eski hâlini aratmıyordu. Başından bir sürü şey geçmiş, işten uzaklaştırılmış, boşanmış ve iki küçük kızından ayrı kalmıştı. "Marcie'yle aranız nasıl?"

"Barıştık, tekrar deneyeceğiz," dedi gülümseyerek. "Bir şans daha vermek istiyor. Ben de öyle. Ayrıca kızlar için de en iyisinin bu olduğu kanısındayım. Yarın resmen geri taşınıyorum. Yani yarın taze bir başlangıç yapacağız."

Kadehini uzattı.

"Bir küçük daha alayım," dedi.

Erika başıyla onaylayıp kadehini doldurdu.

"Bir sigaraya ihtiyacım var," dedi ardından. İçkilerini de alıp küçük verandaya çıktılar. Erika sigarasını yaktı ama Marsh da bir tane isteyince şaşırdı. "Sigara içtiğini bilmiyordum?"

"Yalnızca son kez ânın tadını çıkarıyorum..."

"Karına dönmeden önce mi?"

Marsh gözlerini yumdu. "Her şey bombok. Marcie'yi seviyorum. Onu sevdiğimi biliyorsun..." Erika başıyla onayladı. "Kızlara gelince... ikisini de dünyalara değişmem ama basıp giden ve o herifle yatan Marcie'ydi. Şu 26 yaşındaki, yakışıklı, uzun saçlı, güzel sanatlar öğrencisiyle. Başka biriyle olmasını hazmedebilirdim... Bir de sanırım para meselelerinden ötürü bana döndü. Göreve iade edildiğim duyulur duyulmaz beni geri istedi."

"Bundan emin misin?"

"Bilmiyorum... O herif gibi genç değilim. Marcie'yi onun gibi güldüremem. O adam onu hobisiyle ilgilenmeye, resim yapmaya teşvik etti. Hatta birlikte bir sergi bile açtılar."

"Paul, haddimi aşmak istemem ama Marcie'nin tabloları rezalet," dedi Erika.

Marsh ona şaşkın şaşkın baktı.

"Gerçekten mi?"

"*Gerçekten*. Saatchi Galerisi'nde iki fotoğraf çektirmek uğruna pis bebek bezlerinin tuvale zımbalandığı şu modern saçmalıklardan. Tuvale boya sıçratıp buna sanat demek kadar kolayı yok. Peki hiç satmış mı? Şu kırmızı tablosu bana bir olay mahallini hatırlatmıştı."

"Babası onu beş yüz pounda aldı."

"Beş yüz pounda mı? Yüce İsa. Sanatçıların dünyaları kaldırmadan önce kendilerini ispat etmeleri gerekmez mi? O zamana dek Marcie'nin tabloları benim gözümde yüklü bir fiyat etiketi iliştirilmiş bir saçmalıktan ibaret olacak."

Marsh gülmeye başladı. Erika votka şişesini alıp adamın kadehini doldurdu. Uzun bir anlığına birbirlerine baktılar ama sonra Marsh uzanıp onu öptü. Erika şişeyi elinden bıraktı; onu kendine doğru çekti ve öpücüğüne ivedilikle karşılık verdi. Marsh'ın elleri sırtında dolanıp tişörtünü kotunun içinden çekip çıkardı ve parmaklarını sırtında gezdirdi. Erika adamın göğüs kaslarının memelerine sürtündüğünü ve meme uçlarının sertleştiğini hissedebiliyordu. Öpüşerek içeri girdiler ve ellerini birbirlerinin üzerinden çekmeden birlikte kanepeye yığıldılar. Erika, Marsh'ın pantolonunun düğmesini açtı.

Tam o anda kapı zili sessizliği delip geçti. Marsh geri çekildi ve soluk soluğa, şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Derken zil tekrar çaldı. Üstelik bu defa daha uzun sürdü. Erika az önce olanlar karşısında, kendini ânın büyüsüne böylesine kaptırdığı için şaşkınlıkla elini ağzına kapattı.

"Lanet olsun, lanet olsun," dedi Marsh. Derhal ayaklanarak pantolonunun düğmesini ilikleyip saçlarını düzeltti.

"Muhtemelen komşumdur." Zil tekrar çaldı. "Paul, az önce ne oldu, bilmiyorum..."

"Gitsem iyi olur," dedi Marsh hole doğru yürürken. Erika tişörtünü içine sokarak peşinden gitti. Ne var ki Marsh kapıyı açtığında karşılarına uzun, siyah pardösüsünün içindeki Moss çıktı. Çilli yanakları soğuktan al al olmuştu.

"Patron, az önce neler olduğuna asla inanamayacaksın..." dedi Moss ama sonra Marsh'ı gördü. "Ah, merhaba efendim."

"Ben de tam gidiyordum," dedi Marsh. "Görüşürüz, Erika." Moss'a başıyla selam verdi ve ardından çabucak gözden kayboldu.

Girişten arabasına doğru giderken Erika onu izledi. Ardından Marsh ona dönüp, "Seni görmek güzel," dedi.

"Seni görmek de güzel," dedi Erika sakinleşmeye çalışırken. "İçeri girmek ister misin?"

"Döndüğünü duyar duymaz gelip seni almam gerektiğine karar verdim."

"Almak mı?"

"Evet. Az önce bir telefon aldım. Covent Garden metro istasyonunun dışında valize tıkıştırılmış bir ceset daha bulunmuş."

Erika kapının kasasına tutundu. "Ne?"

"Vakanın bizde olmadığını biliyorum ama gidip bir bakmak isteyeceğini düşündüm?"

"Elbette."

"Güzel. Arabayla geldim."

Erika'nın gözleri parladı. Kabanını kaptığı gibi oradan ayrıldılar.

KIRK DÖRT

Erika ve Moss, Moss'un arabasıyla polis kordonundan geçtiler ve ıssız Covent Garden'ın kaldırımlarında araba sürme şerefine nail oldular. Kapalı pazar yerinin dışındaki devasa Noel ağacı rüzgârda salınıyordu. Kraliyet Opera Binası'nın yanındaki polis kordonunun arkasında toplanmaya başlayan küçük kalabalığın önünden geçtiler. Arabayı Boots mağazasının karşısına park ettiler ve yürüyerek polis kordonuna geldiler. Patoloğun panelvanının ve Metropolitan Polis Teşkilatı'nın büyük destek aracının metro istasyonunun yakınlarında park hâlinde olduğunu görebiliyorlardı. Kimliklerini kordonun başında nöbet tutan memura gösterdiler ve içeri girmelerine izin verildi. İkinci bir kordona dek yürüdüler. Burada genç bir kadın onlara kâğıt tulumlar verdi. Tulumlarını giyerlerken Erika, Nils için çalışan laboratuvar asistanlarından biri olan Rebecca March'ı gördü. Birbirlerini aynı anda tanıdılar.

"Nasılsınız?" diye sordu genç kadın, Erika'nın alçısını tulumun kolundan geçirmesine yardım ederken.

"İdare ediyorum," dedi Erika.

"O tuhaf davranışlarının alerjiden kaynaklandığını sandım," dedi. "Ne kadar aptalmışım!"

"Aptal filan değilsin," dedi Erika. "Sen sadece iyi bir meslektaştın ve iyi meslektaşlar birbirlerine güvenir. O güveni yıkan Nils oldu."

Rebecca başıyla onayladıktan sonra Erika ve Moss olay mahalline doğru seğirttiler. Beyaz olay mahalli çadırı Covent Garden metro istasyonunun girişini örten parmaklıkların sol tarafına kurulmuştu. Daha önce hiç görmedikleri bir adli bilimler uzmanı tarafından karşılandılar. Kadın kısa boyluydu ve delici bakışlara sahip yemyeşil gözleri vardı. Yüz maskesinin ardından kulağa ziyadesiyle hoş gelen yoğun bir İrlanda aksanıyla konuşuyordu.

"Ben Cariad Hemsworth," dedi. Gülümseyince gözlerinin yanları kırıştı. "Nils Åkerman'ın yerine geldim. Mükemmel bir zamanlamanız var. Bu işe karışan zavallı kadından sürüntü örneklerini daha yeni aldık."

"Evsiz kadından mı?" diye sordu Erika.

"Evet. Ona yeni kıyafetler verilmesini ve göz kulak olunmasını sağlayacağız. Zira kadıncağızın neyi var neyi yoksa torbalandı ve laboratuvara gönderildi."

Kadın onları olay mahalli çadırına soktu. İçerisi sıkışıktı ve ayaklarının altında, metro istasyonunun önündeki gezinti yolunun mozaik taşları vardı. Isaac olay mahallini kayıt altına almak için bir fotoğrafçıyla çalışıyordu. Sert kapaklı siyah valiz taşların üstünde açık vaziyette yatıyordu ve içindeyse çıplak bir erkeğin kanlı uzuvları vardı. Kurbanın kafası vücudundan ayrılıp kolunun altına tıkıştırılmıştı. Suratı kanlı bir yığından ibaretti ve saçları kandan keçeleşmişti. Valizin yanında, çadırın tavanına tutturulmuş parlak lambaların altında ışıldayan ve zamanla pıhtılaşan, kocaman, vıcık vıcık bir kan birikintisi göze çarpıyordu.

Erika'yla Moss'u görünce, "Merhaba," dedi Isaac doğrularak.

Fotoğrafçı deklanşöre son kez bastı ve ardından vıcık vıcık kan birikintisinin etrafından dolaşıp yanlarından geçerken onları sıkıştırarak çadırdan çıktı.

"Uzun zaman sonra ilk kez görüşmek için ne tuhaf bir yer."

"Evet. En kısa zamanda birlikte kahve içmeliyiz," dedi Erika ve gülümseyerek, "seni gördüğüme sevindim," diye ekledi.

Isaac gülümsemesine karşılık verdikten sonra valizin içinde-

ki cesede döndü. "Kurbanın 28 yaşındaki Daniel de Souza olduğuna inanıyoruz."

"Kimliğini şimdiden nasıl tespit edebildiniz?" dedi Moss.

Isaac onlara birkaç kanıt torbası verdi. Bunlardan birinin içinde simsiyah saçlı, yanık tenli, yakışıklı, genç bir adamın fotoğrafının olduğu kanlı bir ehliyet vardı.

"Suratı tamamen ezilmiş. Vücudu parçalara ayrılmış. Ve bu defa, bunu her kim yaptıysa, kimliğini, cüzdanını, anahtarlarını ve cep telefonunu da valize koymuş," dedi Isaac.

Cariad şeffaf bir kanıt torbasını içindeki kâğıt parçasıyla birlikte Erika'ya uzattı.

"Ve bize bir not bırakmış," dedi.

Bu köşesine biraz kan sıçramış, alelade bir kâğıt parçasıydı. Üzerinde kötü bir el yazısıyla alelacele yazılmış bir not vardı:

Bu BİZİM beşinci kurbanımız. Siz PALYAÇOLAR şimdiye dek dört kişiyi ÖLDÜRDÜĞÜMÜZÜ biliyor muydunuz? Thomas Hoffman'dan ve Charlene Shelby'den haberdarsınız ama ya diğerlerinden? Bu durum gittikçe sıkıcı olmaya başladı. En azından işleri bizim için ilginçleştirebilir ve izimizi sürmeyi deneyebilirsiniz. Yoksa hepiniz oturmuş, Tommy'nin midesinde bıraktığım malı mı çekiyorsunuz? Ta ta.

"İsa aşkına," dedi Erika, Moss'a bakarak. "İki kişiler."

KIRK BEŞ

Erika ve Moss öğle yemeğinden az evvel Lewisham Row'a vardılar. Onlar resepsiyon alanına girerlerken Çavuş Woolf bir destek personelinin kapının yanındaki küçük, plastik Noel ağacını süslemesine yardım ediyordu.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi adam Erika'ya gülümseyerek. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Şu perinin aksine hiç fena değilim," dedi Erika kafasına bantla gümüş rengi bir yıldız yapıştırılmış, perişan hâldeki Barbie bebeğe işaret ederek.

"Evet, hücrede birkaç saat geçirmiş gibi görünüyor," dedi Woolf sırıtarak. Ardından bebeğin bacaklarını ayırdı ve onu ağacın en tepesindeki dala oturttu. Masasının etrafından dolanıp düğmeye basarak onları kapıdan içeri aldı. "Geri döndüğünü görmek güzel," dedi Erika'ya göz kırparak. Moss peşi sıra koştururken Erika, Melanie'nin ofisine doğru basamakları tırmanmaya koyuldu.

Erika kapıyı tıklattı ama beklemeye tenezzül etmeden içeri daldı. Melanie masasının başında oturuyordu. Gözlerini bilgisayarından kaldırıp ona baktı.

"Erika? Burada ne yapıyorsun?" dedi şaşkın şaşkın. "Ve merhaba Kate."

Erika'ya katılırken, "Merhaba han'fendi," dedi Moss becerik-sizce.

"Az önce bir olay mahallinden geldik," dedi Erika. "28 yaşında, erkek kurban parçalara ayrılmış hâlde Covent Garden metro istasyonunun önündeki bir valizin içinde bulundu. Bu defa katiller bir de not bırakmışlar."

"Katiller mi?"

Erika cebinden notun bir kopyasını çıkardı. Kâğıdı eliyle düzeltip masanın üstünden Melanie'nin önüne sürdü. Melanie notu aldı ve okumaya başladı, neden sonra kâğıdı elinde ters çevirdi.

"Lanet olsun... Bir dakika, bir dakika, sen tatilden ne zaman döndün? Teknik olarak hâlâ hastalık iznindesin... Seni işe azar azar başlatacaktım ve seninle konuşmak istiyordum."

"Öyle yaptığını varsay. Çalışmaya hazırım ve bu vakayı geri istiyorum. Lütfen, han'fendi." Erika ona umutla gülümsedi.

"Tamam. Bunun gerçek olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu Melanie.

"Basına Thomas Hoffman'ın midesinde bulduğumuz uyuşturucuyla ilgili tek kelime etmedik," dedi Erika. "Bu gerçek ve hâlâ bizden fersah fersah öndeler. Vaka ne durumda? Batı Yakası Merkez Karakolu'ndaki ekip ilerleme kaydetti mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım arada kaynadı."

Erika gözlerini devirdi.

"Neyse, artık geri döndüm ve vakayı geri istiyorum. Dışarıda ellerini kollarını sallayarak gezen iki katil var."

Melanie tekrar nota baktı ve başıyla onayladı. "Tamam. Neye ihtiyacın varsa söyle."

Erika birkaç saat sonra Lewisham Row'un bodrum katındaki vaka odasına doğru yürürken ekibinin cam panelin ardında toplanmış olduğunu gördü. İçeri girdiğinde konuşma sesleri kesildi.

"Tünaydın millet. Sizi tekrar görmek güzel," dedi.

"Seni tekrar ayakta görmek de öyle, patron. Nasılsın?" dedi Çavuş Crane. Odadaki tüm gözler kolundaki alçıya çevrildi. Eri-

ka acıma yüklü bakışları gördü. Derin bir nefes aldı ve alçılı bileğini kaldırdı.

"Tek bir şey söyleyeceğim. Taşlarla sopalar kemiklerimi kırabilir fakat hiçbir şey beni bu katili bulmaktan alıkoyamaz."

"Güzel laf. Bunu arabanın arkasına falan yazdırmalısın," dedi Crane.

"Şimdi, Nils Åkerman'la yaşananlardan hepinizin haberdar olduğundan eminim ama artık önümüze bakmamız gerek. Eski bir meslektaşımızın ihanetine takılıp kalamayız. Yaşananlar işimizi en iyi şekilde yapmamıza engel olmamalı. Bu soruşturmanın selameti açısından hepiniz çok değerlisiniz."

Herkes suratlarında ağırbaşlı ifadelerle başlarını yukarı aşağı sallarken vaka odasına sessizlik çöktü.

"Pekâlâ, sizi soruşturmanın son durumu hakkında bilgilendireyim," dedi Erika alçının kenarından bileğini kaşıyarak. "Bu sabah 28 yaşındaki Daniel de Souza, Covent Garden metro istasyonunun önüne bırakılmış bir valizin içinde parçalara ayrılmış hâlde bulundu..." Daniel'ın yaz tatilinde çekilmiş, masmavi gökyüzünün ve kumsalın önünde kameraya gülümsediği fotoğrafın yanına iliştirilmiş olay mahalli fotoğrafına işaret etti. "Cesedin yanına bir de not bırakılmıştı. Notta katiller Thomas Hoffman'ı, Charlene Selby'yi, Daniel de Souza'yı ve iki kişiyi daha öldürdüklerini itiraf ediyorlar."

"Adam manken miymiş? Epey yakışıklı bir tipmiş," dedi McGorry, Daniel'ın fotoğrafına dikkatle bakarak. McGorry çağrıyı aldığında kız arkadaşıyla parkta yürüyüş yapıyordu. Hâliyle üstünde hâlâ kot pantolondan ve Chelsea formasından ibaret pazar kıyafetleri vardı.

"Yoksa ondan hoşlandın mı?" dedi Crane.

"Hayır. Yalnızca gerçekleri dile getirdim."

Crane burun kıvırdı.

"Tamam, tamam. Doğru bir noktaya parmak bastın," dedi Erika. "Şu anda her şey tartışmaya açık ama hayır, manken değilmiş. Belediye bünyesindeki bir koruma vakfı adına çalışıyormuş."

"Bu işin iki kişinin eseri olduğunu düşündüğümü daha önce söylememiş miydim?" dedi Memur Temple yumuşak İskoç aksanıyla.

"Evet ve o zaman da dediğini dikkate almıştık, tebrikler fakat doğru tahminlerde bulunmaktan daha fazlasını yapmamız gerek," dedi Erika. Beyaz tahtaya yapıştırılmış başka bir fotoğrafa geçti. "Bunu Daniel de Souza'nın oturduğu apartmanın girişindeki bir güvenlik kamerasından aldık. Fotoğrafta Daniel'ı önde görüyoruz ve arkasında iki kişi daha var. Kadının suratı biraz bulanık çıkmış ama genç bir kadın olduğunu düşünüyorum. Arkasındaki adamın ise başı öne eğik, üstelik kafasında da bir beyzbol şapkası var. Yani suratını göremiyoruz. Görüntünün zaman damgası önceki gece, onu biraz geçeyi gösteriyor..." Erika onun yanındaki görüntüye işaret etti. "Gelgelelim altı saat kadar sonra, yani saat tam 03:47'de adamla kadının siyah bir valizle oradan ayrıldıklarını görüyoruz. John, ışıkları söndürebilir misin?"

McGorry kapıya gidip ışıkları söndürdü. Erika'nın işareti çakmasıyla Çavuş Crane projektörü çalıştırdı. Covent Garden'ı gösteren siyah beyaz güvenlik kamerası görüntüsü beyaz ekranda belirdi.

"Bu on dört dakika sonra, yani 04:01'de çekildi. Burada iki kişinin valizle birlikte Covent Garden metro istasyonuna doğru yürüdüğünü görüyoruz. Daniel de Souza'nın dairesi buradan yalnızca birkaç dakikalık yürüyüş mesafesinde."

Kameranın açısının değişmesiyle metro istasyonu ekranı doldurdu. Erika iki şahsın valizi sıra sıra dizilmiş, uyuyan evsizlerden birinin yanına bıraktığı ânı gösterdi ve ardından zanlılar kameranın görüş alanından çıktılar. Beyaz tahtadaki video kararda ve onun yerine, Selby Autos'taki güvenlik kamerasından alınan görüntü geldi.

"Şimdi, eğer Charlene Selby'nin Jaguar'ı annesiyle babasının oto galerisinin önüne bıraktığı 12 Eylül tarihli güvenlik kamerası görüntülerine geri dönersek yine karşımıza kimliği meçhul bu iki kişi çıkıyor. Daniel de Souza'nın dairesine girerken görün-

tülenen adamınkiyle benzer vücut yapısında, uzun sarı saçlı bir erkek. Aynısı kadın için de geçerli."

"Kimliklerini bizden gizlemek için epey uğraşa girmişler," dedi Moss. "Fakat şimdi kurbanın kimliğini valizde bırakıp yanına bir de not iliştiriyorlar."

Erika elektrik düğmelerinin yanına gidip ışıkları açtı; floresan ışıklar yanarken ekibindekiler suratlarını ekşitti.

"Tamam. Kurbanımız Daniel de Souza'nın eksiksiz profilini istiyorum. Ayrıca şu iki kişinin kimliklerini de tespit etmemiz gerek. Siber Şube'yi arayıp Daniel de Souza'nın evinin önünde çekilen görüntüdeki kadının bulanık suratını netleştirip netleştiremeyeceklerini soracağım. Selby Autos'taki Jaguar'ın DNA kalıntısı için tepeden tırnağa incelenmesini istiyorum. Cariad Hemsworth adli bilimlerdeki yeni bağlantımız; varını yoğunu bu vakaya harcamasını sağlamak önceliklerimizden biri olsun. Şimdi herkes işinin başına!"

Akşamüstünün geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Öyle ki Erika işe ne çabuk adapte olduğuna şaşırmadan edemedi. Akşam beşten biraz evvel Moss elinde bir vaka dosyasıyla Erika'nın masasına geldi.

"Biraz zamanın var mı?"

"Ne oldu?"

"HOLMES'e vaka dosyasının ayrıntılarını giriyordum ve karşıma bir şey çıktı. On gün önce, M40'tan dönülen sapa bir yolda, Oxford'dan birkaç kilometre uzaklıktaki bir tarım arazisinin drenaj hendeğinde garip bir ceset bulunmuş."

"Garip olan neymiş?"

"Ceset ellilerinin sonunda bir adama aitmiş ve kısmen mumyalaşmış."

"Mumyalaşmanın bizim vakamızla ilgisi ne?"

"Diğer kurbanlarımızla eşleşmesinin nedeni adamın öldürülme şekliydi. Bir kayayla suratı ezilmiş. Şimdi, valiz meselesi

dışında Thomas Hoffman'ı, Charlene Selby'yi ve şimdi de Daniel de Souza'yı birbirine bağlayan yegâne şey bu. Katil suratlarını dümdüz edip onları kimliklerinden mahrum bıraktı. Dosyadaki cesedin kimliği hâlâ tespit edilememiş fakat polis drenaj borusundan çok sayıda kanlı kaya parçası toplamayı ve kurbanın kıyafetlerinden de saç örneği almayı başarmış. Oxford'daki adli patoloji uzmanı eski bir meslektaşım olur. Onunla temas kurabilirim."

Erika dosyayı Moss'un elinden alıp sayfalara şöyle bir göz gezdirdi.

"Bu kayıp dördüncü kurbanımız olabilir," dedi. "Evet, onu ara."

KIRK ALTI

Erika o gün işten eve döndüğünde saat epey geç olmuştu ve vakanın ayrıntıları kafasında dönüp duruyordu. Şu sevimsiz, karanlık ve nemli kasım akşamlarından biriydi. Kapısını açmak üzereyken irice ve pespaye bir kadın olan üst komşusu Alison'a rastladı. Kadının koyu renkli, gür, kıvırcık saçları vardı. Üstüne kamuflaj desenli uzun bir kaban giymişti ve gri renkli, devasa, tasmalı danuası ise yanındaydı.

"Selam tatlım. Ben de döndüğünü duyduğumu düşünmüştüm," dedi. Belli belirsiz bir Galler aksanı vardı.

"Daha yeni döndüm..." dedi Erika anahtarı kilide sokarken.

"Slovenya'da mıydın?"

"Slovakya."

"Ah, doğru. İkisi farklı yerler mi?"

"Evet, Slovenya bambaşka bir ülke..."

Erika kapıyı açsa da Alison susacak gibi değildi. "Seyahate çıkmayı hep istemişimdir ama Daisy artık yaşlanıyor ve pasaport çıkaracağım diye boş yere vakit harcayamam." Danua suratında mahzun bir ifadeyle başını kaldırıp Erika'ya baktı ve ardından iç geçirerek kilime yattı.

Kapıdan adımını atarken, "Anladım, neyse, iyi akş–" diyecek oldu Erika.

"Bir süredir sevgilini buralarda göremez olduk, Erika. Hani şu Idris Elba'yı andıranı. Ne afet ama!"

Erika kadının merakını körüklemeyecek bir bahane uydurmaya çalıştı; gerçi Peterson'ın nasıl olduğunu da bilmiyordu. Son konuşmalarının üstünden haftalar geçmişti.

"O, şey... biraz rahatsızlandı. O yüzden izinde."

"Ah, ne korkunç. Hastalığı nedir? Rahmetli kocam şu rezil böbrek taşlarından mustaripti. Şunu bilesin ki böbrek taşı dağı bile devirir ama asıl işemeye gittiğinde canı burnundan geliyordu. Taşlarını tuvalete döküp duruyordu. Zavallı pislik. Taşlardan biri o kadar büyüktü ki klozeti çatlatmıştı."

"Böbrekleri sağlam..."

"Ay, bunu duyduğuma sevindim. Peki ya senden ne haber? Bakıyorum da bileğinin canına okumuşsun. Nasıl yaptın? Tenis falan mı oynuyorsun?"

"Hayır. Zaten alçı da yakında çıkacak." Konuşmada bir milisaniyelik bir duraksama olunca Erika kendini içeri atmayı denedi ama Alison'ın çenesi yine durmadı.

"Sen yokken apartmanla ilgili bir sorunumuz oldu. Olukları temizletmek için Fiona'nın, yani evsahibemizin senin dairene girmesi gerekti. Ama kimsede anahtar yoktu. Fiona'yla tanışmış mıydın?"

"Hayır."

"Bak sana ne diyeceğim? O asık suratlı ineğin teki. Hele zayıfladıktan sonra iyice çirkinleşmiş. Midesine kelepçe taktırdığını sansın diye onu hipnotize ettiklerini biliyor muydun?"

"Öyle mi yaptılar?"

"Evet. Bilinçaltını oyuna getirip onu midesinde kelepçe olduğuna inandırdılar. Hem de öyle bir şey olmadığını bilmesine rağmen. Kırk kilo verdi. Ben de aynısını yapmayı düşünüyorum. On dört gündür Ryvita'yla besleniyorum ama tek bir kilo bile veremedim."

"Alison, artık içeri girmem gerek," diye çıkıştı Erika.

"Ah, tamam," dedi Alison, Erika'nın ses tonu karşısında gözlerini kırpıştırarak. "Ben de artık çıksam iyi olur. Direk dansı dersime geç kaldım." Erika kabanının içindeki Alison'a ve yerde

yatan danuaya baktı. "Sınıfa evcil hayvanlarımızı götürebildiğimiz bir kurs seçtim. Böylece evden çıkabiliyorum. Zaten ona bakacak kimsem de yok. Bu dünyada yapayalnızım..." Konuşmanın başından beri Alison'un dudaklarını mesken tutmuş gülümseme kısacık bir anlığına yok oldu. "Görüşürüz Erika, hoşça kal." Ve peşi sıra yürüyen Daisy'yle birlikte gözden kayboldu.

Erika içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Yüzünü ovuşturarak oturma odasına geçti. O sabahtan kalma iki kadeh hâlâ sehpanın üstünde duruyordu. Marsh'ın çat kapı ziyaretinin üstünden günler geçmiş gibi hissediyordu. Aralarında yaşananları düşününce utandı ve ardından, Alison'ın az önce gönül rahatlığıyla itiraf ettiği şeyi anımsadı. Dünyada yapayalnız olduğunu. Bu Erika'yı huzursuz etmişti. Kendini ve işe dönmenin ona ne kadar iyi geldiğini düşündü. İş bir bağımlılıktı, öyle ki onsuz yapamıyordu fakat kafasının arkasında on yıl sonra, emekli olması için baskılara maruz kaldığında ne yapacağını soran cılız bir ses vardı.

Kabanını çıkardı ve kendine bir içki doldurdu. Kanepeye kurulduğunda Peterson'ı arama niyetiyle telefonunu çıkardı. Uzun bir süre numarasına baktı ama sonra telefonu elinden bıraktı, bilgisayarını açtı ve vaka üstünde çalışmaya devam etti.

KIRK YEDİ

Ertesi sabah kapı zili yediyi biraz geçe çaldığında Erika otoparka çıktı. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve çukurlar buzlu su birikintileriyle dolmuştu. Moss arabasının içinde onu bekliyordu. Erika adımlarını hızlandırarak arabaya bindi ve sıcak havanın tadını çıkardı.

"Yılın bu zamanı sabahın erken saatlerinden nefret ediyorum," dedi Erika otoparktan boş ve karanlık sokağa çıkarlarken. "Hâlâ geceymiş gibi geliyor." Alçısının kenarından bileğini kaşıdı.

"Ne zaman çıkacak?" diye sordu Moss.

"Bugün çıkacaktı ama randevumu iptal ettim. Çok kaşınıyor."

"Kaşıntıyı gidermek için örgü şişi kullanman gerek."

"Sence evinde örgü şişi olan birine benziyor muyum?" dedi Erika.

"Bir an önce gidip doktora görünmelisin."

"Tekrar randevu aldım. Bir gün gecikmeden bir şey olmaz."

Moss omuzlarını silkti.

"Her şeyin başı sağlık."

Erika ona ters bir bakış atıp konuyu değiştirdi.

"Şu adli patoloji uzmanını nereden tanıyorsun? Neydi adı?"

"Patty Kaminsky. Bir ara çıkmıştık. O sırada ben polislik eğitimi alıyordum, o da tıp fakültesine gidiyordu," dedi Moss.

"Dostça mı ayrıldınız?"

"Öyle sayılır. Bitiren bendim ama köprünün altından çok sular aktı. Onunla önce olay mahallinde buluşacağız."

"Eski sevgiliyle buluşmak için harika bir yer," dedi Erika.

Moss sırıtıp gözlerini devirdi. "Eski sevgililerden konu açılmışken... Peterson'dan hiç haber aldın mı?"

"Hayır. Onu en son Slovakya'ya gitmeden önce gördüm."

Moss'un gözlerini kaçırışında, Erika'nın başka bir mesele daha olduğunu düşünmesine sebep olan bir şey vardı.

"Onu gördün mü?"

"Evet. Senin için sakıncası olur mu?"

"Neden sakıncası olsun ki?"

"Sen benim dostumsun, o da benim dostum. Sadece hepimizin dost olmasını istiyorum. Eğer öyle olamayacaksa bari ikinizle de dostluğum bozulmasın."

"Sorun yok. Ben iki arkadaşın arasında tercih yapmanı isteyecek insanlardan değilim," dedi Erika.

"Güzel." Moss sırıttı. Rahatlamış görünüyordu.

"Ne zaman işe geri döneceğini biliyor musun?"

"Yakında dönebilir. Bu hafta komiserle konuşacak. Epey kilo aldı. Gayet iyi görünüyor. Yani sağlıklı demek istedim... Radyoyu açmamı ister misin?"

"Olur."

Moss'un öne uzanıp radyoyu açmasıyla *Today* programı hoparlörden bağırdı ve yolun geri kalanında yalnızca haberleri dinlediler.

Arabayla Oxford'a varmaları birkaç saat sürdü. Otobandan çıkıp civar köylerin arasından geçerek olay mahalline doğru yol aldıkları sırada hava yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu. Şimdiden çoğu kulübenin penceresine Noel ışıkları asılmıştı ve tarihi kiliselerin etrafına İsa'nın doğum ânının betimlendiği sahneler kurulmuştu. M25 otobanından uzaklaştıkça İngiltere'nin ne denli değiştiğini görmek Erika'yı hep şaşırtmıştı. Burası Londra'nın keşmekeşinden uzakta, bambaşka bir dünya gibiydi.

"Sanırım yaklaşıyoruz," dedi Moss gösterge panelindeki GPS'e bakarak. "Evet, bahsettiği kilise tam şurada."

Yoldan ayrılarak yuvarlak kuleli, tarihi, taş bir kilisenin yanındaki küçük otoparka girdi. Köşede küçük, kırmızı bir Porsche duruyordu ve onları görünce farlarını yakıp söndürdü. Moss eller serbest modunda çalan telefonuna yanıt verdi.

"Zamanında geldiğini görmek güzel!" dedi hoş bir ses. "Arabadan inmeyin, hava buz gibi. Konvoy hâlinde gideriz." Ardından telefonu kapattı.

Porsche'nin motoru kükreyerek can buldu ve yola çıkarak önlerine geçti. Erika direksiyonun arkasında tebeşir beyazı suratlı, kırmızı rujlu bir kadının oturduğunu gördü. Kadın bir parmağını direksiyondan kaldırdı.

"Çok havalı," dedi Erika.

"Zengin bir aileden geliyor," dedi Moss.

"Bu tabirden nefret ediyorum. Zengin bir aileden geliyorsa ne olmuş? Yani canını dişine takıp çalışarak zengin olan biri ayaktakımından sayılıyor da uzak bir akrabasından kalan mirasla zengin olan tembel tenekenin teki ondan üstün mü görülüyor?"

"Öyle gibi."

"Ah, bu mendebur ülke," dedi Erika kafasını iki yana sallayarak.

Moss yolda kükreyerek ilerleyen kırmızı Porsche'ye yetişmekte zorlanıyordu. Tarım arazilerinin ve birkaç metruk binanın yanından geçtiler. Ardından yol yokuş aşağı meyletti. Bir köşeyi döndüklerinde kendilerini kış güneşinin altında kahverengiyle siyahın çeşitli tonlarına bürünen ve göz alabildiğince uzanan tarlaların ortasında buldular.

Porsche hendeğin kenarındaki beyaz, eski bir yol tabelasının yanına park edince Moss da arkasına çekti. Motoru kapattığında rüzgârın arabayı yumrukladığını duydular.

Patty ufak tefek bir kadındı. Simsiyah saçlarını geriye yatırmış ve koyu yeşil kadifeden bir saç bandıyla tutturmuştu. Siyah

bir tayt ve plastik çizmeler giymişti. Üstünde kocaman, kahverengi bir kürk palto, ellerindeyse eldivenler vardı.

Erika ona tepeden bakıyordu ve tarlaların üstünden kükreyerek esen rüzgârın gürültüsü yüzünden sesini ona duyurmak için bağırmak zorunda kaldı. Moss ve Erika da plastik çizmelerini giydiler ve çimenlik banketten, yoldan bakıldığında göze çarpmayan derin bir hendeğe inen Patty'nin peşine takıldılar. Hendek çok kuruydu ve ayaklarının altında kalın bir yaprak katmanı vardı. Ayrıca hendeğin duvarları onlara siper olduğu için rüzgârın çığlıkları kesildiğinden ziyadesiyle de sessizdi.

"Cesedi birkaç yol işçisi buldu," dedi Patty başı çekerken. Moss onun hemen arkasındaydı, Erika'ysa en geriden geliyordu. Devasa, betonarme bir borunun ağzına yaklaşırlarken Patty el fenerini çıkarıp yaktı. İçeriye kuru turbanınkini andıran bir koku hâkimdi, ayaklarının altında kuru yapraklar vardı ve toprak çatlamıştı.

"Size borunun içini göstermek istedim," dedi Patty feneri kavisli duvarlara tutarken. "Civardaki tarlalardan gelen suları toplaması için inşa edilmiş fakat daha sonra tarım arazisine ikinci bir hendek daha açılmış. Bu da bütün yağmur suyunun yol değiştirip oraya aktığı ve burasının kupkuru kaldığı anlamına geliyor. Cesedi bulduklarında neredeyse yapraklardan görünmüyormuş. Birkaç aydır buradaymış fakat düşük nem ağır ağır çürüyen yaprakların ürettiği nitrojenle birleştiğinde çürüme hızı önemli ölçüde yavaşlamış."

"Mumyalaşmış mı?" diye sordu Erika.

"Hayır, su tasfiyesi yapılmış fakat ceset aynı zamanda kurumuş da. Doğru koşullar sağlandığında çürüme hızının yavaşlaması açısından fevkalade bir örnek. Burada böcek namına pek bir şey olmadığını siz de görebilirsiniz."

"Polis cinayet silahına dair herhangi bir delil bulabildi mi?"

"Uzun süre yaprakların altını üstüne getirdiler ve cesedin etrafından çok sayıda iri taş ve kaya parçası topladılar."

Erika on beş metre daha devam eden borunun derinliklerine doğru yürüdü. İçerisi loşlaştı ve Moss'la Patty'nin sesleri cılızlaş-

tı. Buranın tuhaf bir atmosferi vardı. Hava hem boğucu hem de kuruydu. Birkaç kere yutkundu ve ağzına metalik bir tat geldi. Telefonunu çıkarıp feneri açtı ve ışığı kuru, turbalı toprağa tuttu. Borunun dibindeki toprakta gözüne ilişen bir şey oldu. Yere diz çöküp telefonunun ışığını o yana çevirdi. Kahverengi, kısa bir iplik bir şeye sıkı sıkı sarılmıştı. Erika lateks eldivenini giyip onu topraktan dikkatlice çekti. Bu koyu renkli bir saç tutamıydı, yaklaşık on santim uzunluğundaydı ve ucundan bir iplikle bağlanmıştı. Erika bunu küçük, şeffaf bir kanıt torbasına koydu ve torbanın ağzını sıkıca kapattı.

Bir sonraki durakları morg oldu. Patty boruda bulunan adamdan geriye kalanları onlara gösterdi. Çelik çekmecelerden birini çekip siyah ceset torbasının fermuarını açtı. Adamın teni neredeyse kurutulmuş etinkini andıran tuhaf, derimsi bir kahverengiye çalıyordu.

"Beyaz ırk mensubu," dedi Patty, Erika'nın suratını görünce. "İç organları lapaya dönmüş ama iç kanaması olduğunu tespit edebildim. Bir bacağı ve kaburgaları kırılmış, ayrıca leğen kemiği de çatlamış. Eğer dikkat ederseniz sağ bacaktaki femur kemiğinin eti delip geçtiğini görebilirsiniz. Bu yaralanmalar araba çarpmasıyla uyumlu ve yol kenarına bu denli yakın olması da bu teoriyi destekliyor. Ama eğer suratına bakacak olursanız bir kaya ya da taşla üst üste darbeler aldığını görebilirsiniz. Deri içinde kaya parçaları buldum. Elmacıkkemikleri, burnu, çenesi ve kafatası birden fazla yerden kırılmış. Burun kıkırdağı darbelerin etkisiyle beyne saplanmış."

"Ve bu durum araba ya da araç çarpmasıyla uyumlu değil, öyle mi?" diye sordu Erika.

"Evet. Darbenin kuvveti kaburgalarında ve bacağında yoğunlaşmış. Yani araç ona çarptığında kurbanımız yolda ayakta duruyormuş. Eğer yola savrulmuş olsaydı yüzünde elbette berelenme olurdu ama suratında tek bir darbe noktası yok. Bu tür

hasarlar küt uçlu, sert bir objeyle defalarca darbe almaktan kaynaklanır."

"Ve kimliği tespit edilemedi," dedi Moss.

"Şimdiye kadar hayır. Üzerinden kimlik çıkmadı. Cüzdanı boştu."

Çelik masada yatan adamın ezilmiş cesedine baktılar.

"Bence biri ona arabasıyla çarptı ve ardından acısına son vermek için işini bitirdi," dedi Patty ceset torbasının fermuarını yavaşça kapatıp cesedi gerisin geriye soğutuculu dolaba iterken.

"Acısına son vermiş ve ardından onu bir drenaj borusuna tıkıştırmışlar," diye ekledi Erika. "Adli bilimlerde neler oluyor?"

"Her şey cesedin etrafında bulunan, üzerine kan sıçramış çok sayıda beton parçasıyla birlikte laboratuvara gönderildi," dedi Patty. "Eğer bu hadisenin başka bir vakayla bağlantılı olduğunu söylüyorsanız işleri hızlandırabileceğimizden eminim."

"Sence uçan kuştan medet mi umuyoruz?" diye sordu Erika arabaya dönerlerken.

"Bu cinayetle diğerleri arasında bağ kurmak istediğimiz kanısında mıyım? Evet. Fakat o adamın suratını öylesine tarumar etmenin ardında yatan psikolojiyi göz önünde bulundurursak aynı kişiler tarafından öldürülmüş olabileceği ihtimalini de yadsıyamayız. Bu olay mahallinden toplanan adli kanıtları Justin Selby'nin Jaguar'ında bulunan DNA veya vücut sıvılarıyla eşleştirebilirsek turnayı gözünden vurduk demektir."

Erika başıyla onayladı ve camdan dışarıdaki karanlığa baktı. "Bir erkek ve bir kadın. Bunun ardında yatan psikoloji son derece rahatsız edici. Bozuk bir ilişki dinamiğinin cinayet işleme güdüsüyle harmanlanması."

"Peki sence bunu neden yapıyorlar?"

"Eğlence, güç, intikam, ihtiras... para için. İstediğini seç. Duyguların insanların kötü yanlarını ortaya çıkarmadığı tek bir gün bile yok."

KIRK SEKİZ

Erika ertesi sabah karakolun en üst katındaki geniş konferans salonunda Komiser Hudson ve Binbaşı Marsh'ı bilgilendirmek üzere çağrıldı. Bu, önceki gün dairesine geldiğinden beri Marsh'ı ilk görüşü oldu. Ne var ki Marsh onu kabaca başıyla selamlamakla yetindi. Erika davada o güne kadar kaydedilen ilerlemeleri özetledi ve ardından bazı yeni delilleri onlarla paylaştı.

"Daniel de Souza'nın dairesine gelen kadının görüntüsünü netleştirmeyi başardık," dedi Erika genç kadının suratını apaçık gösteren güvenlik kamerası görüntüsünü havaya kaldırarak.

"Güvenlik kamerasından erkeğin eşkaline dair üzerinde çalışılabilir hiçbir şey çıkmadı mı?" diye sordu Marsh.

"Hayır. Siber Şube kadının suratını netleştirmeyi başardı ama adam ya kameraların önünde nasıl davranacağını biliyor ya da şimdiye dek şansı hep yaver gitmiş. Kafasını yerden hiç kaldırmamış. Hâliyle elimizde netleştirilecek bir şey yoktu. Ne var ki Selby Autos'un önündeki güvenlik kamerasından alınan kayıtta da, de Souza'nın dairesine girerken çekilen görüntüde de, daha sonra valizi Covent Garden'a bırakırlarken yakalandıkları güvenlik kamerası kaydında da hep aynı mavi renkli, Von Dutch markalı beyzbol şapkasını takıyor. Ardından Longacre boyunca yürüyorlar ve Morden istikametine giden N155 sefer sayılı gece otobüsüne biniyorlar. Otobüs yol üstünde Westminster'dan, Elephant and Castle'dan ve Clapham'den geçiyor. Güvenlik

kamerası kayıtlarını bizimle paylaşmaları için Londra Taşıtlar İdaresi'ne acil talepte bulunduk."

"Aileden kimse gelip Daniel de Souza'nın cesedini teşhis etti mi? Medyayla bilgi paylaşmadan evvel o işi de halletmemiz en iyisi olur," dedi Melanie.

"Evet. Daniel de Souza'nın annesi bir saat önce oğlunun cesedini teşhis etti. Kadın ona yakın oturuyor. Oğlu iki yıl önce ona Marylebone'da bir apartman dairesi satın almış."

Marsh olay yerinin, valizin içindeki kanlı vücut parçalarının ve adamın kan içindeki ezilmiş suratının fotoğraflarını eline aldı.

"Erika, bunun Daniel de Souza olduğundan nasıl emin olabiliriz?"

"Annesi cesedi resmen teşhis etti."

"Ceset parçalanmış ve tanınmaz hâlde. DNA testi yapmamıza gerek var mı? Emin olmak için?" diye sordu Marsh.

"Bir Aile İrtibat Memuru dün Bayan de Souza'yı ziyaret etti. Daniel de Souza Küba asıllıydı ve sol kolunun iç tarafında bir *mariposa* lalesi dövmesi vardı." Erika onlara dövmenin otopsi sırasında çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Bu dört yapraklı, beyaz bir çiçekti ve dövmede kullanılan açık renkli boyadan ötürü adamın yanık teninde hayaletimsi bir parlaklık kazanmıştı. "Annesinin dövmeden haberi vardı. Resmî teşhisi yaparken dayanaklarından biri de buydu," dedi Erika kabalığın dozunu kaçırarak. "Şimdi, bu cinayetin ayrıntılarını medyayla paylaşmak istiyorum. Daniel'ın gey olduğunu tespit ettik ve öncelikle gey topluluklarına hitap eden sosyal ağları mercek altına almak istiyorum."

"Pekâlâ. Fakat önce Colleen Scanlan'a danışalım," dedi Melanie.

"Bunun eşcinsel düşmanlığından kaynaklandığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Önceki kurbanlar farklı sosyal sınıflardandı. Bence dışarıda çok fazla ses var ve buna geylerle ilgili bir hikâye olarak yaklaşmak vakanın medyada öne çıkmasını, dikkat çek-

mesini sağlayacaktır," dedi Erika. "Soho'daki barlara gidip sağa sola sorular soran üniformalı memurlarım var ve de Souza'nın cumartesi gecesi nerede görüldüğüne dair çok sayıda ipucunu takip ediyoruz." Duraksadı. "Ayrıca M40 yakınlarındaki bir Oxfordshire köyünde, drenaj borusunda kimliği meçhul bir ceset bulunmuş. Parçalara ayrılmamış fakat diğer cinayetlerle pek çok ortak yanı var."

Marsh ve Hudson bakıştılar, ardından Marsh konuştu.

"Yani burada Bonnie ve Clyde tarzı bir şeyler döndüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Kartlarımı açık oynamak istemiyorum. Basınla bilgi paylaşmadan evvel tüm cinayetlerin bağlantılı olduğundan emin olmam gerek. Ayrıca medyaya iki kişi olduklarını söylemeyi de düşünmüyorum. Yalnızca kadının fotoğrafını paylaşacağım. Charlene Selby'nin annesiyle babasının oto galerisinden aldığı Jaguar'da yapılan testlerin sonuçlarını bekliyorum. Bir de dördünü birden Slough'dan alan sivil taksi şoförüyle konuşmak istiyorum. Görünüşe bakılırsa benim yokluğumda, yani vaka narkotik şubedeki Başmüfettiş Harper'a devredildikten sonra hiçbir şey yapılmamış. Resmen kulak arkası edilmiş."

"Fakat bu vaka sayesinde büyük bir uyuşturucu şebekesi hakkında önemli bilgiler edindiler," dedi Melanie.

"Hayır, o önemli bilgileri ben iki adi torbacının saldırısına uğradığım için edindiler," diye çıkıştı Erika kolundaki alçıyı gözlerine sokarak. Marsh'la Melanie'nin masanın üstüne saçılmış evraklarla ilgilenir gibi göründüğü huzursuz bir sessizlik oldu.

"Evet, neyse, sanırım her şeyin birbiriyle ilgisi var," dedi Marsh. Erika gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Ve Erika, ekibinin katillere Bonnie ve Clyde ya da Thelma ve Louise gibi lakaplar takmamasına özen göster. Medya bu tür şeyleri diline dolamayı sever."

"Bana kalırsa memurlarımın hakkını teslim etmeniz gerek, efendim. Ekibimde sızıntı yok. Kaldı ki bu isimleri ilk kullanan da sizsiniz. Üstelik mevzu lakap takmak olduğunda kimse bası-

nın eline su dökemez ve o zaman geldiğinde her şey kontrolümüzün dışında gerçekleşecek," dedi Erika.

"Aptalca isimlerin yapışıp kaldığını unutma, yeter," dedi Marsh. "Halkta korku uyandırırlar, spot ışıklarını gerisin geriye polise çevirirler ve o ışık hiçbir zaman lehimize işlemez."

Erika ona baktı ve şu eski konuyu saptırıp saldırıya geçme taktiklerini uyguladığını fark etti.

"Eğer polise yeterli bütçe verilseydi ve kodamanlar halkla ilişkilere ya da insanların bizim hakkımızdaki düşüncelerine kafayı bu kadar takmamış olsaydı hepimiz yalnızca işimize bakabilirdik..."

Melanie lafını kesti. "Erika, binbaşının başını kaşıyacak vakti yokken bizimle görüşmek için zaman ayırdığını sana hatırlatabilir miyim?"

"O hâlde bize zaman ayırdığı için ona teşekkür ederim," dedi Erika iğneleyici bir ses tonuyla. "Şimdi, kadının kimliğiyle ilgili halkın yardımına başvurmak istiyorum. Tabii eğer sizin için sakıncası yoksa, efendim?"

Melanie tavırlarıyla birbirlerine âdeta meydan okuyan Erika'yla Marsh'a baktı.

"Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu Hudson, Marsh'a dönerek. Oysa Marsh gözlerini Erika'nınkilerden ayıracak gibi değildi ve Erika adamın gözlerinin ardında fokur fokur kaynayan hislerini görebiliyordu. Marsh'ın söyleyecek tonla şeyi vardı ama bunların hiçbiri vakayla ilgili değildi.

"Hepsi bu kadar. Teşekkürler, Erika. Bizi gelişmelerden haberdar et," dedi Marsh.

Ve Erika konferans salonundan ayrıldı.

KIRK DOKUZ

O akşamüstünün ilerleyen saatlerinde Erika ve ekibi vaka odasında çalışırlarken McGorry ona bir telefon olduğunu söyledi. Erika masasına geçip telefonu yanıtladı. Arayan adli bilimlerden Cariad Hemsworth'tü.

"Erika, selam. Jaguar'ın üstünde yaptığımız testler tamamlandı. Beş farklı kişiye ait parmak izine rastladık. Bunlardan üçü Charlene Selby'ye, Thomas Hoffman'a ve tıpkı beklediğim gibi Justin Selby'ye ait çıktı. Ne de olsa adam oto galerinin sahibi. Diğer iki parmak izi arabadan inerken görüntülenen şu iki kişiye ait olabilir."

Vaka odası epey gürültülüydü. Hâliyle Erika seslerini kesmeleri için kolunu salladı.

Cariad konuşmayı sürdürdü. "Olay yeri inceleme memurları Daniel de Souza'nın dairesinden de parmak izi aldılar. Kimliği tespit edilememiş aynı iki kişiye ait parmak izlerine orada da rastladık. Elimizde kısmi bir başparmağı ve bir de işaretparmağı izi var."

Erika alçısıyla havaya bir yumruk savurunca vaka odasındakiler susup ona baktılar.

"Ayrıca Oxford'daki Thames Valley Polisi'nde çalışan meslektaşım Patty Kaminsky'den de bir telefon aldım. Dün onunla kimliği meçhul bir cesetle ilgili görüşmüşsünüz."

"Evet."

"Çalışanlarından biri drenaj borusunda bulunan kimliği meçhul erkek cesediyle birlikte laboratuvara getirilen büyük kaya parçalarından ikisi üstünde süpergluyla buharlama testi yapmış ve işe yarar bir başparmak izi bulmuşlar. Bu iz Jaguar'da ve Daniel de Souza'nın dairesinde bulduğumuz izlerden biriyle eşleşiyor."

Erika ahizeyi sıkıca kavradı. "Bu izler mahkemede kabul görür mü?"

"İzleri karşılaştırdığımızda on iki noktada eşleşme yakaladık. Ayrıca parmak izi kalıntısında ve sürüntülerde DNA bulabilir miyiz diye ek testler yapıyoruz ama bu biraz zaman alacak."

"Teşekkür ederim..." diyecek oldu Erika.

"Dahası var," dedi Cariad. "Drenaj borusunda bulduğun saç tutamından aldığımız DNA'yı eşleştirmeyi başardık. Rachel Trevellian adında bir kadına ait. Burada, Oxford'da yaşıyor. Kırk beş yaşında ve 2009 yılında hafif yaralamadan tutuklanmış. Tutuklandığında DNA için kendisinden sürüntü alınmış ama sonra suçlamalar düşürülmüş. Tüm bunları sana e-postayla göndereceğim. Kadının adresini de orada bulabilirsin."

Erika telefonu kapattı ve öğrendiklerini ekibiyle paylaştığında vaka odası sevinç çığlıklarıyla çınladı.

"Haklıydın, patron!" dedi McGorry suratında kocaman bir gülümsemeyle. "Cinayetlerin bağlantılı olduğunu sezmiştin ve dediğin gibi de oldu."

Moss havaya bir yumruk savururken Crane başını aşağı yukarı sallayıp Erika'ya bakarak başparmağını havaya kaldırdı.

"Tamam, bu kayda değer bir ilerleme oldu..."

"Kayda değer ilerleme mi? Siktiğimin haberi harika," dedi Memur Temple. İskoç aksanı her nasılsa S harfiyle başlayan o kelimeyi daha yenilir yutulur kılmıştı.

"*Kayda değer ilerleme* diyorum çünkü hâlâ iki baş zanlımızın kimliklerini tespit etmemiz gerek," dedi Erika.

"Colleen Scanlan'dan şimdi bir e-posta geldi," dedi Moss. "Güvenlik kamerası görüntüsünü medyayla paylaşmak için gerekli hazırlıkları tamamlamış ve görüntüyü ana haber bültenin-

den evvel yayına vereceklerini umuyor. Ayrıca sosyal medyada da paylaşacakmış. Daniel de Souza'nın gey olduğu bilgisini öne çıkaracak. Bunun bir nefret suçu olduğundan dem vurmayacak olsa da cinayetin ayrıntıları merak uyandıracaktır. Şimdi umalım ki insanların dikkatini çeksin ve böylece duyuruyu ana sayfalarında paylaşıp altına bol bol yorum yazsınlar."

Açıklama BBC London'ın akşam haberlerinde yayınlanana kadar Erika ve ekibi vaka odasından ayrılmadılar. Lewisham Row'un telefon santralinde bir iletişim ekibi hazır bekliyordu ama telefonlar çalmadı.

Erika karnını doyurmak için kısa bir mola vermeye niyetlendi ve vardiyası biten Çavuş Woolf'un nöbeti başka bir polis memuruna devretmekte olduğu karşılama alanına indi.

"Noel ağacına ne oldu?" diye sordu Erika ağacı karşılama alanının köşesindeki yerinde göremeyince. "Sakın bana dini bir sembolü teşhir ettiğimiz için birinin şikâyette bulunduğunu söyleme."

"Hayır," dedi Woolf kafasını iki yana sallayıp paltosunu giyerken. "Önceki gün kokainmanın tekini sorguya getirdiler ama sonra burada bıraktılar. Herif de süsleri yedi."

"Dalga geçiyorsun."

Woolf kafasını iki yana salladı. "Ancak iki tam, bir de yarım gümüş şerit yedikten sonra durumun farkına vardım. O da boğulmak üzere olduğundan. Neyse ki bilincini kaybetmeden evvel şeridi boğazından çekip çıkarmayı başardım."

Erika dudağını ısırdı. "Pardon. Bu hiç komik değilmiş."

"Aslında komikti ama yazık oldu. Ağaç buranın havasını gerçekten değiştiriyordu," dedi Woolf. "Görünüşe bakılırsa bu dünyada güzel olan ne varsa ya elimizden alınıyor ya da tahrip ediliyor." Karakol binasından basamaklara çıktılar. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı fakat hava açıktı. "Ah, neyse, iyi geceler," dedi Woolf.

"Araban yok mu?"

"Hayır, trene biniyorum. DLR'yi kullandığımda eve çok daha çabuk ulaşıyorum." Atkısını boynuna doladı ve metro istasyonuna doğru yola koyuldu.

Erika otoparkı boylu boyunca arşınlarken, Marsh'a tahsis edilmiş park yerinde duran büyük, mavi bir Space Cruiser'ın yanından geçti. Camdan içeri bakınca Marsh'ın eşi Marcie'nin içeride olduğunu gördü. Beceriksizce ona el salladı ve yoluna devam edecek oldu ama Marcie camını açtı.

"Merhaba Erika. Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi. Marcie, Erika'nın yaşlarındaydı fakat kremsi pürüzsüz teniyle, koyu renkli uzun saçlarıyla ve güzel yüzüyle âdeta semavi bir güzelliği vardı.

Erika arabanın yanına yanaştı ve arka koltukta bir iPad'i paylaşamayan iki küçük kızı gördü.

"Birlikte izleseniz olmaz mı? İkiniz de *Peppa Pig*'i seyretmek istiyorsunuz. O hâlde neden didişiyorsunuz?" diye parladı Marcie omzunun üstünden. Küçük kızlar tek yumurta ikiziydi ve koyu renkli saçlarıyla güzelliklerini annelerinden almışlardı. "Kusura bakma, Erika. Bazen hayatımızın tımarhaneden farkı kalmıyor. Nasılsın? Bazı pis heriflerle anlaşmazlık yaşadığını duydum."

Erika başına gelenlerin Marcie tarafından Enid Blyton* seviyesine indirgenmesi karşısında biraz sinirlendi. Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi.

"Evet, çatlak bir kaburga, boyun incinmesi, muhtelif dikişler ve bir de kırık el bileği," dedi kolunu kaldırıp ona göstererek.

"Sana terfi teklif etmemişler miydi? O teklifi kabul etmeliydin. Masa başında oturmak hep daha güvenlidir." Hayranlıkla Erika'ya bakan kızlarına döndü. "Erika Teyze'yi hatırlıyor musunuz, kızlar? Kendisi babanızın bir arkadaşı olur."

Kızlar itaatkâr bir tavırla gözlerini kısarak camdan Erika'ya baktılar ve koro hâlinde, "Hayır, anne," dediler.

---

* *Afacan Beşler, Gizem Avcıları, Gizli Yediler, Yaramaz Kızlar* gibi çocuk kitaplarının İngiliz yazarı –*çn*

"Ben doğduğunuz zamanı bile hatırlıyorum. Birkaç defa evinize de gelmiştim," dedi Erika.

"Kızların seni hatırlamamasının nedeni muhtemelen gece geç vakitte kapımıza dayanıyor oluşundur."

Öylece bakıştıkları tatsız bir sessizlik oldu. Derken Marsh karakolun merdivenlerinde belirip basamakları inmeye koyuldu.

"Baba, baba, baba!" diye bağırdı kızlar ve koltuklarında kıpır kıpır oldular. Marsh arabanın arka kapısını açtı ve kızların kemerlerini çözmeye davrandı.

"İkinize de merhaba!" dedi, kızlar araç koltuklarından inip küçücük kollarıyla ona sarılırken. Birbirinin tıpatıp aynısı pembe montlar, mavi pantolonlar ve yine pembe spor ayakkabıları giymişlerdi.

"Vay canına, anneniz sizi iyi bağlamış."

"Arabanın içinde oraya buraya tırmanmayı alışkanlık hâline getirmelerini istemiyorum," dedi Marcie.

Erika, Marsh'la konuşurken Marcie'nin burun deliklerinin genişlediğini fark etti.

"Marcie, nasıl olsa kapılarda çocuk kilidi var. Bari park hâlindeyken kemerlerini çöz," dedi Marsh. Sonra da, "Beni basın duyurusuyla ilgili gelişmelerden haberdar et," diye ekledi. Fakat Erika'nın gözlerinin içine bakmadı.

"Elbette, efendim. Yalnızca bir sandviç almak için çıkmıştım..."

"Eğer sandviç almaya çıktıysan seni gideceğin yere bırakmamızı ister misin?" dedi Marcie.

Erika İngilizlerin bu huyunu çözemiyordu: Önce acı sözlerle sizi derinden yaralar, sonra da kaba görünmemek için sizi gideceğiniz yere bırakmayı teklif ederlerdi.

"Hayır, teşekkür ederim. Ben de zaten arabayla gidecektim," diye yanıtladı Erika. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Erika kabanının yakalarını dikleştirdi. "Seni görmek güzeldi, Marcie. Sizi de öyle, kızlar."

Kızları tekrar araç koltuklarına oturtmakla ilgili didişmeye daldıklarından kimse onu kale almadı. Erika arabasına koştu,

içeri girdi ve sessizliğin tadını çıkardı. Marcie'nin otoparktan ayrılmasını bekleyip motoru öyle çalıştırdı. Tam karakolun girişinin önünden geçiyordu ki Peterson basamaklarda belirdi. Üzerinde kot pantolon ve siyah renkli, kalın bir kaban vardı. Suratının eski zayıf, dermansız hâlinden eser yoktu. Erika yavaşlayıp camını indirdi.

"Hey, nasılsın?" dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Geri dönüşüm hakkında Komiser Hudson'la konuşmaya geldim. Yani işe geri dönüşüm hakkında."

"Bundan bana bahsetmedi."

Peterson omuzlarını silkti. "Sanırım bu tür meselelerin gizli kalması gerekiyor."

Erika adamın yağmurda ıslandığını görebiliyordu.

"Arabanı almadın mı?"

"Hayır. Trenle geldim."

"O hâlde bin de seni DLR'ye kadar bırakayım."

Peterson bunu zihninde şöyle bir tarttı ve ardından basamaklardan inip arabaya bindi. İkisi de tereddütlüydü. Derken Peterson, Erika'nın yanağına beceriksizce bir öpücük kondurdu.

"Nasılsın?" diye sordu alçısına bakarak.

"Şundan kurtulmam an meselesi. Onun dışında gayet iyiyim. Sen de neredeyse eskisi gibi sapasağlam görünüyorsun."

"Evet, paçayı yırtmamı..."

"Benim çekip gitmeme mi borçlusun?" diye karşılık verdi Erika.

"Hayır, ilaçlarımı doğru ayarlamalarına borçlu olduğumu söyleyecektim. En nihayetinde iştahım açıldı ve uyku düzenim yerine geldi. Neredeyse on iki kilo aldım."

"Tam zamanlı çalışmaya mı başlayacaksın?"

"Birkaç haftaya, evet."

"Peki hangi şubeye yerleştirilmeyi istedin? Cinayet Masası'na mı?"

"Evet. Bu senin için sorun olur mu? Gerçi ilk birkaç hafta masa başında çalışacağım," dedi Peterson.

"Eğer sen sorun etmezsen ben de etmem. Ekibin, her ekibin kıymetli bir parçası ve harika bir polis memuru olduğunu düşündüğümü biliyorsun."

"Değerlendirme için teşekkürler."

"Bu bir değerlendirme değildi."

Yağmur şimdi arabanın tavanını dövüyordu ve metro istasyonuna varmışlardı. Peterson onu metroya kadar bıraktığı için teşekkür edip arabadan indi.

"James, bekle," deyiverdi Erika pat diye. Peterson yağmurda hafifçe öne eğilip gözlerini kısarak arabanın kapısından içeri baktı. "Şey, acaba biz..."

"Arkadaş olabiliriz," dedi Peterson. Yağmur kabanını süratle siyahın daha koyu bir tonuna boyuyordu. "Bunu soracaktın, değil mi? Arkadaş olabilir miyiz diye soracaktın?"

"Evet. Böylesi daha kolay olur. Her şeyi oluruna bırakmak en kolayı. Ayrıca Moss da buna sevinecektir."

Peterson başıyla onayladı ve bardaktan boşalırcasına yağan yağmura karşı gözlerini kırpıştırdı. "Bak, artık gitmem gerek."

"Tamam, görüşürüz."

Peterson arabanın kapısını sertçe kapattı ve Lewisham İstasyonu'nun sayvanının altına koştu. Erika o içeri girene dek arkasından baktı. Onun eski hâline döndüğünü görmek de arkadaş olmaya karar vermeleri de hoşuna gitmişti. Fakat söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Ortak mazileriyle birlikte nasıl çalışacaklarına bakacaklardı.

Telefonu çalınca yerinden zıpladı. Arayan Moss'tu.

"Patron, neredesin? Kızın kimliğini tespit ettik."

"Hemen köşe başındayım. Kimmiş?"

"Nina Hargreaves diye biri. On dokuz yaşında."

"Peki sence gerçekten o mu? O olduğuna güvenebilir miyiz?"

"Öyle olmalı. İhbar hattını arayan annesiydi."

ELLİ

Nina Hargreaves'in annesi Mandy, Lewisham Row'a vardığında saat epey geçti. Erika ve Moss onu karakolun en üst katındaki konferans salonuna götürdüler ve üniformalı polis memurlarından birini de dışarıdan doğru düzgün bir kahve almaya gönderdiler.

"Bizimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Hargreaves," dedi Erika. Mandy'ye pencerenin kenarındaki geniş kanepeye oturmasını işaret etti. Erika ve Moss uzun masanın etrafındaki sandalyelerden ikisini çekip kadının karşısına oturdular. Bu noktada görüşmenin olabildiğince resmiyetten uzak geçmesini istiyorlardı. Erika kadının değerli bilgilere sahip olması ihtimalinin üstünü henüz çizmiş değildi ama insanları konuşturmanın en iyi yolu onları rahat ettirmekti. O esnada memur döndü ve onlara cappuccinolarını verdi.

"Teşekkürler," dedi Mandy kâğıt bardağı alıp iki avucunun arasında tutarak. Ellilerinde, ufak tefek bir kadındı ve omuz hizasını geçen upuzun, koyu renkli saçları vardı. Esmer tenli ve çok güzel bir kadındı. Mavi bir kot ile dar, siyah bir kazak giymişti ve yaşından çok daha genç görünüyordu.

"Sizi bizi aramaya iten neydi?" diye sordu Erika.

Mandy kahvesinden bir yudum aldı.

"Çünkü kızımın gözaltında daha güvende olacağını düşünüyorum."

Erika ve Moss bakıştılar.

"Duyurumuzu mu gördünüz?"

Mandy başıyla onayladı. "Komşum Facebook sayfasında görmüş. Güvenlik kamerasından alınan şu görüntüyü de. Kapımı çaldı. Ben de ona gidip BBC London haberlerini onunla birlikte izledim."

"Kızınız bir cinayetle alakalı sorgulanmak üzere aranıyor."

"Biliyorum."

"Şimdi, fotoğraftan kızınızı teşhis ettiniz," dedi Erika elindeki dosyadan güvenlik kamerası görüntüsünü çıkararak.

Mandy çıktıyı aldı ve dudağını ısırdı. "Evet. Ama zayıflamış gibi görünüyor."

"Aynı zamanda Nina'nın iki kişinin daha ölümüne dahil olduğuna inanıyoruz. Üçüncü birinin cinayetinde de parmağı olabilir ya da cinayete tanıklık etmiş olabilir."

Mandy nefesini tuttu ve ardından gözyaşlarına boğuldu. Elleri öyle fena titriyordu ki kahvesinin birazı yere döküldü.

"Özür dilerim, çok özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Moss birkaç peçete alıp kadının üstüne dökülenleri temizlemesine yardım ederken. Mandy peçetelerden birini alıp gözlerini sildi. Maskarası akmaya başlamıştı.

"Neredeyse bir yıldır Nina'yla aramız bozuk... Öyle raydan çıkmış bir çocuk değildi... Babası, yani kocam o henüz on bir yaşındayken öldü. Kalp krizinden. Bir sevkiyat şoförüydü. Uzun mesailer ve atıştırmalık yiyecekler sonunu getirdi... Nina benim en büyük destekçimdi. Kocamın ölümünden sonra derbeder olan bendim. O ise hiç yanımdan ayrılmadı, benimle ilgilendi, beni teselli etti... O benim tek evladım."

"Aranız nasıl bozuldu?" diye sordu Erika.

"Liseden mezun olduktan sonra tüm arkadaşları üniversiteye gitti ama o âdeta yolunu kaybetti. Kendisiyle ne yapacağını bilemiyordu. Üniversiteye gitmesini istiyordum ama eğitim masraflarını karşılayabilecek durumda değildik ve o da pek istekli değildi. Hâliyle onu sonraki yirmi yıl boyunca borç ödemek zo-

runda bırakmanın mantıksız olacağını düşündüm. Bizim oradaki bir lokantada işe girdi. Ne var ki orada çalışan, yaşça ondan daha büyük bir adama kafayı taktı. Adamın adı Max Kirkham." Burnunu çekip elindeki peçeteyle sildi.

Mandy güvenlik kamerası kaydından alınan çıktıyı eline aldı. "Bu adamın o olduğuna bahse girerim," dedi mavi renkli, Von Dutch marka şapka takan, başı öne eğik adama işaret ederek.

Erika şaşkınlıktan kaşları saç çizgisine dek kalkan Moss'a baktı.

"Bu şahsın Max Kirkham olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Erika.

"Ona benziyor. Saçı, burnu... görüntü bulanık olmasına rağmen anlaşılıyor. Ayrıca kızımın ondan kurtulmasının tek yolu ya yakalanmaları ya da ikisinden birinin ölmesi. Ancak ondan sonra kızım bana geri dönebilir..." Kafasını iki yana salladı ve gözlerinden tekrar yaşlar akmaya başladı.

"Max Kirkham hakkında ne biliyorsunuz?"

Kadın Moss'tan bir peçete daha alıp gözlerini sildi. "Çok az şey. Bildiğim kadarıyla annesi ya da babası yok. İkisinin de öldüğünü ve ardından yetimhaneye gönderildiğini söyledi. Başka kimsesi yok. Komplo teorileri, İlluminati, ateşli ve ateşsiz silahlar gibi garip konularla kafayı bozmuş. Orduya katılmayı denemiş ama psikolojik sebeplerden ötürü reddedilmiş. Av bıçakları var. Hatta bir keresinde havalı tüfek yapmaya kalkıştığını da biliyorum."

"Kaç yaşında?"

"Otuz yaşında... yani otuz yaşındaydı. Otuzuncu yaş günü kutlamasına gitmiştik."

"Gitmiştik derken?"

"Ben ve eski erkek arkadaşım. Altı, yedi ay kadar önce ayrıldık. O doğum günü partisi ibretlikti. Tabii birkaç öfkeli, beyaz adamın barın tekinde zıvanadan çıkmasına ne kadar parti denebilirse. O gece mevzu sarpa sardı. Nina'nın Max'le birlikte olmasından zaten hoşlanmıyordum ama o geceden sonra işler içinden çıkılmaz bir hâl aldı."

"Hangi bara gittiniz?" diye sordu Moss.

"Crouch End'deki Carradine Yolu üzerindeki The White Horse'a gittik. Bok çukurundan farksız, rezil bir yerdi. O gece Nina'yı benimle gelmesi için, o yerden çıkması için ikna etmeye çalıştım. Max'in gece uyuyup, aldığı ya da içtiği şeyin etkisinden kurtulması gerektiğini söyledim... fakat onca içkiye ve onca insan kalabalığına rağmen adamın sanki kafasının arkasında gözleri vardı ve o gözler hep Nina'nın üstündeydi. Barın diğer tarafından geldi ve bana küfürler yağdırmaya başladı. Bana a harfiyle başlayan şu lafı etti." Kafasını iki yana salladı. "Nina onun tarafını tuttu. Neymiş? Olay çıkaran benmişim! Bana eve gidip sakinleşmemi söyledi. O herifin keyfini kaçırdığımı söyledi. *Onun* keyfini *kaçırıyormuşum.*" Mandy başını tekrar iki yana salladı. "O günden sonra ya birlikte eve çıktılar ya da Nina onun yanına taşındı."

"Nereye taşındıklarını biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Kızınızın adresini bilmiyor musunuz?" diye sordu Moss kulaklarına inanamıyormuşçasına. Mandy ona baktı.

"Çocuğunuz var mı?"

"Evet, küçük bir oğlum var."

"Evladınızla aranızın açılması şu dünyada başınıza gelebilecek en kötü şeylerden biridir. Bağlantıyı koparmamaya çalıştım. Ama Facebook'ta beni engelledi; telefonundan numaramı sildi. Tüm arkadaşlarına sırt çevirdi ve ardından sırra kadem bastı. Bir ara özel bir dedektif tuttum fakat adam umutsuzdu. Buna rağmen ona dünyanın parasını ödedim. Onu bulamadı. Nina'nın Kath adında bir arkadaşı vardı. Bir arkadaşının arkadaşı üzerinden onu bulmayı başardı ve Facebook profiline baktı ama Nina orayı da güncellemeyi bırakmış. Bunlar sizi kalpsiz sürtüğün teki olmadığıma ikna etmeye yeter mi?"

"Kusura bakmayın," dedi Moss. "Çok zor olsa gerek."

"Evet. Ayrıca saatin geç olmasına rağmen bizimle konuşmaya geldiğiniz için size minnettarız. Elinizde Nina'nın hiç fotoğrafı var mı?" diye sordu Erika.

"Olmaz mı? Tonla var ama asıl, o herifle çekildiği bir tane var," dedi Mandy bitkinlikle. Çantasını aldı ve içinden plastik kapaklı, küçük bir fotoğraf albümü çıkardı. "Adamın fotoğrafı en arkada. Onu sakladım çünkü... çünkü günün birinde polise verebileceğimi düşündüm."

"Max'in birilerini öldürebileceğini mi düşündünüz?"

"Hayır, Max'in Nina'yı öldüreceğini düşündüm."

Erika ve Moss albümü alıp fotoğraflara göz gezdirdiler. Albüm Nina'nın bir Noel ağacının yanında izci kostümüyle poz verdiği on yaşındaki hâliyle başlıyordu. Güzelliğini annesinden almıştı ve ellerini beline koyup cömertçe gülümsemişti. Aktif, genç bir kızdı. Bir diğer fotoğrafta sarışın bir kızla yüzme havuzunda takılıyor, bir diğerindeyse kucağında bir kediyle kanepede oturuyordu. Biraz daha ilerleyince Nina'nın ergenlik döneminin sonlarında çekilmiş bir fotoğrafına rastladılar. Nina restoranın tekinde oturmuş, eliyle fotoğraf makinesinin merceğini kapatıyordu. Çenesindeyse koca bir sivilce izi vardı. Albümün sonlarına geldiler. Nina son fotoğrafında balık ve patates kızartması satılan bir lokantanın tezgâhının ardında beyaz bir önlük, şapka ve boneyle dikiliyordu.

"Sonuncuyu ondan habersiz çektim," dedi Mandy. "Santino'nun Yeri'ndeki ilk gece vardiyasıydı. Max'le de orada tanıştı."

"Bu ne zamandı?" diye sordu Erika fotoğrafı Mandy'ye çevirerek.

"Geçen senenin ağustos ayı."

"Orada ne kadar çalıştı?"

"Birkaç ay. İkisi de işe gitmedikleri için kovuldular. Ardından işsizlik maaşına başvurdular. Gerçi Max ek iş olarak torbacılık yapıyor. Asıl parayı oradan kazanıyor."

Erika albümün en arkasına sıkıştırılmış bir fotoğraf buldu. Bu sıra evlerle dolu güneşli bir sokakta, bir arabanın yanında çekilmiş bir fotoğraftı. Nina uzun sarı saçlı, yakışıklı bir adamın yanında oturuyordu. Kızın üstünde pembe renkli, kısacık bir

şort ve beyaz bir tişört vardı. Ayakları çıplaktı ve uzun saçları arkadan toplanmıştı. Adamın koluna girmiş ve yüzünü de ondan yana çevirmişti. Adamın üstündeyse uzun paçalı bir şort, kolsuz bir tişört ve bir beyzbol şapkası vardı.

"Bu fotoğrafı kullanabilir miyiz?" diye sordu Erika.

"Evet. O yüzden getirdim."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Memure hanımlar, Nina'ya ne olacak? Kızım kendinde değil. O adam onun beynini yıkadı. Korkuyor ve sanırım o herifin zoruyla bazı şeyler yapıyor. Yalnızca güvende olmasını istiyorum. Onları yakalarsanız bunu unutmayın, olur mu?"

"Evet, söylediklerinizi dikkate alacağız," dedi Erika. Moss ona baktı. İkisi de Erika'nın Mandy'ye duymak istediği şeyi söylediğini biliyorlardı.

O sırada kapı çalındı ve genç bir kadın polis memuru içeri girdi.

"Mandy, bu Memur Kay Price," dedi Erika. "Sizi eve götürecek ve bundan sonraki irtibatımızı sağlayacak."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, şimdilik bu kadar. Bilgi edinir edinmez sizi de haberdar edeceğiz."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Kay gülümseyip Mandy'nin elini sıkarak.

"Bir şey daha var," dedi Mandy oradan ayrılmak için ayaklandığında. "Nina'yla son konuşmalarımızdan birinde Max'le Devon'da tatildeydiler. Beni ankesörlü telefondan aramıştı. Cep telefonunun çalışıp çalışmadığını bilmiyorum. Saldırıya uğradığını ve Max'in o konuda bir şey yaptığını söyledi."

"'Bir şey yaptığını' derken?"

"Telefonu kapattı. Hemen geri aradım. Hatta numaranın kime ait olduğunu öğrenmek için 192'yi aradım ve Okehampton'a giden otoyolun kenarındaki bir ankesörlü telefona ait olduğunu öğrendim. Eve geldiğinde gülerek mevzuyu geçiştirdi ve konu-

yu bir daha hiç açmadı. İçkiyi fazla kaçırdıklarını söyledi ama sesi sarhoş gibi değildi. Daha ziyade..."

"Daha ziyade?" dedi Erika elini kadının koluna koyarak.

"Dehşetin pençesinde gibiydi. Korkudan aklını kaçıracaktı sanki..." Tekrar ağlamaya başladı. "Aylardır gözüme bir damla uyku girmedi. Hayatımı yaşamaktan vazgeçtim. İlişkim un ufak oldu... Haberlerde o adama ne yaptıklarını gördüm. Anlayacağınız, bir dahaki sefere kızımı ya hapishanenin görüş salonunda ya da morg masasında göreceğim. Her halükârda bir çözüme kavuşmuş olacak."

Erika, Mandy'ye baktı ve böyle söylediği için canının nasıl da yandığını, mağlubiyeti nasıl da kabullendiğini gördü.

ELLİ BİR

Silahlı müdahale ekibi ertesi sabah erkenden, saat beşi biraz geçe Kennington'a vardı. Erika ve Moss çok katlı apartmanın ön kapısının baktığı sokağın köşe başına park edilmiş bir destek aracına konuşlanmışlardı. Bu, metro istasyonundan The Oval'a* dek uzanan bina labirentinin arasına gizlenmiş, 1970'lerden kalma, köhne bir binaydı. Wallis Simpson Sosyal Konutları'nın bir parçasıydı ve diğer üç apartmanla birlikte kare şeklindeki arazi planının dört köşesine inşa edilmişlerdi. Erika ve Moss sosyal yardım bürosu sayesinde Nina Hargreaves'in ve ardından Max Kirkham'in izini Baden-Powell House'un zemin katındaki tek göz daireye dek sürmüşlerdi ve Erika ikisini birden tutuklamak için çarçabuk bir silahlı müdahale ekibi ayarlamıştı. Önceki gece haberlerde adları anılmamış olsa da arandıklarını görüp kaçmış olma ihtimalleri yine de vardı.

Destek aracının içi buz gibiydi ve Erika'yla Moss önlerindeki ekrandan silahlı ekibin binaya girip yerlerini almalarını izliyordu. Ekip on iki kişiden oluşuyordu ve başlarında da kızıl saçlı, tuttuğunu koparan bir kadın olan Müfettiş Parkinson vardı.

Erika, Lewisham Row'da gece 03:30 brifingini verdikten sonra, "Benim zayıf ve tüfekli hâlime benziyor," diye takılmıştı Moss.

---

* Londra'nın Kennington ilçesinde bulunan kriket stadyumu –ç.n.

"Yerimizi aldık. Dairede birilerinin olduğuna işaret edecek hiçbir iz yok, ışıklar yanmıyor," dedi Parkinson'un telsizden gelen sesi.

"Yukarıdaki adamınız gözlerini dört açsın," diye yanıtladı Erika.

"Yukarıdaki de, aşağıdaki de. Kuş uçurmuyoruz. Burası mendebur bir pislik yuvası..." Bir parazitlenme oldu ve telsiz sustu. Komuta doğrudan Erika'da değildi: Dizginleri asıl elinde tutan Müfettiş Parkinson'du fakat bu, Manchester'daki memuriyetinden beri Erika'nın ilk kez bir silahlı müdahale ekibinde söz sahibi oluşuydu ve son derece gergindi.

Bir parazit patlaması daha oldu ve Parkinson'un sesi telsizden gürledi. "Kameralarımızı devreye sokuyoruz." Erika'yla Moss'un önündeki masaya kurulmuş olan monitörde aniden altı ekran birden belirdi.

"Yüce İsa, modern teknolojinin harikaları," dedi Moss.

Görüntülerin her biri silahlı müdahale ekibinin klapalarından kablosuz bağlantı vasıtasıyla temin ediliyordu. Gece görüş kameralarından gelen görüntü yeşile çalıyordu ve biraz da grenliydi fakat park hâlindeki muhtelif arabalarla dolu, sokak lambalarıyla aydınlatılan geniş otoparkı birbirinden az çok farklı üç açıdan görebiliyorlardı. Bir diğer kamera onlara betonarme koridor boyunca uzanıp giden zemin kat dairelerinin kapılarını gösterirken beşinci ve altıncı kameralar ise sokaktan, binanın diğer tarafından yayın yapıyordu.

Bu, polislik alanında yeni bir gelişmeydi. Giyilebilir kamera teknolojisi Metropolitan Polis Teşkilatı'nın ön saflarında yer alan memurlara yalnızca altı ay önce tanıtılmıştı ve bu, Erika'yla Moss'un onu iş üstünde ilk görüşleriydi.

"Tamam, içeri giriyoruz," dedi Müfettiş Parkinson. Ekip ihtiyatlı bir şekilde ileri doğru hareketlenirken üst sıradaki grenli görüntüler titreşti.

Ekranlarda ön kapı gittikçe onlara yaklaşıyordu. Diğer ekranda, iki polis memurunun ortak merdivenin iki yanına konuşlan-

dığı betonarme koridor görünüyordu. Silahlı müdahale ekibinin üç üyesi gece görüş kameralarına ek olarak bir de gece görüş gözlüğü takıyordu.

Akşamın erken saatlerinde Marsh ve Komiser Hudson'la yaptıkları acil durum toplantısında bu meseleyi de ele almışlardı.

"Burası kalabalık bir apartman. Daireler çok küçük, üstelik apartmanın ışıkları hep yanıyor," diye karşı çıkmıştı Marsh. "Otoparkta da tepeden aydınlatma var. Ayrıca Londra ışık kirliliği çok yüksek bir şehirdir."

Bunun ardından Erika onlara Mandy Hargreaves'le yaptığı görüşmeyi, sonrasında da Max'in askeri donanımlarla ve silahlarla ilgili takıntısını anlatmıştı.

"Karşımıza ne çıkacağını bilmiyoruz ve içeri girmek için şafağın sökmesini bekleyemeyiz," diye karşı çıkmıştı Erika. "Gece görüş gözlüklerinin saçma sapan olaylarda bile kullanıldığının farkındasınızdır. Staffordshire belediye konseyi geçmişte onları köpeklerinin arkasını toplamayan köpek sahiplerini yakalamak için kullandı. Swindon polisiyse hobi bahçesi hırsızlarını yakalamak için yine gece görüş gözlüklerinden faydalandı. Bizse burada çoklu cinayet soruşturmasından bahsediyoruz!"

En nihayetinde Marsh pes etmiş ve gece görüş gözlüklerinin kullanılmasını onaylamıştı.

Erika ve Moss monitörde ekibin dairenin kapısına yaklaştığını görebiliyordu. Ağır adımlarla ilerlediklerinden görüntü sabitti. Fakat ortak merdivenin dibinden gelen yayında önce ayak sesleri duyuldu, sonra da eşofmanlı ve beyzbol şapkalı iki adam köşeyi döndü. Çok gençtiler ve silahlı müdahale ekibini karşılarında görünce gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı.

"Çabuk yukarı çıkıp evlerinize geri dönün," diye tısladı polis memuru. Ekranda, eldivenli bir elin onları merdivenden yukarı doğru kışkışladığını gördüler. Bunun üzerine adamlar arkalarını dönüp merdiveni koşar adım çıkmaya koyuldular.

"Ah, işte başlıyoruz," dedi Moss bir polis memurunun dairenin penceresinden içeri baktığı görüntüye işaret ederek.

"Mutfak doğrudan apartmanın koridoruna açılıyor," dedi Erika. Polis memuru pencereden içeri bakarken ekrandaki görüntü karardı. Uzun bir duraksama oldu. Ardından bir statik patlamasıyla biraz mırıltı duyuldu. Derken dairenin kapısındaki kameraların üçü de aniden geri çekildi ve Erika'yla Moss görüntüdeki binanın hızla kendilerinden uzaklaştığını gördüler.

"Neler oluyor?" diye sordu Erika. "Beni duyabiliyor musun?"

"Herkes derhal geri çekilsin," dedi Müfettiş Parkinson'un telsizden yükselen sesi. "Tekrar ediyorum, derhal geri çekilin. Görünüşe bakılırsa mutfaktaki büyük masanın üstüne patlayıcı madde yerleştirilmiş. Küçük bir el bombasına benziyor ve bir tele bağlı."

"Lanet olsun," dedi Erika, Moss'a dönerek.

"Binayı tahliye etmemiz ve en kısa zamanda buraya bir bomba imha ekibi getirmemiz gerek," dedi Parkinson.

ELLİ İKİ

Mariette Hoffman, Bunhill Fields mezarlığına girip mezar taşlarına doğru yürümeye başladığında saat 07:30'u biraz geçiyordu. Güneş daha yeni yeni doğuyor, gökyüzünü maviye ve altın sarısına boyuyordu. Uzun ağaçlar artık çıplaktı ve kadının beyaz spor ayakkabıları çimenlerin üstünü örten turuncu ve kırmızı yapraklardan ibaret halının üstünde kirli duruyordu. Bir elinde yiyeceklerle dolu bir torba, diğerindeyse bezlerle ve temizlik malzemeleriyle dolu bir taşıma çantası vardı. Burası trafiğin gürültüsünün duyulmadığı, onca keşmekeşin ortasında insana huzur veren bir yerdi. Mariette günün taze, yeni ve fırsatlarla dolu olduğu sabahın erken saatlerini severdi. Bir kazı kazan kartı almış ve onu sütle, tereyağıyla ve tam tahıllı buğday ekmeğiyle aynı torbaya atmıştı. İkramiyenin düşüncesi bile içini umutla dolduruyordu. Duasını edecek ve ardından eve gidip kendine bir fincan demli çayla üzerine sıcak sıcak tereyağı sürülmüş birkaç tane de ekmek kızartacaktı. Ardından kazı kazan kartıyla şansını deneyecekti. Önceki ay Tesco Metro'da maddi durumu gayet iyi gibi görünen bir kadının bir poundluk kazı kazan kartından beş yüz pound kazandığına tanık olmuştu. Yeni bir aya girmişlerdi ve talihin başka birinin yüzüne gülme zamanının geldiği muhakkaktı. Yüz pound bile Tanrı'nın armağanı olurdu.

Mezarlık, Mariette'in Pinkhurst Sosyal Konutları'nın zemin katındaki dairesinden en fazla bir buçuk kilometre uzaklıktaydı.

Mariette mezarlığın düzenli ziyaretçilerinden biriydi ve yosun kaplı mezar taşlarının arasında kaybolmayı severdi. Hatta mermerden oyulmuş, tepelerine de meleklerle keruvlar kondurulmuş birkaç süslü mezar bile vardı. Mariette ne zaman onların önünden geçse durur ve kimileri 1800'lü yıllardan kalma kitabeleri okurdu. Aralarında tüberkülozdan ölen kadınlar da, henüz birkaç günlükken sarıhummaya yenik düşen bebekler de vardı.

Thomas'ın küllerini birkaç hafta önce bankların yanındaki çimenliğe serpiştirmişti. Mezar ya da mezar taşı alamayacak kadar yoksuldu ve Thomas'ın yakılması için bile belediye konseyinden maddi yardım istemek zorunda kalmıştı.

Banklara göz ucuyla şöyle bir baktı, ardından sola dönüp çakıl taşlı bir patikadan aşağı yürümeye koyuldu. Uzun bir mezar taşı sırasının sonunda, patikayı alttan zorlayan kalın bir meşe ağacı kökünün yanında siyah renkli, sade bir granitten yapılma kare şeklinde bir mezar taşı vardı. Üzerineyse yaldızlı harflerle annesiyle babasının isimleri yazılmıştı. Mezarlık yeni definlere kapatılmadan evvel son birkaç aile kabristanından birini almayı başarmışlardı. Burası da Londra'nın geri kalanı gibi ağzına kadar doluydu.

Mariette torbalarını elinden bıraktı ve küçük bir faraşla fırça çıkardı; fırçayı faraştan ayırdıktan sonra da mezar taşının alt kısımlarını örten ıslak yaprakları süpürmekle işe başladı. Ardından bir bez çıkarıp yaldızlı harflere bilhassa özen göstererek taşı yukarıdan aşağı sildi.

MAY JEAN KIRKHAM
ÖLÜM 01/02/1981

DEREK KIRKHAM
ÖLÜM 23/03/1982

"İşte, tertemiz oldu." Doğruldu ve bezi kısa bir anlığına mezar taşının üstünde bırakıp serin sabah havasını içine çekti. Saat

çok erken olduğundan mezarlıkta yalnız olacağını varsaymıştı ama yandaki mezar taşlarının başındaki ağacın arkasında gözüne bir renklilik çarpar gibi oldu.

Derken ağacın arkasından Max çıktı. Peşinde de kahverengi saçlı, genç bir kız vardı. İkisi de beyzbol şapkalarını gözlerine kadar çekmişlerdi. Mariette kızın ne denli zayıf ve yorgun göründüğünü düşünmeden edemedi. Max kafasını yerden kaldırmadan mezar taşlarının arasından ona doğru seğirtti. İkisinin de arkasında birer sırt çantası vardı.

"Selam anne," dedi Max.

Mariette dudaklarını büzüştürüp temizlik bezini gerisin geriye taşıma çantasına tıkıştırdı.

"Bu kız arkadaşım, Nina."

"Önceki gece haberlerde fotoğrafını gördüm," dedi Mariette kızı tepeden tırnağa süzerek. "Fotoğrafta daha kilolu görünüyordun. Etli butlu olmak sana daha çok yakışıyor."

Nina buna nasıl yanıt vereceğini bilemedi.

"Selam. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben... bilmiyordum..."

"Onun da bir annesi olduğunu mu bilmiyordun?"

"Bana sizden hiç bahsetmedi," dedi Nina.

"Onu terk ettiğimi sana anlatmadı mı? Onu evlatlık verdim. Ve onca yıl sonra gelip beni buldu... Gerçi bana sorarsan hiç ortaya çıkmasa daha iyi ederdi." Torbalarını aldı ve oradan uzaklaşmaya koyuldu.

Nina ıstırap yüklü bir ifadeyle Max'e baktı.

"Şimdi ne halt edeceğiz?" diye tısladı ardından.

Max başını iki yana sallayıp gülümsedi ve ardından koşarak Mariette'e yetişti. Yanı başında yürürken sırt çantasının tokalarından birini açtı.

"Şu anda avucuna beş bin sayabilirim. Giderken de bir beş bin daha veririm," dedi ellilik banknotlardan oluşan para destelerinden birini çıkararak. Mariette durdu. Elindeki torbaları yavaşça yere bıraktı ve ardından para tomarını alıp parmakla-

rını banknotların üstünde gezdirdikten sonra âdeta gülünç bir şekilde burnuna götürüp kokladı. Mezar taşı sırasının sonunda bekleyen Nina'ya baktı.

"Ne kadarını biliyor?"

"Her şeyi. Thomas'ı ve Charlene'i de öyle. Hatta Charlene'in işini bitiren oydu."

Mariette dudaklarını büzüştürüp başını yana eğerek Nina'yı tepeden tırnağa süzdü.

"Bu iş bana biraz yaş göründü. Sosyetik, şımarık kız. Sert seviyor, değil mi?"

Max suratını kadınınkine yaklaştırdı. "Beni dinle, seni huysuz yaşlı amcık. Bu para gerçek ve bu da öyle," dedi yine elli poundluk banknotlardan oluşan ikinci para destesini kadının gözüne sokarak. "Buna karşılık evinde birkaç gün saklanacağız. Bir planım var ve sen daha ne olduğunu anlamadan çekip gitmiş olacağız. Böylece şu kötü boyanmış rezil saçlarını da daha fazla görmek zorunda kalmayız."

Mariette, Max'in a harfiyle başlayan o kelimeyi kullanmasındansa saçlarını kötü boyadığını söylemesine bozulmuş gibi göründü.

"İyi," dedi.

"Parayı nereden bulduğumu merak etmiyor musun?"

"Hayır," dedi kadın para destesini alıp kabanının cebine tıkıştırırken. "Araban nerde?"

"Deponun önünde."

Mariette diğer cebinden bir sürü anahtar çıkardı. "Şimdi sen gidip arabayı içeri park et. Ben de kızı eve götüreyim. Seninle orada buluşuruz."

Max anahtarları aldı ve ağaçlara doğru koşmaya başladı.

"Sen de şu torbaları al," dedi Mariette poşetleri uzatarak. Nina yanına gelip poşetleri aldı. "Acele et, su ısıtıcısını çalıştıracağım."

Nina etrafına bakındı ve istemeye istemeye de olsa Mariette'in peşine takılarak mezarlıktan ayrıldı.

ELLİ ÜÇ

Bomba imha ekibinin bombayı etkisiz hâle getirip güvenli olduğundan emin olmak için binayı araması saatler sürdü. Mutfak masasının üstünde buldukları küçük patlayıcıyı alıp incelemek üzere laboratuvara götürdüler. Gün ortasından az evvel Erika, Moss ve olay yeri inceleme uzmanları Max'le Nina'nın paylaştığı daireye girdiler. Küçük dairenin içinde dolanırlarken Erika ne kadar az eşyaları olduğuna şaştı. Buzdolabında çok az yiyecek, tarihi geçmiş bir süt ve küçük bir kavanoz dolusu kahvaltılık sos vardı. Banyoda ise tek bir sabun kalıbından, jiletten ve boş bir tampon kutusundan başka hiçbir şey yoktu. Oturma odası daireye zimmetli mobilyalarla küçük bir televizyondan ibaretti. Ortalıkta ne bir dergi ne de bir DVD vardı.

"Nina Hargreaves'in fotoğrafı haberlere çıktığında eşyalarını toplayıp kirişi kırmış olabilirler mi?" diye sordu Moss.

"Bilmiyorum. Eğer minimalist değillerse haklı olabilirsin," dedi Erika.

Koruyucu donanımlı olay yeri inceleme uzmanlarından biri holün sonundaki kapı boşluğunda belirdi.

"Bunu görmelisiniz," dedi.

Erika ve Moss derhal peşinden gittiler. Girdikleri yer yatak odasıydı ve Erika'nın göze tuhaf gelenin ne olduğunu kavraması biraz zamanını aldı. Dört duvar da yerden tavana kadar kitaplarla kaplıydı. Her şekilden ve ebattan yüzlerce, hatta belki de bin-

lerce kitap vardı. Yatağın ayakucundaki duvara dayanmış küçük gardırobun etrafına ve tepesine bile kitaplar istiflenmişti. Kapının üstündeki küçük boşluk dışında duvar hiç görünmüyordu. Yatak dağınıktı ve oda küf kokuyordu.

"Acaba kitap kulüpleri mi vardı?" dedi Moss. Erika olay yeri inceleme memurunun maskesinin ardında kıkırdadığını duydu. Gardırobun yanına gidip kapaklarını açtı. Asılı birkaç parça kıyafetle karşılaştı: süpermarketten alınma ucuz kadın giysileri, iki eski kot pantolon ve üst üste yığılmış iç çamaşırları. Dolabın en dibinde gözüne bir porno dergi yığını çarptı. Erika lateks eldivenlerini giydi ve dergilerden birini çekip aldı. Şiddet içerikliydi. Kadınların bağlanıp işkence gördüğü sahneler vardı; fotoğraflardan birinde genç bir kadın ağzında topla masaya bağlanmıştı. Gözleri korkudan fal taşı misali açılmış, kıpkırmızı olan göğüsleriyle karnı kan içinde kalmıştı. Siyah deri başlığı dışında çırılçıplak olan bir adam elinde bir binici kırbacıyla kadının tepesinde dikiliyordu. Erika sayfaları çevirdikçe fotoğraflar kötüleşti. Toplamda yirmi yedi dergi saydı ve o esnada dergilerin yanına sıralanmış, yeniden yazılabilir DVD yığınını fark etti. Ne var ki Moss arkasında belirdi.

"Patron. Bunu görmelisin."

Erika dergileri yerine bırakıp yatağın sağ tarafına geçti. Başlangıçta kitaplar renklerine göre sıralanmış gibi görünüyorlardı ama yakından baktığında aynı kitapların bir sürü kopyasının olduğunu gördü.

"Elinde *Kavgam*'ın üst üste istiflenmiş on yedi kopyası var; *Janus Kapıları*'ndan da yirmi beş tane," dedi Moss.

Erika kopyalardan birini çekip kapağına baktı. "*Janus Kapıları: Moors Katili Ian Brady'nin Kaleminden Seri Cinayetler ve İncelemesi,*" dedi yüksek sesle okuyarak. Kitabın kapağında Ian Brady'nin elle çizilmiş bir resmi vardı. Adamın karşısındakine meydan okuyan etkileyici bakışları kendini bildi bileli Erika'nın tüylerini diken diken etmişti.

"Aynı kitabın farklı baskısı da olsa her sayfaya notlar almış,"

dedi olay yeri inceleme memuru birbirinin aynısı iki nüshanın sayfalarını çevirirken. "Burada Yahudi Soykırımı'yla, psikolojiyle, hipnozla ve felsefeyle ilgili kitaplar var. Gardırobun solunda kalan duvar baştan sona İncil, Eski ve Yeni Ahit, Yahudi İncili ve Kuran kopyalarıyla kaplanmış. Ayrıca *Amerikan Sapığı*'nın da altmış dört adet kopyasına rastladım."

Erika duvarlara baktı ve kapladıkları hacme rağmen odada birbirinden farklı yüz kadar kitap olduğunu tahmin etti. Geri kalanı yalnızca farklı baskılardı.

"Aynı kitabın farklı baskılarını biriktirmeyi ya da dini metinleri okumayı yasaklayan bir kanunumuz yok," dedi.

"Evet, karımda Afacan Beşler serisinin hem eski hem de yeni baskıları var," dedi olay yeri inceleme memuru.

"Orijinal kitaplar toplumsal sınıf ayrımını nasıl da gözler önüne seriyor, değil mi?" dedi Moss. "O kitapları oğluma okurken modern versiyonlarının ne denli farklı olduğunu görünce epey şaşırmıştım."

"Bunun konumuzla ne alakası var?" dedi Erika.

"Şöyle ki kitap sahibi olmak ya da okumak suç değildir," dedi olay yeri inceleme memuru. "Dileyen dilediği konuda okuyabilir ve farklı fikirleri keşfedebilir. Bu onlarla hemfikir oldukları anlamına gelmez. Bu kitaplığın aşırıya kaçan doğasına rağmen... beni kitap sayfalarına yazılı sözcüklerdense gardıropta bulduğumuz şu şiddet içerikli porno dergiler daha çok endişelendiriyor. O kadınlar gerçek ve fotoğraflar çekilirken başlarına korkunç şeyler gelmiş. Tüm bu kitaplar ise kâğıt parçalarına karalanmış harf cümbüşlerinden ibaret."

"Doğru," dedi Moss. "Ama neydi şu laf? Kalem kılıçtan keskindir?"

Erika konuyu değiştirmeye niyetlenmişti ki başka bir olay yeri inceleme memuru kapıda belirdi.

"Koridorda bir şey bulduk," dedi.

Bir boy aynasının duvarda asılı durduğu yerden indirildiği yere gittiler. Olay yeri inceleme memuru eldivenli elinde küçük

bir müsvedde defteri tutuyordu. Erika defteri onun elinden aldı ve sayfaları karıştırdığında mavi tükenmez kalemle özenilerek yazılmış günlük yazılarını gördü.

"Bu, kadının günlüğü," dedi Erika sayfaları çevirmeye devam ederken.

"Aynanın arkasındaki boşluğa sıkıştırılmıştı," dedi olay yeri inceleme memuru.

Jaluziler kapalı olduğundan ve mutfağın ışığı da söndürüldüğünden hol karanlıktı.

"Tüm odaların kapılarını kapatabilir misiniz?" diye sordu bir ses. Günlüğü bulan olay yeri inceleme memuru sırasıyla oturma odasının, banyonun ve yatak odasının kapılarını kapattı. Böylelikle daire hepten karanlığa gömüldü.

Erika günlüğü elinden bırakmadan mutfağın girişine yöneldi; içerisi âdeta zifiri karanlıktı. Derken bir klik sesi duyuldu ve oda mor renkli UV ışığına boğuldu. Olay yeri inceleme memurlarından biri elinde düz bir UV lambasıyla arka kapının yanında yere çömeldi. Lambayı kapının eşiğinden başlayıp Erika'yla Moss'un dikildiği yere kadar yavaşça hareket ettirdi. Işık odanın ortasına dek eşit bir tabaka hâlinde yere yayılırken odanın ortasına gelindiğinde UV ışığı koca bir kan birikintisinin ışıl ışıl parlayan kalıntılarını yakaladı; mutfağın ortasına doğru metrelerce devam ediyordu ve mutfak dolaplarına, buzdolabına ve duvarın üst kısımlarına kanlar sıçramıştı.

"İsa aşkına, burada kan gövdeyi götürmüş olmalı," dedi Moss.

ELLİ DÖRT

O gün akşama doğru Erika, Londra'nın göbeğindeki New Scotland Yard binasında beklenmedik bir toplantıya çağırıldı. Oraya tek başına gitti ve doğrudan en üst kattaki konferans salonuna alındı.

İçeri girdiğinde herkes yerlerini almıştı. Uzun, cilalı bir masanın başında Metropolitan Polis Teşkilatı'nın Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Camilla Brace-Cosworthy oturuyordu. Bir tasarımcının elinden çıktığı her hâlinden belli olan toz mavisi pantolon ceket takımı ve kalın altın zinciriyle savaşa gider gibi giyinmişti. Tırnakları ve ruju kırmızının aynı tonuna boyanmıştı. Yakın zamanda kısacık kesilmiş sarı saçları ise yandan ayrılmıştı. Moss bu saç kesimine "Entrikacı Kütü" adını takmıştı. Camilla'nın asistanı not almaya hazır vaziyette yanında duruyordu. Sağında ve solunda ise Binbaşı Marsh ile Komiser Hudson oturuyordu. İkisi de duruma uygun giyinmişlerdi. Melanie'nin yanındaki koltuğa Colleen Scanlan kurulmuştu. Marsh'ın yanında da bir adamla kadın vardı. Erika'yla aynı yaşlardaydılar fakat üzerlerindeki giysiler ateş pahasıydı.

"Geç kaldığım için üzgünüm. Toplantıdan son anda haberim oldu. Doğrudan olay mahallinden geldim," dedi Erika bileğindeki alçıya, pejmürde pantolonuna, kırışıklıktan geçilmeyen bluzuna ve parmak izi tozuna bulanmış uzun, siyah paltosuna bakarak. Saçlarını düzeltip Colleen'in yanındaki sandalyeye otur-

du. Karşısındaki adamla kadına başıyla selam verdi ama ikisi de onu görmezden geldiler.

"Dert etme, Erika. Tam zamanında geldin," dedi Camilla her zamanki küstah ses tonuyla. "Artık başlayabiliriz."

Erika karşısında oturan adamla kadının yakasına isim kartı iliştirilmiş olup olmadığına baktı ama hiçbir şey yoktu. Camilla'nın onları neden takdim etmediğini merak etti. Ne var ki önemli insanlar olmaları gerektiğini düşündü çünkü kahveler porselen fincanlarda getirilmiş, ortaya da sürahi şeklinde bir sütlükle bir kâse dolusu kesme şeker koyulmuştu. Üstelik kâsede hem esmer *hem de beyaz* şeker vardı. Önceki sabahtan beri ayakta olduğundan Erika'nın pestili çıkmıştı. Hâliyle kendine dumanı tüten bir fincan kahve doldurup içine de iki koca küp şeker attı.

Melanie toplantıyı açtı. O sabahın erken saatlerinde Kennington'daki apartmana düzenlenen baskının ardından yaşananları özetledi ve mutfakta bulunan patlayıcının terör örgütlerince kullanılan patlayıcılardan olmadığını teyit etti.

"Teşekkürler," dedi Camilla. "İlk olarak silahlı müdahale ekibinin oraya girmesinin zeminini hazırlayan hadiseleri ele almak istiyorum... Tüm bunlarla ilgili bir sorunum var, Erika. Acaba oraya elinde yeterli istihbarat olmadan girmiş olabilir misin?"

Erika afallayarak elindeki fincanı bıraktı. "Operasyondan önce terörle mücadele birimiyle görüştük..."

"Burada terörle mücadele birimini temsilen bulunuyorum," dedi karşısında oturan adam. İlk kez ağzını açıyordu. Pürüzsüz fakat biraz yüksek bir sesi vardı.

"O hâlde siz de haberdarsınızdır," dedi Erika.

"Ve size güncel terörizm tehlikesinin yüksek olduğunu söyledik."

"Pardon, kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Az önce de dediğim gibi terörle mücadele birimini temsilen buradayım."

Derken Camilla araya girdi. "Bence hepimiz o patlayıcının tetiklenmesi hâlinde olabileceklerden endişeliyiz. Şayet patlasaydı

pek çok insanın hayatını kaybetmesine yol açabilirdi. Kafamızda prosedüre harfiyen uyulup uyulmadığına dair birkaç soru işareti var, Erika. Bu meselenin yol açtığı kargaşadan haberdar mısın? Yalnızca binayı değil, çevresindeki alanı da tahliye etmek için kaç polis memurunun alelacele konuşlandırılması gerektiğinden?" Başını yana yatırıp Erika'ya dik dik baktı.

Erika öfkenin midesinde fokurdamaya başladığını hissedebiliyordu.

"Han'fendi, Nina Hargreaves'in ve Max Kirkham'in kimliklerini tespit ettik. Patlayıcı yerleştireceklerine işaret eden hiçbir emare yoktu. Az önce de dediğim gibi istihbarat paylaşımı için terörle mücadele birimiyle temas kurdum ve o bölgede bilinen faal bir hücre evi olmadığını öğrendim. Max Kirkham gençliğinde küçük çaplı hırsızlıktan hüküm giymiş, Nina Hargreaves'in sabıkasıysa tertemiz."

"Nina Hargreaves'in annesi Max Kirkham'in havalı tüfeklerle kafayı bozduğunu söylemiş," dedi Camilla notlarına bakarak.

"Evet, söyledi. Bu nedenle silahlı müdahale ekibi içeri taarruz tüfekleriyle ve çelik zırhlarla girdi. Bu operasyon kitabına göre yapıldı, han'fendi. Fakat planda olmayan şeylerin karşınıza çıktığı da olur. Bana kalırsa Müfettiş Parkinson liderliğindeki ekip kimseyi tehlikeye atmadan bu işin altından kalktıkları için övgüyü hak ediyor..." Erika karşısındaki kadına baktı. "Eğer sormamın sakıncası yoksa, acaba sizin buradaki rolünüz nedir?"

Kadın huzursuzca kıpırdandı.

"Ben İçişleri Bakanlığı'nı temsilen buradayım. Eğer bu bir terör saldırısı olsaydı şu anda bir Kabine Bilgilendirme Toplantısı yapmamız gerekirdi. Elbette, bu tür meseleler sizi aşıyor."

Erika gülümsedi ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Size saygım sonsuz ama tekrarlıyorum. Bu bir terör saldırısı değildi."

"Londra'nın merkezi bir noktasında bulunmuş ev yapımı bir patlayıcıydı," dedi kadın ellerini iki yana açıp masadakilere gözlerini belerterek bakarken. "Kennington başkent nüfusunun yoğun olarak yaşadığı bir yerdir. Ya kimyasal bir silah ya da

nükleer bomba olsaydı? Westminster Sarayı'nın da dahil olduğu koskoca bir bölge ve *milyonlarca insan patlamadan etkilenirdi.*"

"Hepsi önemli hususlar," dedi Erika. "Fakat ben hâlâ bu toplantıya neden çağırıldığımı anlayamadım?"

"Erika," diyecek oldu Marsh ciddi bakışlarını ona dikerek ama Erika konuşmayı sürdürdü: "Şu anda çoklu cinayet soruşturmasıyla ilgilenmem gerekirken beni işimin başından uzaklaştırdınız. Şimdi, eğer önceki gece yaşananları didik didik etmek istiyorsanız pekâlâ. Silahlı müdahale ekibinin üç üyesine gece görüş gözlüğü verilmesi için mücadele etmek zorunda kaldığımı da lütfen kayıtlara geçirin."

"Erika, bu polis teçhizatı ve teşkilat bütçesine ilişkin taleplerini birbiri ardına sıralayabileceğin bir toplantı değil," diye çıkıştı Camilla.

"Saygıda kusur etmek istemem, han'fendi ama belki de öyledir. Her gün canını dişine takıp devriye gezen polis memurlarının endişelerini dile getirme fırsatı olmadığını görüyorum. Gece görüş gözlüklerinin tanesi perakendede üç yüz pounda satılıyor ve teşkilatta o gözlüklerden yeteri kadar yok. Eğer o üç polis memuru gece görüş gözlüğü takmıyor olsaydı dairenin kapısını kırıp içeri girecek, patlayıcının infilak etmesine yol açacak ve muhtemelen ölmüş olacaklardı. Karşımda oturan ve ismini vermekten kaçınan hanımın da ifade ettiği gibi o patlayıcı her şey olabilirdi: Radyoaktif ya da nükleer bir bomba dahi olabilirdi. Yani demek istediğim şu ki polis memurları gerekli teçhizatla donatılmalı. Kimse gazetede dokuz yüz pound uğruna Londra'nın göbeğinin nükleer patlama sonrası yaşanmaz hâle geldiğini okumak istemez. Gerçi, az önce de dediğiniz gibi, bu tür meseleler beni aşar."

Tir tir titreyerek arkasına yaslandı. Odada nahoş bir sessizlik oldu.

"Paul? Melanie? Sizler Erika'nın kıdemli amirlerisiniz? Sizin görüşleriniz nelerdir?" diye sordu Camilla sessizliği bozarak.

ELLİ BEŞ

Marsh, Erika ve Melanie'yle birlikte asansöre binerken öfkeden köpürüyordu.

"Kusura bakma. Orada söylediğim her şeyin arkasındayım," dedi Erika.

"Kıçımı topun ağzına koydun."

"Kıçını topun ağzına koyan sensin!"

"Erika..." diyerek uyardı Melanie.

"Pardon ama hayır. Doğruları söylediğim için beni suçlamanıza müsaade etmeyeceğim. Aptal olduğumu sanıyorsunuz. Buraya günah keçisi olarak çağırıldım. Bu sabahki pahalı tahliye operasyonu için suçlayabilecekleri birini arıyorlardı."

"Bütçelerin teşkilatı nasıl çekip çevirdiğini anlamıyorsun, Erika," dedi Marsh.

"Hayır, teşkilatı çekip çeviren insanlar! Polis memurları! Peki şu iki takım elbiseliye ne demeli? İçişleri Bakanlığı'ndandılar, değil mi? Neden zahmet edip de bana isimlerini söylemediler? Çevirdikleri gizli kapaklı işler canımı çok sıkıyor. Eğer suratını asıp oturacaksan o hâlde mendebur toplantıya da gelme. Anlaşmazlıkları körüklemek ya da güç savaşlarına girmek yerine neden işbirliği yapmıyoruz? Bu çok yorucu."

"O toplantıya katılabilmeni Komiser Hudson'ın tavsiyesine borçlusun!" diye parladı Marsh.

"Çok sağ ol, Melanie," dedi Erika.

"O senin kıdemli amirin. Ona göre konuş!" diye bağırdı Marsh.

"Teşekkür ederim, han'fendi," dedi Erika. Sakinliğini korumasının Marsh'ı tahrik edeceğini biliyordu. O yüzden konuşmaya devam etti. "O toplantıda vakayı ve Nina Hargreaves'le Max Kirkham'i yakalamayı benden başka umursayan yoktu sanki."

"Devletin farklı kademelerinin nasıl işlediğini ve kamu daireleriyle nasıl el birliğiyle çalıştığını hiçbir zaman kavrayamadın," dedi Marsh.

"Kendini bu davaya benden çok adamış kimse yok," dedi Erika. "Bu toplantı bir zaman kaybıydı. Karakola geri dönmeliyim. Dairenin her yanına kan sıçramıştı. Olay yeri inceleme uzmanları dört farklı kişiye ait kan örneği buldular. Ayrıca elimizde Nina Hargreaves tarafından yazıldığına inandığımız, işledikleri suçlardan bazılarının ayrıntılarıyla kaleme alındığı bir de günlük var."

"Nerede olduklarına dair elinde ipucu var mı?" diye sordu Melanie.

"Hayır. İlla bir toplantı yapılacaksa o toplantının gündemi bu olmalıydı. Bildiğimiz kadarıyla dört kişiyi öldürdüler ve onlardan haberdar olmamızı, bunu öğrenmemizi istemelerine borçluyuz. Bu da başa çıkılması çok zor ve tehlikeli bir şeydir."

Zemin kata vardılar ve asansörün kapıları açıldı. Sokağa adım attıklarında yağmurun indirmesi an meselesiymiş gibi görünüyordu. Marsh ise hâlâ öfkeden köpürüyordu.

"Bu davada Erika'ya nezaret etmeni istiyorum, Melanie. Görünüşe bakılırsa, yine her zamanki gibi, dizginlenmeye ihtiyacı var. Ve gelecekte üst yönetimle yapılacak toplantılara Erika katılmayacak."

"Elbette, efendim."

Marsh kaldırımın kenarında bekleyen arabasına doğru yürüyüp onları karakola bırakmayı teklif etmeden kapıyı açıp koltuğa kuruldu.

Araba uzaklaşırken Erika, Melanie'ye döndü. "Pekâlâ, herke-

sin dediklerini dinledim. Bu vakada seninle çalışacağım. Zaten hep iyi anlaşmışızdır ve sana saygı duyuyorum."

"Sorun yok, Erika. Aramızda kalsın ama bütçe kesintileriyle ilgili onlara çıkıştığını izlemekten büyük keyif aldım. Diğer yandan Kabine İşleri'yle uğraşanlara karşı daha dikkatli olman gerekir. Ne yazık ki gerçek dünyadan kopukturlar."

"Teşekkürler," dedi Erika.

"Ve Camilla'dan fırçayı yiyince Marsh gerçekten kıvrandı."

"Bana kalırsa Marsh eski emniyet genel müdürü yardımcısını özlüyor. Oakley'ye nasıl yağ çekeceğini ve onu nasıl yönlendireceğini iyi bilirdi."

"Neyse, sıradaki adımın nedir, Erika?"

"Delillerin üstünde çalışıp Max ve Nina'nın geçmişlerini iyice araştırmak istiyorum. Onları bulmamız gerek."

"Biri onlarla işbirliği yapıyor ya da onları saklıyor olmalı," dedi Melanie.

"Nina Hargreaves'in pasaportunu kullanım dışı bıraktık; Max Kirkham'in ise pasaportu bile yok. Tüm havaalanları, limanlar ve tren istasyonları teyakkuzda; ayrıca ülke çapındaki tüm suçla mücadele birimlerine fotoğraflarını gönderdik."

"Toplantıda bunlardan neden bahsetmedin?" dedi Melanie. "İşte, benim tanıdığım, kafası zehir gibi çalışan Erika bu."

Erika omuzlarını silkti. "Aptalca davrandığımı biliyorum. Fakat polisliğin ne demek olduğuna dair en ufak bir fikri olmayan kodamanlarla uğraşmaktan artık bıktım."

"Seni anlıyorum. Şimdi, Marsh'ın öyle öfkeyle nereye çıkıp gittiğini bilmiyorum ama bir saate buraya geri dönmüş olması gerek."

"Neden?"

"Çünkü siz ikiniz basının karşısına çıkıp resmî bir açıklama yapacaksınız," dedi Melanie.

ELLİ ALTI

Akşamın erken saatleriydi ve Nina'yla Max, Mariette'in dairesinin daracık banyosunda, aynanın karşısında duruyorlardı. Max bir tabureye tünemişti ve Nina elindeki makasıyla adamın saçlarını tıraş etmeyi henüz bitirmişti.

"İsa aşkına, kafam üşüyor," dedi Max ellerini kısacık saçlarından geçirip aynaya doğru eğilirken.

"İyi görünüyorsun. Kafanın şekli güzelmiş."

"O hâlde bak bakalım şunun şekli de güzel miymiş?" dedi Max. Ayağa kalktı, pantolonunun fermuarını açtı ve Nina'yı aşağı doğru ittirdi.

"Max! Hayır. Hayır, annenin kapının önünden geçip durduğunu duyabiliyorum. Ayrıca kapının kilidi de yok."

"Fena mı? Biraz heyecanlanırdı," dedi Max kıyafetlerinden kurtulup küçücük duşa girerken.

Nina yerdeki uzun sarı saçları toplamaya başladı ve Max'in bakmadığından emin olduğu bir anda saç tutamlarından birini cebine atıverdi. Küçük banyoda etrafına göz gezdirip avokado yeşili lavaboyla duşa ve İspanyol kızı şeklinde örülmüş, tığ işi tuvalet kâğıdı tutacaklarına baktı. Mariette'in pis ve biraz da ürkütücü olduğu kanısındaydı. O gün eve vardıklarında Mariette ona biraz çay, yanına da bir tost yapmış ve ardından eski fotoğraf albümlerini çıkarmıştı. Nina kadının asıl niyetinin ona Max'in bebeklik fotoğraflarını göstermek olduğunu sanmıştı ama on

fotoğraf albümünün onu da Mariette'in bandolarda ve yarışmalarda majörlük yaparken çekilmiş fotoğraflarından oluşuyordu.

"Burada istediğin gibi keyfine bakabilirsin, tatlım," demişti kadın Nina'nın dizine hafifçe dokunarak. "Ama eğer şu şapkaya ya da batona dokunduğunu görürsem o sikik bacaklarını kırarım."

Nina, Mariette'in gülmesini ya da şaka yaptığını söylemesini beklemişti ama hiç de öyle olmamıştı. Mariette'in bakışlarını takip ederek kanepenin üstündeki kancalara asılı şapkayla batona bakmış ve onlara el sürmeyeceğine söz vermişti.

"Akıllı kız. Bence anlaşmaya vardık," demişti Mariette.

Nina aynadaki yansımasına baktı. Omuz hizasındaki saçlarını çoktan kısacık kesmiş ve saç rengini de açarak tastamam farklı bir insana dönüşmüştü. Başını yana yatırdı. Gördüğü onu memnun etmişti. Değişimi akıllara ziyandı. Max duştaki işini bitirdi ve duşakabinin kapısını açarak havluya uzandı. Nina havluyu eline tutuşturunca paspasa adım attı.

"Planım hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Max aynadan onu seyrederek.

Nina dudağını ısırdı ve aynadaki yansımasına baktı. "Varım. Ama bana bir söz vermeni istiyorum. Kimsenin canı yanmayacak."

"Söz veriyorum; kimsenin canı yanmayacak," dedi Max. Havluyu açtı ve Nina'yı gittikçe sertleşen aletine doğru çekti. Bu defa Nina ona direnemedi; yere çömeldi ve aletini ağzına aldı.

Max'in planı aslında o akşamın erken saatlerinde şekillenmeye başlamıştı. İki polis memuru Scotland Yard binasının önünde kameralar karşına geçmiş ve Daniel de Souza cinayeti hakkında resmî bir açıklamada bulunarak bu cinayetle Thomas Hoffman ve Charlene Selby cinayetleri arasında bağ kurmayı başardıklarını duyurmuşlardı.

Max polis memurlarını Google'da aramış ve Başmüfettiş Eri-

ka Foster hakkında yazılan her şeyi, hatta bir uyuşturucu baskını esnasında kocasını nasıl kaybettiğini ilgiyle okumuştu. Üstelik birkaç yıl evvel Simone Matthews adındaki seri katili yakaladığında *Daily Mail* kadının kısa bir biyografisini bile yayınlamıştı. Bu makale yalnız ve hırslı bir kadın portresi çiziyordu. Çocuğu yoktu, arkadaşıysa yok gibiydi. Max planının ona işlemeyeceğine karar verdi. Onu özleyecek kimsesi yoktu.

Ne var ki Binbaşı Paul Marsh'ın adını arattığında arama sonuçlarında çok ilginç bir şeyle karşılaştı. Bu güney Londra'daki yerel gazetelerden birinde yayınlanmış, 2015 tarihli kısacık bir haberdi ve Binbaşı Marsh'ın Comic Relief* hayrına Hilly Fields Eğlence Koşusu'na katıldığından bahsediyordu. On bin poundluk bağış toplanmasına yardım etmek amacıyla Lady Gaga kostümüyle on kilometre koşmuştu. Habere eşlik eden fotoğrafta Paul Marsh, Lady Gaga kostümünü bizzat hazırlayan karısı Marcie'yle birlikte poz vermişti fakat Max'in zihninde fitili asıl ateşleyen makalenin en altındaki fotoğraftı.

Marsh bitiş çizgisinde karısı Marcie ve iki küçük kızıyla kameralara gülümsemişti. Max fotoğrafı uzun uzun incelemişti. Kızlar tek yumurta ikiziydi; isimleri Mia ve Sophie'ydi. İkisi de çok şirindi.

"Her şeyine bahse varım ki kaybolmaları hâlinde çuvalla para ederler," demişti Max.

"Ne demek istiyorsun?" diye sormuştu Nina.

"Eğer sıradan bir çocuğu kaçırırsan polis fidye isteyenlere göz yummayacağını söyler durur. Anlayacağın, polis alelade kaçırılma vakalarında fidye ödemez ama eğer kıdemli bir polis amirinin çocuğunu ya da çocuklarını kaçırırsan dikkafalılıklarından eser kalmayacağından adım gibi eminim."

---

* 1985 yılında İngiliz komedyenlerce kurulmuş, yoksul kimselere yardım için eğlenceli etkinlikler vasıtasıyla kaynak bulmayı amaç edinmiş örgüt –*çn*

ELLİ YEDİ

Ertesi sabah Nina ve Max planlarını uygulamaya geçirmeye başladılar. Binbaşı Paul Marsh'ın Facebook hesabı yoktu ama Marcie'nin vardı ve profili her ne kadar kapalı olsa da hâlâ "beğenilerini" gösteriyordu. Bunlardan biri Londra'nın güneyindeki Hilly Fields'ta bulunan Meşe Palamudu Çocuk Yuvası'ydı. İnternette adlarını arattıklarında Paul'la Marcie'nin adresini buldular. Hilly Fields Yolu'nda, yani Meşe Palamudu Çocuk Yuvası'ndan en fazla bir buçuk kilometre mesafede oturuyorlardı.

İnternette yaptıkları bir diğer arama Meşe Palamudu Çocuk Yuvası'nın yarı-zamanlı bir çocuk bakıcısı aradığını ortaya koydu. Max orta sınıftan geldiği üslubundan belli olan, nazik, beyaz bir kızın insanları rahatlatabildiğini biliyordu. Bu yüzden Nina'dan çocuk yuvasını arayıp iş hakkında genel sorular sormasını istedi. Ardından yanına çömelip konuşmayı dinledi. Nina ilk birkaç dakika boyunca kreşteki sekreterle geçmiş "tecrübeleri" hakkında konuşup samimiyeti kurduktan sonra kadının ağzından daha fazla laf almak için olta atmaya başladı.

"Aslında bir arkadaşımın çocukları sizin yuvanıza gidiyor," dedi Nina. "Ondan bahsedip sizi güç durumda bırakmak istememiştim. Marcie Marsh'ı tanıyor musunuz? Ne zaman görüşsek ikizlerinin orayı çok sevdiğinden bahsedip durur."

Sekreter hattın diğer ucunda bir an duraksayınca Nina doğru tahmin edip etmediğini görmek için bekledi.

"Ah, evet, çok sevimlidirler," dedi sekreter. "Sophie ve Mia. Muhtemelen biliyorsunuzdur ama gerçekten tıpatıp aynılar. Bu da yetmezmiş gibi Marcie de onları hep bir örnek giydiriyor. Bu yüzden kızları birbirinden ayırt etmekte sıklıkla sorun yaşıyoruz!"

Max, Nina'nın yanı başında konuşmayı dinlemeye devam ediyordu ve başparmağını havaya kaldırdı.

"Evet, ne zaman alışverişe çıksak ve Marcie ne zaman hoşuna giden bir çocuk kıyafeti görse ilk tepkisi ellerinde aynısından iki tane olup olmadığını sormak oluyor!"

"Abarttın," dedi Max yalnızca dudaklarını oynatarak. Nina başıyla onayladı.

"Pekâlâ, neyse, iş başvurusunda bulunmak isterim. Hangi günler için düşünüyorsunuz?"

"Pazartesi, salı ve çarşamba için."

"Bu harika," dedi Nina. Duraksadı ama sonra, şansını zorlamaya karar verdi. "Bu da demektir ki kızları da görebileceğim."

"Evet, perşembe günleri hariç hafta içi her gün buradalar. Marcie onları haftada dört gün göndermeyi tercih ediyor. Perşembe günlerini birlikte geçirmeyi seviyorlar."

"Evet, evet, öyle... Pekâlâ. Süper. Başvuru formunu internet sitenizden indirdim. Onu doldurup size ulaştıracağım, değil mi?"

"Adınızı tekrar alabilir miyim?" diye sordu sekreter.

"Kelly. Kelly-Louise Treadwell," dedi Nina.

"Tamamdır, Kelly. Başvurunu göz önünde bulunduracağız. Bol şans!"

Nina ahizeyi yerine bıraktı. Bir an için sessiz kaldılar. Telefonu üst kattaki sahanlığa çıkarmışlardı ve banyonun kapısının önündeki halıda oturuyorlardı.

"Sen lanet olası dâhinin tekisin," dedi Max.

"Hâlâ emin değilim," dedi Nina. Midesi bulanıyordu. Onlar hakkında bilgi edinmenin ne denli kolay olduğunu görmek kanını dondurmuştu. "Diyelim ki dediğini yapacağız. O çocuk yu-

vasına girip ikizleri bizimle gelmeye nasıl ikna edeceğiz? Ayrıca Marcie'nin de orada olacağını unutma."

"Hayır, olmayacak," dedi Max. "Ben işimi şansa bırakmam."

"Kimsenin zarar görmeyeceğini söylemiştin?"

"Zaten kimsenin zarar göreceği yok. Fakat o kadın, yani Marcie önümüzdeki en büyük problem. Seni yeni dadı diye yutturmanın bir yolunu bulacağız. Böylelikle çocukları alabileceksin. Yalnızca yaratıcılığımızdan ödün vermememiz gerek. Bir şekilde Marcie'nin telefonunu ele geçirmeliyiz. Ardından onun sesini taklit edeceksin. Tam eski usul casusluk."

Max gülümsedi ve onu öpmek için uzandı ama Nina geri çekildi.

"Onları kaçırmaktan ileriye gitmeyeceğimize söz vermeni istiyorum. Onlara elini sürmeyeceksin. Çok ciddiyim, Max."

"Elbette, Neen. İki küçük çocuktan bahsediyoruz. Çocukların canını asla yakmam. Onları en fazla kırk sekiz saat tutacağız. Güvende olacaklar. Hatta üşümeyecekler bile. Ayrıca kaç yaşındalar ki? Birkaç yıla hiçbir şey hatırlamazlar. Birkaç oyun ve şekerleme de alırız."

Nina, Max'in gözlerine baktı. Samimi görünüyordu. Derken Max elini tuttu.

"Bu yeni bir başlangıç yapmak için, birlikte yepyeni bir hayat kurmamız için tek şansımız. Para elimize geçer geçmez basıp gideceğiz. Kanunları çiğnemekten ve diken üstünde yaşamaktan bıktım usandım. Yalnızca zenginlerin kayırıldığı sınıf sistemiyle sikik bir bok çukurundan farksız olan bu ülkeden uzaklarda yepyeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Yoksa sen buradan uzaklarda benimle yeni bir hayat kurmak istemiyor musun?"

Nina elini sıkıp başını iki yana salladı. "İstiyorum. Ama lütfen bana söz ver. Kimsenin canı yanmayacak."

"Sözüm sözdür. Bana güven."

"Sence gerçekten işe yarayacak mı?"

"Evet. Kaybedecek hiçbir sikimiz yok, Neen. Zaten elimizi güçlendiren de bu. Bizi tehlikeli kılıyor."

Mariette peşinden sürüklediği elektrik süpürgesiyle oturma odasından tangır tungur çıktı.

"Telefonla işiniz bitti mi? Artık halıyı süpürebilir miyim?" dedi başını kaldırıp onlara bakarak.

"Hayret bir şey, evet," dedi Max.

Kadın ön kapının yanından geçerken elektrikli süpürgenin sapı kapıya asılı perdeye takıldı ve onu çekerek açtı. Dışarıdaki koridordan içeri ışık hücum etti.

"Şu siktiğimin kapısına dikkat et!" diye bağırdı Max, Nina'yı iyiden iyiye sahanlığa doğru çekerek.

"Sizi orada kimse göremez!" dedi Mariette elektrik süpürgesini elinden bırakıp göstere göstere perdeyi kapatırken. "Kimsenin sizi bi' tarafına taktığı yok."

Elektrik süpürgesini peşi sıra çekiştirerek merdivenlerden çıktı ve en tepede durup biraz soluklandı. Derken Max yerinden fırlayıp elinin tersiyle kadının suratına vurdu. Kadın yüzüstü sahanlığa devrildi.

"Sana on bin vereceğim, tamam mı? Sen de pencereleri ve çeneni kapalı tutacaksın!" Sonra kadının karnına bir tekme savurdu ve Mariette acıyla bağırdı. Ardından Max banyoya girerek kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Mariette inledi ve karnını tutarak sırtüstü döndü. Nina kadının yanına gidip ayağa kalkmasına yardım etti.

"Teşekkürler, tatlım," dedi kadın tırabzana tutunarak. "Siz ikinizin ne dolaplar çevirdiğinizi bilmiyorum ama bu işin sonu iyi bitmeyecek. İşler hiçbir zaman istediğimiz gibi gitmez."

Nina yanıt vermedi. Zihninin kapılarını kapattı ve sonuca odaklanmaya çalıştı.

ELLİ SEKİZ

Cuma sabahı Nina ve Max, Marsh ailesinin Hilly Fields Yolu'ndaki evlerini görmek için erkenden arabaya atlayıp yola çıktılar.

Mariette deposunda beyaz renkli, eski bir panelvan saklıyordu ve aracı satın aldığı tesisatçının kullandığı eski manyetik tabela hâlâ duruyordu. Max planın işe yaraması için ilk aşamayı olabildiğince basit tutmaları gerektiğini biliyordu. O nedenle tabelayı panelvanın yan tarafına takıp iş tulumlarını giydiler. Tesisatçı ve çırağı kılığına girmeleri acemice bir teşebbüstü ama Max saklanmaya yeltenmeden rolünün hakkını veren insanın nelerden paçayı sıyırabileceğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Yedi buçuğu biraz geçe Marsh ailesinin yaşadığı sokağa döndüler. Güneş yeni yeni doğuyor, gözlerinden uyku akan işçiler işe gitmek için evlerinden ayrılıyordu. Marsh'ın evinden birkaç yüz metre öteye park ettiler ve çay dolu bir termosla aracın içinde oturup evrak işleriyle uğraşır numarası yaptılar. Saat sekizi biraz geçe Marsh evinin kapısından çıktı, kaldırımın kenarına park ettiği arabasına bindi ve yanlarından geçip gitti. Nina başını eğip yerdeki termosa uzandı ama Max gözlerini yanından geçen Marsh'a dikti.

"İsa aşkına. Bu da kendine polis binbaşısı mı diyor?" dedi Max. "Beni görmedi, hatta bize bakmadı bile, Neen. Muhtemelen günün ilk kahvesini nereden alacağıyla daha çok ilgileniyordu."

"Dikkatli olman gerek, Max," dedi Nina. Elleri titriyordu.

"Sevgilim. Şu anda fotoğraflarımızla en ufak bir benzerliğimiz yok. Ayrıca sosyetik bir mahalledeyiz ve iki yoksul tesisatçıyız. Kimse bize iki kere bakmaya tenezzül etmez."

Tam o anda şoför mahallindeki camın baktığı sokak kapısından bir kadın çıktı. Tıknaz bir kadındı, bıkkın görünüyordu ve üzerinde, Londra'da çalışan sıradan ofis personelinin üniforması hâline gelmiş siyah giysiler vardı. Kadın kapısını kilitledi ve onların farkına bile varmadan panelvanın yanından yürüyüp gitti.

"Gördün mü?" dedi Max.

Nina kendine biraz daha çay koydu ama ellerinin titremesi bir türlü geçmiyordu.

Dokuz buçukta Marcie yanında Mia ve Sophie'yle birlikte kapıda göründü. Birbirinin aynısı pembe elbiseler, beyaz kalın çoraplar ve lacivert montlar giydirilmiş küçük kızların sevimliliği karşısında Nina'nın nutku tutuldu. Marcie onları arabanın arkasına bindirip koltuklarına oturturken kızlar öylece çene çalıyorlardı. Nina koyu renkli, uzun saçları ve şahane vücuduyla Marcie'nin ne kadar güzel olduğunu fark etti. İkizlerin emniyet kemerlerini de taktıktan sonra Marcie şoför mahalline geçti ve arabayla oradan uzaklaştılar.

"İşte başlıyoruz," dedi Max motoru çalıştırırken. Arada iki araçlık mesafe bırakarak Marcie'nin peşine takıldılar. Kısa süre sonra Marcie kızları sıra evlerin sonundaki geniş bir binadan dönüştürülme çocuk yuvasına bıraktı.

"Çok yakınmış, yani çocuk yuvasını kastediyorum," dedi Nina.

"Evet ve tembel sürtük yine de onları arabayla bırakıyor," dedi Max.

Birkaç dakika sonra Marcie kreşin kapısından çıkıp arabasına bindi. Yola koyulduğu esnada telefonunu kurcalıyordu. Hâliyle onlara bakmadan geçip gitti.

"Kendi dünyasında yaşayan biri daha," dedi Max.

Yine kadının peşine takıldılar. Marcie Forest Hill İstasyo-

nu'nda durup kahveciden al-götür kahvesini, sonra da fırından ekmeğini aldı ve ardından eve dönüş yoluna koyuldu.

Onu evine giden tali yolun başına kadar takip ettikten sonra aksi istikametteki New Cross'a doğru döndüler.

"Pekâlâ. Hafta sonu son hazırlıkları yapacağız; provamızı yapıp her şeyin üstünden geçeceğiz ve ardından pazartesi sabahı planımızı hayata geçireceğiz," dedi Max.

Nina arabanın ön camından dışarı bakıyordu ve sessizdi. Plan artık gözünde gerçeklik kazanmıştı. İki küçük kızı gördükten sonra. Annelerini ne kadar sevdiklerini gördükten sonra.

"Aracın arkasını temizlerim ve oraya onlar için iki battaniye koyarız," dedi Max, Nina'nın suratını görünce. "Ayrıca yol boyunca çocukların yanında oturup onlara şekerleme falan verebilirsin."

"Tamam, olur."

"Bunu para için yapıyoruz, onların canını yakmak için değil."

"Biliyorum."

"Şimdi umalım ki pazartesi sabahı sosyetik arkadaşlarından biri o sürtüğe kahve içmeye uğramasın."

"İnsanlar genellikle öğleye doğru kahveye gelirler. Ara öğün niyetine."

"Ben o kadarını bilemem. Yetimhanede ara öğün nedir bilmezdik," dedi Max üstüne basa basa.

Pinkhurst Sosyal Konutları'na dönüş yolunun geri kalanında tek kelime etmediler. Depoya vardıklarında Max aracı içeri park etti ve kapı kapandıktan sonra panelvanın plakasını değiştirdi.

ELLİ DOKUZ

Saat çok geçti. Uzun ve hüsran dolu bir hafta sonu olmuştu. Erika, Isaac Strong'la birlikte küçücük oturma odasında oturuyordu ve az evvel koca bir tencere dolusu Hint yemeğinin dibini sıyırmışlardı. Isaac birkaç gün önceki haberlerde Erika'nın ne denli yorgun ve aç göründüğünü fark edince cuma ve cumartesi akşamları onu yılmadan aramış, birkaç saatini ayırıp doğru düzgün bir yemek yemesi ve biraz da dinlenmesi gerektiğini söylemişti ama Erika çalışmak zorunda olduğunda diretmişti. Ne var ki pazar günü akşam yemeği teklifini geri çevirememişti.

"Şimdi yanaklarına biraz renk geldi," dedi Isaac bir *poppadum* ekmeğini ortadan ikiye bölüp küçük kâsedeki mangolu acı sosa daldırarak.

"Yemek gerçekten çok lezzetliydi, teşekkür ederim. Eve döndüğümde en çok bunu özleyeceğim," dedi Erika birasından uzun bir yudum alarak. "Yani Hint yemeklerini."

"Slovakya'da Hint yemeği satan bir yer yok mu?"

"Pek yok. Slovak mutfağı çok zengindir. Bu yüzden farklı mutfaklar pek rağbet görmez."

"İngiltere'ye ne zaman geldin?"

"1992 yılında," dedi Erika.

"Yani ulusumuzun korkunç mutfağına sonundan da olsa yetişmişsin." Isaac güldü. "Çocukluğumda yediğim şeyleri görmeliydin. Balık lokmaları, patates kızartmaları, tadı tuzu olmayan

kıymalı güveçler. Hayatımda ilk defa avokado gördüğümde tıp fakültesindeydim... Annemle babam mevzu yemek olduğunda pek macera meraklısı sayılmazlardı," dedi Isaac gülerek.

"Nerede büyüdün?" diye sordu Erika.

"Suffolk'ta, Norwich yakınlarında küçük bir kasabada."

"Annem her şeyi kızartırdı ve eli çok lezzetliydi ama babam öldükten sonra yemek yapmayı bırakıp kendini içkiye verdi," dedi Erika.

"Alkolik miydi?"

"Evet ama kendisinden başkasına zararı dokunmazdı. Hiçbir zaman şiddete meyletmedi; sabit bir işte tutunmayı da başardı... Neyse. Konuyu değiştirelim mi?"

"Bir sigara mı içsek?"

"Sabahtan beri sigara diye kıvranıyorum."

Erika mutfak çekmecesinde duran sigara paketiyle çakmağı aldı ve montlarını giyip küçük avluya çıktılar. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı ve kar yağacak gibiydi. Bulutlar yere yakındı ve şehirdeki ışık kirliliğinden ötürü turuncu turuncu parlıyorlardı. Birkaç dakika boyunca tek kelime etmeden, ağaçların tepelerinden aşan binalara bakarak sigaralarını tüttürdüler.

"Eğer bir seri katil olsaydın ve polis kim olduğunu, nerede yaşadığını bilseydi nereye giderdin?" diye sordu Erika.

"Bu ilginç bir soru oldu. Kulağa oyun gibi geliyor."

"Aynı soruyu bugünün erken saatlerinde vaka odasında da sordum çünkü umutsuzluğa kapılmıştık. Max Kirkham ve Nina Hargreaves sırra kadem bastı... Bu soruyu sorduğumda Moss da senin gibi düşündü. Bunu hani şu, 'En çok kiminle yatmayı isterdin?' filan diye sordukları oyunlara benzetti."

"Kesinlikle Jason Statham'la," dedi Isaac.

"Ne?"

"En çok onunla yatmak isterdim."

"O da kim?"

"Hadi ama, Erika. *Taşıyıcı*'yı izlemedin mi? Peki ya *Taşıyıcı 2* ve *3*'ü? Hani kel kafalı, şu şahane vücutlu olanı."

"Hayır. Film izlemeye pek fırsatım olmuyor."

"Tamam. Peki ya sen en çok kiminle yatmak isterdin? Tabii birlikte çalıştığın kimseler dışında?"

"İşyerinde kimseyle yattığım..." Isaac'in kaşını kaldırdığını gördü. "Tamam. En çok, hımm, Daniel Craig'le yatmak isterdim."

"Ah, yok artık, seninki tam bir memur kafası. James Bond'la mı yatmak isterdin yani?"

"Hayır, James Bond'la değil, Daniel Craig'le. Neyse, şu konuyu geçelim. Sorumda ciddiydim. Kanundan kaçan bir katil olsan nereye giderdin?"

"Senin kapını çalmayacağım kesin çünkü ben *Octopussy** diyene kadar çoktan kelepçeyi bileğime takıverirdin. Sanırım annemle babamın yanına gider ya da yurtdışına çıkmaya çalışırdım."

"Max Kirkham'in pasaportu yok."

"Bir yerlerden sahtesini bulabilir mi?"

"Evet, sanırım bulabilir... Daniel de Souza'yı öldürüp dairesindeki kasayı boşalttıklarında kurbanın annesi oğlunun orada ne kadar parası olduğunu bilmiyordu ama birkaç bin pounddan az olmayacağını söyledi. Tabii bu bir de Max'in sahtecilik işinde hünerli birilerini tanıyıp tanımadığına bağlı. Ayrıca artık iki pasaport yaptırmaları gerek çünkü Nina'nınkini iptal ettik."

"Kanundan kaçmak artık akıl almaz derecede zor. Her yerde güvenlik kameraları var, Londra çok kalabalık bir şehir olduğundan etrafta onları tanıyabilecek sürüyle insan var ve İngiltere de çok küçük bir ülke. Kesinlikle görünümümü değiştirirdim: Saçlarımı sarıya boyardım. Veya kızıla. Filmlerde gördüğümüz firarilerin çok azı tercihini kızıldan yana kullanıyor," dedi Isaac.

Yukarıdan gelen bir gıcırtı duydular ve ardından balkondan Alison'ın sesi geldi.

"Kusura bakmayın, şekerler. İç çamaşırlarımı asıyordum da konuşmanıza kulak misafiri oldum..."

---

* 1983 yılı yapımı James Bond filmi –*çn*

"Selam Alison," dedi Erika.

"Az önce konuşan şu güzel sesli adama katılıyorum."

"Selam, ben Isaac," dedi Isaac çimenliğe çıkıp Alison'a el sallayarak. Erika da Isaac'e katılıp ona el salladı. Ardından gerisin geriye sayvanın altına sığındılar.

"Jason Statham tam bir *yavru*," dedi Alison. "Ama eğer birini öldürseydim annemin Gower'daki evine giderdim. O beni koruyup kollardı."

Erika gözlerini devirerek Isaac'e baktı. "Tamam, teşekkürler, Alison," dedi.

"Geçen hafta seni televizyonda gördüm, Erika. Üzerinde çalıştığın cinayet vakasının o olduğunu bilmiyordum. Umarım onları çabucak yakalarsın. İki katilin işbirliği yapması fikri hiç hoşuma gitmiyor. Güç birliği yaptıklarında işleri kolaylaşıyordur. Hadi, iyi geceler."

"İyi geceler," dedi Erika ve Isaac koro hâlinde. Tepelerindeki balkonun gıcırdadığını, sonra da Alison'ın balkon kapısının kapandığını duydular.

"İyi birine benziyor," dedi Isaac.

"Sırf sana 'güzel sesli adam' dedi diye..." Erika sırıttı.

Isaac ince kaşlarını yukarı aşağı oynattı. Erika ona bir sigara daha ikram etti. Ardından sigaralarını yaktılar ve Erika sesini alçalttı.

"Mandy Hargreaves kendi ayağıyla karakola kadar gelip kızını ele verdi. Yani Nina'nın gidecek bir yeri yok. Ayrıca son birkaç gündür annesini gözetim altında tutuyoruz; anne kız arasında hiçbir temas olmadı. Nina'nın kardeşi ya da başka bir akrabası da yok. Üstelik eskiden aralarından su sızmayan şu kızdan da gözümüzü ayırmıyoruz ama oradan da hiçbir şey çıkmadı."

"Peki ya Max Kirkham?" diye sordu Isaac sigaranın dumanını ağzının köşesinden üflerken.

"Onun kimsesi yok. West Norwood'daki bir yetimhanede büyümüş. Annesi ölmüş."

"Bu bilgi ne kadar derinlemesine kontrol edildi?"

"Ekibimden birine baktırdım. O da bana böyle söyledi."

Isaac gülünç bir şekilde parmağını salladı. "*Benim* tanıdığım Erika bu bilgiyi bizzat kontrol eder ve ölüm belgesini görmeden de işin peşini bırakmazdı. Görünüşe bakılırsa Max'in inişli çıkışlı bir geçmişi var. Ayrıca maddi imkânları da kısıtlıymış ama yoksulluk içinde büyüyen insanların aile bağları ekseriya daha kuvvetli olur... Ölüm belgesini gördün mü?"

"Hayır ama ekibime güveniyorum. Hepsi çok detaycıdır," dedi Erika.

"Nils Åkerman'a da güvenmiştin."

"Bu meseleye öyle bakmıyorum. Güvenim gıyabındaydı. Tıpkı sana ve kararlarına güvendiğim gibi."

"Ondan başka haber aldın mı?"

"Hayır. Aslında gidip onu Belmarsh'ta ziyaret edesim var. Gözünün içine bakıp... Bilmiyorum. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bana ve daha pek çok insana ihanet etti ama narkotik şubede, uyuşturucunun insanı nasıl avucuna aldığını görmeme yetecek kadar çalıştım. Uyuşturucu insanın kişiliğini çalar. Belki de şarabın etkisiyle aniden yufka yürekli oluvermişimdir."

Isaac gülümsedi. "Beni böyle konuşturanın şarap olup olmadığını bilmiyorum ve ayrıca şeytani bir seri katil olduğunun da farkındayım ama sence de Max Kirkham aşırı seksi değil mi?"

"Hayır! Görünüşe bakılırsa şarabı benden bile fazla kaçırmışsın." Erika sırıttı. Sigaralarını söndürüp içeri girdiler. "Ama Max'in ölü annesi konusunda haklısın. Bunu kontrol etmem gerek."

ALTMIŞ

Nina ve Max hafta sonunun geri kalanını plan yaparak ve pazartesi gününe hazırlanarak geçirdi. Beyaz panelvanı temizlediler, depoyu doldurdular ve on litrelik bir bidonu da benzinle doldurup arkaya istiflediler. Mariette'i iki defa süpermarkete gönderdiler. Öyle ki kadının aldığı konservelerle kuru gıdalar koca bir sırt çantasını dolduracak kadar oldu. Pazar sabahı Max kadına çalıntı paralardan verip onu Londra'nın merkezine son bir alışverişe gönderdi. Kadın o gün akşama doğru geri döndü.

"Halılarıma dikkat eder misiniz?" dedi Max ve Nina torbaları oturma odasına taşırken.

"Her şeyi aldın mı?" diye sordu Max.

"Evet. Bunlara karşılık beş binlik ikinci ödememi istiyorum." Havanın soğuk olmasına rağmen kadın kan ter içinde kalmış ve terden makyajı akmıştı.

"Yarın sabaha. Paranı sabah erkenden alacaksın," dedi Max. Ardından torbaları karıştırmaya koyuldu. O alınanları poşetlerden çıkardıkça Nina elindeki listeye yazılı malzemelerin üstünü çiziyordu. "Kamp ocağı, dört termal uyku tulumu..."

"Dört taneyi ne yapacaksınız ki? Yalnızca iki kişisiniz," dedi Mariette kâğıt mendille suratını silip torbaların halısına boşaltılmasını izlerken. Max onu duymazdan geldi.

"Üç tane kontörlü telefon, ayrıca iki tane batarya. Bunların hepsini şarja takmalıyız, Neen."

"Tamam," dedi kız her şeyi not alırken.

"Bu lanet şeyleri almak asırlar sürdü... Ayrıca her yer Noel alışverişine çıkanlarla kaynıyor. Oysa daha aralık bile olmadı."

"Neden siktirip gitmiyorsun? Biraz çay demle de işe yara," diye çıkıştı Max ona dik dik bakarak.

"Beş bin, lanet olası beş bin uğruna çektiklerime bak," diye homurdandı odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken.

"On bin!" diye bağırdı Max kadının arkasından. Sonra gerginlikten elindeki kalemin tepesini dişleyen Nina'ya döndü ve torbadan Haribo'nun çoklu paketlerinden çıkardı. "Bak, bunlar kızlar için. Bunlara bayılacaklar. İçinde yok yok: Ayıcıklar, Kola Şişeleri..."

Nina zoraki gülümsedi ve jelibonları da listeye ekledi. Max torbadan iki adet yedek dizüstü bilgisayar bataryası ve ardından uzun, sarılı kırmızılı, plastik bir kutu çıkardı. Bir ıslık koyuverdi.

"Yüce İsa, kamp malzemeleri satan dükkâna bile gitmiş," dedi. Kutuyu açtı ve içinden iki ucunda kırmızı birer kapak varmış gibi görünen iki uzun, sarı silindir çıkardı. "Ve doğrusunu almış. İki uzun menzilli, roket güdümlü işaret fişeği. Aptal dananın maytapla ya da kızkaçıranla geri döneceğini sanmıştım."

Nina, Max'in uzun plastik silindirleri inceleyişini izledi.

"Bunlar nasıl çalışıyor?"

"Şurası yukarı gelecek şekilde tutuyorsun," dedi bir oka işaret ederek. "Ve alttaki kapağı açıyorsun." Aşağıda kalan kırmızı kapağı döndürerek açtı. Kapak yerinden çıktı ve altından kısa bir ip göründü. "Ve çekiyorsun. 100 metre yüksekliğe bir roket ateşliyor..." Dikkatle kapağı yerine taktı ve iyice sıktı. "Bu, Neen, kaçış biletimiz. Ayrıca yedekte bir tane daha var. Tamam mı?"

Nina başıyla onayladı.

"Peki ya şu arkadaşın? Ona güvenebilir misin?"

"Ona güveniyorum çünkü fidye parasından okkalı bir pay alacağını biliyor. Bu en iyi güven tipidir."

Nina halıya saçılmış malzemelere baktı.

"Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyorum."

Max işaret fişeklerini dikkatle kutusuna yerleştirdi ve ardından ona döndü.

"Bunu *yapıyoruz*, Neen," dedi. "Bunu *bizim* için yapıyoruz. Birlikte bir geleceğimiz olabilsin diye yapıyoruz. Parasız, umutsuz, gayesiz bu sefil var oluştan kurtulmak için yapıyoruz. Şans bizim yanımızda. Bu bizim zamanımız. Ve önümüze çıkan fırsata iki elle sarılmalıyız. Kimsenin burnu bile kanamayacak."

Nina onun gözlerinin içine baktı. Az daha ona inanacaktı.

O gece Nina'nın gözüne pek uyku girmedi. Birkaç saat boyunca yanında horul horul uyuyan Max'i seyretti ama sonra kalktı ve kendine biraz süt ısıtmak için parmak ucunda alt kata indi. Sütle dolu küçük cezveyi ocağa koyup altını yakarken holdeki küçük sehpanın üstünde öylece duran ev telefonu gözüne ilişti. Parmak ucunda hole çıktı ve binadan yükselen seslere kulak kabarttı. Saatin tiktaklarına, ocakta yanan gazın tıslamasına. Ahizeyi kaldırdığında kulağına çalınan ses sıcak ve güven vericiydi. Annesinin numarasını ezbere biliyordu zira çocukluğundan beri hiç değişmemişti. Çocukluğunda telefona bakma alıştırmaları yaparken tıpkı anneannesi gibi ahizeyi kaldırır ve "Merhaba, 0208 886 6466'yı aradınız," derdi. Kalbi gümbür gümbür atarken numaraları teker teker çevirmeye koyuldu: 0, 2, 0, 8... 8, 8, 6... 6, 4, 6... Parmağı son 6'nın üstünde dolandı.

"Onu göt gibi bırakacak mısın?" dedi yerinden sıçramasına neden olan bir ses. Döndü ve karanlık oturma odasındaki kanepede oturmakta olan Mariette'i gördü.

"Hayır," dedi Nina ahizeyi yerine bırakırken.

"Tereciye tere satma."

"Ne?"

"Tereciye, diyorum... tere satma," dedi Mariette kanepeden güçlükle kalkarken. Ayaklarını yere sürüyerek hole girdi. Tepeden gelen şiddetli ışığın altında suratındaki her çizgi ve her torba daha da belli oluyordu. Üstünde pis, beyaz bir bornoz vardı ve

Nina bornozunun cebindeki sigara paketiyle çakmağın dış hatlarını seçebiliyordu.

"Korkuyorsun, değil mi?" dedi Mariette kollarını ona dolayıp kafasının tepesine bir öpücük kondurarak.

"Evet."

"O hâlde diyeceklerime kulak ver, kızım. Hayatımın büyük kısmını korkarak geçirdim ve korkmanın bana hiçbir faydası olmadı."

Nina ağlamaya başladı. Mariette geri çekilip Nina'nın suratına bir tokat attı.

"Şimdi kes şunu. Ülkeden çıkmak için bu fırsatı değerlendirmen gerek, beni duyuyor musun?"

Nina elini acıyan yanağına götürdü. Şok olmuştu.

"Neyin peşinde olduğumuzu öğrenmek istemediğini sanıyordum?"

"Aptal olduğumu mu sanıyorsun? Sence konuştuklarınıza hiç kulak misafiri olmadım mı? Şimdi, kulağını aç da dinle. Yarın Max'le gideceksin, anlıyor musun? Eğer onunla gitmezsen polisi arar ve onlara her şeyi anlatırım. Senin gibi kızlara kodeste neler yaptıklarını biliyor musun? Ailen sana yüz verecek mi sanıyorsun? Sana yeni Myra Hindley* diyecekler."

"Onunla alakam yok..." diyecek oldu Nina.

"Dört kişiyi öldürdün. DNA'n ve fotoğrafların polisin elinde. Seni cinayetlerle ilişkilendirebilirler. Aptal mısın? Müebbet yersin. Tabii eğer yatak örtülerinden yapacağın uyduruk bir darağacıyla hücrede kendi hayatına son vermezsen."

"Seni sürtük," dedi Nina.

Mariette, Nina'nın gırtlağına sarıldı ve onu duvara yapıştırdı. Artık gözleri tıpkı Max'inkiler gibi soğuk ve sertti.

"On bin senin gibi burnu havada, küçük bir fahişenin gözüne çok görünmeyebilir," dedi Nina'nın kulağına doğru eğilip alçak sesle fısıldayarak. "Fakat benim hayatım boyunca görüp görebi-

* 1963 ve 1965 yılları arasında Büyük Manchester bölgesinde işlenen Moors cinayetlerinin iki failinden biri –*çn*

leceğim en yüklü para bu. Şimdi şu merdivenleri tırmanacak ve yarın oğlumla birlikte buradan ayrılıp yeni bir hayata başlamanız için ne gerekiyorsa onu yapacaksın. Bir daha asla yollarımız kesişmeyecek..." Suratı artık morarmaya başlayan Nina'ya dik dik baktı ve ardından kızı bıraktı. Nina yere çöktü. Basamakları yavaşça çıkmaya başladığında hâlâ nefes almaya çalışıyordu. O esnada tıslama sesine bir de yanık kokusu eklendi. "Bak şu işe, sütün taştı," dedi Mariette.

Uyandıklarında Mariette evde değildi. Kahvaltıdan sonra Max mutfak masasına beş bin pound bıraktı ve panelvanın yanına indiler.

Yeni bir plakayla Hilly Fields Yolu'na doğru sürdüler ve Marshların evinden doksan metre kadar ileriye park ettiler. Gözlerini evden ayırmadan Marsh'ın işe gitmesini beklediler ve kırk dakika kadar sonra Marcie de ikizlerle birlikte kapıda göründü. Kızların üstünde yine birbirinin aynı yeşil elbiseler, mavi renkli kalın ceketler, şapkalar, eldivenler ve yeşil renkli kalın çoraplar vardı. Marcie kızları sırayla Space Cruiser'ın arka koltuğuna oturtup emniyet kemerlerini taktı ve ardından yola çıktılar. Nina aracın arkasına koydukları eski şilteye ve arka kapıların camlarına çektikleri filmlere baktı.

"Max, daha çok küçükler," dedi duyulmayacak kadar alçak bir sesle.

"Kaç kere söylemem lazım? Onların canını yakmayacağız. Eğer dediğimizi yaparlarsa çocuklarına birkaç saat içinde kavuşabilirler. Bundan çok daha kötülerini yaptığımızın farkındasın, değil mi Nina? Çünkü birden Rahibe Theresa rolleri kesmeye başladın ve ikimiz de onunla uzaktan yakından alakan olmadığını biliyoruz!"

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Güzel. Şimdi odaklanmamız gerek," dedi Max.

Sonraki yarım saati sessizlik içinde geçirdiler ve tam da Nina,

Marcie'nin eve geri döneceğinden umudu kesmek üzereyken arabası yan aynada belirdi ve garaj yoluna girdi. Kadın eve girene kadar beklediler ve ardından Max emniyet kemerini çözdü.

"Şimdi söyle bakalım. Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Nina, Max'in gözlerinin içine bakıp başıyla onayladı.

"Evet, yapacağız."

ALTMIŞ BİR

Marcie Marsh çocukları yuvaya bıraktıktan sonra eve döndü ve mahallenin organik marketinden doldurduğu alışveriş torbasını buzdolabına boşaltmaya başladı. Biraz krem peynir, kıtır kıtır bir ekmek ve bir şişe de organik beyaz şarap almıştı. Paul'e şarabın organik olduğunu söyleyecek değildi çünkü Paul ona taktığı adla "fiyakalı şaraptan" nefret ederdi. Paul'ün en gözde şarabının Blue Nun olduğunu düşününce tüyleri ürperdi. Paul bunu tüm arkadaşlarıyla meslektaşlarından saklar ve işten geldiği zaman içmek için buzdolabında daima bir şişe bulundururdu.

Şarabı buzdolabına koyacak oldu ama Paul'ün meşhur şarabını buzdolabının kapağında görünce onu oradan aldı. Neredeyse boştu. Marcie gülümsedi ve iki şarabı da alıp buzdolabının kapağını kapattı. Evyenin başına gitti. Blue Nun'ın dibinde kalanları evyeye boşalttıktan sonra organik beyaz şarabı açtı. Kapı zili çaldığında kendi kendine gülümseyerek Blue Nun şişesinin ağzına bir huni yerleştiriyordu.

Marcie ellerini kuruladı ve karşısına çıkan küçük aynada nasıl göründüğüne baktıktan sonra hole yöneldi. Sokak kapısını açtığında siyah renkli, kalın çerçeveli bir gözlük takan, kafası sıfıra vurulmuş bir adamla karşılaştı. Adam ona çekingence gülümsedikten sonra kimliğini ve elindeki siyah alet kutusunu gösterdi.

"Günaydın tatlım, su sayacını okumam gerek. Bir saniye bile sürmez," dedi adam.

Marcie adamın az da olsa tanıdık göründüğünü düşündü ama bu gelip geçici bir düşünce olmaktan ileri gidemedi.

"Pekâlâ." Gülümsedi ve adamın geçebilmesi için kenara çekildi. "Ayakkabıların yeni ve temiz görünüyor ama eğer sakıncası yoksa onları çıkarabilir misin?"

"Elbette, sorun değil," dedi adam. Tek ayağının üstünde durup önce ayakkabısının sağ tekini, sonra da sol tekini çıkardı. Marcie'nin gözü adamın ayağındaki Bart Simpson çoraplarına takıldı.

"Çorapların güzelmiş."

"Öyle mi diyorsun?"

"Hayır," dedi Marcie gülerek. "Kocamın ayrılmaya kıyamadığı bir Bart Simpson tişörtü var. Neredeyse lime lime oldu ama onu atmamakta diretiyor."

"Karım bana bunları Noel için aldı," dedi adam gözlüğünü itip Marcie'ye sırıtarak.

Marcie onu âdeta beğeni yüklü gözlerle tepeden tırnağa süzdü. Sokak kapısını kapattı ve onu koridordan geçirip mutfak kapısının yanındaki dolapta bulunan su sayacına götürdü. Önce dolabın kilidini, sonra da kapağını açtı ama arkasını döndüğünde adamın gözlerinde tuhaf bir bakışla dibinde dikilmekte olduğunu fark etti.

Adam öyle hızlı hareket etti ki Marcie'nin yere devrildiğinde tek hissedebildiği suratına bir yumruk yediğiydi. Adam onu saçlarından yakalayıp mutfağa doğru sürüklemeye başladığında acı tüm suratına yayıldı. Sonra yumruklar birbiri ardına inmeye başladı ve en nihayetinde kendinden geçti.

Max ayağa kalkıp birkaç derin nefes aldı. Bulanık görmesine yol açan gözlüğü çıkardı. Şimdi kadının ne kadar çekici olduğunu görebiliyordu. Kıvrımlarını vurgulayan daracık, beyaz bir pantolon ve vücuduna oturan, pembe bir kazak giymişti. Burnu kanlı bir pelteye dönmüştü ki bu çok büyük bir talihsizlikti. Max yere

diz çöktü ve ellerini kadının omuzlarında gezdirip göğüslerini sıktı. Kazağını sıyırdı, sutyeninin kopçasını açtı ve onu çıkararak kadının göğüslerini gözler önüne serdi. Ellerini pürüzsüz karnında gezdirirken sezaryen izine denk geldi. Ardından kadının pantolonunun düğmelerini çözdü ve pantolonu iç çamaşırıyla birlikte dizlerine dek indirdi. Bir an için kadının çıplaklığına, iri pembe meme uçlarına, kasıklarındaki koyu renkli tüylere, uyluklarındaki çatlaklara baktı. Bir parmağını kasıklarındaki tüylerin arasına daldırdı ve yavaşça içine soktu.

"Ah. Annecik, annecik, annecik. Keşke seninle geçirilecek daha fazla zamanım olsaydı..." diye mırıldandı ama zamanın su gibi akıp gittiğinin farkındaydı.

Tekrar koridora çıktı, siyah alet kutusunu açtı ve içinden mavi renkli, uzun bir sicim çıkardı. Mutfağa döner dönmez Marcie'nin ayak bileklerini bağladı, sonra onu yüzüstü döndürdü ve el bileklerini de arkasından bağladı. Sutyenini ağzına tıktı ve kafasına bir çorap geçirip boğazından düğümledi. Tekrar ayağa kalktı. Kadının suratı çorabın daracık ve parlak kumaşı altında çarpılmıştı ama Max yine de çorabın kadının boğazına oturduğunu görebiliyordu. Eğilip düğümü biraz gevşetti. Sonra bacaklarını ayırdı ve ardından, mutfak zemininde elleri kolları bağlı ve bacakları iki yana açılmış vaziyette yatan kadının bir fotoğrafını çekti.

Onu ayak bileklerinden tutup açık dolaba doğru sürükledi. Bağlarının sağlamlığını kontrol ettikten sonra onu olabildiğince diplere, kalorifer kazanının yanına itti. Ardından kapıyı kapatıp kilitledi ve anahtarı da cebine attı. Beyaz panelvanın onu beklediği sokak kapısına gitti. Yol ıssızdı. Nina panelvandan inip kapının yanına geldi.

"İçerisi temiz. Çantası mutfakta. Derhal cep telefonunu bul," dedi Max.

ALTMIŞ İKİ

Beryl Donahue, Meşe Palamudu Çocuk Yuvası'nın sahibi ve müdürüydü. Kısa koyu renk saçlı, gösterişli giyinmeyi seven, buyurgan, etine dolgun bir kadındı. Senelerce hemşirelik yapmıştı ama sırtından sakatlanınca önündeki seçenekleri tekrar gözden geçirmek zorunda kalmıştı. Gayrimenkul satın almanın çok da zor olmadığı seksenli yılların başında Forest Hill'de geniş bir sıra ev alabildiği için şanslıydı. Sonrasında da cesur bir adım atmaya karar vermiş ve binayı bir gündüz bakımevine dönüştürmüştü.

Sabah saat onu biraz geçiyordu. O esnada üçüncü fincan kahvesini içiyor ve daha sert bir şeyler içebilmek için günün ilerleyen saatlerini iple çekiyordu. Okul ve kreşleri resmî denetleme yetkisini elinde bulunduran Ofsted'den* bir sonraki hafta Meşe Palamudu Çocuk Yuvası'na müfettiş gönderileceğini bildiren nahoş bir mektup almıştı. Noel'e kısa bir zaman kalmışken ihtiyacı olan son haber buydu. Meşe Palamudu Çocuk Yuvası pek çok açıdan mükemmel bir yerdi fakat Beryl son zamanlarda kanaatkâr davranmış ve bazı şeylere göz yummuştu. Sertifikalı bir ilkyardım uzmanı olan çocuk bakıcılarından biri kısa süre önce işten ayrılmıştı ve yönetmeliklere ayak uydurmak için en kısa zamanda ilkyardım sertifikası olan yeni bir bakıcı işe almalıydı. Ofsted tarafından gönderilecek müfettiş fena üstüne gelecekti ve teftişten alınacak kötü bir sonuç ebeveynlerin çocuklarını kreşten

* Eğitim Standartları Dairesi –*çn*

almasına yol açabilirdi. Çocuk olmazsa para da kazanamazdı ve para kazanamazsa banka kredilerini ödeyemezdi. Ayrıca güvenlik sertifikasının da kontrol edilmesi gerekecekti; içinde, onu da yenilemesi gerektiğine dair kötü bir his vardı.

Tüm bunlar kafasında dönüp dururken Marcie Marsh'tan bir telefon aldı. Marcie defalarca özür diledi ve bugünlük Mia'yla Sophie'yi alması için hizmetçiyi göndermek zorunda olduğunu söyledi.

"Bitişikteki evde çalışan işçiler toprağı kazarlarken bir su borusunu deldiler! Su basan mutfağımla uğraşmak zorundayım!" dedi Marcie abartılı ve yılgın çıkan havalı sesiyle.

Beryl çağrı bilgisi ekranına baktı ve arayanın hakikaten Marcie Marsh olduğunu gördü.

"Vah vah. Marcie, bunu duyduğuma çok üzüldüm. Hizmetçinin adını öğrenebilir miyim lütfen?" diye sordu Beryl.

"Emma Potter. Kısacık sarı saçları var. Yirmilerinin başlarında."

"Prensiplerimizi bilirsin, Marcie. Kimseye müsamaha gösteremeyiz. Hizmetçinin kimliğini göstermesi ve kızlardan birine parolayı söylemesi gerekiyor."

Uzun bir duraksama oldu.

"Marcie? Hâlâ orada mısın? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sorun yok. Ona parolayı söyleyebilirim ama kimliği yanında değilmiş. Araba kullanmıyor. Zaten kızları almaya da yürüyerek gelecek... Bak, ona kendi kimliğimi versem olur mu? Çok üzgünüm ama eğer kızları o alamazsa iki ayağım bir pabuca girecek! İnşaat işçileri buradayken evden ayrılamam..."

Beryl'in gözü masasının üstündeki Ofsted mektubuna ilişti. Hafta sonuna kadar işleri yoluna koyabilmesi için derhal harekete geçmesi gerektiğinin farkındaydı. Marcie'yi pek yakından tanımazdı. Gerçi kadın ödemeleri hiç aksatmazdı ve kıdemli bir polis amirinin eşiydi. Ayrıca Marshlar son birkaç yıldır her Noel'de kreşe beş yüz pound bağışlıyorlardı ve Beryl bu yıl da aynısını yapmalarını umuyordu.

"Tamam. Anlaştık, Marcie. Senin kimliğin yanında olduğu ve parolayı bildiği sürece sorun yok. Umarım en kısa zamanda evde işleri yoluna koyarsın."

"Ben de öyle umarım," dedi Marcie. "Fakat parkelerin sökülmesi gerekecek. Üstelik mendebur kayınvalidemle kayınpederim de geliyor!"

"Olur şey değil! Yakında görüşürüz. Ah. Bu arada bana hizmetçinin fotoğrafını atar mısın? Böylece kızları almaya geldiğinde onu tanıyabiliriz."

Beryl telefonu kapattı ve az önce yaptığı konuşmayı çarçabuk unutarak işçi bulma kurumunun sayfasında gezinmeye başladı.

ALTMIŞ ÜÇ

Pazartesi sabahı Erika ekibinden Max Kirkham'in geçmişini tekrar didiklemelerini istedi. Isaac'in sözleri gece boyunca ona musallat olmuştu ve şimdi de içinde, gözden kaçırdığı bir şeyler olduğuna dair bir his vardı. Max Kirkham'in dosyasındaki orijinal doğum belgesini aldı ve herkesten ellerindeki işi bırakıp adamın geçmişini derinlemesine incelemelerini istedi.

Ulusal Kayıtlar İdaresi'yle yapılan birkaç telefon görüşmesinin ardından doğum belgesinin gerçek olduğunu teyit ettiler. Janice Elise Kirkham, Maximilian Kirkham'i 1983 yılında Kuzey Middlesex Üniversite Hastanesi'nde dünyaya getirmişti.

"Kadının adı doğum belgesinde geçiyor," dedi Crane aldığı e-postaya göz gezdirirken. "Fakat babadan bahis yok. Kadının geçmişine daha yakından baktım ve Janice'in Max'i 1986 yılında, yani yalnızca üç yaşındayken evlatlık verdiğini öğrendim. Şimdi sözü, onu sistemimizde bulan Bay McGorry'ye bırakıyorum."

"Kahretsin, sabıkası var," dedi Erika kafasını iki yana sallayarak.

McGorry ayağa kalktı. "Janice Kirkham sosyal yardım sisteminde oradan oraya sekip durmuş, gelişigüzel işlerde çalışmış fakat 1988 yılının kasım ayında satma amacıyla kokain bulundurmaktan tutuklanmış. Kefaletle serbest bırakılmış. O sıralar belediye mülkiyetindeki bir evde yaşıyormuş: Doğu yakasında, Wandsworth Sokağı, 14 numarada. Kefaletle serbest bırakılma-

sından kısa süre sonra bekâr evi yangında harap olmuş. Yatak odasında karyolanın kalıntıları arasında yatan, fena hâlde yanmış bir kadın cesedi bulunmuş. Yangın arızalı bir ısıtıcıdan çıkmış ve Janice Kirkham yalnız yaşadığından yangında hayatını kaybedenin o olduğuna hükmedilmiş."

Erika, Max'in fotoğrafına baktı.

"Babası hakkında hiç bilgi yok mu?"

Crane kafasını iki yana salladı.

"Lanet olsun," dedi Erika başını ellerinin arasına alarak.

Moss öğle yemeğini almaya gitmek için gönüllü oldu ve yarım saat sonra sandviçlerle ve üzerinde One Centre Alışveriş Merkezi'ndeki oyuncak mağazasının logosu olan bir alışveriş torbasıyla geri döndü. Kimse görmeden torbayı masasının altına saklamaya çalıştı ama McGorry odanın diğer tarafından avazı çıktığınca bağırdı: "Lego City Yanardağ Müdahale Helikopteri!"

Erika odanın diğer tarafından dik dik bakarken, "Şey, evet," dedi Moss. "Oğlum bunlar için çıldırıyor ama her yerde tükenmiş. Az önce eşimden One Centre'da birkaç tane olduğuna dair bir tüyo aldım."

"Yeğenim de onlara deli oluyor," dedi McGorry. "Bir bakabilir miyim?" Ne var ki izin verilmesini beklemeden rengârenk kutuyu torbasından çıkarıverdi.

Moss kabanını çıkarıp kollarını sıvadı.

"Londra isyanları sırasında tepeden tırnağa koruyucu ekipman içinde çalıştım. Keşke o lanet oyuncakçıya giderken de aynılarını giyseymişim! Görmeliydin! Meğer genç ve çekici anneler de şiddete başvurabiliyormuş."

Sandviçleri dağıtmaya başladı. Erika bir tane alıp ambalajını yırtmaya koyuldu.

"Oğlun çok şanslı," dedi McGorry. "Lego'mla oynamayı çok severdim."

"Sakın Lego'nla en son ne zaman oynadığını söyleme. Muhtemelen çok olmamıştır," dedi Crane sandviçinin paketini açarken.

"On iki yıl önceydi. Bu uzun zaman sayılır, değil mi?"

Odadaki yaşlıca ekip üyelerinden bazıları gülümsedi fakat Erika yüzünde duygusuz bir ifadeyle öylece oturuyordu. Ne var ki sohbetten rahatsız olduğu da her hâlinden belliydi.

"Ah, Tanrım. On iki yıl önce ellinci doğum günümü kutlamıştım," dedi Marta.

McGorry omuzlarını silkti. "İnsan şeklindeki Legoları alır, biraz giydirir kuşatır ve okulda satardım. Bir keresinde *punk* bir Lego'yla gey bir Lego bile yapmıştım. Sanırım bir polis memurundan beklenecek iş değil."

"Şahsen ben oğlumun Wolverine Lego'sunu anahtarlık olarak kullanıyorum," dedi Temple anahtarlığını cebinden çıkarırken. "Ayrıca karım her gün Wolverine'in saçlarını değiştirmeye bayılıyor. Saçlarını çıkarıp farklı bir tane takabileceğinizi biliyor muydunuz? Bakın, bugün mantar şeklinde kesilmiş, siyah saçları var. Dün ise Gandalf gibi uzun, kır saçlıydı."

"Keşke ben de öyle yapabilseydim," dedi Crane kafasının artık kelleşmiş tepesini sıvazlayarak. "Gerçi uzun saçla kız kardeşime benzerdim!"

Erika çenelerini kapatmaları için onlara çıkışmak üzereyken gözü beyaz tahtaya takıldı. Neden sonra dönüp tahtaya bir kere daha baktı. Telaşla duvarın yanına gitti ve Max Kirkham'in İşsizlik Maaşı dosyasından aldıkları fotoğrafı kaptı. Birkaç adım daha atıp Mariette Hoffman'ın ehliyetindeki küçük fotoğrafı aldı. Ekibinin yanına döndü ve fotoğrafları yan yana tutarak havaya kaldırdı.

"Mesele nedir?" diye sordu Moss.

"Hiçbiriniz Mariette Hoffman'ın Max Kirkham'e ne kadar benzediğini fark etmediniz mi? Az önce bahsettiğiniz şu Lego mevzusundaki gibi kadının saçını adamın kafasında ya da tam tersini hayal edin."

"Siktir," dedi Moss.

"Crane, senin noktasal eşleştirmeyle yüz benzerliğini ortaya

koyan yüz tanıma yazılımına erişimin var. Mariette'le Max'in fotoğraflarını karşılaştırabilir miyiz?"

Crane'in iki fotoğrafı yükleyip yazılımı çalıştırması biraz zaman aldı ve ekiptekiler bir yandan öğle yemeklerini yiyip diğer yandan sonucu beklerken vaka odası sessizliğe gömüldü.

"Tamamdır. Tam bir eşleşme olmadığı ortada ama gözler arasındaki mesafe, burun uzunluğu ve elmacıkkemiklerinin yerleri yazılım tarafından benzerlik olarak işaretlendi," dedi Crane.

"Fakat bu hiçbir anlama gelmez; yalnızca birbirlerine benziyor da olabilirler," dedi Erika. "Max'in annesinin, yani Janice Kirkham'in yangında öldüğünü söyledin ama cesedi öyle fena yanmış ki tanınmayacak durumdaymış. Onlar da yalnız yaşadığı için cesedin ona ait olduğuna hükmetmişler, öyle mi?"

"Evet," dedi Crane.

"Janice Kirkham'in ve Mariette Hoffman'ın doğum belgelerini görmek istiyorum," dedi Erika.

İlgili kayıtlar idaresini bulmaları ve doğum belgelerinin izini sürmeleri birkaç saatlerini daha aldı. Erika vaka odasında çıt çıkmadığını fark edince herkesin evrakların yazıcıdan çıkışını büyük bir dikkatle izlemekte olduğunu gördü. Erika'nın kâğıtları masalardan birine koymasıyla da herkes başına üşüştü.

"Tamam. Bu Mariette Elise Hoffman'ın kira yardımı, işsizlik maaşı ve ipotek başvurusunda kullandığı doğum belgesi," dedi Erika. "Bu belge bize kadının Cambridgeshire yakınlarındaki küçük bir kasabada, 1 Mart 1963 tarihinde, Mariette Elise McArdle olarak dünyaya geldiğini söylüyor. Annesi Laura McArdle, babası ise Arthur McArdle... Sırasıyla 1979 ve 1989 yıllarında ölmüşler. Cambridgeshire'daki kayıtlar idaresi de aynı doğum belgesini gönderdi. Nüfus memurunun resmî damgasının iki belgede de aynı olduğunu görebilirsiniz. Bu da adamın imzası olsa gerek. Aynı zamanda damganın birkaç santim sağında küçük bir mürekkep lekesi var... Buradaki tek sorun, şu nüshada

Mariette Elise McArdle'ın 4 Mart 1963 tarihinde, yani doğduktan yalnızca üç gün sonra ölmüş olması."

"Şuraya bakın! Mariette'in kullandığı doğum belgesinde, ölüm tarihinin yazıldığı kutucuğun içinde belli belirsiz bir siyahlık var," dedi Moss.

Vaka odasında bir sessizlik oldu.

"Yani Janice Kirkham kokain bulundurmaktan kefaletle salınmışken ve ağır bir hapis cezasına çarptırılması söz konusuyken dairesi yanıyor ama alevler içinde kalan başka biri oluyor," dedi Erika.

"Fakat artık kimin cesediyse, Janice'e ait olduğu farz ediliyor ve resmî ölüm belgesi hazırlanıyor," dedi Moss.

"Ve Janice eline geçen fırsatı değerlendirerek ölü bir bebeğin kimliğine bürünüyor ve Mariette McArdle olarak yepyeni bir hayata başlıyor. Sonrasında da Mariette Hoffman oluyor," dedi Erika.

Şaşkınlık yüklü bir sessizlik oldu.

"Derhal dairesinin aranmasını istiyorum. Max'le Nina'nın orada saklandığına bahse girerim."

ALTMIŞ DÖRT

Akşamüstünün ilerleyen saatleriydi fakat beyaz panelvan loş yollarda hoplaya zıplaya ilerlerken hava çoktan kararmaya başlamıştı ve yalnızca cama sürtünen sileceklerin sesi duyuluyordu.

Nina panelvanın arkasındaki şiltenin üstünde oturuyor; Mia sol kolunun, Sophie ise sağ kolunun altına büzüşmüş, uyuyordu. Yoldaki tümsekler ve dönemeçler yüzünden kâh zıplıyor kâh sağa sola savruluyorlardı. Karşı şeritten gelen araçların farları sayesinde Max'in kafasının arkasını görebiliyordu.

Öğle yemeğinden önce çocuk yuvasına vardığında kızların en ufak bir zorluk çıkarmadan onunla gelmesi Nina'yı şaşırtmıştı.

Elbette Beryl Donahue'nun, yani kreşin müdürünün bilmeden yalana ortak olmasının da faydası dokunmuştu.

"Ah, evet, anneniz birkaç saat önce arayıp Kelly'nin sizi almaya geleceğini söyledi ve bize onun güzel bir fotoğrafını gönderdi," demişti Nina'ya gülümseyerek. Nina kadının gülümsemesine karşılık vermişti. Kızlar Beryl'e ve onların üzerindeki otoritesine hayran gibi görünüyorlardı. İtaatkâr bir şekilde Nina'nın ellerini tutmuş ve onunla yolun aşağısına kadar yürüyüp köşeyi dönmüşlerdi. Ne var ki onları asıl afallatan yürümek olmuştu. Nina onların hiçbir yere yürüyerek gitmeyen çocuklar olduğunu ve Marcie'nin onları her yere arabayla götürdüğünü görebiliyordu.

"Bu benim arabam," demişti Nina panelvanın yanına vardıklarında.

Sophie ağırlığını bir ayağından diğerine vererek, "Çok küçükmüş," demişti.

"Kabalık etme," diye fısıldamıştı Mia kız kardeşine ters ters bakarak. Max şoför mahallinden indiğinde gülümsemek için elinden geleni yapsa da varlığı kızları biraz korkutmuştu.

"Pekâlâ," demişti Max. Ardından etrafına bakınarak, "Hadi, Neen. Her yerde lanet evler var. Artık şunları içeri sokalım," diye eklemişti.

Nina panelvanın arkasını açıp kızlardan araca binmelerini istediğinde ufaklıklar tereddüt etmişti ama şekerlemeler denkleme eklendiğinde ve Max heyecan verici bir yolculuğa çıkıp, gidecekleri yerde anneleri ve babalarıyla buluşacaklarını söylediğinde kızlar araca tırmanıp şiltenin üstüne oturuvermişlerdi.

Dört saattir yoldaydılar. Nina onu içten içe kemiren keskin bir korkuya kapılmaya başlıyordu.

"Tuvaletim geldi," diye fısıldadı Mia, Nina'nın boynuna doğru.

"Benim de," dedi Sophie. Saçlarının tatlı ve masum kokusu Nina'nın burnuna çalındı.

Nina karşıdan gelen araçların farları yüzünden bir karaltıdan farksız olan Max'in kafasının arkasına baktı.

"Max, kızların tuvalete gitmesi gerek. Ben de aynını yapsam fena olmaz," dedi. Yanıt yoktu. "Max!"

Adam arkaya baktı. "Durmayacağız. Arayı biraz daha açmamız gerek."

"Max, ama demiştin ki... Demiştin ki... Max bırak da şu mendebur tuvalete gitsinler. Derhal kenara çek."

Max dikiz aynasından ona dik dik baktı ama birkaç dakika sonra, ağaçlar tarafından kuşatılmış küçük bir cebe girdi. Hava artık iyiden iyiye soğumuş ve nem oranı da yükselmişti. Max arka kapıları açmak için aracın etrafından dolansa da soldaki ka-

pıyı açmadan evvel iki kamyonun geçmesini bekledi ve çocuklar araçtan inerlerken yoldan görünmesinler diye önlerine geçti.

"Hadi, çabuk, ağaçların arasına," dedi.

Nina görünmesinler diye iki kızı bir çalının arkasına çekti ama Max dalların çatırdadığını ve kızların tuvalet kâğıdı olmamasından, yerlerin çamur olmasından ve üşüdüklerinden yakındığını duyabiliyordu. Panelvan yanlarından süratle geçen birkaç aracın rüzgârıyla sallandı. Max beklerken bir sigara yaktı.

Nina küçük kızların ellerinden tutarak geri döndüğünde, "Acele etmeseydiniz," dedi Max. Kızlardan birinin çorabının yırtıldığını görebiliyordu. Uzunları yanan bir kamyon yanlarından hızla geçerken Max soldaki kapıyı açtı. Mia'yı panelvanın içine itekledi ve Sophie'yi kucakladığı gibi şiltenin üstüne fırlattı.

"Hey! Onlara bu şekilde dokunamazsın," dedi Nina. Kafasını içeri soktu ve karanlık panelvanın içindeki iki kızın suspus olup şiltenin üstünde korkuyla birbirlerine sokulduğunu gördü. En nihayetinde ters giden bir şeyler olduğunu kavrıyorlardı.

"Nina, seni daha önce hiç görmedim ama Bayan Donahue'ya annemizin arkadaşı olduğunu söylemişsin," dedi Mia.

"Annenizin arkadaşıyım, biraz bekleyin..." dedi Nina kapıyı kapatırken. Max'e dönmesiyle suratının ortasına sağlam bir yumruk yedi ve kendini ıslak asfaltın üstünde buldu.

"Bir daha benimle böyle konuşacak olursan ağzına sıçarım. Çeneni kapat ve şu küçük bok parçalarını hizada tut."

Max yürüyüp gitti ve şoför koltuğuna oturdu. Nina kot pantolonunun ıslandığını hissedince güçlükle de olsa ayağa kalktı. Ellerini kotuna sildi ve yüzünü yokladı. Sol tarafı uyuşuktu ama kan yoktu. Derin bir nefes aldı ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Ardından panelvanın arkasına bindi.

Panelvan otobana çıkarken iki küçük kız karanlıkta Nina'ya sokuldu. Nina yine saçlarının kokusunu alabiliyor, sıcacık vücutlarının yaprak gibi titrediğini hissedebiliyordu. O anda vicdan azabı, utanç ve annelik içgüdüsü karışımı ezici bir his dev

bir dalgaya dönüşerek ona çarptı. Kendisine ne olursa olsun durumu tersine çevirmek zorunda olduğunu biliyordu. Bu iki kızın hayatta kalması için elinden geleni yapmaya mecburdu.

ALTMIŞ BEŞ

Erika, ofisinden çıkıp merdivenlerden inen Marsh'la karşılaştığında kahve otomatının kupasını doldurmasını bekliyordu. Saatler akşam altıya yaklaşıyordu.

"Paul, biraz konuşabilir miyiz?" dedi.

"Erika. Ben de tam eve gidiyordum. Tüm gün nefes almadan çalıştım."

"Max Kirkham'in annesini, yani Mariette Hoffman'ı gözaltına aldım," dedi Erika. "Ayrıca olay yeri inceleme uzmanları kadının dairesinde kapsamlı bir araştırma yürütüyor. Onu tutukladığımızda yalnızdı ama Max Kirkham'le Nina Hargreaves'i sakladığına inanıyoruz. Çöp kutusundan uzun, kahverengi ve sarı saçlar çıktı ve evde, Daniel de Souza'nın cinayet mahallinden alındığını düşündüğümüz yüklü miktarda nakit bulduk."

"Mariette Hoffman'a karşı kozun var mı?"

"Evet. Kokain bulundurma, kimlik hırsızlığı ve sosyal yardım dolandırıcılığı gerekçesiyle hakkında geçerliliğini koruyan bir tutuklama emri var. İşsizlik maaşı alırken, oturduğu daireyi satın almak için konut kredisine toplu ödeme yapmış. Teknik olarak bunu beyan etmeliydi."

"Vay canına, meğer bolca kozun varmış. Beni haberdar et. Cep telefonum açık..."

"Bir de. Önceki gün için özür dilerim," dedi Erika sesini alçaltarak.

Marsh başını yukarı aşağı sallayıp yere baktı. "İlk hamleyi yapan bendim," dedi. O da sesini alçaltmıştı.

"Ne? Ben Scotland Yard'daki toplantıdan bahsediyordum."

"Ah, tabii," dedi Marsh kızararak. Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Marsh etrafına bakınıp konuşmayı sürdürdü. "Hazır konusu açılmışken, şey, artık Marcie'yle aramızda bir anlaşma var. Her şeyi konuşuyoruz. Ayrılıktan ve onun ilişkisinden sonra birbirimize karşı daha açık olmaya, daha açık bir ilişki yaşamaya karar verdik."

"Tamam..."

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"'Daha açık' bir ilişki mi yoksa 'açık' bir ilişki mi?"

Marsh sözcüklerini seçmeye çalışırken tereddüt etti. "Bu konuda konuşurken biraz utanıyorum..."

"O hâlde konuşmak zorunda değilsin," dedi Erika ellerini kaldırarak.

"Ona aramızda geçenlerden, yani öpüştüğümüzden bahsettiğimi bilmeni istiyorum. Ayrıca ona ilk hamleyi yapanın ben olduğumu da söyledim."

Erika fal taşı misali açılmış gözlerle ona baktı. "Hasiktir. Sen aklını mı kaçırdın?"

"Endişelenme. Marcie bunu... pek sorun etmedi... Sana söyledim. Artık böyle konularda konuşuyoruz. Meğer benim haberdar olmadığım birkaç ilişkisi daha olmuş..." Yere baktı. Suratı kıpkırmızıydı.

"Paul, kes şunu."

"Ortada bir sorun olmadığını bilmen gerektiğini düşündüm. Bir daha tekrarlanmayacak ve onun yanındayken kendini garip hissetmene gerek yok."

"Marcie'yi o kadar sık gördüğüm söylenemez."

"Otoparkta karşılaştığınızda ona çoktan söylemiştim. Marcie aramızda geçenleri sorun etmiyor."

Demek o Marcie'nin sorun etmeyen hâliydi, diye düşündü Erika.

"Bak, o gün olanlar aptalcaydı ve..." Erika dahasını da söyle-

yecekti ki destek personelinden biri, kocaman bir gözlük takan genç bir kız otomatın yanına geldi.

"İyi akşamlar, efendim," dedi kız ve makineye birkaç bozukluk attı.

"Neyse, tamam, yarın görüşürüz. Beni şüphelinin sorgusunun nasıl geçtiği konusunda bilgilendir," dedi Marsh.

"Elbette," dedi Erika. Marsh çekip gitti. Erika neye uğradığını şaşırmış vaziyette bir süre onun arkasından baktı ve ardından sorgu odasına doğru seğirtti.

Marsh eve dönüş yolunda süpermarkete uğradı ve girişteki kovaların içine yerleştirilmiş tazecik çiçekleri görünce Marcie için güzel bir zambak buketi seçti. Self servis kasasına geldiğinde Haribo standını gördü ve ikizleri için birkaç paket ayıcıklı jelibon aldı. Yediye çeyrek kala arabasına geri döndü ve Sydenham'de trafik sıkışmazsa kızların banyo vaktinden önce eve varabileceğini düşündü.

Evin önüne park ettiğinde içerisi karanlıktı. Üst kattaki banyoyla holün ışıklarını yanık görmeyi bekliyordu. Çiçeklerle ve şekerlemelerle arabadan indi fakat sessiz eve yaklaşırken kaşlarını çattı. Banyo vakti geçmişti ve Marcie dakik bir insandı. Genellikle şu sıralar pis su borusundan gürül gürül sular akmalıydı; bu, kızlarının banyo vaktini ilk kaçırışı değildi.

Anahtarını kilide takıp kapıyı açtı. Hol çok soğuktu. Işığı yaktı ve Marcie'yle kızlara seslendi. Fakat içerisi sessizdi. Çiçeklerle şekerlemeleri holdeki sehpanın üstüne bırakıp oturma odasından başlayıp mutfağa geçerek odaları dolanmaya başladı. Mutfakta iki şişe şarap vardı ve tezgâhın üstünde bir huni duruyordu. Üst kata koştu. Şimdi gerçekten paniğe kapılmaya başlıyordu. Odaların hepsi karanlık ve boştu. Sahanlıkta cep telefonunu çıkardı ve Marcie'nin numarasını çevirdi. Bir an sonra telefonun belli belirsiz çaldığını duydu. Gerisin geriye alt kata inip odadan odaya geçerek etrafına kulak kabarttı. Ta ki sesin merdivenlerin

altındaki dolaptan geldiğini fark edene kadar. Dolabın kapısını açmaya çalıştığında kilitli olduğunu gördü ama anahtar ortalıkta görünmüyordu.

"Marcie! Marcie, neler oluyor? İçeride misin?" diye bağırdı kapıya güm güm vurarak. Marcie'nin telefonu susmuştu. Marsh numarayı tekrar çevirince telefon yine çalmaya başladı. Üst kattaki ofisine çıktı ve çekmecenin altını üstüne getirerek yedek anahtarları buldu. Birkaçını yanına alarak aşağıya geri döndü. Anahtarları kapıda denemeye başladı. O esnada bir küt sesi ve bir inilti duydu.

"Hay aksi, hay aksi. Buradayım, tatlım. Lanet olsun!" diye bağırdı anahtarları yere bırakırken. En nihayetinde doğru anahtarı buldu, kilidin içinde çevirdi ve kapıyı açtı. Kalorifer kazanının altında yarı çıplak vaziyette yatan, elleri arkasından bağlanmış ve kafasına da naylon bir çorap geçirilmiş Marcie'ye şok içinde baktı. Telaşla içeri dalıp kafasındaki çorabı yavaşça sıyırıp sutyenini ağzından çıkardı.

"Kızlar!" diye bağırdı Marcie kurbağalarınkini andıran bir sesle. Derken öksürüklere boğuldu. Hem nefes almaya çalışıyor hem de öğürüyordu. "Kızlar nerede?!"

ALTMIŞ ALTI

Lewisham Row Polis Karakolu'nun bir numaralı sorgu odası, içerideki masa ve sandalyeler haricinde boştu. Erika ve Moss, Mariette Hoffman'la avukatının karşısında oturuyorlardı. Mariette sorgu odasının parlak ışıkları altında korkunç görünüyordu. Uzun, koyu renkli saçları darmadağındı. Teniyse solgun ve kuruydu. Dudağında kabuk tutmuş bir yara, sol gözünün altındaysa iyileşmeye yüz tutmuş bir morluk vardı. Etrafına çamaşır suyuyla bayat ter karışımı nahoş bir koku yayıyordu.

"Kayıtlara geçsin. Bugün 26 Kasım, saat 18:57. Bir numaralı sorgu odasında Dedektif Başmüfettiş Erika Foster, Dedektif Müfettiş Moss, Avukat Donald Frobisher ve Mariette Hoffman bulunuyor."

Mariette kıpırdandı ve başını kaldırıp odanın köşesine yerleştirilmiş kameraya baktı.

"Sigara içebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, içemezsin," dedi Erika. Önündeki dosyayı açtı.

"O hâlde elektronik sigara içebilir miyim? Yanımda ondan da var..."

"Onu da içemezsin."

"Peki, ne yapabilirim?"

"Adının Janice Elise Kirkham olduğunu ve 1963 yılında, Cambridge yakınlarındaki Little Dunshire kasabasında doğduğunu söyleyebilirsin."

Mariette küstahça kafasını kaldırdı.

"Ama Janice Kirkham 29 Kasım 1988'de çıkan bir yangında öldü..." Erika başka bir dosyayı daha açıp içinden iki belge çıkardı. "Kayıtlara geçsin. Şu anda şüpheliye 1886 ve 1887 numaralı kanıtları gösteriyorum. Bunlar Janice Kirkham'in doğum ve ölüm belgeleri. Lütfen şunlara bakar mısın?"

Mariette öne eğildi ve önünde duran belgelere şöyle bir baktı. "Bahsettiğin kadının adını hiç duymadım, onunla hiç tanışmadım, onu tanımıyorum."

Erika başını yukarı aşağı sallayıp dosyadan bir belge daha çıkardı. "Kayıtlara geçsin. Şüpheliye 1888 numaralı kanıtı gösteriyorum. Bu senin doğum belgen mi?"

Mariette belgeye baktı. "Aynen."

"Mariette Elise McArdle olarak 1 Mart 1963 tarihinde doğmuş ve doğduktan yalnızca üç gün sonra, yani 4 Mart 1963 tarihinde ölmüşsün?"

"Ne? Dur bir dakika."

"Bunun senin doğum belgen olduğunu daha şimdi kabul ettin," dedi Erika. "Bu, kayıtlar idaresinden alınmış resmî bir belgedir."

"Hayır, hayır. Bir yanlışlık olmalı."

Bunun üzerine Erika sahte doğum belgesini çıkarıp Mariette'in önüne koydu.

"Söyle bakalım. Kimsin sen?"

Mariette avukatıyla konuşmak için adama yanaştı ve onlar aralarında fısıldaşırlarken adam az da olsa geri çekildi.

"Benim adım Janice. Janice Kirkham," dedi Mariette.

"Pekâlâ. Ayrıca Max Kirkham'in senin oğlun olduğunu da biliyoruz," dedi Erika. "Hani eski kocan Thomas Hoffman'ın, Charlene Selby'nin, Daniel de Souza'nın ve cesedi M40 yakınlarındaki bir hendekte bulunan başka bir adamın cinayetine ilişkin olarak Nina Hargreaves'le birlikte aranan Max Kirkham'in. Dördüncü cesedin kimliğini tespit etmemize ramak kaldı..."

"Soru bunun neresinde?" dedi Mariette.

"Ekim ayında seninle görüştüğümüzde neden bize yalan söyledin? Eski kocanın ölümü hakkında hiçbir şey bilmediğinden dem vurmuştun. Bunca yıldır Max'i bulmayı hiç denemedin mi?"

Mariette kafasını iki yana salladı.

"HAYIR. Denemedim."

"Neden?"

"Tecavüze uğramıştım. Zorla içime giren bir adamın çocuğunu büyütmeyi istemedim. Şeytanın tecavüzüne uğradım ve onun çocuğunu doğurdum..."

Erika'yla Moss bakıştılar.

Mariette öne doğru eğildi. "Ah, kusura bakmayın. Duymak istediklerinizi söylemiyor muyum? Aynı şey ikinizin de başına gelebilirdi. Annelik içgüdüsünün her tür engelin üstesinden geleceğini söylüyorlar ama hiç de öyle olmuyor. Ondan kurtulmak istedim. Bu yüzden onu verdim. Bu bir suç değil."

Erika da öne eğilince suratlarının arasında birkaç santimlik bir mesafe kaldı.

"Ama kokain bulundurmak suçtur, Janice. Sosyal yardım dolandırıcılığı da öyle. Hatta aranan suçluları saklamak da öyle. Bakıyorum da kapına dayandığında Max'in çalıntı paralarını memnuniyetle kabul etmişsin."

Mariette masaya abanarak, "Bunu hayatta kalmak için yaptım," dedi tükürürcesine. "Siz hayatta kalmak hakkında ne bilirsiniz ki!"

"Of, kes şu mağdur edebiyatını!" diye çıkıştı Moss ağzını ilk defa açarak.

O anda kapı çalındı ve McGorry kafasını içeri uzattı.

"Kusura bakma, patron. Seninle derhal konuşmam gerek," dedi.

"Soruşturmaya 19:05'te ara veriyorum," dedi Erika. Ardından Moss'la birlikte ayaklandılar.

"Bir sigara içsem olmaz mı?" diye sordu Mariette.

"Olmaz," dedi Moss ve sorgu odasından ayrıldılar.

. . .

Koridora çıktıklarında McGorry, Binbaşı Marsh eve vardığında olanları genel hatlarıyla anlattı.

"Marcie kötü mü yaralanmış?" diye sordu Erika.

"Burnu kırılmış ve beyin sarsıntısı geçiriyor. Kıyafetleri çıkarılmış ama cinsel saldırıya uğradığını sanmıyor."

"Sanmıyor mu?"

"Dazlak, genç bir adamın sayacı okumaya geldiğini söylüyor. Herif rolünü iyi oynamış. Yanında Thames Su İdaresi'nin kartı varmış..."

"Ah, Tanrım," dedi Moss.

McGorry konuşmayı sürdürdü. "Durum çok daha ciddi çünkü ikizleri, yani Mia ve Sophie öğle yemeği vaktinde kısa sarı saçlı, genç bir kadın tarafından çocuk yuvasından alınmış. Çocuk yuvasının müdürü sabah saat onu biraz geçe Marcie'nin onu aradığını ve çocukları hizmetçinin alacağını söylediğini iddia ediyor. Arama Marcie'nin telefonundan yapılmış ve oraya gidip Mia'yla Sophie'yi alan kız ebeveynlerin ya da çocuk bakıcılarının söylemesi gereken parolayı biliyormuş..."

Moss kafasını iki yana salladı. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Marcie sürekli unutup durduğu için parolayı mutfaktaki buzdolabının üstüne astığını söylüyor..."

"Jacob'ı almaya gittiğimiz zaman Celia'yla ben de aynısını yapıyoruz," dedi Moss gözlerini silerken.

Erika, Moss'un ağladığına ilk kez tanık oluyordu. Yanına gidip ona sarıldı.

"Çocuk yuvası çalışanları kızları almaya gelen şahsın arabası olup olmadığını görmüşler mi?"

"Hayır, yayan geldiğini söylüyorlar."

"Ve başka kimse hiçbir şey bilmiyor?"

McGorry kafasını iki yana salladı.

Erika saatine baktı.

"Lanet olsun, üzerinden neredeyse sekiz saat geçmiş. Onları

her kim kaçırdıysa bizden önde. Yani elimizde Marcie'ye saldıran sarışın, dazlak bir adam ve çocukları kaçıran kısa sarı saçlı bir kadın var..."

"Mariette Hoffman'ın dairesinde iki farklı kişiye ait saç örnekleri buldular," dedi Moss. "Tiplerini değiştirmişler."

"Derhal Komiser Hudson'ı bul. Kaçırılma Birimi'ni devreye sokmak için gerekli prosedürü başlatmamız gerek," dedi Erika.

ALTMIŞ YEDİ

Erika, Marsh'ın evinin kapısını çaldığında saatler gece on buçuğu gösteriyordu. Erika'nın yanında Colleen Scanlan, genç bir Aile İrtibat Memuru ve Metropolitan Polis Teşkilatı'nın Kaçırılma ve Rehine Olaylarına Müdahale Birimi'nden Komiser Paris vardı. Biri kadın diğeri erkek olmak üzere iki uzman polis memuru da Komiser Paris'e eşlik ediyordu. Arkalarındaki karanlık sokakta üniformalı polis memurlarından oluşan kalabalık bir ekip evden eve koşuşturuyor, kapıları çalıyor ve komşuları sorguya çekiyordu.

Komiser Paris ellilerinin sonlarında, gür beyaz saçlı, iri yapılı bir adamdı. Soğukkanlı, otoriter bir havası vardı; ilk brifingde söyledikleri hâlâ Erika'nın kulaklarında çınlıyordu: *Kaçırılma vakalarını gerçekleşmek üzere olan bir cinayet gibi görmeliyiz. Sık sık şiddete başvurulur – genellikle de aşırıya kaçılır. Zaman hızla akıyor. Kaçırılan kurbanları bulmamız ne kadar uzun sürerse vakanın başarıyla sonuçlanması ihtimali de o kadar düşer.*

Marsh'ın evinin kapısını kır saçlı, yetmişlerinde, yanık tenli bir adam açtı. Devetabanı rengi pantolonu, golf hırkası ve yakası iliklenmemiş gömleğinin boyun kısmından görünen mavi benekli kravatıyla biraz fazla gösterişli giyinmişti.

"İyi akşamlar. Ben Marcie'nin babasıyım. Adım Leonard Montague-Clarke," diyerek kendini tanıttı ve ardından içeri girmeleri için kenara çekildi.

Adam onları salona götürdü. Marsh kanepede iki gözü de morarmış ve burnuna plastik bir atel takılmış olan Marcie'nin yanında oturuyordu. Kadın hüngür hüngür ağlıyordu. Sağlıkçı olduğu her hâlinden belli olan bir delikanlı o esnada Marcie'nin tansiyonunu ölçmekle meşguldü. Karşılarındaki kanepedeyse altmışlarının sonlarında, irice, şık bir kadın oturuyordu. Kadının üstünde son derece zarif, açık mavi bir pantolon takım vardı. Bir sürü mücevher takmıştı ve kısa kır saçları kusursuzdu.

"Tatlım, hastaneye gitmen gerek. Burnun kırılmış. Başka yaraların da olabilir," diyordu salona girdikleri esnada.

"Hayır, anne," dedi Marcie hırıltılı bir sesle. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Polis memurlarından oluşan ekip içeri girdiğinde hepsi başlarını kaldırıp onlara baktı. Erika, Marsh'ın ne kadar perişan göründüğünü düşündü. Yalnızca birkaç saat evvel gördüğü adamdan geriye yalnızca bir kabuk kalmıştı.

"HAYIR!" diye bağırdı Marcie başını kaldırıp Erika'yı görünce. "HAYIR! Bu sürtük buraya adımını atamaz."

Polisler şaşkın şaşkın Erika'ya baktılar. Marsh kafasını ellerinin arasına aldı.

Erika, "Marcie. Bu Komiser Paris. Metropolitan Polis Teşkilatı'nın Kaçırılma ve Rehine Olaylarına Müdahale..." derken Marcie lafını ağzına tıktı.

"ÇIKARIN ŞUNU BURADAN!" diye bağırdı parmağını Erika'ya doğrultarak. "Çıkarın şunu evimden! Kocamla yatıyormuş!"

"Bu doğru değil," dedi Erika. Durumun ciddiyetine rağmen öfkelenmeye başlamıştı. "Tıpkı yanımdaki polisler gibi ben de buraya işimi yapmaya geldim ve..."

"BENİ DUYMUYOR MUSUNUZ?" diye bağırdı Marcie ve ayağa kalkarak Erika'nın üstüne atıldı. Birbiri ardına savurduğu yumruklarla Erika'yı odanın köşesine sıkıştırırken tansiyon aleti ve plastik hortum kolundan sallanıyordu. Herkes donakalmış, şaşkınlık içinde olan biteni izliyordu.

"Marcie, dur. KES ŞUNU!" diye bağırdı Marsh yerinden fırlayıp onu gerisin geriye kanepeye sürüklerken. Sağlıkçı onu tekrar kanepeye oturttu. Erika kanayıp kanamadığına bakmak için elini burnuna götürdü ve üstüne başına çekidüzen vermeye çalıştı.

Komiser Paris öne çıktı. "Gitseniz daha iyi olacak," dedi usulca.

"Söyledikleri doğru değil."

Adam iki elini de havaya kaldırdı. "Pekâlâ. Bunu aklımdan çıkarmayacağım ama gitmeniz gerek; bu vaziyetin soruşturmamıza hiçbir faydası olmuyor."

"Tamam, evet," dedi Erika saçlarını düzeltirken. Marsh'a baktı ama o sırada Marcie'yi kollarının arasına almıştı. Marcie'nin anne ve babası şimdi Erika'ya merak ve hoşnutsuzluk karışımı bir ifadeyle dik dik bakıyorlardı. Hatta Komiser Paris ve diğer memurlar da ona buz gibi bakışlar atıyorlardı. Erika bir şey söyleyecek oldu ama sonra vazgeçti ve salondan çıkıp hole girdi. Sokak kapısının önünde durup Paris'in yumuşak sesiyle ekibinin Lewisham Row'da bir vaka odası kurduğunu ve harekete geçmeye hazır olduklarını anlatmasını dinledi.

"Şimdiye dek... kaçırılan kaç kişinin hayatını kurtardınız?" diye sordu Marsh. Sesi duygu yoğunluğundan kalınlaşmıştı.

"Çok yüksek bir başarı oranım var," dedi Paris.

"Bebeklerimi kaçırdılar, lütfen bebeklerimi bana geri getirin," diye feryat etti Marcie isterik bir sesle.

Erika gözlerindeki yaşları sildi ve sessizce evden çıktı.

ALTMIŞ SEKİZ

Moss, Lewisham Row'daki bir numaralı sorgu odasına geri dönmüş, Mariette Hoffman'la avukatının karşısında oturuyordu. Saat artık epey geç olmuştu.

"Artık benimle konuşmaya başlaman gerek, Mariette..." dedi Moss. Mariette suratında duygusuz bir ifadeyle hiçbir tepki vermeden öylece oturuyordu. "Kimi koruyorsun? Eski kocanı öldüren oğlun Max'i mi?"

"Thomas'ın ona borcu vardı. Deve yüküyle borcu vardı."

"Yani Max onu ve Charlene'i bu yüzden mi öldürdü?"

"Charlene'i öldüren Nina'ydı."

"Yani artık konuşacaksın?"

"Oradan bakınca nasıl görünüyor? Dudaklarım oynuyor ve ağzımdan ses çıkıyor..." Mariette avukatına döndü. "Burada araya girip aptalca sorular sormasına engel olman gerekmiyor mu?" Avukat arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Hey, sana diyorum. Adın neydi senin?"

"Benim adım Donald Frobisher."

"Pekâlâ, Donald. Burada beni temsil etmen için sana para ödüyorum ama sen suratını asmış, öylece oturuyorsun."

Adam araya girmeye isteksiz olmasına rağmen doğruldu ama Mariette'ten tiksintisini gizlemeyi beceremedi.

"Avukatınızın ücreti devlet tarafından karşılanıyor."

"Evet ama devlete vergimi ödedim. Geçmişte," dedi Mariette pis tırnağıyla masanın kenarında kendince bir tempo tutturarak.

"Ödediğin vergi mi yoksa sağlık sigortası mıydı? Ayrıca Janice adına mı yoksa Mariette adına mı ödedin?"

Mariette kaşlarını çatıp arkasına yaslandı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben bir müfettişim," dedi Moss.

"Ve tipine bakılırsa lezsin."

"Evet, öyleyim," dedi Moss öne eğilerek. "Ben tıknaz, şişman bir lezim. Ama benim tipim değilsin, Mariette. Kişisel bakımını bile yapmayı beceremeyen aşağılık tiplerle işim olmaz."

"Evimi her gün temizlerim bi' kere!" diye bağırdı kadın ilk defa duygu emaresi göstererek. "Evim pırıl pırıldır," diye ekledi arkasına yaslanıp sakinleşmeye çalışırken.

"Çok sayıda cinayet işlemiş iki katili evinde barındırdın, Mariette. Polisten bilgi sakladın; çalıntı eşya kabul ettin; kendini ölmüş gibi gösterdin; A sınıfı uyuşturucu bulundurmaktan farklı bir isimle aranıyorsun. Kendine bakmaya zaman bulamadığına şaşmamalı. Sen ancak o elektrikli süpürgeyi peşin sıra sürüklersin. Evini ilk ziyaretimizden hatırlıyorum. Darmadağındı."

"Hiç de bile," diye kükredi kadın elini güm diye masaya indirerek. "Tertemizdi! Söyle şuna, Donald. Sustur şunu!"

Avukat, Moss'a endişeli bir bakış atıp kafasını iki yana salladı. "Lütfen soru sorarken vakanın olgularına bağlı kalalım."

"Elbette," dedi Moss neşesini gizlemeye çalışarak. Mariette'in arkasına yaslanıp sakinleşmesini bekledi. "Neyse, şimdiye dek üstünden geçtiğimiz gibi, dairende kamp malzemesi, konserve gıda, paraşütlü işaret fişeği, üç adet kontörlü cep telefonu, yedek batarya ve Glock mermisi faturaları bulduk. Ayrıca nakit dokuz bin pounda el koyduk. Senin adına kaydedilmiş beyaz renkli bir Berlingo panelvan olduğunu öğrendik ve yine senin adına kiralanmış depoda çok sayıda sahte plaka bulduk. Neredeler, Mariette? Nereye gittiler? Onlar için satın aldıklarınla ne yapmayı planlıyorlar?"

Mariette duygularını yine kontrol altına almıştı. "Yemin ederim, bilmiyorum."

"Nereye gideceklerini biliyor musun?"

"Hayır."

"Şu anda plakalar Otomatik Plaka Tanıma Sistemi'ne giriliyor. Yani eğer Max ve Nina panelvanı o plakalardan birini kullanarak sürdüyse veya sürüyorsa OPTS kameraları tarafından tespit edilecekler."

"Ama şu anda kullandıkları plakaları bilmiyorsunuz," dedi Mariette gülümseyerek.

"O plakaların numaralarını biliyor musun?"

Mariette kollarını kavuşturdu.

"Bu soruşturmada her ne olursa olsun, Mariette, uzun yıllar hapis yatacaksın. Yani eğer şimdi konuşursan belki de yargıç sana biraz daha hoşgörüyle yaklaşır. Max ve Nina'nın o iki kızla nereye gittiğini söyle bana. Niyetleri ne?"

Mariette çocuksu bir tavırla dudaklarını birbirine bastırdı.

Moss elini güm diye masaya indirdi. "Lanet olsun, Mariette. En azından Mia ve Sophie Marsh'ı nereye götürdüklerini söyleyebilirsin!"

Mariette kafasını yana yatırıp Moss'a pis pis güldü. "Artık hücreme geri dönmek istiyorum."

Moss kameraya bir işaret çakınca iki polis memuru sorgu odasına girip Mariette'i götürdü. Avukatı da dosyalarını toplayıp peşi sıra sorgu odasından çıktı.

Moss yalnız kalana kadar bekledi ve tek başına kalır kalmaz öfkeyle haykırarak koca masayı bir tekmede odanın diğer tarafına savurdu.

ALTMIŞ DOKUZ

Nina sarsılarak uyandı. Başlangıçta hangi günde ya da nerede olduğunu hatırlayamadı. Tek hissedebildiği sıcaklık ve teskin edici bir sallantıydı. Derken ikizlerden biri kıpırdandı. Nina gözlerini açtı ve sırtını panelvanın yan tarafına vererek uyuyakalmış olduğunu fark etti. Mia ve Sophie kollarının altına girmiş, başlarını göğsüne yaslamış, uyuyorlardı.

O esnada onu neyin uyandırdığını fark etti. Panelvan durmuştu. İçerisi çok karanlıktı; aracın radyosundan yayılan parlaklık biraz ışık yapsa da Nina ön camdan dışarıyı göremiyordu.

"Lanet olsun," dedi fısıltıyla. Beceriksizce kıpırdandı. Kıvırıp altına aldığı bacağında hiç his yoktu. Derken dışarıda bir ışık belirdi, gittikçe parlaklaştı ve şoför mahallinin kapısı dışarıdan açıldı. Kar tanecikleri ve rüzgâr uğultuyla içeri akın etti. Max kafasını kapıdan içeri soktu. Mariette'in onlar için aldığı siyah, yünlü berelerden birini takmıştı.

"Mal gibi yatma da yanıma gel," dedi. İçinde diğer berelerle eldivenlerin olduğu taşıma torbasını Nina'ya fırlattı, aracın tavan lambasını açtı ve kapıyı çarparak kapattı. Aniden panelvanın pislikten geçilmeyen içi gözler önüne serildi. Kızlardan biri kıpırdandı ama Nina kıpırdananın Mia mı yoksa Sophie mi olduğunu kestiremedi. Kız küçük gözlerini açtı ve ardından neler olduğunu hatırladı.

"Ah. Neredeyiz?" diye sordu gözleri çabucak yaşlarla dolarken.

"Sorun yok," dedi Nina. Uzanıp diğer kızı dürtükledi. "Mia, Mia, uyan."

Mia gözlerini açtı ve neler olup bittiğinin farkına vardığında korkuya kapıldı ama kardeşinden daha metanetli davranarak küçük elini uzatıp Sophie'yi teselli etti. Nina bakışlarını yere dikti. Kızların arasındaki ilişki yüreğini sızlatmıştı.

"Sorun yok. Dışarısı soğuk ve sanırım saat de epey geç oldu. Biraz burada bekleyin, olur mu?" dedi Nina. "Bakın, şu torbanın içinde bereler ve eldivenler var. Benim hatırıma onları giyer misiniz?" diye de ekledi taşıma çantasını kızlara uzatırken. En nihayetinde kızların yanından ayrılmayı başardı ve öndeki koltukların arasından geçti. Bacağı tamamen uyuşmuştu. Kan akışını hızlandırmak için ayak parmaklarını oynatmayı denedi. Kızlar boş gözlerle hâlâ ona bakıyorlardı.

"Bizi terk mi ediyorsun?" dedi Sophie.

"Hayır. Yalnızca nerede olduğumuza bakacağım. Bir yere gittiğim yok. Söz veriyorum. Şimdi lütfen o çantanın içinden berelerinizi ve eldivenlerini alıp takın..." Nina zoraki bir gülümseme takındı ama kızların bunu yuttuğunu hiç sanmıyordu. Kapıyı açtı ve kar tanelerinin burgaçlar çizmesine neden olan güçlü bir rüzgâr içeri doldu. "Kızlar, lütfen berelerinizle eldivenlerinizi takın. Az sonra geri döneceğim."

Araçtan inip kapıyı çarparak kapattı. Kendini inim inim inleyen bir fırtınanın ve zifiri karanlığın ortasında buldu. Gökyüzünde ne tek bir yıldız ne de ay vardı. Uyuşuk bacağına biraz his kazandırmaya çalışarak ağır aksak Max'e doğru yürümeye başlamıştı ki Max bağırdı.

"Dikkat et! Uçurum var!" Max elinde fenerle panelvanın birkaç metre arkasında duruyordu. Fenerin ışığını Nina'nın durduğu yere tutmasıyla Nina'nın korkuyla geri çekilip panelvanın yan tarafına tutunması bir oldu. Güçlü fenerin kavisli ışığı ona en fazla bir metre genişliğinde avuç içi kadar bir çimenlikte dur-

duğunu ve az ötesinin su dolu bir taş ocağıyla son bulan dik bir uçurum olduğunu göstermişti.

"İsa aşkına! Biz neredeyiz?" diye ciyakladı sıkıca tutunup daracık yerden panelvanın arkasında çimenliğin genişlediği tarafa doğru santim santim ilerlerken.

"Çayırlığın kenarındayız. Mağara şu tarafa doğru sekiz kilometre ötede," dedi Max sola işaret ederek. Nina panelvanın arkasında ona katıldı. Yerde bir sırt çantası duruyordu. Max üstüne kalın bir kışlık mont geçirmekteydi. Çantadan biri büyük, ikisi küçük üç mont daha çıkardı. "Giyin bunları."

Nina montu giyer giymez sıcaklığı hissetti.

"Bunlar termal, öyle ucuz mallardan değil," diye bağırdı Max.

"Saat kaç?"

"Sabaha karşı üçü biraz geçiyor. Hava ışımaya başlayana kadar burada oyalanacağız. Onları idare edebilir misin?"

"Susadılar ve sanırım biri altını ıslattı."

"O hâlde başının çaresine bak," dedi Max. Bir sigara paketi çıkardı, yere çömeldi ve elini rüzgâra karşı siper ederek sigarasını yakmaya çalıştı. "Ne sikime orada öylece dikiliyorsun, Neen? Gel de biraz yardım et." Nina da yere çömeldi ve montunu iki yana açarak Max'in sigarasını yakmasına yardım etti. Max sigarasından birkaç derin nefes çektiğindeyse ucu akkor misali parlamaya başladı. "İçeri girip biraz uyu. Havanın aydınlanmasına daha birkaç saat var."

Nina ayaklarının dibindeki karları gördü, iki küçük montu aldı ve dik uçurumun kenarından yine santim santim ilerleyerek gerisin geriye panelvana bindi.

Max saatlerce ortalıkta görünmedi. Panelvan rüzgârdan sallanırken karanlıkta öylece oturdular ve Nina ikizlere şarkı söyledi. Annesinin ona söylediğini anımsadığı çocuk şarkıları. Ayrıca kızlara her şeyin yakında biteceğini ve günün ilerleyen saatlerinde anneleriyle babalarının yanına dönebileceklerini de söyledi.

"Buraya neden geldik ki?" diye sordu Mia. Nina artık onları seslerinden ayırt edebiliyordu. Mia'nın azıcık daha tiz, daha sorgulayıcı bir üslubu varken Sophie daha özgüvenli konuşuyordu.

"Buradayız çünkü annenizle babanız inşaat işçileriyle ilgileniyor..."

"Ne inşa ediyorlar?" diye sordu Sophie.

"Yeni bir banyo ve mutfak."

"Ama bizim zaten yeni bir banyomuzla mutfağımız var."

"Ama yenileri o kadar güzel ki aklınız uçacak," dedi Nina.

"Peki ya panelvanı kullanan huysuz adam kim?" diye sordu Mia.

"O benim patronum. Patronların nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Evet," dedi Mia. "Babam da bir patron. Patronlara patronluk tasladıkları için mi patron diyorlar?"

"Evet. Aynen öyle."

Nina kızların bu açıklamayı kabul etmesine hem şaşırmış hem de garip bir şekilde rahatlamıştı. Gece âdeta sonsuzluk kadar uzun sürdü ama en nihayetinde panelvanın ön camından gökyüzünün siyahtan laciverte, sonra da açık maviye büründüğünü gördü.

Güneş doğarken kar örtüsü altındaki çayırlığa çöken, burgaçlar çizen pus kendini gösterdi. Nina güzelliğine hayret ederek karşısındaki manzarayı bir süre seyretti. Derken kapı aniden açıldı ve Max kafasını yine içeri uzattı.

"Telefon açmanın zamanı geldi," dedi.

YETMİŞ

Erika ve Moss, Lewisham Row Polis Karakolu'ndaki vaka odasında uyudular. Mariette Hoffman'ı sabahın erken saatlerinde tekrar sorgulamaya yeltenmişlerdi ama avukatı sorguya devam etmeden evvel Mariette'in hücresinde sekiz saat uyumasına izin vermeleri gerektiğini söyleyene kadar hiçbir sonuç alamamışlardı.

Erika gözlerini açtı. Bodrum katındaki vaka odalarından bir diğerine üs kuran Komiser Paris'in Kaçırılma Birimi'ne mensup memurlardan biri onu sarsıp uyandırmaya çalışıyordu. Erika battaniye niyetine üstüne örttüğü paltosuyla sandalyede uyuyordu.

"Santrale Max Kirkham'den olduğunu düşündüğümüz bir çağrı geldi. Şu anda kontrol ediliyor. Ardından bize yönlendirilecek," dedi nazik suratlı, genç polis memuru.

"Tamam, teşekkürler," dedi Erika. Masanın karşı tarafındaki sandalyede uyuklayan Moss'u uyandırdı ve memurun peşinden vaka odasına doğru yürüdüler.

Herkes bir grup masanın etrafına toplanmıştı. Kafalarında kulaklıklar, ellerindeyse kahve fincanları vardı. Komiser Paris ortadaki masada oturuyor ve o esnada kulaklığını takıyordu. Erika ve Moss da kendilerine verilen kulaklıkları taktı. Paris'in yanında oturan bir polis memuru başparmaklarını havaya kaldırdı.

"Kayıttayız," dedi.

Paris başıyla onaylayıp bir düğmeye basarak mikrofonu açtı.

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordu bir erkek sesi. Sesinden özgüven akıyordu ve işçi sınıfına mensup fakat kültürlü biri gibi konuşuyordu.

"Ben Komiser Paris," dedi adam sakince. "Metropolitan Polis Teşkilatı'nın Kaçırılma ve Rehine Olaylarına Müdahale Ekibi'nin lideriyim. Kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Ben Max Kirkham," dedi ses. Erika'yla Moss bakıştı çünkü en nihayetinde baş şüphelilerinin sesini duyabilmişlerdi. Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. Vaka odasındakiler arkada esen rüzgârın sesini ve hattaki hışırtıyı duyabiliyordu. Komiser Paris önündeki kâğıda bir şey yazdı ve ardından kâğıdı havaya kaldırdı.

"İZİNİ SÜRÜYOR MUSUNUZ?"

Polis memurlarından biri ona bakıp kafasını iki yana salladı.

Paris başıyla onayladı.

"Hâlâ orada mısın, ahbap?" dedi Max.

"Evet, hâlâ buradayım, Max."

"Tamam. Hemen sadede geleyim. Kızlar elimde."

"Lütfen yanındaki iki kızın isimlerini söyleyebilir misin?"

"Evet, şey, Sophie Marsh ve Mia Marsh. Sizin pek sevgili Binbaşı Paul Marsh'ınızın dölleri."

"Pekâlâ, teşekkür ederim," dedi Paris.

"Ne sikime *teşekkür* ediyorsun?" dedi Max. "Sanki elektrik faturama itiraz etmek için aramışım gibi bana müşteri hizmetleri edebiyatı yapıyorsun."

"Bu işin barışçıl bir şekilde sona ermesinden başka bir şey istemiyorum. Peşin hükümlü olmak niyetinde de değilim."

"Peşin hükmün sikimde değil. Ayrıca izimi sürebilesin diye uzun uzadıya laflayacak da değilim. Zaten telefonu kapattıktan sonra fırlatıp atacağım. O yüzden sana bol şans."

Erika kâğıda bir şeyler karaladı ve yazdığını polis memurlarından birine gösterdi:

"ELİMİZDE 3 CEP TELEFONU FATURASI VAR. IMEI KODUNA BAK."

Polis memuru başıyla onayladı.

"Mia'yla Sophie'nin hayatta ve güvende olduklarını teyit edebilir miyiz?" diye sordu Paris.

"Evet ve evet. Dediklerimi yaptığınız sürece hayatta ve güvende olmaya devam edecekler. İsteklerim şöyle. Kripto para nedir bilir misin?"

Paris başını kaldırıp odadaki polis memurlarına baktı.

"Evet, kripto paranın nasıl işlediğini biliyoruz."

"Yepyeni bir kripto para hesabım var," dedi Max rüzgârın sesi yüzünden hattan çatırtılar yükselirken. "Önümüzdeki yirmi dört saat içinde kripto para hesabıma iki yüz bin pound yatırılmasını istiyorum. Pek sevgili İngiltere Polisi'nin fidye ödemeye yanaşmadığını biliyorum. Fakat her iddiasına girerim ki Binbaşı Marsh'la karısının yastık altında birkaç poundu vardır. O güzel evlerini ipotek ettirebileceklerinden ya da karısının kadife kadar yumuşak olduğunu söylemeden geçemeyeceğim o güzel amcığını satışa çıkarabileceğinden de eminim. Ayrıca ağdanın güney Londra'nın banliyölerini henüz ele geçirmediğini görmek güzel. Yabanilik o kadına gerçekten çok yakışıyor."

Erika gözlerini kapattı ve kulaklığını iki eliyle sıkıca kavramak zorunda kaldı. Ne var ki Komiser Paris istifini bile bozmamıştı.

"Eğer Paul ve Marcie Marsh isteğini kabul eder ve kripto para hesabına iki yüz bin pound yatırırlarsa kızları güven içinde ailelerine teslim edecek misin?"

"Evet, teslim edeceğim. Para hesabıma yatar yatmaz haberim olacak. Bunun hemen ardından kızları sakladığım yeri size mesajla bildireceğim. Sizin de muhtemelen bildiğiniz gibi insan hayatına kıymet vermem ama bu iki küçük bok parçasını öldürmek

de hiç içimden gelmiyor. Yalnızca paramı istiyorum. Sonrasında dünyada özgürce dolaşabilirler. İstedikleri özel okula gidip büyüdüklerinde birer burjuva sürtük olabilirler. Size altı saat veriyorum, sonra tekrar arayacağım. Bu telefona da cevap vermeyeceğim. O yüzden aramaya hiç zahmet etmeyin."

Hat kesildi. Ekiptekiler kulaklıklarını çıkarıp Paris'in önündeki kâğıda bir şeyler karalamasını izlerken içeride bir sessizlik oldu.

"Tamam," dedi Paris. "Bu telefonun izini sürmemiz gerek. En yakın baz istasyonlarını kullanarak bulundukları bölgeyi tespit etmeliyiz. Elde var bir. Ardından gözaltındaki şahıstan öğreneceğimiz marka ve modelde beyaz panelvanlar için ülke çapında arama yapacağız. Elde var iki. Ayrıca olay mahallini de boşlayamayız; kızların kaçırıldığı çocuk yuvasının etrafındaki bölgede çalınmadık kapı bırakmayacağız. Tüm personelin oraya sevk edilmesini istiyorum. Bir numaralı önceliğimiz bu olacak."

"Son iki madde üzerinde çalışmalar devam ediyor," dedi Erika. "Ayrıca Nina Hargreaves'in oturdukları evde bulunan günlüğü de elimizde. Kızın günlüğüne yazdıkları şimdiye dek epey işimize yaradı."

Komiser Paris duraksadı. Erika'yı gördüğüne pek sevinmiş gibi değildi.

"Teşekkürler, Başmüfettiş Foster ama şu noktadan itibaren bu vakaya müdahil olmamanızı tavsiye ediyorum. Gözlemci olarak istediğiniz zaman aramıza katılabilirsiniz ama dün akşamki hadiseden sonra davanın özel hayatınızla çakıştığını düşünüyorum."

"Kusura bakmayın ama..." diyecek oldu Erika.

Ne var ki Paris elini kaldırdı. "Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Lütfen şimdi vaka odamı terk edin."

YETMİŞ BİR

Hava aydınlanmıştı ve Nina kızlarla birlikte dikiliyor, soğukta tir tir titriyorlardı. Max'in panelvanın arkasından son çantayı da indirip aracın kapılarını çarparak kapatmasını izlediler. Malzemelerle dolu iki büyük sırt çantası ve iki yiyecek torbası vardı.

Artık hava aydınlık olduğundan Nina kayalardan ve çalılardan ibaret küçük bir tepenin üstünde durduklarını görebiliyordu. Yol birkaç yüz metre gerilerinde sona ermişti. Bir tarafta Dartmoor göz alabildiğince uzanıyordu, hava açıktı fakat yeşil manzaraya kar serpiştirilmiş gibiydi. Panelvan üzeri buz tutmuş, su dolu, geniş bir taş ocağının kayalık kenarında duruyordu. Başlarının üstünden kocaman, alçak bulutlar geçiyordu ve artık montlarını giyip kapüşonlarını takmış olan ikizler onlara bakıyordu. Uzansalar dokunabileceklermiş gibi görünen bulutlar kısacık bir anlığına da olsa dikkatlerini dağıtmıştı.

Max panelvanın önüne geçti, yolcu kapısından içeri uzandı, camı açtı, sonra diğer tarafa dolandı ve aynı şeyi şoför mahalli için de yaptı. Direksiyonu döndürerek ön tekerlekleri donmuş sudan yana çevirdi, ardından el frenini bıraktı ve kapıyı çarparak kapattı. Arabanın arkasına geçip itti. Nina ve kızlar taş ocağının kenarına yanaştılar ve aracın uçurumdan aşağı düşüp hız kazanarak buza çarpmasını izlediler. Araç arka tarafı suyun dışında kalacak şekilde birkaç defa yükselip alçaldıktan sonra hareketsiz kaldı.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra, "Hadi," dedi Max. Ama hiçbir şey olmadı. Ardından önce bir çatırtı, sonra da bir emme sesi duyuldu ve araç buzdaki delikten yavaşça suya batarken göletin derinliklerinden baloncuklar yükseldi. Su ön camların kenarlarına ulaştığında aracın içi hızla doldu ve panelvan göz açıp kapayıncaya dek buzun ardında kayboldu.

Max kızların yanına gelip yere çömeldi. İki cebinden de birer Haribo paketi çıkarıp kızlara uzattı.

"Bunlar sizin için, tamam mı?" dedi. Kızlar fal taşı misali açılmış gözleriyle başlarını yukarı aşağı sallayıp birer paket aldılar. "Eğer uslu durur, sesinizi çıkarmaz ve size söyleneni harfiyen yaparsanız annenizle babanızı tekrar görebilirsiniz. Ama eğer yaramazlık yaparsanız..." Döndü ve buzdaki delikten yükselmekte olan kabarcıklara işaret etti. "Sonunuz o araba gibi olur... Ve ne var biliyor musunuz?" Öne doğru eğilip sesini alçalttı: "Eğer sizi oraya atarsam yüzeye bir daha asla çıkamazsınız. Batarsınız, batarsınız, batarsınız ve karanlığın ortasında yapayalnız kalırsınız. Kimse de sizi bulamaz."

İki kız da ağlamaya başladı. Sessiz gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Max, bunu yapmak zorunda..." diyecek oldu Nina.

"Kes sesini! Şimdi. Yola koyulmamız gerek."

Max büyük sırt çantalarından birini alıp diğerini de Nina'ya uzattı ve taş ocağının aksi istikametindeki bayırdan aşağı, kardan benek benek olmuş yemyeşil manzaraya doğru yürümeye koyuldular.

YETMİŞ İKİ

Paul ve Marcie oturma odalarındaki kanepede oturuyorlardı. Bir an bile uyumamışlardı ve boş bakıyorlardı. Marcie'nin önceki günkü kadar süslü görünmeyen annesi elinde bir çay tepsisiyle odaya girdi. Paul'e, Marcie'ye, Marcie'nin babası Leonard'a, Colleen'e, Aile İrtibat Memuruna, Komiser Paris'e ve diğer iki üniformalı polis memuruna birer fincan çay verdi. Paris, Max'le yaptıkları telefon görüşmesini özetlemeyi yeni bitirmişti.

"Ortak hesabımızda ne kadar var? Elli beş, altmış bin mi?" dedi Marsh ayağa kalkıp Marcie'ye hitap ederek.

"Elli altı bin," dedi kadın. Çayını iki eliyle birden kavramıştı. Burnu hâlâ bandajlıydı ve gözlerinin altındaki morlukların rengi şimdi parlak mora ve yeşile dönüyordu.

"Geri kalanını biz tamamlarız," dedi Leonard.

"Evet, zor günler için ayırdığımız biraz paramız var ve bu..." dedi Marcie'nin annesi. "Bu..." derken gözyaşlarına boğuldu ve elini ağzına kapattı. Marcie'nin suratı buruş buruş olunca annesi onu kollarının arasına aldı.

"Bu durumu size böylesine yüklü bir meblağ ödetmeden çözmek istediğimizi tekrarlamak isterim," dedi Paris.

"Sizin için bunu söylemesi kolay!" diye bağırdı Marsh. "Küçük kızlarımızı hiç gördünüz mü? Onlar birer... melektir. Bir kere bile geceyi evden uzakta geçirmediler ve şimdi... Nerede-

ler? Bir de kaçırılma vakalarını çözmekte uzman olacaksınız. Neredeyse yirmi dört saattir kayıplar!"

"Hâlâ nerede olduklarını tespit etmeye çalışıyoruz. Elimizde çok sayıda ipucu var. Memurlarımızın gayet nitelikli olduğuna sizi temin..."

"Sakın bana o mavalları okuma! Ben lanet olası bir polis memuruyum. Senin lanet kıdemli amirinim! Yani artık bana yanıt vermeye başlasan iyi edersin."

Komiser Paris istifini bile bozmadan Marsh'a bakmakla yetindi.

"Paul, üzgünüm ama şu aşamada davanın ayrıntılarını seninle paylaşamam."

"Ne demek 'Paul'? Duymadın mı beni? Senin üstünüm... Hepinizin üstüyüm. Bana efendim diye hitap edeceksin ve o ayrıntıları benimle bal gibi de paylaşacaksın!"

"Paul!" diye bağırdı Marcie ve sendeleyerek ayağa kalktı. "Bu memurlar Sophie'yle Mia'ya sağ salim kavuşmamız için tek umudumuz. Yani terbiyeni takınsan iyi edersin. Şu anda bir polis memuru değilsin. Diğer taraftasın."

Sessizlik oldu. Marsh gözyaşlarına boğulup kendini kanepeye bıraktı. Marcie, Paris'in yanına gitti.

"Bankada, bizim buradaki şubede çalışan birini tanıyorum. Orada bir hesabımız var. Annemle babamın da öyle. Bu parayı elimizden geldiğince çabuk toplayacağız..."

"Az önce de dediğim gibi bu işi parayı elden çıkarmadan çözmek istiyorum," dedi Paris.

"Eğer kaçırılan sizin çocuğunuz ya da çocuklarınız olsaydı böylesine sakin ve mağrur kalabilir miydiniz? Söylesenize, Komiser Paris?"

Adam ağzını açmayınca Marcie konuşmaya devam etti. "Yani şu... adamla... bir sonraki konuşmanızda ona fidyeyi ödemeye hazır olduğumuzu söylemenizi istiyorum. Ve ciddi olduğumuzu."

Paris, Marcie'nin elini tutup başıyla onayladı. "Dört saate tekrar arayacağını söyledi. Yani biraz daha zamanınız var. İrtibatı koparmayın ve parayı topladığınızda bana muhakkak haber verin."

"Teşekkürler," dedi Marcie. Adam elini geri çekecek oldu ama o anda Marcie, "Çocuğunuz var mı?" diye sordu.

"Bir kızımız vardı ama dokuz yaşında öldü. Bisikletten düştü. Çok uzun zaman önceydi."

"Çok üzgünüm," dedi Marcie.

"Parayı denkleştirdiğinizde beni haberdar edin," dedi adam ve ardından emrindekilerle birlikte karakola dönmek üzere oradan ayrıldı.

YETMİŞ ÜÇ

Neredeyse üç saattir yürüyorlardı ve sırt çantalarından belleri bükülmüştü. Engebeli arazide, bayır aşağı ya da yukarı yürürlerken iki küçük kız onları yavaşlatıyordu. Üstelik bir ya da iki kez de ıssız tarım arazisinin ortasında çitlerin üstünden atlamak zorunda kalmışlardı.

Derken ufukta bir çiftlik göründü; onlar yürüdükçe ev ufukta büyüdü. Evin çok yakınından geçtiler ve Nina yavaşlayarak, hâlâ uzakta olan binada yaşayan kimsenin olup olmadığını anlamaya çalıştı. Max en önden yürümeye devam ediyordu. Nina, Max'in evin farkına varıp varmadığından emin değildi.

"Şurada bir..." dedi Mia eve işaret ederek. Nina hemen eliyle kızın ağzını kapattı ama yeterince hızlı davranamamıştı. Max durup gerisin geriye yanlarına yürüdü.

"Şuradaki çiftlik evini mi kastediyorsun?"

"Evet," dedi Mia gözlerini kısıp Max'e bakarak. Sophie çenesini tutması için ona bir bakış attı.

"O çiftlik evi boş. Daha doğrusu hayaletli, öyle değil mi Nina?"

"Evet, öyle," dedi Nina. Kafasının içindeyse çarklar hızla dönüyordu. Önceki yaz Dean'le Dartmoor'da çıktıkları yürüyüş esnasında bu evi gördüğünü hiç sanmıyordu.

Max onu öpmek için uzandı ve kulağına fısıldadı. "Sakın aptalca bir şey yapmaya kalkışma."

"Elbette," dedi Nina. Max geri çekildiğinde Nina onun gözlerinin ardında bambaşka bir şey gördü: Onu korkutan bir kötü niyet.

"Güzel, şimdi yürüyün bakalım."

Uzaktaki çiftlik evini geride bırakarak yürümeye devam ettiler ama artık Max gözünü Nina'nın üstünden ayırmıyordu. Nina kızların ellerini sımsıkı tuttu ve bir daha o eve göz ucuyla bile bakmadı.

Kısa bir süre sonra fundalıkta çimenliğin aniden sona erdiği bir çöküntüye geldiler. Nina orayı gördüğünde durup kendini toplamak zorunda kaldı. İnce patika önceki yılki kadar yeşil değildi ama şelale çok daha debili akıyor gibiydi ve su pis bir kahverengiydi. İri kayalar tarafından kuşatılmış gölet aynıydı ama sonra Nina su seviyesinin daha yüksek olduğunu ve kayalık çıkıntının yarısına kadar sular altında kaldığını gördü.

Kızların ellerini sıkıca tutup gözlerini kapattı. O sıcak, güneşli güne geri dönmüştü. Zorla içine giren Dean'in kokusu burnuna çalınıyor, çıplak vücuduna sıçradığını başlangıçta fark etmediği kanının ılıklığını duyumsuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Max.

Nina gözlerini açtığında Max'in aşağıda, su kenarında dikilmekte olduğunu gördü. Kızlar yorgunluktan bitap düşmüştü ve ağlamaklıydılar. Buna rağmen Nina onları çekiştirerek de olsa patikadan indirmeyi başardı. Max'i kayadaki yarığa kadar takip ettiler ama adam yarığa girip de gözden kaybolunca aniden duruverdiler.

"Hadi. Burası sığınabileceğimiz bir yer," dedi Nina. Eskiden tertemiz olan giysilerinin nasıl da toz toprak içinde kaldığını, burunlarının aktığını ve yüzlerinin gözlerinin çamur olduğunu gördü. Bir peçete çıkarıp burunlarını sildi. "Bu bir mağara. Çok güvenlidir," dedi. "İçeride ısınıp karınlarımızı doyurabiliriz."

Kızlar Nina'nın peşinden mağaraya girdiler ama diken üstündeydiler.

İçerisi Nina'nın hatırladığı gibiydi; kuruydu, duvarları pürüzsüzdü ve havası dışarıdan birkaç derece daha sıcaktı.

"Sana eğer birilerinden kaçacak olursam saklanacağım yerin kesinlikle burası olacağını söylemiştim," dedi Max.

"Evet, hatırlıyorum."

Max'in gözü yine Nina'nın üstündeydi. Başını yana yatırmış, ona dik dik bakıyordu.

"Ne var, Max?"

Max daldığı düşüncelerden bir anda sıyrıldı. Sırt çantasını çıkardı ve Nina'ya da aynı şeyi yapmasını söyledi. Nina duvar yazılarıyla kaplı, sahneyi andıran o kaya çıkıntısına gitti, çantayı omuzlarından indirdi ve ağır bir yükten kurtulmanın verdiği rahatlamanın tadını çıkardı.

Battaniyelerle uyku tulumlarını çantalardan çıkardılar. Max birkaç fasulye konservesi açıp küçücük ocağın üstünde ısıttı. Ardından Mariette'in onlar için aldığı sarı, mavi ve kırmızı kâseleri ve plastik kaşıklarla çatalları buldu. Hatta fasulyelerini hangi kâsede istediklerini sorarak kızlarla biraz laklak bile etti.

"Ben maviyi istiyorum," dedi Sophie.

"Ben de mavi istiyorum," dedi Mia.

"İyi tercih, ben maviyi hiç sevmem," dedi Max ve kızlar gergin gergin güldüler.

Nina kızların karınlarını doyurup ısındıklarında solgun yanaklarına biraz renk geldiğini görünce memnun oldu. Yemeğini yerken kafasının içinde bin bir tilki dolanıyordu. Max az sonra ikinci telefon görüşmesini yapmak için oradan ayrıldığında Nina kızlarla yalnız kalacaktı. Nina yemeklerini kaşıklamakta olan küçücük ve masum kızlara baktı. Max'in onları incitmeyeceğine güvenebilir miydi?

"Ne düşünüyorsun, Neen?" dedi Max.

Nina irkildi ve Max'in yine ona bakmakta olduğunu gördü.

"Hiçbir şey."

"Buradan bakıldığında öyle görünmüyor."

"Hayır, yalnızca yorgunum. Sen gittiğinde biraz uyumayı deneyeceğim. Ne zaman gideceksin?"

"Beş dakikaya. Tabii eğer SİKTİĞİMİN YEMEĞİNİ bitirmeme izin verirsen!" diye bağırdı Max ve fasulye dolu kâsesini mağaranın duvarına fırlattı. Kızlar sıçradılar ve başlarını yemeklerinden kaldırıp sessiz mağarada tangırdayan kâseye baktılar. Nina iki kızın da ağızlarının etrafında turuncu lekeler olduğunu gördü.

"Özür dilerim, benimkini ister misin?" diye sordu Nina.

"Hayır... İstemem." Max ayağa kalktı. "Bunun işe yaramayacağını düşünüyorsun, değil mi?"

Nina yutkundu ve midesinin kasıldığını hissetti. İçinde bulundukları durum gözüne gerçekdışı gibi görünmeye başlamıştı. Sanki her şey kontrolden çıkıyordu.

"Hayır, yani demek istiyorum ki, bu doğru değil. Bence kesinlikle işe yarayacak."

"Neen, duruma hâkimim. Planı yapan benim. Bilgisayarım da telefonum da yanımda; buradan her şeyi yönetebilirim ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladım. Eğer şimdi bu işin içine sıçarsan..."

"Hayır, hayır, söz veriyorum," dedi Nina yerinden fırlarken. Max'in yanına gidip âdeta ayaklarına kapandı. Mia ve Sophie suratlarında akıl karışıklığıyla korku karışımı bir ifadeyle ona bakıyorlardı. "Özür dilerim. Gerginim ve açım. Eğer sen olmasaydın elimize böyle bir fırsat geçmezdi."

Max silkinerek ondan kurtuldu ve sırt çantasının başına gidip çantadan bir telefon, bir harita ve bir silah çıkardı.

"Şimdi, planladığımız gibi ikinci telefonla ikinci aramayı yapmak için Madenci Tepesi'ne geri dönüyorum," dedi.

"Tamam."

"Bu iş birkaç saatimi alacak. Sinyalin yerini tespit etmeye kalkıştıklarında kafaları karışacağından biraz daha zaman kazanacağız. Baz istasyonları fundalıktan epey uzakta. Yani burada saklandığımız sürece güvendeyiz."

"Evet, biliyorum."

Max, Nina'ya yaklaşıp kızın gözlerinin içine baktı. "Gidecek hiçbir yerinin olmadığını da bil, Neen. Bunun geri dönüşü yok. Tek yönlü bir yolculuk. Bana sadık kalacaksın. Sadakatine ihtiyacım var..." Kesik kesik nefes alıyor ve titriyordu.

Kızlar şimdi kayanın üstünde doğrulup oturmuş, ağızları bir karış açık vaziyette Max'e bakıyorlardı.

"Kızlarla burada seni bekleyeceğiz, Max," dedi Nina gülümsemeye ve sorun yokmuş gibi görünmeye çalışarak.

Max ona baktı ve ardından başıyla onayladı. "Tamam. Bana şans dile."

"Bol şans," dedi Nina ve onu öptü. Max'in kayadaki yarıktan çıkmasını izledi. Ciğerlerindeki havayı boşalttı ve on dakika bekledi; kızların çıtı çıkmıyordu. Onlara döndü.

"Pekâlâ, kızlar. Şimdi sakin olmanızı istiyorum. Birkaç dakika sonra yürüyerek şu çiftlik evine gideceğiz ve orada..." Sesi cılızlaşarak yitip gitti. Mia da, Sophie de arkasındaki yarığa bakıyorlardı. Nina döndü. Max elinde silahla oradaki boşlukta duruyordu.

"Nina..." dedi Max. Sarsılmış, hatta perişan görünüyordu.

"Max, yalnızca biraz şey almaya..." dedi Nina ama kelimeler onu yüzüstü bıraktı. Bir yalan uydurmakta geç kalmıştı. Kızlara doğru bir adım geriledi.

"Sana gerçekten güvenmiştim," dedi Max kafasını iki yana sallayarak. "Kafamın içinde dırdır edip duran o sesi duymazdan gelmeye çalışmıştım..."

"Lütfen, Max. Gitmemize izin ver. Yürürüz. Kimseye tek kelime etmem. Ama bunu yapamam. Seni sevdiğimi biliyorsun..."

Max gözlerini kıstı ve aniden silahı Nina'nın sol bacağına doğrultup onu uyluğundan vurdu. Silah küçük mağarada sağır edici bir gürültüyle patladı ve ses yankılanarak kızların çığlıklarını bastırdı. Max, Nina'ya doğru bir adım daha atıp silahı göğsüne doğrulttu ve iki sağır edici patlama sesi daha duyuldu.

Kızlar, orada öylece yatan Nina'nın yanına çığlık çığlığa koş-

tular. Nina'nın gözleri şaşkınlıktan yerlerinden uğramıştı. Pantolonundan ve göğsündeki iki noktadan kan geliyordu. Şok içinde Max'e baktı.

"Nina, Nina," dedi Mia, Nina'nın suratını minicik ellerinin arasına alarak. Sophie kafasını çevirip Max'e baktı. O esnada Max su dağıtım şirketi tarafından gönderilmiş pozları kestiği sırada kullandığı küçük, siyah kutuyu sırt çantasından çıkarmakla meşguldü. Kutuyu açtı ve içinden birkaç kablo bağı aldı. Geri döndü, ikizleri Nina'dan koparıp aldı ve onları duvar yazılarıyla bezenmiş çıkıntıya dek sürükledi. Biri hayvanını bağlamak için kayaya metal bir halka çakmıştı. Max kızları bileklerinden kavradı ve ellerini kablo bağlarıyla sıkıca o halkaya bağladı. Kızlar yan yana çömelmiş, ağlıyorlardı.

Nina nefes almaya çalışarak hâlâ yerde öylece yatıyordu. Max'e bakarak elini göğsüne götürdüğünde parmaklarının arasından oluk oluk kan aktı. Max siyah kutuyu ve malzeme dolu sırt çantasını yüklendi ve Nina'nın yanına dönüp tepesinde dikildi.

"Geri döndüğümde hayatta olmayacaksın. Çabuk bir ölüm olacak," dedi. Gözlerindeki bakış o kadar soğuk ve şeytaniydi ki Nina hıçkırarak gözyaşlarına boğuldu.

Ve Max mağaradan çıkıp gitti.

YETMİŞ DÖRT

Kaçırılma Birimi'nin Lewisham Row'daki vaka odasında, Komiser Paris'in Max'le konuşmasının üstünden neredeyse altı saat geçmişti. Komiser Hudson az önce gelmiş ve Paris'le ekibine brifing veriyordu.

"Buraya üzerinde çalıştığınız vakayla paralel yürütülen insan avı ve cinayet soruşturması konusunda sizi bilgilendirmeye geldim. Bu sabah Max Kirkham tarafından kullanılan cep telefonunun yerini kabaca tespit etmeyi başardık." Melanie duvardaki geniş haritaya işaret etti. "Sinyal Dartmoor Ulusal Parkı'nın kuzeydoğu köşesinde bulunan şu baz istasyonundan geliyor."

"Baz istasyonunun menzili nedir?" diye sordu Paris.

"Bu baz istasyonu otuz bir kilometre karelik bir alanı kapsıyor," dedi Melanie, Devon'daki Dartmoor Ulusal Parkı'nın geniş arazisine işaret ederek. "Dartmoor Ulusal Parkı 953 kilometre kareye yayılmış engebeli arazilerden, tepelerden, vadilerden ve bataklıklardan oluşuyor. Kasım ayında olduğumuzdan görüş mesafesi oldukça kötü. Bir saat önce havadan arama kurtarma operasyonu için emir verdim. Helikopterleri Londra'dan kaldırdık ama Devon ile Cornwall Polisi'nin Hava Operasyonları Birimi'yle birlikte çalışacaklar."

"Telefon görüşmeleri arasına altı saat koymak istedi," dedi Paris. "İki şüpheli birbirinden ayrılabilir ve kadın olan..."

"Nina Hargreaves," dedi Melanie.

"Nina Hargreaves kızlarla başka bir yerde olabilir. Bu da Max'e yürüyecek zaman tanır. Ayrıca altında bir de panelvan var," dedi Paris. Vaka odasında bir telefon çaldı. "Evet, arayan adamımız olabilir. Herkes hazır olsun."

Melanie ve ekibin geri kalanı yerlerini alıp kulaklıklarını taktılar. Paris telefona yanıt verdi.

"Paramı hazırladınız mı?" diye sordu Max girizgâha gerek duymadan. Adamın yine hava şartlarıyla boğuştuğunu duyabiliyorlardı.

"Paul ve Marcie Marsh iki yüz bin poundu havale etmeye hazır," dedi Paris. "Kızların güvende olduğuna ve sağ salim geri döneceklerine dair verdiğin söz hâlâ geçerli mi?"

"Evet."

"Tamam. O hâlde nasıl ilerleyelim?"

"Sana bir kod göndereceğim. Kripto para hesabımın kodunu. Boş yere izini sürmeye çalışma. Tor ağı üzerinden TOR Wallet uygulamasını kullanıyorum. Cep telefonu ve dizüstü bilgisayarı olan birinin yapabilecekleri gerçekten akıl alır gibi değil. Bakın, hepiniz emrime amade oldunuz ve iki yüz bin pound bana kuyruk sallıyor. Köle gibi çalışmaya ne gerek var, öyle değil mi?"

"Kodu alayım lütfen," dedi Paris gayet doğal bir ses tonuyla.

Max kodu okurken Paris de not aldı.

"Parayı önümüzdeki üç saat içinde bekliyorum. Paranın geldiğini bildiren mesajı aldığımda kripto para hesabıma yattığını bileceğim. Ardından tekrar telefon edip Mia'yla Sophie'nin yerini söyleyeceğim."

Telefonu kapattı. Odada derin bir sessizlik oldu.

"Bu hiç hoşuma gitmedi. Kızları öldürmeyeceğini kim garanti edebilir ki?" dedi Melanie. "Daha önce kaçırılma vakalarında çalışmadım ama bu herifin derdi para değil..." Sesi gittikçe alçaldı. "Bu vakayı en başından beri takip ediyorum. Max Kirkham'le Nina Hargreaves'in nelere kadir olduğunu biliyorum. Parayla yetinmezler. Onlar ortalığı kasıp kavurmak istiyorlar."

YETMİŞ BEŞ

Metropolitan Polisi'nin arama kurtarma helikopteri kalın bir bulut örtüsünün üstünden uçarken dönen pervanelerin uğultusu sağır ediciydi. Yağmur her iki taraftaki geniş cam kapıları dövüyordu. Erika ve Moss, Hava Ambulansı'nda çalışan sıhhiyecilerden biriyle helikopterin arkasındaydı. İçerisi sıkışıktı ve Moss ortada oturuyordu. Ayaklarının dibinde yere sarkıtılacak halat ve sedye duruyordu. Tıbbi gereçler ise dört bir yana tıkıştırılmıştı.

Sağır edici gürültüye rağmen pilotla iletişim kurabilmeleri için hepsinin kafasında siyah renkli büyük mikrofonlu kulaklıklardan vardı. Erika kulaklıklarını sıkıca kavrayan Moss'a baktı ve suratının renginin hafifçe yeşile çaldığını gördü.

"Sen iyi misin?" dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

Moss başını yukarı aşağı sallasa da pek ikna edici değildi ve helikopter bulutlara doğru alçalmaya başladığında koltuğa sıkıca tutundu.

"Saatte yetmiş dört kilometre hızla güneye doğru uçuyoruz," dedi pilotun metalik sesi kulaklıklarından. "Dartmoor sınırına ulaştık ve aşağıyı daha iyi görebilmek için alçalıyoruz."

Bulut örtüsü onlara yaklaşırken Moss uzanıp Erika'nın elini tuttu. Derken bulutların arasına daldılar. Camlardan tek görünen bembeyaz bir bulanıklıktı. Sarsıldılar, sallandılar ve en nihayetinde bulutların arasından çıkıp kendilerini dalgalar hâlinde ufka dek uzanan tepelerin üstünde buldular.

Erika, Melanie'yle görüşmüş, ona Kaçırılma Birimi'nde çalışmasının artık hoş karşılanmadığını anlatmış fakat cinayet soruşturmasındaki aktif görevinden vazgeçmek istemediğini söylemişti. Ne var ki Melanie'nin ondan kurtulmak için mi yoksa ona yardım etmek için mi onu bir helikoptere bindirdiğinden emin değildi.

Helikopter geniş yeşil arazilerin, donmuş akarsularla derelerin ve pervanenin sesinden ötürü ineklerle koyunların dört bir yana kaçıştığı çayırların üstünden düşük irtifayla uçuyordu. Ancak toplamda yedi helikopterle Dartmoor'un geniş arazisini boylu boyunca taramalarına rağmen rapor edilecek hiçbir şey bulamadılar. Etrafta tek bir insan yoktu. Dartmoor âdeta bomboştu.

YETMİŞ ALTI

Nina öylece yatıyordu. Altındaki sert taş zemin ona yana meyletiyor gibi geldi. Bacağı ıstırap içindeydi ama asıl garipsediği göğsüydü. Göğsünde kör bir ağrı vardı ve sanki içi suyla dolmuştu. Nefes almaya çalıştı ama tek yapabildiği içine azıcık hava çekebilmek oldu. İçerisi karanlık ve soğuktu. Ayrıca pek iyi göremiyordu. Birkaç kez kendinden geçmişti fakat aniden zihni açıldı ve kızların hıçkıra hıçkıra ağladıklarını duydu. İsimlerini seslenmeyi denedi. Ne var ki gırtlağından yalnızca bir hırıltı yükseldi. Derken öksürdü ve acı tıpkı binlerce cam parçası gibi göğsünde infilak etti.

"Nina... Nina orada mısın?" dedi incecik bir ses karanlığın içinden. Nina ellerini açtı ve altındaki kayayı yokladı. Islaktı. Soğuk ve ıslak. *Bu benim kanım mı?* diye düşündü. Bir dirseğinin üstünde güçlükle doğrulup yan yattı. Bu hareket vücuduna çok daha şiddetli bir acının yayılmasına sebep oldu. Ağzından kan geldi ama bu defa tükürerek genzini temizlemeyi başardı.

"Sorun yok... kızlar. Kızlar! Buradayım," dedi hırıltılı bir sesle. Tepeden tırnağa ter içinde kalmıştı. Yoksa kan mıydı? Vücudunda o kadar kan olamayacağından emindi. Doğrulup oturmayı denedi ama canı öyle çok yandı ki az kalsın yine kendinden geçecekti.

"Nina, kıpırdayamıyoruz. Canımız acıyor," dedi bir ses. Nina konuşanın Mia mı yoksa Sophie mi olduğunu anlayamadı.

Gözlerinin önünden pek çok şey geçiyordu. Max biri bacağından, ikisi göğsünden olmak üzere onu üç yerinden vurmuştu. Onu öldürmeye kalkışmıştı. Peki neden hâlâ ölmemişti?

Geçmişe dönebilmeyi, onu yalnızca güldüren bir erkek bulabilmiş olmayı diledi. Öyle tutkudan gözünün kör olmasına gerek yoktu: Onunla ilgilenecek, kanepede tembellik yapacak, maç izleyecek ve bebeklerine babalık edecek iyi kalpli, sıkıcı bir adam ona yeterdi. Uzandı ve elini göğsüne koydu. Hızla kan kaybediyordu. Çarpan kalbinin ritmik bir şekilde yaşamı damarlarından dışarı pompaladığını hissedebiliyordu. Bacağı alev alev yanıyordu. Bacağına uzanmayı denedi ama yapamadı.

Mağaranın dışından alçak, monoton bir ses geliyordu. Nina başlangıçta ne olduğunu anlayamadı ama sonra zihninde bir helikopter resmi belirdi; ses yükseldi ve Nina bir an için helikopterin mağaranın önüne ineceğini, kızlarla saklandıkları yeri öğrendiklerini düşündü... Ses tiz bir uğultuya dönüştü fakat az sonra helikopter başlarının üstünden geçip gitti. Ortalık yine sessizliğe gömüldü ve Nina kızların hıçkırıklarıyla bir başına kaldı.

YETMİŞ YEDİ

Kaçırılma ve Rehine Olaylarına Müdahale Ekibi'nin Lewisham Row'daki vaka odasında ekip bir dizüstü bilgisayarın başına üşüşmüştü. Komiser Paris'in memurlarından biri iki yüz bin poundu Max'in kripto para hesabına aktarmak için gerekli adımları tamamlıyordu. Bu çetrefilli bir işti. Pek çok basamaktan oluşuyordu ve farklı ekranlara bir sürü kodun girilmesi gerekiyordu.

"Her şey döndü dolaştı, on beş iyi eğitimli polis memurunun bir web sitesine bön bön bakmasına kaldı," dedi Paris'in yanında dikilen Melanie.

"Nakit parayla dolu çuvalları oraya buraya bıraktığımız günler mazide kaldı," dedi Paris.

"Kızları bırakacağını nereden biliyoruz?"

"Bilmiyoruz."

Odaya sessizlik hâkimdi. Melanie paranın aktarıldığı en kritik anda yüzünü diğer yana çevirdi. Ekibindekilerin onu ağlarken görmesini istemiyordu.

YETMİŞ SEKİZ

Max donmuş fundalıkta oyalanıyordu. Bir tepeye tırmanmıştı ve düz kayalardan oluşan koca bir yığının yanında dikiliyordu. Kayalar ona Jenga denen oyunu hatırlattı ve vaktiyle fundalığı mesken tutmuş devlerin kayalarla oynayıp geride bu koca yığını bıraktıklarını hayal etti. Bulutlar alçalıyor ve araziye çöken pus yerde burgaçlar çiziyordu. Güneyden bir helikopter sesi geldiğini duydu ama başını kaldırınca görüş mesafesinin pek de parlak olmadığını gördü. Bulutlar ona avantaj sağlıyordu.

Derken telefonunun biplediğini duydu. Onu cebinden çıkardı ve gelen mesajı açtı. Kod oradaydı. Para gelmişti.

Bağırdı, sevinç çığlıkları attı ve havaya bir yumruk savurdu. Zafer sarhoşluğunun mest edici tadı damarlarında dolaşmaya başladı. Planının işe yarayacağından en başından beri emindi ama zihninin gerilerinde hep avucunu yalayacağını düşünmüştü. On bin poundla kaçabileceği bir acil durum planı da yapmıştı. Tabii o durumda seçenekleri oldukça daralacaktı... ama İsa aşkına, artık iki yüz bin poundu vardı. *İki yüz bin.*

Kutlama havasına girmek için acele etmedi. Tekrar mağaraya doğru yola koyuldu. Para eline geçtiğine göre artık onlara ihtiyacı yoktu. İyilik timsalini oynamasına gerek kalmamıştı. O sikik heriflere bir ders vermek istiyordu. O küçük çocuklar bir polisin ve onun kaltak karısının dölleriydi. Silahını kontrol etti. Geriye iki mermisi kalmıştı. İkisine de birer tane.

YETMİŞ DOKUZ

Nina'nın şuuru yavaşça yerine geldi. Ne zamandır baygın olduğundan emin değildi; doğrulup oturmayı denedi ama acı dayanılmazdı. Uzaklardan uçan bir helikopterin sesi geliyordu. Altındaki zemin soğuktu ve Nina'nın kafası dumanlıydı.

"Nina?" dedi Sophie. "Nina?"

"Uyuyor," dedi Mia.

"Uyumuyorum," dedi Nina peltek peltek. "Uyumuyorum, yaralandım ve kımıldayamıyorum."

"Bir keresinde babamın sırtı incinmişti ve salonda bir ahmağın üstünde yatmak zorunda kalmıştı," dedi Mia.

"Ona ahmak değil, ahşap denir. Büyükbabam onu eski büfesinden söküp babam üstünde yatabilsin diye getirmişti," dedi Sophie.

Nina gülümsedi ve kan yuttu. "Benim babam da bir keresinde sırtını incitmişti ama o ütü masasının üstünde yatmak zorunda kaldı."

"Ama o zaman annen nasıl ütü yaptı?" diye sordu kızlardan biri ve Nina canının fena hâlde yanmasına rağmen güldü.

"Dik durmuyordu; babam bacaklarını katlayıp onu yere yatırmıştı."

O sahne bir an için Nina'nın gözünün önüne geldi. Babası yerde yatıyor ve annesi normalde ütünün koyulduğu metal parçanın üstüne bir kırlent tıkıştırmaya çalışıyordu. Her şey zihnin-

de o kadar berraktı ki... Oturma odasının kokusu, babası daha fazla kırlent getirmesi için hayıflanırken yanı başına çömelen annesi. Babası başını kaldırıp Nina'ya baktı ve gülümsedi. Böylelikle Nina yine kendinden geçtiğini ve rüya gördüğünü anladı.

Nina'nın içi aniden enerjiyle doldu ve aklı başına geldi. Mağaranın zemininde yerde yatıyordu; kafasını çevirdi ve girişten birkaç metre uzaklıkta olduğunu gördü. Sürünerek dışarı çıkabilir ve helikopterlerden birine el sallayabilirdi ama önce aşması gereken kayalık bir yamaç vardı

Başını çevirdi ve Max'in el aletleriyle ve sicimlerle dolu sırt çantasını almış olduğunu gördü. Ayrıca kibritlerin, fenerin, makasın ve keskinin içinde olduğu siyah kutuyu da beraberinde götürmüştü. Mağarada yalnızca içinde ocağın durduğu sırt çantası ve dürülmüş uyku tulumları kalmıştı. Max geri dönecek olursa ne yapabileceğini düşündü. Kafasına bir fasulye konservesi atardı. Ya da iki. Bu düşünce onu güldürdü ama gırtlağından yükselen yalnızca nahoş, ıslak bir hırıltı oldu.

"Gülüyor musun?" diye sordu tiz bir ses. Bu Sophie'ydi.

"Evet, gülüyorum," dedi. Nina kıpırdandı ve kendini oturmaya zorladı. Mağaranın karanlığı onu sindirmeye başlamıştı ve gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu ama nefes alarak kendini toparladı. Göğsünü yokladı. Max kalbini ıskalamış olmalıydı. Elbette ıskalamıştı yoksa şimdiye ölmüş olurdu. Ne kadar kan kaybettiğini düşünmemeye çalıştı çünkü göğsündeki yaralar artık kanamıyordu. En azından görebildiği kadarıyla. Şimdi göğsünde, onu şiddetli bir iç kanaması olduğunu düşünmeye iten tuhaf bir doluluk hissi vardı. Asıl oluk oluk kanayan bacağıydı. Turnike yapsa ne olurdu? Eğer kotunun paçasına ulaşabilir ve onu dizine kadar sıvayabilirse bu kanamayı durdurabilirdi. Uzandı ama iç organlarının çalkalanıp yandığını hissetti. Parmakları kotunun paçasına sürtündü. Ne yazık ki aklındakini

yapamayacağı kadar darlardı. Paçalarının daha geniş olmasını diledi. Böylelikle onları daha yukarı sıvayabilirdi.

Keşke fişek gibi daracık bir pantolon giymeseydim, diye düşündü, *sanki dolabında bol paçalı bir pantolon varmış gibi.*

Donakaldı.

Fişek.

İşaret fişeği.

Ocağı ve uyku tulumlarını koydukları sırt çantasının iç cebinde işaret fişekleri duruyordu. *Lütfen,* diye düşündü. *Lütfen onlar aklına gelmemiş olsun. Kızların bağlarını kesebileceğim aletlerle ilkyardım çantasını almış ama kırmızı işaret fişeği uyku tulumlarıyla haritaları koyduğumuz sırt çantasının iç gözündeydi. Yani benimkinde.*

İçi yine enerjiyle doldu ve sırt çantasına doğru sürünmeye başladı.

"Nina, iyi misin?" diye sordu kızlardan biri. Bu Sophie'ydi, Nina konuşanın Sophie olduğunu sesinden anlayabiliyordu.

"Evet, Sophie. Biraz daha dayanın. Hepimizi kurtaracağım," dedi. Acı dayanılmazdı ama engebeli taş zeminde sürünerek sırt çantasına ulaşmayı başardı. Çantayı yoklayıp ellerini ceplerine daldırdı. *Evet!* İç cepte değil, çantanın önündeki gözdelerdi. Nina gözün fermuarını açtı ve iki uzun kırmızı işaret fişeğini aldı.

Orijinal plana sadık kalsalardı parayı aldıklarında kızları fundalığa bırakacak ve Marsh'ı arayıp çocukların yerini söyleyeceklerdi. Ardından fundalığı boylu boyunca aşarak Plymouth yakınlarındaki bir kasabadan çıkacaklardı. Buradan bir taksiye binip yalnızca birkaç kilometre uzaktaki limana gideceklerdi. İşte o zaman, Max fişeklerden birini ateşleyip sinyali verecekti. Islahevinden tanıdığı bir adamı ayarlamıştı. Adam onları teknesinde bekliyor olacaktı. Onları Manş Denizi'nden Avrupa'ya geçirmesi için ona yirmi beş bin pound ödemeyi planlıyorlardı.

Sırt çantasına yaslandı ve durumu değerlendirdi. Olup bitenler saçmalığın daniskasıydı. Herkes onları arıyordu. Max parayı almış olsa bile paçayı kurtarma şansları... *Max'in paçayı kurtarma şansı* çok düşüktü.

Beni vurdu. Beni vurdu ve ölüme terk etti. Neden geri dönsün ki? Yoksa geri döner mi?

Nina iki işaret fişeğini de sıkıca kavradı ve alttaki kapakları açarak ipin sarkıp sarkmadığını kontrol etti. Şelalenin orada, gökyüzünü görebileceği bir yere kadar sürünmeyi, helikopterin yaklaşmasını beklemeyi ve ardından fişeği ateşlemeyi planlamıştı.

Ama sonra aklına daha iyi bir fikir geldi.

SEKSEN

Max patikanın şelaleye doğru indiği dik yamaca yaklaşırken bulutlar kâh seyrekleşip kâh yoğunlaşarak gökyüzünü boylu boyunca katediyorlardı. Neredeyse bir saattir helikopter sesi duymamıştı ama artık bulutlar kalkıyordu ve fundalığın sınırına doğru on beş kilometrelik yürüyüşüne başlamadan evvel karanlığın çökmesini beklemek zorunda kalacaktı. Tekne onlarla sabaha karşı üçte buluşacaktı.

Onlarla değil, *onunla*. Helikopterlerin karanlık çökene dek aramaya devam edecekleri ortadaydı. Hâliyle öldürecek zamanı vardı. Zamanı ve başka şeyleri.

Bayırın tepesinde durup silahını kontrol etti. Doluydu; ağırlığını elinde hissedebiliyordu. Binbaşı dedikleri o piç kurusuna dizginlerin kimin elinde olduğunu gösterecekti. Nina'nın önünde kızların canını yakmaktan kaçınmıştı ama şimdi o öldüğüne göre dilediğini yapabilirdi. Bir kere elini çabuk tutmayacaktı. Kızları soyacak, saçlarını kesecek ve onlara uzun av bıçağıyla işkence edecekti. Çocuklara hiç ilgi duymamıştı ama binbaşının hatırına bir istisna yapabilirdi.

Süpürgeotlarının arasından yürüyerek patikadan aşağı inip şelalenin yanından geçti. Hava o kadar soğuktu ki sıcaklık biraz daha düşerse şelalenin donacağını ve ortalığın sessizliğe bürüneceğini düşündü.

Kayaların arasındaki daracık açıklığa ulaştı ve silahını kal-

dırarak bir kenara çekilip mağaraya kulak kabarttı. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Mağaranın karanlığına alıştırmak için gözlerini birkaç saniyeliğine kapattı. Sonra tekrar açtı ve yarıktan geçip içeri girdi.

İkizler tepeden tırnağa pislik içinde ve perişan hâldeydiler. Üstelik hâlâ kayaya çakılmış o metal halkaya bağlıydılar. Yerde koca bir kan gölü vardı fakat Nina onu vurduğu yerde değildi. Max kan izlerini takip etti ve Nina'nın sırt çantalarına yaslanmış vaziyette oturmakta olduğunu gördü.

"Seni beş para etmez bok parçası. Aç ağzını!" diye haykırdı Nina.

Max, Nina'nın işaret fişeğini ona doğrultmuş olduğunu ancak süratle suratına yaklaşan kırmızı parıltıyı görmeden bir milisaniye önce fark etti.

Nina işaret fişeğinin yalnızca saniyeler içinde yüz metre yükseğe tırmanacak şekilde tasarlanmış olduğunu biliyordu ama fişek yerinden fırlarken açığa çıkan kuvvet onu kayalık duvara çarptı. Roket Max'in açık ağzına isabet etti ve fişeğin akkor ısısı suratını yakıp kavurarak beynine ulaştı. Aynı anda adam mağaranın ağzına doğru savruldu fakat yarığı ıskalayıp duvara çarptı. Nina başlarını eğmeleri için kızlara bağırdı ve yüzünü kollarının arasına gömmesiyle fişeğin Max'in vücudunu ve kıyafetlerini yakıp mağarayı yoğun bir dumana boğan kıpkırmızı bir parlamayla infilak etmesi bir oldu. Nina ikinci işaret fişeğini aldı, mağaranın ağzına doğru nişan aldı ve ateşledi.

SEKSEN BİR

Erika'yla Moss'u taşıyan Metropolitan Polis Teşkilatı helikopteri birkaç saattir havadaydı ve sistematik bir düzende Dartmoor'un üstünde uçuyordu.

Erika'nın Mia'yla Sophie'yi canlı bulma umutları arama başladıktan birkaç saat sonra sönmeye başlamıştı. Fundalığın farklı kesimlerinde uçan pilotların haberleşmesini sağlayan polis telsizini dinlemişlerdi ama kimse rapor edilecek bir şeye rastlamamıştı. Plymouth'taki üsse dönüp yakıt ikmali yapmak için oradan ayrılmak üzereydiler ki Erika aşağıdan incecik siyah dumanların yükseldiğini gördü ve ardından kırmızı bir işaret fişeği gökyüzüne tırmanarak genişçe bir kavis çizdikten sonra düşüşe geçti.

"Şurası," diye bağırdı Erika kulaklığının mikrofonuna. "Oraya gitmeliyiz. Şimdi dönemeyiz."

Pilotun sağa doğru keskin bir manevra yapmasıyla burunlarını siyah dumanlardan yana verdiler. Bulut öbeklerinin arasına daldılar ve kısa bir süreliğine etrafları onlar tarafından kuşatıldı ama sonra bulutlar dağıldı ve fundalığın ortasında, suyla dolu küçük bir çöküntüyü tüm berraklığıyla gözler önüne serdi. Şelalenin kenarındaki çayıra inerlerken aşağıda, suyun döküldüğü yerin kıyısındaki çimenlerin üstünde kanlar içinde yatan bir kadın gördüler.

Helikopter yere değer değmez Erika, Moss ve sıhhiyeci atladılar. Başlarını eğerek pervanenin altından geçip aşağıdaki ka-

dının yanına koştular. Kadın ölmek üzereydi ve kanlı ellerinde hâlâ işaret fişeğinin sarı silindirini tutuyordu.

"Mağarada. Öldü. Kızlar da orda," dedi kurbağalarınkini andıran bir sesle.

Erika ve Moss sıhhiyeciyi Nina'nın yanında bırakıp mağaranın girişini buldular. Erika kızların yanına koştu ve kayaya bağlı olduklarını gördü. Tepeden tırnağa pislik içindeydiler ve ağlama krizine tutulmuşlardı. Ardından Moss köşedeki kavruk karaltıyı fark etti. Suratının olması gereken yerde kenarları dağlanmış bir delik vardı.

"Öldü! Nina onu öldürdü!" diye bağırdı ikizlerden biri.

"Lütfen çıkar bizi buradan," diye feryat etti diğeri.

Erika ev anahtarının keskin kenarını kablo bağlarına sürmeye başladı ve önce birini, sonra diğerini kesmeyi başardı.

"Hadi, onları buradan çıkaralım," diye bağırdı. Moss'la birlikte onları kucaklayıp mağaradan koşarak çıktılar, sıhhiyecinin yanından geçtiler ve tepeye tırmandılar.

Erika, Moss'u kızlarla bırakıp sıhhiyecinin yanına indi.

"Lütfen, bırakın da öleyim," diye fısıldadı Nina hırıltılı bir sesle.

Erika kadının yanına çöküp sıhhiyeciye baktı ama adam başını iki yana salladı.

"Onunla kal. Gidip birkaç malzeme getirmem gerek. Şuraya bastır," dedi Erika'nın elini tutup Nina'nın bacağından sızan kanın üstüne bastırarak. Sonra koşarak helikopterin yanına çıktı.

"Bir adam var, şuradaki kuyuya gömülü," dedi Nina. Acıyla yüzünü buruşturdu.

"Ne?" dedi Erika.

"Adı Dean. Lütfen kuyuya bakın, cesedini bulun. Doğru düzgün bir mezarı olsun."

Erika başıyla onayladı.

"İstediğim şeylerin çoğunu yapma fırsatım olmadı... Anne olamadım... Lütfen güven içinde anneleriyle babalarına dönmelerini sağlayın... Mia... Sophie."

Erika, Nina'nın son nefesini vermek üzere olduğunu görebiliyordu. Arkasına dönüp helikoptere baktı. Moss kızları battaniyelere sarmış, onlara su içiriyordu. Erika elini bastırdığı yaradan akan kanın yavaşladığını hissedebiliyordu ve Nina kesik kesik soluyordu.

"Her şey için üzgünüm. Anneme onu sevdiğimi söyleyin..." Erika'ya baktı. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim..." Derken gırtlağından bir hırıltı yükseldi ve gözlerinin feri söndü. Teninin rengi çabucak beyazdan balmumununkini andıran bir sarıya döndü.

Sıhhiyeci koşarak yanlarına geldi ve elindeki serumla kadının yanına çöktü.

"Öldü," dedi Erika usulca. "Az önce son nefesini verdi."

Sıhhiyeci Mia ve Sophie'yle birlikte helikopterin yanında bekleyen Moss'a baktı.

"O kızları bir hastaneye götürüp iyice muayene ettirmeliyiz," dedi. "Diğer helikopterlerden birini arayıp sizi almaya gelmelerini söyleyeceğim."

Erika'nın yanıt vermeye fırsatı olmadı; adam koşarak bayırı tırmandı ve kızlarla Moss'u bir çırpıda helikoptere bindirdi. Erika helikopter havalanırken oluşan, etrafındaki çimenlerle çalıları dümdüz eden hava basıncına karşı gözlerini kapattı. Helikopter hızla göğe yükseldi, gittikçe küçüldü ve en nihayetinde bulutların arasında gözden kayboldu.

Erika, Nina'nın cesedine baktı ve yüreği parçalandı. Onca umut vaat eden genç bir kız nasıl olmuştu da böylesine karanlık bir yola sapabilmişti? Erika bakışlarını mağaraya kaydırdı ve kayaların arasındaki boşluktan Max Kirkham'in ayaklarını seçebildi. Ortalık sessizdi ve güneş ışıkları gittikçe cılızlaşıyordu. Erika ürperdi. Boştaki eliyle Nina'nın gözlerini kapattı.

Rüzgâr ıslık çalarak çalıların arasından esti. Havada acı bir soğuk vardı. Öyle ki Erika'nın ısınmak için çimenlikte ileri geri volta atması gerekti. Ne kadar uzun zamandır bu iki insanın peşinde olduğunu ve arkalarında bıraktıkları onca yıkımı düşün-

dü. Şimdi orada yapayalnızdı ve cesetlerinin başında nöbet tutuyordu. Bundan sonra kimsenin canını yakamayacaklarını bilmek onu rahatlatmıştı. Mia'yla Sophie'nin sağ salim bulunmaları ve çok yakında Paul'le Marcie'ye kavuşacak olmaları ise içini daha da rahatlatıyordu fakat aslında Max'le Nina'yı bir hücreye kilitleyip anahtarı da fırlatıp atmayı yeğlerdi. Ölüm onlar için çok hafif bir ceza olmuştu.

Sonunda ufukta başka bir helikopter göründü.

KAPANIŞ

18 ARALIK, CUMA

Aradan üç hafta geçmişti ve Erika bileğindeki alçıyı en nihayetinde çıkarttırabildiği doktor randevusuyla noktalanan uzun bir günün ardından eve dönüyordu. Hava soğuktu ve birkaç gündür kar yağışı bekleniyordu ama Erika beyaz bir Noel geçirecek-lerinden şüpheliydi. Anahtarı kilide takarken, haftalarca alçıda kaldığı için bileğinin ne denli cılızlaştığını fark etti. Kapıyı açtı, içeri girdi ve paspasın üstündeki kartpostal yığınını yerden aldı.

Oturma odasına girip paltosunu çıkardı ve ilk yaptığı Jakub'la Karolina'nın gönderdiği Noel öncesi takviminin on sekizinci kapısını açmak oldu. İçindeki çikolatayı aldığında Noel Baba'yla Noel Anne şeklinde olduğunu gördü. İkisi de neşeli ve tombalaktılar. Kırmızı suratlarıyla pişmiş kelle gibi sırıtıyorlardı. Noel Baba, Noel Anne'nin kafasının üstünde bir demet ökseotu tutuyor, Noel Anne ise onu öpmek için cilveli cilveli uzanıyordu.

"Unutma, tatlım, Noel Baba yılda yalnızca bir defa gelir. Tadını çıkar," dedi Erika takvime. Çikolatayı ağzına attı ve buzdolabının başına gidip kendine koca bir kadeh votka doldurdu. İçkisini de alıp kanepeye kuruldu ve kartpostalları açmaya başladı.

Moss, Crane, McGorry ve hatta Peterson bile ona kartpostal göndermişti. Gerçi Peterson'ın "en iyi dileklerimle" derken neyi kastettiği biraz belirsizdi. İşe yılbaşından sonra döneceği düşünülen Peterson dışındakilerin hepsiyle gün boyu beraber-

di. Hâliyle neden kartpostal gönderdiklerini anlamlandıramadı. Kendi Noel kartpostallarını gizlice milletin çekmecelerine atmakla biraz pintilik ettiğini düşündü.

Tam dışarıdan yemek sipariş edecekti ki kapısı çalındı. Kapıyı açtığında karşısında Marsh'ı görmek onu şaşırttı. Dartmoor'daki trajik hadiseden sonra hiç konuşmamışlardı.

"Selam..."

"Merhaba Erika," dedi Marsh. Süzülmüş gibi görünüyordu.

"İçeri gel. İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu. Ardından, "Kahve mi, çay mı?" diye ekledi çabucak.

Marsh içeri girip ayaklarını paspasa sildi ama paltosunu çıkarmadı. Erika onu oturma odasına buyur etti.

"Bir şey içmeyeceğim, teşekkürler," dedi Marsh parmaklarıyla kanepenin arkasına gergince vurarak. Tuhaf bir sessizlik oldu.

"Sen... nasılsın?" diye sordu Erika.

"Bilmiyorum. İdare ediyor gibiyim."

"Marcie nasıl?"

"Daha iyi. Gün geçtikçe iyiye gidiyor."

"Peki ya Sophie ve Mia?"

"Şaşırtıcı derecede neşeliler. Eve döndükleri için mutlular. Dibimizden ayrılmıyorlar. Her fırsatta kucağımızdalar. Yakın bir gelecekte psikolojik yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakacağız ama asıl Nina Hargreaves'in ölümünden ötürü üzgünler... Kadın korkunç şeyler yaptı, bir sürü insanı öldürdü ama kızlarımın hayatta olmasını ona borçluyum."

"Fakat kızlarının kaçırılmasının ve şu anda iki yüz bin ekside olmanın müsebbibi de o..." Erika kaşlarını çattı. "Pardon. Patavatsızlık ettim."

"Sorun değil."

"Devon ve Cornwall Polisi, Dean Grover'ın cesedini buldu. Nina'nın gömülü olduğunu söylediği yerde, fundalıktaki şelalenin yakınlarındaki bir kuyunun dibindeydi. Suratı taşla ezilmişti... Mariette Hoffman da yılbaşından sonra mahkemeye çıkacak."

Marsh vakanın ayrıntıları karşısında yüzünü buruşturdu ve ardından konuyu değiştirdi.

"Nasılsın? Nils Åkerman'ı ziyarete gittiğini duydum."

"Evet. Bencilce nedenlerden ötürü, daha doğrusu o olayı mazide bırakmak için gittim ama bir şeyleri maziye gömmenin gerçekten işe yaradığından pek o kadar emin değilim... Bana yaptıkları için onu bağışlayabilirim ama mahkûmiyetle son bulmuş pek çok davayı tehlikeye attı. İşin komik yanı iyi hâlden muhtemelen dört, beş yıla çıkacak olması."

Marsh başıyla onayladı ve kanepenin arkasında oyalandı.

"Çabucak bir kahve içmek istemediğinden emin misin, Paul?"

Marsh kafasını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Marcie, Noel'de buralarda olup olmayacağını öğrenmek istedi."

"Benim mi? Neden?"

"Seni Noel günü öğle yemeğine davet etmek için."

"Noel günü sizin evinizde öğle yemeğine mi?"

"Evet. Pek anlaşamadığınızı biliyorum..."

"Hiçbir zaman anlaşamadık. Bilhassa da o gün olanlardan sonra..."

"Kızların kurtarılmasındaki çabandan ötürü sana son derece minnettar. Bu konuya ziyadesiyle duygusal yaklaşıyor. Bu ve bunun gibi pek çok konuya... Ama öğle yemeğine gelmenin hoş olacağını söylüyor. Ayrıca kızlar da seni çok seviyor. Başından neler geçtiğini biliyorsun. En azından seninle bazı konularda konuşabilir. Annesiyle babası da yemekte olacak ama onlar meseleleri halının altına süpüren tiplerdendir. Eğer öğle yemeği gözünü korkuttuysa bir kadeh şeri içip bir dilim turta yemek için de uğrayabilirsin... Bir de onca polis memurunun önünde ikimiz hakkında söylediklerinden ötürü senden özür dilemek istiyor..."

"Noel günü beni evinde görmek istiyor musun?"

"Elbette. Bizim ilişkimiz çok eskilere dayanıyor, Erika."

"Öyle..."

"Yani bu bir evet mi?"

"Evet."

Uzun uzun birbirlerine baktılar.

"Tanrı aşkına, şuna baksana!" diye bağırdı Marsh pencerenin kenarına giderek. "Kar yağıyor!"

"Ben de tam bu yıl yağmayacağını düşünüyordum," dedi Erika.

Pencerenin kenarında Marsh'a katıldı. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Kuru yerlerde çoktan tutmaya başlamıştı. Birkaç dakika sessizce karı izlediler.

"Neyse. Ben artık gideyim. Kızların banyo vakti yaklaşıyor," dedi Marsh.

"Tamam."

Erika onu kapıya kadar geçirdi. Ne var ki Marsh kapıdan çıkmadan evvel Erika'nın yanağına nazikçe bir öpücük kondurdu.

"Her şey için teşekkür ederim. Benim için çok önemlisin," dedi Marsh usulca.

Erika pencerenin kenarına geri gitti ve Marsh'ın döne döne yağan karların arasından otoparkı boylu boyunca arşınlayarak karısına ve çocuklarına dönmesini izledi.

TEŞEKKÜRLER

Yayıncım Bookouture'daki harika ekibe teşekkür ederim. Editörüm Claire Bord'a ise ayrıca teşekkür etmem gerek. Seninle çalışmak bir zevkti ve daima katkıların ve önerilerinle kitaplarımı güzelleştiriyorsun. Bu seriyi istediğim şekilde yazabilmem için ihtiyaç duyduğum yaratıcı özgürlüğü bana tanıdığın için de teşekkür ederim. Harikulade menajerim Amy Tannenbaum'a da teşekkürler. Harika kapak tasarımı için Henry Steadman'a ve suya maruz kalan insan kalıntıları hakkında yardımları ve tavsiyelerinden ötürü Çavuş Lorna Dennison-Wilkins'e çok teşekkür ederim.

Bu kitabı yazarken bana gösterdiği sevgi ve destekten ötürü kayınvalidem Vierka'ya; sevgisi, desteği ve beni daima güldürüp savunduğu için harika kocam Ján'a çok teşekkürler. Ve elbette köpeklerimizi yürüyüşe çıkardığı için.

Annemle babama, yani Pat ve Brian Sutton'a da teşekkür etmek istiyorum. Anne! Baba! Artık kitabımdasınız! Kitaplarımı bir sürü insana, arkadaşlarına, komşularına, sokakta karşılaştıklarına ve trendeki yabancılara tavsiye ettikleri için onlara ne kadar teşekkür etsem az. E-kitap okuyucusu olmayan onca insana kitaplarımı ödünç verdiğiniz için de teşekkürler. Dünyanın en işlek gayriresmî kütüphanesini işletiyorlar. İkinizi de çok seviyorum!

Ve son olarak siz muhteşem okurlarıma, kitap bloglarına ve kitap gruplarına teşekkür ederim. Kitaplarım hakkında konuştuğunuz, yazılar yazdığınız için teşekkürler. Siz olmasaydınız çok daha az okurum olurdu.

BİR KATİLE AŞIK OLDUM ŞİMDİ BENİM DE ELLERİMDE KAN VAR

Dedektif Erika Foster, polislik kariyeri boyunca her türden cinayetle karşılaştığını düşünüyordu, ta ki Thames Nehri'nin kıyısında bulunan valizdeki cesedi görene kadar.

Güvenilir ekibinin çabaları sayesinde soruşturmayı derinleştirdikçe vaka karmaşıklaşıyor ve kurbanların sayısı gitgide artıyordu.

Seri katilin onlardan birkaç adım önde olduğunu fark ettiklerinde ise namlunun ucu çoktan sevdiklerine dönmüştü. Hızla azalan zaman Erika'yı çok büyük riskler almaya iterken korkunç bir gerçekle yüzleşmeleri gerekecekti.

Robert Bryndza beni asla hayal kırıklığına uğratmıyor."
—THE BOOK REVIEW CAFÉ

"Erika Foster serisi, okuduğum en iyi kadın dedektif serisi olabilir."
—STARDUST BOOK REVIEWS

THG 0642659 SOY

Çeviren: Aslı Dağlı

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786257 973179

/yabanciyayinlari